

VAMPIİRLE
KONUŞMA
ANNE RICE

ANNE RICE

Günümüz Amerikan yazarlarından Anne Rice, ilkin A.N. Roquelaure adıyla "*Beauty Üçlemesi*"nin, ardından, Anne Rampling adıyla da "*Exit to Eden*" ve "*Belinda*" adlı romanlarını yazdıktan sonra asıl başarısını ve ününü sağladığı bir dizi vampir kitabını "*The Vampire Chronicles*" üst başlığı altında ve Anne Rice adıyla yayınladı. "*Vampirle Konuşma*" söz konusu bu kitapların ilkidir. "*The Vampire Lestat*" adlı kitabıyla Amerika'nın en popüler romancıları arasına giren Anne Rice'ın "*The Queen of the Damned*" romanı The New York Times'ın Best-Seller dizisine girerek ulaştığı satış başarısıyla Anne Rice'ın çağımızın mega romancıları arasında yerini almasını sağladı. Yazarın son romanı "*The Witching Hour*" vampirlerle ilgili değilse de yine bilinmeze karşı tutkusuyla ilgili epik bir hayalet romanı.

ANNE RICE

Vampir Günlükleri #1
VAMPİRLE KONUŞMA

Türkçesi
Roza Hakmen

Remzi Kitapevi

Vampirle Konuşma

özgün adı: *Interview with the Vampire*, 1976

Her hakkı saklıdır.

İngilizce aslından çeviren: *Roza Hakmen*

Roza Hakmen in başlıca çevirileri:

Ernest Hemingway (*Çanlar Kimin için Çalışıyor*), Mario Vargas Llosa (*Kent ve Köpekler*), Emile Ajar (*Yalan Roman*), Nina Berberova (*Eşlik Eden*), Juan Benet (*Madrid' te Sonbahar*), Oscar Wilde (*De Profundus*), Marguerite Duras (*Mavi Gözler Siyah Saçlar*), Anthony Burgess (*Bir Elin Sesi Var*), Carson McCullers (*Yelkovansız Saat*), Tama Janowitz (*New' York Köleleri*), Mircea Eliade (*Matmazel Christina*)

Dizi redaksiyon sorumlusu: *Zeynep Süreyya*

Dizi kapak tasarımı ve sayfa düzeni: *Sinan Saraçoğlu*

Dizi amblemi: *Ömer Erduran*

Kapak düzeni: *Mete Özgencil*

Birinci Basım : Kasım 1991

Baskı adedi : 3000

ISBN 975-14-0306-5

KTB 91.34.Y.0030.0397

Remzi Kilabevi A.Ş.

Selvüi Mescit S. 3 3444 0 Cağaloglu-İstanbul

Tlf : 52 2 724 8 52 2 0583, Fax : 52 2 905 5

VAMPIRLE KONUŞMA

I. BÖLÜM

"Anlıyorum.." dedi vampir düşünceli bir tavırla; yavaşça odanın karşısındaki pencereye yürüdü. Uzun süre orada durdu, Divisadero Sokağı'nın solgun ışığı, gelip geçen arabaların farları cama vuruyordu. Oğlan odadaki eşyaları, yuvarlak meşe masayı, sandalyeleri daha iyi görebiliyordu şimdi. Duvarların birinde bir lavabo ve ayna vardı. Oğlan çantasını masaya bırakıp bekledi.

"Peki, yanında ne kadar bant var?" diye sordu vampir dönerek, oğlan şimdi profilden görebiliyordu onu. "Bir hayat hikâyesine yetecek kadar var mı?"

"Tabii, eğer iyi bir hayatsa. Bazen şansım açık olunca bir gecede üç-dört konuşma yapıyorum. Ama iyi bir hikâye olması şartıyla. Bu anlaşılır, değil mi?"

"Fevkalade anlaşılır," dedi vampir. "Sana hayat hikâyemi anlatacağım öyleyse. Büyük bir zevkle anlatacağım."

"Harika," dedi oğlan. Çantasından küçük teybini çıkardı hemen, kaseti ve pilleri kontrol etti. "Merakla bekliyorum, niye inanıyorsunuz buna, niye..."

"Hayır," dedi vampir birden. "Bu şekilde başlayamayız. Aletlerin hazır mı?"

"Evet," dedi oğlan.

"Otur öyleyse. Şu ışığı yakayım."

"Ama vampirler ışıktan hoşlanmaz diye bilirdim," dedi oğlan. "Sizce karanlık olması atmosfer açısından daha iyiye..." Ama sustu birden. Vampir sırtını pencereye dönmüş onu seyrediyordu. Oğlan yüzünü hiç seçemiyordu şimdi; kıpırtısız beden nedense dikkatini dağıtıyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibi oldu, ama söylemedi. Vampir masaya yaklaşıp lambanın ipine uzanınca rahat bir nefes aldı.

Çiğ, sarı bir ışık bir anda bütün odayı doldurdu. Başını kaldırıp vampire bakan oğlanın korkudan soluğu kesildi. Parmakları geriye kayıp masanın kenarına kenetlendi. "Aman Tanrım!" diye fısıldadı ve soluğunu tutarak vampire bakmaya devam etti.

Vampir bembeyaz ve pürüzsüzdü, ağartılmış kemikten bir heykel gibi, yüzü de görünürde bir heykel kadar cansızdı; bir kurukafanın içinden çıkan alevler gibi oğlana dikilen iki parlak yeşil göz hariç. Ama sonra vampir neredeyse hüzünle gülümsedi, yüzünün düz beyaz dokusu, bir çizgi filmin sonsuz esnek ama son derece küçük hareketleriyle oynadı. "Görüyor musun?" diye sordu yavaşça.

Oğlan ürpererek şiddetli bir ışıktan korunmak ister gibi elini kaldırdı. Bakışları, barda ancak bir an görebildiği iyi dikilmiş siyah cekette, pelerinin uzun kıvrımlarında, boğazda düğümlemiş siyah ipek kravatta, vampirin teni kadar beyaz, parlak yakada dolaştı yavaşça. Vampirin gür siyah saçlarına, kulaklarının üstünden geriye taranmış dalgalara, beyaz yakanın kenarına değen kıvrımlara baktı.

"Hâlâ bu konuşmayı yapmak istiyor musun?" diye sordu vampir.

Oğlan ağzını açtı, ses çıkmadı. Başını sallıyordu. Sonra, "Evet," dedi.

Vampir yavaşça karşısına oturdu, öne doğru eğilerek tatlılıkla, sır verir gibi, "Korkma. Teybi çalıştır," dedi.

Sonra masanın karşısına doğru uzandı. Oğlan geri çekildi, yüzünün kenarlarından aşağı terler akıyordu. Vampir bir eliyle oğlanın omzunu kavradı "İnan bana, seni incitmeyeceğim," dedi. "Bu fırsatı kullanmak istiyorum. Şu anda anlayamayacağın kadar önemli bir fırsat bu benim için. Başlamamı istiyorum." Elini çekip derli toplu oturdu, bekledi.

Oğlanın alnını ve dudaklarını mendille silip kekeleyerek mikrofonun teybin içinde olduğunu söylemesi, düğmeye basıp teybin çalıştığını haber vermesi biraz zaman aldı.

"Doğuştan vampir değilsiniz, değil mi?" diye başladı konuşmaya.

"Hayır," dedi vampir. "Vampir olduğumda yirmi beş yaşında bir erkektim; 1791 yılıydı."

Oğlan tarihin kesinliğine şaşırdı, yılı tekrarlayıp, "Nasıl oldu?" diye sordu.

"Bunun basit bir cevabı var. Ama galiba basit cevaplar vermek istemiyorum," dedi vampir. "Asıl hikâyeyi anlatmak istiyorum sanırım..."

"Evet," dedi hemen oğlan. Mendilini durmadan katlayıp ağzını siliyordu.

"Bir trajedi olmuştu..." diye başladı vampir. "Erkek kardeşim... Ölmüştü." Sonra sustu, oğlan boğazını temizleyip tekrar yüzünü sildi, mendili neredeyse sabırsızlıkla cebine tıktı.

"Anlatması çok ızdırap vermiyor, değil mi?" diye sordu çekinerek.

"Öyle mi görünüyor?" diye sordu vampir. "Hayır, vermiyor." Başını iki yana salladı. "Bu hikâyeyi sadece bir kişiye anlatmıştım da. O da çok uzun zaman önceydi. Hayır, ızdırap vermiyor..."

"O sırada Louisiana'da yaşıyorduk. Arazi başışsı almıştık, iki çivit plantasyonu kurduk Mississippi kıyısında, New Orleans'ın çok yakınında..."

"Aksanız oradan demek..." dedi oğlan alçak sesle.

Vampir bir an boş gözlerle baktı. "Aksanım mı var?" Gülmeye başladı.

Oğlan bocalayarak, telaşla cevap verdi: "Barda ne iş yaptığınızı sorduğumda fark etmiştim. Sessiz harflerde hafif bir vurgu sadece, o kadar. Fransız aksanı olabileceğini düşünmedim."

"Önemli değil," diye yatıştırdı vampir oğlanı. "O kadar şaşırmadım aslında. Ara sıra unutuyorum da. Hikâyeye devam edeyim..."

"Tabii..." dedi oğlan.

"Plantasyonları anlatıyordum. Olayda, vampir oluşumda önemli rol oynamıştır plantasyonlar aslında. Ama ona daha sonra sıra gelecek. Oradaki hayatımız hem lükstü, hem de ilkel. Bizim için ise son derece cazipti. Çünkü Fransa'da yaşayabileceğimizden çok daha iyi yaşıyorduk orada. Belki de Louisiana'nın müthiş ıssızlığı yüzünden öyle görünüyordu; ama öyle görüldüğü için öyleydi de. Ev yurt dışından gelmiş mobilyalarla doluydu, hatırlıyorum." Vampir gülümsedi. "Bir de klavsen vardı; çok hoştu. Kız kardeşim klavsen çalardı. Yaz akşamlarında, sırtını açık balkon kapılarına verip klavsenin başına otururdu. O tiz, hızlı müziği, kız kardeşimin arkasında yükselen bataklığın görüntüsünü, gökyüzüne uzanan, gövdeleri yosun bağlamış servileri hâlâ hatırlıyorum. Bir de bataklığın sesleri vardı: Bir yaratıklar korusu, kuşların çığlıkları. Âşıktık galiba bütün bunlara. Çulağacından mobilyalar bu sayede daha da değerli, müzik daha zarif, daha hoştu. Morsalkımlar

tavan arası pencerelerinin kepenklerini söküp filizleri bir yıla kalmadan kireç badanalı tuğlalardan fıskırdığında bile... Evet, âşıktık. Erkek kardeşim dışında hepimiz. Onun herhangi bir şeyden şikâyet ettiğini hiç duymadım sanıyorum, ama neler hissettiğini biliyordum. Babam ölmüştü, ailenin reisi bendim; onu annemle kız kardeşimden sürekli korumam gerekiyordu. Kardeşimi ziyaretlere, New Orleans'da partilere götürmek isterlerdi, ama o bu tür şeylerden nefret ederdi. Yanılmıyorsam on iki yaşından sonra, bu gezmelerin hiçbirine gitmedi. Onun akli hep duadaydı, dualarda ve azizlerin deri ciltli hayat hikâyelerinde.

"Sonunda evden ayrı küçük bir tapınak yaptırđım kardeşim için; günün büyük kısmını, çoğu kez akşamın erken saatlerini de orada geçirir oldu. Kaderin garip bir cilvesi aslında. O bizden, herkesten o kadar farklıydı ki; bense son derece normaldim! Olağandışı herhangi bir özelliğim yoktu." Vampir gülümsedi.

"Bazı akşamlar onu görmeye giderdim; tapınağın yanındaki bahçede, taş bir bankta müthiş bir sükûnet içinde oturuyor olurdu. Ona dertlerimi anlatırdım; kölelerle ilgili problemlerimi, kâhyaya ya da havaya ya da aracılara niye güvenemediğimi... hayatımın ufkunu dolduran bütün problemleri anlatırdım. Dinlerdi beni, çok az yorum yapardı, her zaman anlayışlıydı; bütün sorunlarımı çözmüş olduğundan emin ayrılırdım yanından. Onun. hiçbir isteğini reddedemeyeceğimi düşünürdüm, onu kaybetmek beni kahretse de, zamanı geldiğinde rahip olacağına yemin etmiştim. Yanılıyordum tabii." Vampir sustu.

Oğlan bir an öylece baktı vampire, sonra derin düşüncelerden koparcasına irkildi, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bocaladı. "Ya... rahip olmak istemedi mi?" diye sordu. Vampir, yüz ifadesini çözmeye çalışır gibi oğlanı inceledi. Sonra cevap verdi:

"Kendim hakkında yanılıyordum, demek istedim; hiçbir isteğini reddedemeyeceğimi sanmakla." Karşı duvara çevirdi gözlerini, pencerenin camına dikti. "Mistik hayaller görmeye başladı."

"Gerçek mistik hayaller mi?" diye sordu oğlan, ama yine tereddütle, başka bir şey düşünüyormuş gibi.

"Ben gerçek olmadığını düşünüyordum," dedi vampir. "On beş yaşındaydı o sırada. O zamanlar çok yakışıklıydı. Pürüzsüz bir cildi, iri mavi gözleri vardı. Sağlam yapılıydı, benim gibi zayıf değildi, ben o zaman da böyle zayıftım.. esas gözleri... gözlerine baktığımda kendimi dünyanın kıyısında tek başıma duruyor sanırdım.. rüzgârlı bir deniz kıyısında. Dalgaların tatlı uğultusu dışında hiçbir şeyin olmadığı bir kumsalda. Dediğim gibi," dedi, gözleri hâlâ pencerede, "hayaller görmeye başladı. Başlangıçta şöyle bir ima etti sadece, yemekten vazgeçti. Tapınakta yaşıyordu. Günün, gecenin hangi saati olursa olsun, gittiğimde atların önünde, çıplak taşların üzerine diz çökmüş halde buluyordum onu. Tapınağı bile ihmal ediyordu. Mumlarla ilgilenmiyor, akarın örtülerini değiştirmiyor, hatta kuru yaprakları bile süpürmüyordu. Bir gece gül çardağının altında durup onu seyrettiğimde gerçekten telaşa kapıldım; tam bir saat boyunca diz çökmüş durumda, hiç kıpırdamadı, haç biçiminde öne uzatmış olduğu kollarını bir an olsun indirmedi. Köleler çıldırdığına inanıyordu." Vampir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bense sadece... aşırı şevkli olduğundan emindim. Tanrı'ya sevgisini belki biraz abartmıştı. Sonra hayallerden söz etti bana. Hem Aziz Domingo, hem de Meryem Ana tapınakta görünmüşler kendisine. Louisiana'daki bütün malımızı mülkümüzü satmasını, bu parayı Fransa'da Tanrı işleri için kullanmasını söylemişler. Kardeşim büyük bir dini lider olacak, ülkeyi eski şanına kavuşturacakmış, ateizme ve Devrim'e karşı mücadele edecekmiş. Kendine ait bir parası yoktu tabii. Ben plantasyonları ve şehirdeki, New Orleans'daki evlerimizi satıp parasını ona verecekmişim."

Vampir yine sustu. Oğlan oturduğu yerde kıpırdamadan onu seyrediyordu hayretler içinde. "A... affedersiniz" dedi fısıltıyla. "Ne dediniz? Plantasyonları sattınız mı?"

"Hayır," dedi vampir, yüzü başından beri olduğu gibi sakindi. "Güldüm yüzüne. Kardeşim... öfkeleni. Bu emri Meryem Ana'nın bizzat verdiğini söylüyordu ısrarla. Ben kim oluyordum onun emrine karşı çıkacak? Kim oluyordum gerçekten?" diye sordu yavaşça, yeniden düşünürmüş gibi. "Kim oluyordum? O beni ikna etmeye çalıştıkça ben kahkahalarla gülüyordum. Saçmaladığını söyledim, olgunlaşmamış, hatta hastalıklı bir zihnin ürünleri olduğunu söyledim bütün bunların. Tapınağın bir hata olduğunu, derhal yıktıracağımı söyledim. New Orleans'a okumaya gideceğini, böylece bu anlamsız fikirleri kafasından atacağını söyledim. Bütün söylediklerimi hatırlamıyorum. Ama duygularımı hatırlıyorum. Bu küçümseyici, ciddiye almayan tavrımın gerisinde içten içe bir öfke ve hayal kırıklığı gizliydi. Müthiş bir hayal kırıklığına uğramıştım. Hiç inanmıyordum ona."

Vampir sözlerine ara verince oğlan, "Ama bu çok anlaşılır," diye atıldı, yüzündeki şaşkınlık azalmıştı. "Yani, kim olsa inanmazdı, değil mi?"

"O kadar anlaşılır mı acaba?" Vampir oğlana baktı. "Bana kalırsa kötücül bir bencillikti belki de. Açıklayacağım. Dediğim gibi, kardeşimi çok severdim, bazen onun gerçek bir aziz olduğunu düşünürdüm. Daha önce de söylediğim gibi dua ve meditasyon konusunda onu desteklemiştim, rahip olmasına da rıza gösterecektim. Ayrıca biri bana Arles'da ya da Lourdes'da bir azizin mistik hayaller gördüğü nü söylese inanırdım. Katolik'tim, azizlere inanıyordum. Kiliselerde mermerden aziz heykellerinin karşısında mumlar yakardım; resimlerini, simgelerini, adlarını bilirdim. Ama kardeşime inanmıyor, inanamıyordum. Mistik hayaller gördüğüne inanmak şöyle dursun, ciddiye almayı bile düşünemiyordum. Acaba neden? Çünkü o benim kardeşimdi. Evet, ruhani olabilirdi, çok farklı olduğu kesindi; ama Assisiii Francesco değildi. *Benim* kardeşim olamazdı. Benim kardeşim kesinlikle öyle olamazdı. Bu bencillik işte, anlıyor musun?"

Oğlan cevap vermeden önce düşündü, sonra başını sallayıp "Evet, galiba anlıyorum," dedi.

"Belki görüyordu hayalleri," dedi vampir.

"Yani şimdi... görüp görmediğini... bilmiyor musunuz?" "Hayır, ama şunu biliyorum ki inancı bir an olsun sarsılmadı. Bunu şimdi de biliyorum, odamdan çıldırmış gibi, üzüntüsünden kahrolarak çıktığı gece de biliyordum.

Bir an olsun şüpheyeye düşmedi. Birkaç dakika sonra da öldü."

"Nasıl öldü?" diye sordu oğlan.

"Kapıdan çıkıp verandaya yürüdü, tuğla merdivenlerin başında bir an durdu. Sonra düştü. Aşağıya vardığımda ölmüştü, boynu kırılmıştı." Vampir üzgün üzgün başını salladı, ama yüzü hâlâ dingindi.

"Düşerken gördünüz mü?" diye sordu oğlan. "Ayağı mı kaydı?"

"Ben görmedim düşüşünü, ama hizmetkârlardan ikisi görmüştü. Kardeşim havada bir şey görmüş gibi başını yukarı kaldırmış. Sonra bütün vücudu rüzgâra kapılmışçasına öne doğru hareket etmiş. Bir tanesi, tam konuşmak üzereyken düştüğünü söyledi. Bana da bir şey söylemek üzereymiş gibi gelmişti, ama tam o anda çevirmiştım başımı kapıdan. Sesi duyduğumda sırtım dönüktü." Vampir teybe göz attı. "Kendimi affedemiyordum. Ölümünden kendimi sorumlu tutuyordum," dedi. "Herkes de beni sorumlu tutar gibiydi zaten."

"Ama nasıl olur? Düştüğünü gördüler demiştiniz." "Doğrudan suçlamıyorlardı. Ama aramızda tatsız bir şeyler geçtiğini biliyorlardı. Düşüşünden birkaç dakika önce tartıştığımızı biliyorlardı. Hizmetkârlar duymuştu sesimizi, annem de duymuştu. Annem ne olduğunu, o kadar sessiz bir insan

olan kardeşimin niçin bağırdığını sorup duruyordu. Sonra kız kardeşim de anneme katıldı, tabii söylemedim. Öyle bir dehşet ve ızdırap içindeydim ki, kimseye tahammülüm yoktu, kardeşimin 'mistik hayallerini' anlatmamaya kararlıyım. Sonunda aziz değil, sadece bir... fanatik olduğunu öğrenmeyeceklerdi. Kız kardeşim cenazede bulunmayı göze alamayıp yatağına sığındı, annem bütün cemaate benim odamda korkunç bir olay olduğunu, benimse bunu gizlediğini söyledi. Hatta annemin sözleri üzerine polis beni sorguya çekti. Sonunda rahip beni görmeye gelip ne olduğunu sordu. Kimseye söylemedim. Sadece bir tartışma geçtiğini söyledim aramızda. Düştüğünde ben verandada değildim, diye itiraz ettim, herkes onu ben öldürmüşüm gibi bakıyordu bana. Ben de onu kendim öldürmüşüm gibi hissediyordum. İki gün boyunca salonda, tabutunun başında oturup, onu ben öldürdüm, diye düşündüm. Gözlerimi yüzünden ayırmıyordum, sonunda gözlerimin önünde lekeler belirdi, neredeyse bayılıyordum. Başının arkası taşlara çarpıp parçalanmıştı, yastığın üzerinde duran başı şekilsizdi. Kendimi ona bakmaya, incelemeye zorluyordum, çünkü acısına, çürük kokusuna dayanamıyordum, gözlerini zorla açma isteğine kapılıyordum sürekli. Bütün bunlar çılgınca düşünceler, çılgınca isteklerdi. Asıl düşündüğüm şeydu: Ona gülmüştüm, inanmamıştım ona; ona iyi davranmamıştım. Benim yüzümden düşmüştü."

"Bu olay gerçekten oldu, değil mi?" diye fısıldadı oğlan. "Bana... doğruyu anlatıyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi vampir, şaşırmadan bakıyordu oğlana. "Anlatmaya devam etmek istiyorum." Ama gözleri oğlandan pencereye geçerken, sessiz bir iç mücadeleye kendini kaptırmış görünen oğlanla belli belirsiz ilgilendi.

"Ama hayallerin gerçekliğinden emin olmadığınızı söylediniz, siz, bir vampir olarak..."

"Sırasıyla anlatmak istiyorum," dedi vampir, "olayları oldukları gibi anlatmak istiyorum sana. Hayallerin gerçekliğinden emin değildim. Hâlâ da değilim." Sonra sustu.

"Evet, lütfen devam edin," dedi oğlan.

"Plantasyonları satmak istiyordum. Evi de, tapınağı da bir daha görmek istemiyordum. Sonunda bir komisyoncuya kiraladım, benim adıma işletecek, yönetecekti, oraya gitmem gerekmiyordu, annem ve kız kardeşimle birlikte New Orleans'daki evlerden birine taşındık. Tabii kardeşimden bir an için olsun kaçmayı beceremiyordum. Toprakta çürüyen bedeninden başka şey düşünmüyordum. New Orleans'daki St. Louis mezarlığında gömülüydü, mezarlığın önünden geçmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum; yine de sürekli onu düşünüyordum. Sarhoşken, ayıkken, hep tabutta çürüyen bedenini görüyordum, dayanamıyordum. Rüyamda hep merdivenin başında görüyordum onu, kolunu tutuyordum, tatlılıkla konuşuyordum, tekrar odaya dönmesi için ikna ediyor, şefkatle ona inandığımı, benim de inançlı biri olmam için dua etmesi gerektiğini söylüyordum. Bu arada Pointe du Lac'taki köleler (plantasyonun adı Pointe du Lac'tı) verandada kardeşimin hayaletini gördüklerini söylemeye başlamışlardı, kâhya kölelere söz geçir emiyordu. İnsanlar kız kardeşime bütün olayla ilgili aşağılayıcı sorular soruyorlardı, kız kardeşim isterik oldu. Aslında isterik değildi. Öyle tepki göstermesi gerektiğini düşündüğünden öyle davranıyordu. Ben sürekli içiyor, evde mümkün olduğunca az bulunuyordum. Ölmek isteyen, ama kendini öldürmeye cesareti olmayan bir adam gibi yaşıyordum. Tek başıma karanlık ara sokaklarda dolaşıyordum; kabarelerde sızıyordum. İki düellodan, korkaklıktan çok kayıtsızlık duygusuyla caydım, gerçekten öldürülmek istiyordum. Sonra saldırıya uğradım. Herhangi biri olabilirdi davetim gemicilere, hırsızlara, sapıklara, herkese açıktı. Ama saldıran bir vampir oldu. Bir gece evimin kapısından birkaç adım ötede yakaladı beni ve canımı aldı, daha doğrusu öyle sandım."

"Yani... kanınızı mı emdi?" diye sordu oğlan.

"Evet," diye güldü vampir. "Kanımı emdi. Öyle yapılıyor."

"Ama yaşamaya devam ettiniz," dedi oğlan. "Canınızı aldığını söylemişsiniz."

"Neredeyse cansız bırakıncaya kadar emdi kanımı. Onun için yeterliydi bu miktar. Beni bulur bulmaz yatırdılar, kafam karıştı, başıma gelen şeyin farkında değildim aslında, içki yüzünden sonunda felç olduğumu sanıyordum herhalde. Ölmeyi bekliyordum, yemek, içmek, doktorla konuşmak istemiyordum. Annem rahibi çağırttı. Bu arada ateşim yükselmişti, rahibe her şeyi anlattım, kardeşimin mistik hayallerini, benim yaptıklarımı. Hatırlıyorum, koluna yapışıp kimseye söylemeyeceğine defalarca yemin ettirdim. 'Onu benim öldürmediğimi biliyorum' dedim sonunda rahibe. Ama o ölüyken ben yaşamaya devam edemem. Ona öyle davrandıktan sonra.'

" 'Bu çok saçma' dedi rahip. 'Pekâlâ yaşayabilirsin. Senin tek kusurun kendine düşkünlüğün. Annenin sana ihtiyacı var, kız kardeşinin, öyle. Erkek kardeşine gelince, onun içine şeytan girmiş.' Bunu söylediğinde o kadar şaşırdım ki, itiraz bile edemedim. O hayaller şeytanın işiydi, diye açıklamasına devam etti rahip. Şeytan ortalıkta gezmekteymiş. Fransa'nın tamamı şeytanın etkisi altındaymış, Devrim de en büyük zaferiymiş şeytanın. Kardeşimi zaten ancak şeytan kovma, dua ve oruç kurtarabilirmiş, şeytan bedeninde çırpınıp onu dört bir yana savurmaya çalışırken kardeşimi tutacak adamlar gerekirmiş. 'Onu merdivenden aşağı şeytan itmiş, besbelli' dedi rahip. 'Sen o odada kardeşinle konuşmamışsın, şeytanla konuşmuşsun.' Bu sözleri beni çileden çıkardı. Daha önce dayanma gücümün son noktasına geldiğimi sanmıştım, yanılmışım. Şeytandan, kölelerin vudusundan, dünyanın başka yerlerindeki şeytan çarpma olaylarından söz etmeye devam etti. Ben çılgına döndüm. Odayı yıktım, neredeyse öldürüyordum rahibi."

"Ama hangi güçle... vampir..." diye sordu oğlan.

"Aklımı kaybetmiştim," diye açıkladı vampir. "Sağlıklı durumda yapamayacağım şeyler yaptım. Bu sahne şu anda zihnimde karışık, bulanık, hayal gibi. Ama rahibi evin arka kapısından dışarı atıp avluda sürükleyerek mutfağın tuğla duvarına dayadığımı, neredeyse öldürünceye kadar başını duvara çarptığımı hatırlıyorum. Sonunda yatıştım, bitkindim, ölmek üzereydim, o zaman kan aldılar benden. Aptallar. Ama başka bir şey söyleyecektim. Kendi bencilliğimi işte o zaman anladım. Belki bencilliğimin yansımasını rahipte görmüştüm. Kardeşime karşı küçümseyici tavrı benim tavrımı yansıtıyordu; şeytanla ilgili ezbere, sığ saçmalamaları; kutsallığın bu kadar yakından geçmiş olmasına ihtimal bile vermeyi reddetmesi."

"Ama şeytanın insanın içine girebileceğine inanıyormuş."

"Bu çok daha dünyevi bir düşünce," dedi vampir hemen. "Tanrı'ya, hatta iyiliğe inancını yitiren insanlar şeytana inanmaya devam ederler. Neden bilmiyorum. Hayır, biliyorum aslında. Kötülük her zaman mümkündür, iyilikse daima zordur. Ama şunu anlaman gerekir: içine şeytan girmiş demek, insanın deli olduğunu söylemenin bir başka yoludur sadece. Rahip açısından böyle olduğunu hissetmişim. Eminim deli görmüştü daha önce. Belki zırdeli birinin başında durup içine şeytan girdiğini de söylemişti. Şeytan kovma sırasında insanın iblisi görmesi gerekmez. Ama bir azizin karşısında durmak... Azizin bir mistik hayal gördüğüne inanmak. Hayır, bunların aramızda olabileceğine inanmayı reddetmemiz bencillik."

"Hiç bu açıdan düşünmemiştim," dedi oğlan. "Peki size ne oldu? iyileştirmek için sizden kan aldıklarını söylediniz, neredeyse öldürücü olmuştur sizin için."

Vampir güldü. "Evet. Gerçekten öyle oldu. Ama vampir o gece tekrar geldi. Çünkü plantasyonumu,

Pointe du Lac'ı istiyordu.

"Çok geç bir saatti, kız kardeşim uykuya dalmıştı. Dün gibi hatırlıyorum. Avludan girdi içeriye, hiç ses çıkarmadan balkon kapılarını açtı; uzun boylu, açık tenli, gür sarı saçlı bir adamdı, hareketleri zarif, neredeyse kedi gibiydi. Yavaşça kız kardeşimin gözlerinin üstüne bir şal örtüp lambanın fitilini kıstı. Kız kardeşim oracıkta, yanında bir leğen ve yüzümü sildiği bez, uyuyordu; sabaha kadar şalın altında bir kez olsun kıpırdamadı. Ama sabah olduğunda ben artık çok değişmişim."

"Neydi bu değişiklik?" diye sordu oğlan.

Vampir içini çekti. Sandalyesine yaslanıp duvarlara baktı. "İlk anda onu yeni bir doktor ya da ailemin benimle konuşsun diye çağırdığı biri sandım. Ama öyle olmadığını hemen anladım. Yatağıma yaklaştı, eğildi, yüzü lambanın ışığıyla aydınlanıyordu, normal bir insan olmadığını anladım. Ela gözleri akkor gibi yanıyordu, iki yana sarkmış uzun, beyaz elleri insan eli değildi. Galiba o anda her şeyi anladım, bana sonradan anlattıklarının hepsi işin teknik yanıydı. Şunu demek istiyorum: Onu gördüğüm anda, olağanüstü aura'sını gördüğüm ve bilmediğim bir yaratık olduğunu anladığım anda, bir hiçe dönüşüverdim. Yakınında olağanüstü bir insanın varlığını kabul edemeyen egom paramparça oldu. Bütün kavramlarım, hatta suçluluğum ve ölme isteğim bile önemini kaybediverdi. *Kendimi* tamamen unuttum!" dedi, yumruğunu sessizce göğsüne değdirerek. "Kendimi büsbütün unuttum. Aynı anda imkân denen şeyin anlamını bütünüyle kavradım. Ondan sonra sadece giderek artan bir merak yaşadım. Benimle konuştukça, ne olabileceğimi, kendi hayatının ne olduğunu, ne olacağını anlattıkça, geçmişim küle dönüştü. Hayatımı sanki karşımda seyrediyordum; gururumu, çıkarıcılığımı, ufak tefek dertlerden sürekli kaçışımı, Tanrı'ya, Meryem Ana'ya, isimleri dua kitaplarını dolduran ve hiçbirini dar, maddeci, bencil yaşayışıma en ufak bir değişiklik getirmeyen bir yığın azize sahte bağlılığımı. Gerçek tanrılarımı gördüm.. çoğu insanın gerçek tanrıları. Yemek, içmek ve konformizmin verdiği güven. Kül ve duman."

Oğlanın anlayamamaktan, şaşkınlıktan yüzü gerilmişti. "Böylece vampir olmaya mı karar verdiniz?" diye sordu. Vampir bir an cevap vermedi.

"Karar verdim demek pek doğru olmaz. Ne var ki, vampir oluşumun, onun odama girdiği andan itibaren kaçınılmaz olduğunu da söyleyemeyeceğim. Hayır, kaçınılmaz değildi. Yine de karar verdim diyemem. Şöyle söyleyeyim: Konuşmasını bitirdiğinde, başka bir karar vermem imkânsızdı, arkamda bıraktıklarım hiç dönüp bakmadan yoluma devam ettim. Bir tek şey hariç."

"Bir tek şey hariç mi? Neydi?"

"Son güneş doğuşum," dedi vampir. "O sabah henüz vampir değildim. Güneşin doğuşunu son kez gördüm."

"Tam olarak hatırlıyorum; oysa daha önceden herhangi bir güneş doğuşunu hatırladığımı sanmıyorum. Hatırlıyorum, ışık önce balkon kapılarının tepesine vurdu; dantel perdelerin ardında bir solgunluk, sonra ağaç yapraklarının arasında, giderek parlaklaşan leke leke ışıltılar. Sonunda güneş camlardan içeriye girdi, dantellerin gölgesi taş zemine ve uyuyan kız kardeşimin üzerine vurdu; omuzlarını, başını örten şalın üzerindeydi dantellerin gölgesi... Sıcak fazla gelince uykusunda şalı itti, o zaman güneş doğrudan gözlerine vurdu, gözlerini daha sıkı yumdu. Güneş sonra kız kardeşimin kollarını destek yapıp başını dayadığı masanın üstünde parlamaya başladı, sürahideki suda ısıldıyor, yanıyordu. Yatak örtüsünün üstündeki ellerimde, sonra yüzümde hissetim güneşi. Yattığım yerde vampirin bütün söylediklerini düşündüm ve sonra güneş doğuşuna veda edip vampir olmaya gittim. İşte bu... güneşin son doğuşuydu."

Vampir yine pencereden dışarıya bakıyordu. Sustuğunda çöken sessizlik öyle anıydı ki, oğlan

sessizliğı işitir gibi oldu. Sonra sokaktan gelen sesleri duyabildi. Kulakları sağır eden bir kamyon gürültüsü. Lambanın kordonu titreşimden sallandı. Kamyon geçip gitti.

"Özlüyor musunuz?" diye sordu alçak sesle oğlan. "Özlüyorum sayılmaz," dedi vampir. "Daha başka o kadar çok şey var ki. Neyse, nerede kalmıştık? Nasıl olduğunu, nasıl vampirleştiğimi merak ediyordun."

"Evet," dedi oğlan. "Tam olarak nasıl değıştiniz?"

"Tam olarak anlatamam," dedi vampir. "Sana ondan söz edebilirim, gözümdeki değıerini sana gösterecek sözlerle sarmalayabilirim. Ama tam olarak anlatamam, tıpkı seksi hiç yaşamamış olsan tam olarak anlatamayacağım gibi."

Oğlan, aklına ansızın bir soru daha gelmiş gibi oldu, ama vampir onun konuşmasına fırsat vermeden sözüne devam etti. "Dediğim gibi, bu -vampir Lestat, plantasyonu istiyordu. Bana dünya durdukça sürecek bir hayat bağışlaması için dünyevi bir sebepti şüphesiz; ama o bunu anlayacak biri değıildi. Dünyanın sınırlı vampirler nüfusunu bir seçkinler kulübü gibi görmüyordu doğırusu. Sorunları insan sorunlarıydı; kör babası oğlunun vampir olduğunu bilmiyordu, öğrenmemesi gerekiyordu. Kendi ihtiyaçları ve babasına bakma zorunluluğı New Orleans'da yaşamasını çok zorlaştırıyordu, bu yüzden de Pointe du Lac'ı istiyordu.

"Ertesi akşam hemen plantasyona gittik, kör babayı büyük yatak odasına yerleştirdik ve ben değıişimi gerçekleştirmeye giriştim. Tek bir aşamadan olduğunu söyleyemem aslında yine de dönüşü olmayan bir aşama vardı tabii. Ama yapılacak işler çoktu, ilki kâhyanın ölümüydü. Lestat uykusunda aldı onu. Seyredip onaylamam gerekiyordu; yani bağılılığımın kanıtı ve değıişiminin bir parçası olarak bir insanın canının alınışına tanık olmam gerekiyordu. Bu, benim için kesinlikle en zor kısmı oldu. Sana söylediğim gibi kendim ölmekten korkmuyordum. Ama başkalarının hayatına büyük bir saygım vardı; ayrıca kardeşimden dolayı daha yeni ortaya çıkan bir ölüm dehşeti hissediyordum. Kâhyanın sıçrayarak uykudan uyanışını, iki eliyle Lestat'i itmeye çalışıp beceremeyişini, sonra Lestat'in altında çırpınarak yatışını, nihayet kanının son damlası emildiğinde cansız serilişini seyrettim mecburen. Ve ölüşünü. Hemen ölmedi. Bir saate yakın bir süre boyunca kâhyanın küçük yatak odasında durup, ölüşünü seyrettik. Dediğim gibi, değıişiminin bir parçasıydı bu. Yoksa Lestat asla kalmazdı orada. Sonra kâhyanın cesedinden kurtulmak gerekiyordu. Ben kusmak üzereydim. Zaten zayıf düşmüştüm, ateşim yüksekti, kendimi tutacak durumda değıildim; böyle bir amaçla cesetle uğraşmak midemi bulandırırıyordu. Lestat gülüyor, vampir olduğumda tamamen değıişeceğimi, benim de güleceğimi söylüyordu umursamazlıkla. Ama yanılmıştı bu konuda. Ölüme hiçbir zaman gülmedim; ne kadar sık ve düzenli olarak ölüme kendim yol açtıysam da.

"Ama sırayı bozmayayım. Açık tarlalara gelinceye kadar nehir yolundan yukarı ilerlememiz gerekti, kâhyayı orada bıraktık. Ceketini yırttık, parasını aldık, ağızına içki bulaştırdık. Kâhyanın New Orleans'da oturan karısını tanıyor, ceset bulunduğunda içine düşeceğı umutsuzluğu biliyordum. Ama karısı için üzülmekten çok, olayı asla öğrenmeyeceğini, kocasını aslında hırsızların yolda sarhoş bulmadıklarını düşünmek kahrediyordu beni. İkimiz cesede vurup yüzünü, omuzlarını morarttıka yerimde duramaz oldum. Bütün bu süre boyunca vampir Lestat'in olağanüstü olduğunu tahmin ediyorsundur. Benim gözümde incil'deki melekler kadar insandan farklıydı. Ama bu baskı altında ona olan hayranlığım sanki süzgeçten geçmişti. Vampir oluşumu iki değıişik şekilde görmüştüm: Birincisi tamamen büyülenmeydi; Lestat ölüm döşeğimde etkisi altına almıştı beni. Ama öteki kendimi mahvetme isteğıimdi. Tamamen lanetlenme arzum. Lestat hem ilk defasında, hem de ikincisinde işte bu

açık kapıdan girmişti içeri. Şimdiyse kendimi değil başkasını mahvediyordum. Kâhyayı, karısını, ailesini. Geri çekildim. Akli dengem tamamen bozularak Lestat'ten kaçabilirdim; ama o yanılmaz içgüdüleriyle olanları anladı. Yanılmaz içgüdü..." Vampir düşündü. "Şöyle söyleyeyim: Bir insanın yüz ifadesindeki en ufak bir değişikliği bir jest kadar açıkça gören vampirlerin kuvvetli içgüdü. Lestat'in zamanlaması fevkaladeydi. Beni arabaya tıktı, atları kırbaçlayarak eve götürdü. 'Ölmek istiyorum' diye mırıldanmaya başladım. 'Dayanılmaz bir şey bu. Ölmek istiyorum. Beni öldürmek senin elinde. Bırak öleyim.' Ona bakmayı, o müthiş güzel görüntüsüyle büyülenmeyi reddediyordum. Adımı söyledi yavaşça, gülerek. Söylediğim gibi, plantasyona sahip olmak konusunda kararlıydı."

"Ama hangi koşullar altında olursa olsun, sizi bırakır mıydı zaten?" dedi oğlan.

"Bilmiyorum. Lestat'i şimdi tanıdığım kadarıyla, herhalde bırakacağına öldürürdü beni. Ama benim istediğim buydu zaten. Aldırmıyordum. Daha doğrusu istediğimin bu olduğunu sanıyordum. Eve varır varmaz arabadan atlayıp kardeşimin düştüğü tuğla merdivene yürüdüm bir hayalet gibi. Ev aylardır boş kalmıştı kâhyanın kendine ait ayrı bir kulübesi vardı Louisiana'nın sıcağı ve rutubeti basamakları kemirmeye başlamıştı bile. Bütün çatlaklardan otlar, hatta küçük kır çiçekleri fişkırıyordu. Alt basamaklara oturup başımı tuğlalara dayayarak elimle küçük, yapışkan saplı kır çiçeklerine dokunduğumda gecenin serin rutubetini hissettiğimi hatırlıyorum. Bir elimle gevşek topraktan bir tutam kır çiçeği yoldum. 'Ölmek istiyorum; öldür beni. Öldür beni' dedim vampire. 'Cinayet suçu işledim. Yaşayamam artık.' Başkalarının gözle görünür yalanlarını dinleyen insanların sabırsızlığıyla dudak büküyordu. Sonra bir anda olduğum yere çiviledi beni, tıpkı adamıma yaptığı gibi. Çılgınca debelenmeye başladım. Çizmemi böğrüne geçirdim, elimden geldiğince şiddetle tekmeledim, dişleri boynumu deliyor, şakaklarım zonkluyordu. Sonra vücudunun tek ve benim göremeyeceğim kadar hızlı bir hareketiyle ansızın merdivenin altında, küçümseyerek durup baktı. 'Ölmek istediğini sanıyordum Louis' dedi."

Vampir adını söylediğinde oğlan ani, hafif bir ses çıkardı, vampir derhal, "Evet, adım Louis" diye onaylayıp devam etti.

"Bir kez daha yattığım yerde, kendi korkaklığım ve ahmaklığımla yüz yüze, çaresizdim," dedi. "Belki böyle doğrudan yüz yüze kaldıktan sonra, zamanla gerçekten kendimi öldürecek cesareti bulabilir, başkalarına beni öldürmeleri için yalvarıp yakarmazdım. Kendimi bir bıçağı ağır ağır döndürürken, günah çıkartmada ceza kadar gerekli bulduğum bir ızdırapla her gün eriyip giderken gördüm, gerçekten ölümün beni beklemediğim bir anda yakalayıp ebedi affa layık kılmasını umuyordum. Kendimi bir de hayal gibi merdivenin başında, tam kardeşimin durduğu noktada durmuş, sonra tuğla merdivenden aşağı atarken gördüm.

"Ama cesaret için zaman yoktu. Daha doğrusu, Lestat'in planında kendi planından başka hiçbir şey için zaman yoktu. 'Dinle beni Louis' dedi, yanıma, basamakların üzerine uzanarak; hareketi o kadar zarif ve samimiydi ki bir âşığı hatırlattı bana ansızın. Geri çekildim. Ama o sağ koluyla bana sarılıp beni göğsüne çekti. Daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştım ona, solgun ışıktaki gözlerinin harikulade parıltısını, yüzünü bir heykele benzeten, doğaüstü cildini görebiliyordum. Ben hareket etmeye çalışınca sağ elinin parmaklarını dudaklarıma bastırıp 'Sakin ol' dedi. 'Şimdi ölümün eşiğine gelinceye kadar içeceğim kanını, çok sakın olmanı istiyorum, neredeyse damarlarındaki kanın akışını duyacak kadar sakın ol, aynı kanın benim damarlarımda akışını duyacak kadar sakın ol. Ancak kendi bilincinle, kendi iradenle hayatta kalabilirsin.' Mücadele etmek istedim, ama parmaklarını öyle kuvvetli bastırıyordu ki, uzanmış bedenimin tamamı kontrolü altındaydı; ben nafiye isyanımdan vazgeçince, anında dişlerini boynuma geçirdi."

Oğlanın gözleri faltaşı gibi açıldı. Vampir konuşurken sandalyesinde iyice geriye çekilmişti, yüzü gerilmiş, gözleri kısılmıştı, bir saldırı bekler gibi.

"Çok miktarda kan kaybettiğin oldu mu hiç?" diye sordu vampir. "O duyguyu bilir misin?"

Oğlanın dudakları *hayır*; der gibi oynadı, ama ağzından ses çıkmadı. Boğazını temizledi. "Hayır," dedi.

"Üst kattaki salonda, kâhyanın ölümünü planladığımız yerde mumlar yanıyordu. Kapının dışında asılı bir gemici feneri hafif esintiyle sallanıyordu. Bütün bu ışıklar birleşip titremeye başladı, sanki tepemde, merdiven boşluğunda havada asılı altın bir varlık sallanıyordu, parmaklıklarla iç içe geçmiş, duman gibi kıvrılıp büzüşerek. 'Dinle, gözlerini aç' diye fısıldadı Lestat, dudakları boynuma değiyordu. Hatırlıyorum, dudaklarının hareketi tüylerimi diken diken etmiş, vücudum tutkunun hazzına benzeyen bir duyumla sarsılmıştı...."

Sağ elinin parmakları çenesinin altında hafifçe kıvrılmış, düşündü, işaret parmağı çenesinde hafifçe gezinir gibiydi. "Sonuçta, birkaç dakika içinde bütün gücümü kaybettim, felç oldum. Konuşmayı bile beceremediğimi fark ettim panik içinde. Lestat hâlâ beni tutuyordu tabii, kolu demir bir çubuk kadar ağırdı. Dişlerinin çekildiğini öyle bir keskinlikle hissettim ki, sanki o iki delik, acıyla çevrelenmiş iki kocaman yaraydı. Sonra güçsüz başıma eğildi ve sağ elini üstümden çekip kendi bileğini ısırdı. Kan gömleğimden, ceketimden aşağı akıyor, Lestat kısık, parlayan gözlerle seyrediyordu. Bana bir ebediyet gibi gelen, çok uzun bir süre boyunca seyretti, titrek ışık şimdi başının arkasında asılıydı, bir hayalin arkasındaki fon gibi. Daha o harekete geçmeden önce niyetini biliyordum sanırım, çaresizlik içinde bekliyordum, sanki yıllardır bekliyordum. Kanayan bileğini ağzıma yapıştırıp sertçe, biraz sabırsızca, 'Louis, iç' dedi. İçtim. 'Devam et Louis', 'Hadi' diye fısıldadı birkaç kere. Deliklerden kanı emerek içiyordum, bebekliğimden beri ilk defa gıdayı emmenin kendine özgü zevkini, bedenle zihnin tek bir hayati kaynakta odaklanmasını tadıyordum. Sonra bir şey oldu." Vampir kaşlarını hafifçe çatarak arkasına yaslandı.

"Aslında tarifi mümkün olmayan bu olayları tarif etmeye çalışmak ne acıklı," dedi, sesi fısıldar gibi usuldu. Oğlan oturduğu yerde donup kalmış gibiydi.

"Kanı emerken o ışıktan başka bir şey görmüyordum. Sonra, sonraki şey ise... sesti. Başlangıçta boğuk bir uğultu, sonra davula benzer bir tam-tam; giderek yükseliyordu, sanki karanlık, yabancı bir ormandan dev bir yaratık yavaşça yaklaşıyor, yürürken devasa bir davula güm güm vuruyordu. Sonra bir başka davulun tam-tamlarını duydum, sanki bir başka dev birkaç metre geriden birinci devi izliyordu, devlerin her ikisi de kendi tam-tamına kendini kaptırmış, ötekinin ritmini dikkate almıyordu. Ses yükseldi, yükseldi, sonunda yalnız kulaklarımı değil, bütün duyularımı ele geçirdi, dudaklarımda, parmaklarımda, şakaklarımda, damarlarımda zonkluyordu. En çok da damarlarımda, tam-tam, sonra öteki tam-tam; sonra Lestat ansızın bileğini çekti, gözlerimi açtım, bileğine uzanıp ne pahasına olursa olsun, zorla tekrar ağzıma götüreceksen bir anda kendimi tuttum; çünkü davulun benim kalbim, ikinci davulun da onun kalbi olduğunu anlamıştım." Vampir içini çekti. "Anlıyor musun?"

Oğlan konuşmaya başladı, başını iki yana salladı. "Hayır... yani evet," dedi. "Yani ben..."

"Tabii," dedi vampir başını çevirerek.

"Bir dakika, bir dakika!" dedi oğlan heyecandan eli ayağına dolaşarak. "Kaset bitmek üzere. Tersini çevirmem gerek." Oğlan kaseti çevirirken vampir sabırla bekledi.

"Sonra ne oldu?" diye sordu oğlan. Yüzü ıslaktı, mendiliyle çabucak sildi.

"Bir vampir gibi görmeye başladım," dedi vampir, sesi biraz dalgındı. Sanki aklı başka yerdeydi. Sonra yerinde doğruldu. "Lestat yine merdivenin aşağısında duruyordu, daha önce mümkün olamayacak bir şekilde görüyordum onu. Daha önce bana beyaz görünmüştü, gecenin karanlığında neredeyse aydınlık denecek kadar bembeyaz; artık onu kendi canı ve kanıyla dolu olarak görüyordum; aydınlık değildi, ılık saçıyordu. Sonra yalnız Lestat'ın değil, her şeyin değişmiş olduğunu gördüm.

"Sanki renkleri, biçimleri ilk defa görüyordum. Lestat'ın siyah ceketinin düğmelerine o kadar hayran kaldım ki, uzun süre başka hiçbir şeye bakamadım. Sonra Lestat gülmeye başladı, daha önce hiçbir şeyi kahkahasını duyduğum gibi duymamıştım. Kalbini hâlâ bir davulun tamamları gibi duyuyordum, buna bir de metalik kahkahası eklendi. Çok şaşırtıcıydı, her ses bir sonrakine karışıyordu, birbirine karışan çan sesleri gibi, sonra sesleri ayırmayı öğrendim, birbirlerinin üzerine biniyordu sesler, yumuşak ama tek tek ayırdedilebilen sesler, yükselen ama ayrı ayrı sesler, çınlayan kahkahalar." Vampir sevinçle gülümsedi. "Çınlayan çanlar."

"Lestat, 'Düğmelerime bakıp durma' dedi. 'Ağaçların arasına git. Vücudundaki bütün insan artıklarından kurtul, geceye çılgınca âşık olup da yolunu kaybetme sakın!'"

"Bu, şüphesiz akıllıca bir emirdi. Yerdeki taşlara vuran ay ışığını görünce aya öyle âşık oldum ki, orada bir saat geçirmiş olmalıyım. Kardeşimin tapınağının önünden geçerken kardeşim aklıma bile gelmedi, kavak ve meşe ağaçlarının arasında durduğumda geceyi duydum, hepsi beni göğüslerine çağıran, fısıldaşan bir kadınlar korosu gibiydi. Vücudum henüz tamamen dönüşmemişti, seslere ve görüntülere biraz alışmıştım ki, ağrımaya başladı. Bütün insani sınırlarım dışarı atılıyordu, insan olarak ölmekteydim, ama vampir olarak capacanlıydım; uykudan uyanan duyularım vücutumun ölüşüne nezaret etmek zorundaydım, başta biraz rahatsızlıkla, sonunda korkuyla. Koşarak basamakları çıkıp salona döndüm. Lestat plantasyon evraklarını incelemeye koyulmuştu bile, geçen yılın giderlerini ve kârlarını hesaplıyordu. İçeri girdiğimde, 'Zenginsin' dedi. "Bana bir şey oluyor!" diye bağırdım.

" 'Ölüyorsun, o kadar; saçmalama. Başka lamba yok mu? Bu kadar paran var, tek bir fener dışında balınayağına verecek paran yok. Şu feneri getir bana. '

" 'Ölüyorum!' diye bağırdım. 'Ölüyorum!'"

" 'Herkesin başına gelir' dedi, yardım etmeyi reddederek. Bugün bile düşününce ondan nefret ediyorum bu yüzden. Korktuğum için değil, saygı gösterip bu değişikliklere dikkatimi çekebilirdi. Beni sakinleştirip, geceyi seyrettiğim, hissettiğim hayranlıkla ölümümü de seyredebileceğimi söyleyebilirdi. Ama yapmadı. Lestat asla benim gibi bir vampir olmadı. Katiyen." Vampir bunu gururla söylemiyordu. Gerçekten öteki türlü olmasını istermiş gibi söylüyordu.

"*Alors,*" diye iç geçirdi. "Hızla ölüyordum, yani korku yeteneğim de aynı hızla azalıyordu. Şimdi sadece ölüm sürecini daha dikkatli izleyemediğime üzülüyorum. Lestat tam bir geri zekâlı gibi davranıyordu. 'Öf, cehennem aşkına!' diye bağırmaya başladı. 'Farkında mısın, senin için hazırlık yapmadım. Ne salağım.' 'Evet, öylesin' demek geçti içimden ama demedim. 'Bu sabah benimle yatman gerekecek. Sana tabut hazırlamadım.' "

Vampir güldü. "Tabut, içimde öyle bir dehşet teline dokundu ki, galiba kalan korku yeteneğimin hepsini aldı götürdü. Artık Lestat'le aynı tabutu paylaşma zorunluluğu sadece hafif bir telaş duygusu veriyordu. Bu arada Lestat babasının yatak odasında idi, yaşlı adama veda ediyor, sabah döneceğini söylüyordu. 'Peki ama nereye gidiyorsun? Niye böyle acayip saatlerde yaşıyorsun?'" diye çıkışıyordu ihtiyar; Lestat'ın sabrı taşıtı. Ondandan önce yaşlı adama neredeyse insanı bayıltacak kadar şirin davranıyordu, şimdiyse zorba kesilmişti. 'Sana bakıyorum ya! Sen beni böyle bir evde oturtabildin mi

hiç? Canım bütün gün uyuyup bütün gece içmek istiyorsa öyle yaparım, lanet olsun!" Yaşlı adam sızlanmaya başladı. Sırf içinde bulunduğum özel duygular ve hiç alışılmadık bitkinliğim, karşı çıkmaktan alıkoyuyordu beni. Olayı açık kapıdan seyrediyordum; yatak örtüsünün renkleri, yaşlı adamın yüzündeki renk cümbüşü büyülemişti beni. Grimsi pembe derisinin altında mavi damarlar atıyordu. Dişlerinin sarısını bile çekici buluyordum, dudaklarının titreyişi neredeyse ipnotize etmişti beni. 'Ah, ne oğul, ne oğul' dedi, oğlunun gerçekten ne olduğu aklının ucundan bile geçmiyordu doğal olarak. 'Madem öyle, git. Biliyorum, bir yerlerde metresin var; sabah kocası gider gitmez ona koşuyorsun. Tespihimi ver bana. Tespihim ne oldu?' Lestat bir küfür edip tespihi verdi..."

"Ama..." diye irkildi oğlan.

"Evet?" dedi vampir. "Galiba yeterince soru sormana izin vermiyorum."

"Şunu soracaktım, tespihlerin ucunda haç olur, değil mi?"

"Ha, haçla ilgili söylenti!" diye güldü vampir. "Haçtan korkmamızdan mı söz ediyorsun?"

"Haça bakamadığınızı sanıyordum," dedi oğlan. "Uydurma, delikanlı, tamamen uydurma. İstedğim her şeye bakabilirim. Ayrıca haçlara bakmaktan da özellikle hoşlanırım."

"Peki ya anahtar delikleriyle ilgili söylenti? Doğru mu... buhar olup anahtar deliğinden geçebileceğiniz?"

"Keşke geçebilseydim," diye güldü vampir. "Fevkalade hoş olurdu. Değişik formlarda anahtar deliklerinden geçip her formun ayrı ayrı gıdıklayışını hissetmeyi isterdim. Hayır." Başını iki yana salladı. "Yani, şimdi nasıl diyordunuz... palavra, değil mi?"

Oğlan gülmesini tutamadı. Sonra yüzü ciddileşti. "Benden bu kadar çekinme," dedi vampir. "Sor."

"Kalbe batırılan kazık hikâyesi..." dedi oğlan, yanakları hafif kızararak.

"O da öyle," dedi vampir. "Palavra," dedi, heceleri tek tek telaffuz ederek; oğlan gülümsedi. "Hiçbir sihirli gücü yoktur. Niye sigara içmiyorsun? Gömleğinin cebinde var, görüyorum."

"Ah, teşekkürler," dedi oğlan, harikulade bir öneriymişçesine. Ama sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra, elleri öyle titriyordu ki, ilk kâğıt kibriti kırıştırdı, yakamadı.

"İzinle ben yakayım," dedi vampir. Kibriti alıp derhal oğlanın sigarasını yaktı. Oğlan, gözleri vampirin parmaklarında, bir nefes çekti. Vampir hafif bir kumaş hışırtısıyla masanın karşı tarafına çekildi. "Lavabonun orada kül tablası var," dedi, oğlan telaşla gidip aldı. Bir an kül tablasının içindeki birkaç izmarite baktı, sonra yerdeki küçük çöp sepetini görüp kül tablasını boşalttı ve hemen masanın üstüne koydu. Sigarasını tablaya bıraktığında üzerinde ıslak parmaklarının izi vardı. "Sizin odanız mı burası?" diye sordu.

"Hayır," dedi vampir. "Herhangi bir oda."

"Sonra ne oldu?" diye sordu oğlan. Vampir tepeden sarkan ampulün altında toplaşan dumanları seyreder gibiydi.

"Aaa.. Alelacele New Orleans'a döndük " dedi. "Lestat'in tabutu, surların orada sefil bir odadaydı."

"Girdiniz mi tabuta?"

"Başka çarem yoktu. Lestat'e beni dolabın içinde bırakması için yalvardım, ama o hayretler içinde

güldü. 'Neolduğunu bilmiyor musun sen?' dedi. İyi ama bu nesne sihirli mi? Bu biçimde olması şart mı?' diye yalvardım. Tekrar güldü. Düşüncesine bile dayanamıyordum; ama tartışıkça, aslında korkmadığımı anladım. Bunu fark etmek garipti.

Hayatım boyunca kapalı yerlerden korkmuştum. Yüksek tavanlı, bütün pencereleri yere kadar inen Fransız evlerinde doğup büyüdüğümünden, kapalı bir yere tıklılmaktan nefret ederdim. Kilisede günah çıkarma hücrelerinde bile rahatsız hissederdim kendimi. Oldukça normal bir korkuydu. Lestat'e itiraz ederken, aslında artık o korkuyu hissetmediğimi fark ettim. Sadece hatırlıyordum. Yeni, heyecan verici özgürlüğümü fark etme yeteneğinden yoksun olduğumdan, alışkanlıkla korkuma sarılıyordum. 'Gidişatın kötü' dedi Lestat sonunda. 'Şafak da sökmek üzere. Ölümüne terk etmeliyim seni. Öleceğini biliyorsun, değil mi? Güneş sana verdiğim kanı, bütün dokularındaki, bütün damarlarındaki kanı mahvedecek. Aslında bu korkuyu kesinlikle hissetmemen gerek. Bana kalırsa, kolunu ya da bacağına kaybedip eski kolunun ya da bacağına olduğu yerin ağrıdığı konusunda ısrar eden bir adam gibi davranıyorsun.' işte bu, Lestat'ten hayatta duyduğum en akıllıca ve yararlı şeydi, derhal kendime geldim. Sonunda, son derece küçümseyici bir ses tonuyla, 'Ben tabuta giriyorum' dedi, 'akıl varsa sen de ardından girersin.' Girdim. Yüzüstü Lestat'in üzerine uzandım; korkusuzluğum şaşırtıcıydı, yakışıklılığına ve ilgi çekiciliğine rağmen Lestat'e bu kadar yakın olmak tatsız bir duyguyla doldurmuştu içimi. Lestat kapağı kapadı. Tamamen ölü olup olmadığını sordum ona. Bütün vücudum gıdıklanıyor, kaşınıyordu. 'Hayır, değilsin demek' dedi. 'Tamamen öldüğünde değiştiğini sadece duyacaksın, göreceksin, hiçbir şey hissetmeyeceksin. Akşama ölmüş olursun. Hadi uyu.' "

"Doğru muydu dediği? Uyandığınızda... ölü müydünüz?"

"Evet, değişmiştim demek daha doğru olur. Çünkü gördüğün gibi yaşıyorum. Vücudum ölmüştü. Artık ihtiyacı olmayan sıvı ve maddelerden tamamen arınması biraz zaman aldı, ama ölmüştü. Bunu anlayınca insan duygularından ayrılmanın yeni bir aşamasına geçtim, ilk kavradığım şey, daha Lestat'le tabutu bir cenaze arabasına yükleyip morgdan başka bir tabut çaldığımız sırada, Lestat'ten hiç hoşlanmadığım oldu. Henüz onunla eşit olmaktan çok uzaktım, ama vücudum ölmeden önceki durumumdasin. Anlayamazsın. Ama ölmeden önce, Lestat kesinlikle yaşadığım en büyüleyici deneyimdi. Sigaran uzun bir kül silindirine dönüştü."

"Ah!" Oğlan hemen filtreyi tablaya bastırdı. "Yani, aranızdaki boşluk kapandığında... büyüğü kalmadı mı?" diye sordu, gözlerini vampire dikti, eskisine göre çok daha kolaylıkla, bir sigarayla kibrit çıkardı.

"Evet, öyle oldu," dedi vampir, keyiflendiği belliydi. "Pointe du Lac'a dönüş yolculuğu çok heyecanlıydı. Lestat'in aralıksız gevezeliği ise kesinlikle yaşadığım en sıkıcı, en cesaret kırıcı şeydi. Şüphesiz, dediğim gibi onunla eşit olmaktan çok uzaktım. Onun benzetmesiyle, daha uğraşacak ölü kol ve bacaklarım vardı benim. Bunu o gece, ilk avımı öldürmek zorunda kaldığımda anladım."

Vampir masanın üzerinden uzanıp oğlanın yakasındaki külü hafif bir el hareketiyle silkti, oğlan vampirin geri çekilen eline korkuyla bakıyordu. "Özür dilerim," dedi vampir, "seni korkutmak istememiştim."

"Asıl ben özür dilerim," dedi oğlan. "Birden kolunuzun... anormal uzun olduğu izlenimine kapıldım da. Hiç hareket etmeden ne kadar uzağa erişiyorsunuz!"

"Hayır," dedi vampir, ellerini tekrar üst üste attığı bacaklarının üzerine bırakarak. "Senin göremeyeceğin kadar hızlı hareket ettim ileriye doğru. Bir yanılsamaydı."

"İleriye doğru mu hareket ettiniz? Etmediniz ama. Tam şu anda oturduğunuz gibiydiniz, sırtınız

sandalyeye dayalı."

"Hayır," dedi vampir kesin bir tavırla. "Söylediğim gibi öne doğru hareket ettim. Bak, bir daha yapayım." Bir daha yaptı, oğlan aynı şaşkınlık-korku karışımı ifadeyle baktı. "Yine görmedin," dedi vampir. "Ama bak, kolumu uzatıyorum, hiç de aşırı uzun sayılmaz." Kolumu havaya kaldırdı, işaret parmağı gökyüzünü gösteriyordu. Tanrı'nın Kelamını iletmeye hazırlanan bir melek gibi. "Senin görüş şeklinle benim görüş şeklim arasındaki temel farkın bir örneğini yaşadın. Bana kendi hareketim yavaş ve biraz gevşek göründü. Parmağımın ceketini silkelerken çıkardığı ses de rahat rahat duyuluyordu. Neyse, dediğim gibi seni korkutmak istememiştim. Ama belki bundan çıkarabilirsin, Pointe du Lac'a dönüş yolculuğumun nasıl bir deneyimler şöleni olduğunu; bir ağaç dalının rüzgârda sallanması bile müthiş bir keyifti."

"Evet," dedi oğlan; ama kendini toparlayamadığı belliydi. Vampir bir an oğlana bakıp, "Nerede kalmıştım?" dedi.

"İlk avınızı öldürüşünüz," dedi oğlan.

"Evet. Ama önce söylemeliyim: Plantasyonun hali tam bir curcunaydı. Kâhyanın cesedi bulunmuştu, büyük yatak odasındaki yaşlı adamı da bulmuşlardı, kimse kör ihtiyarın mevcudiyetine bir anlam veremiyordu. Beni New Orleans'da bulamamışlardı bir türlü. Kız kardeşim polise haber vermişti, ben gittiğimde Pointe du Lac'ta birkaç pofits vardı. Hava oldukça karanlıktı tabii, Lestat aceleyle, polisler azıcık ışıktaki bile görünmemem gerektiğini açıkladı bana; özellikle de vücudumun o sıradaki tuhaf haliyle; polislerle malikânenin önünde, iki yanına meşe ağaçları sıralanmış yolda konuşup içeri girme isteklerini dikkate almadım. Pointe du Lac'a bir gece önce geldiğimi ve ihtiyarın misafirim olduğunu açıkladım. Kâhyanın ise bir gece önce Pointe du Lac'ta olmadığını, iş için New Orleans'a gittiğini söyledim.

"İşin bu kısmını, yeni soğukkanlılığımın müthiş yardımıyla hallettikten sonra, plantasyonla ilgili asıl meseleyi çözmem gerekiyordu. Kölelerim tam bir kargaşa içindeydi, bütün gün hiçbir iş yapılmamıştı. O sırada büyük bir çivit boyası imalathanemiz vardı, kâhyanın yönetimi çok önemliydi. Ama birkaç tane son derece zeki kölem vardı ki, zekâlarını fark etmiş, Afrikalı görünümlerinden ve tavırlarından korkmamış olsam, kâhyanın işini çok önceden beri pekâlâ yapabilirdi. Onları artık çok daha net inceleyebiliyordum, işlerin yönetimini kendilerine devrettim. En iyi köleye de kâhyanın evini verdim. Tarlada çalışan iki genç kadını Lestat'in babasına bakmaları için eve aldım, onlara mümkün olduğu kadar yalnız kalmak istediğimi ve hepsinin sadece hizmetleri karşılığı değil, beni ve Lestat'i tamamen rahat bırakma karşılığı da ödüllendirileceklerini söyledim. O sırada bu kölelerin, Lestat'le benim normal yaratıklar olmadığımızdan şüphelenecek ilk ve muhtemelen de son kişiler olacaklarını anlayamadım. Doğaötesiyle ilişkilerde beyaz insanlara göre çok daha fazla deneyimli olduklarını düşünemedim. Kendi toyluğumla, onları hâlâ ancak kölelikle evcilleştirilen çocuksu vahşiler olarak görüyordum. Büyük bir hata yaptım. Ama hikâyenin sırasını bozmadan anlatayım. Sana ilk avımı anlatacaktım. Lestat her zamanki mantıksızlığıyla bunu da yüzüne gözüne bulaştırdı."

"Yüzüne gözüne mi bulaştırdı?" dedi oğlan.

"Kesinlikle insanlardan başlamamalıydım işe. Ama bunu kendi kendime öğrenmem gerekti. Polisler ve kölelerle ilgili meseleler hallolur olmaz, Lestat'le paldır küldür bataklığa daldık. Çok geç bir saatti, kölelerin kulübeleri koyu bir karanlık içindeydi. Kısa bir süre sonra Pointe du Lac'ın ışıklarını tamamen kaybettik, ben telaş içindeydim. Yine aynı şey oluyordu: Hatırlanan korkular, şaşkınlık. Lestat'in birazcık zekâsı olsa, sabırla, alıştırarak birtakım şeyleri açıklayabilirdi bana bataklıklardan korkmam için hiçbir neden olmadığını, yılan ve böceklerin bana hiçbir zarar

veremeyeceklerini, zifiri karanlıkta görebilme yeteneğimle ilgilenmem gerektiğini. Bunları anlatacağına sürekli suçlamalarla başımı ağrıtıyordu. Tek derdi kurbanlarımız, bana yapılacak şeyi göstermek ve ava devam etmekte.

"Sonunda kurbanlarımızı bulduğumuzda beni derhal harekete zorladı. Küçük bir kaçak köleler kampıydı. Lestat onları daha önce de ziyaret etmiş, karanlıkta gözetleyip aralarından birinin ateşin başından uzaklaşmasını bekleyerek, uykularında avlayarak adamların belki dörtte birini öldürmüştü. Lestat'ın varlığından haberleri bile yoktu. Bir saatten fazla bekledikten sonra nihayet adamlardan biri (hepsi erkekti), düzlükten çıkıp ağaçların arasına birkaç adım attı. Pantolon düğmelerini çözüp ihtiyacını giderdi; tam dönecekken Lestat beni dürtüp 'Hadi al onu' dedi." Vampir oğlanın faltaşı gibi açılmış gözlerine bakıp gülümsedi. "Sanırım o sırada ben de senin kadar dehşet içindeydim," dedi. "Ama insan yerine hayvan öldürebileceğimi bilmiyordum o zaman. Derhal, imkânı yok yapamayacağımı söyledim. Köle sesimi duydu. Sırtını uzaktaki ateşe dönüp gözleriyle karanlığı delmeye çalıştı. Sonra çabucak, sessizce, kemerinden uzun bir bıçak çekti çıkardı. Pantolonuyla kemeri dışında üstünde bir şey yoktu; uzun boylu, kolları güçlü, sağlıklı, genç bir adamdı. Yerli Fransızcasıyla bir şeyler söyledi, sonra ileriye doğru bir adım attı. Ben onu karanlıkta açıkça görebildiğim halde onun beni göremediğini anladım. Lestat beni şaşırtan bir hızla arkasına geçip boynunu kavradı, sol kolunu da hareketsiz hale getirdi. Köle bağırıp Lestat'ten kurtulmaya çalıştı. Lestat dişlerini geçirince köle yılan sokmuş gibi donup kaldı. Diz üstü çöktü, öteki köleler koşarak gelirken Lestat hızla beslendi. Sonra bana dönüp 'Midemi bulandırırıyorsun' dedi. Karanlıkta tamamen kamuflaj altında olan siyah böceklere benziyorduk; kölelerin gelip bizi hiç fark etmeden yaralı adamı bulmalarını, sürükleyerek götürüp saldırganı aramak için ağaçların arasına dağılışlarını seyrediyorduk, 'Hadi, hepsi kampa dönmeden bir tanesini daha ele geçirmeliyiz' dedi. Hemen diğerlerinden ayrılmış olan bir adamın peşine düştük. Ben hâlâ çok telaşlıyım, saldırmayı beceremeyeceğimden e.mindim, en ufak bir isteğim de yoktu saldırmak için. Daha önce de söylediğim gibi Lestat'ın söyleyebileceği, yapabileceği çok şey vardı. Birçok bakımdan renkli bir deneyim haline getirebilirdi olayı. Ama yapmadı."

"Ne yapabilirdi?" diye sordu oğlan. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Öldürmek sıradan bir iş değil," dedi vampir. "Mesele tıkabasa kan içmek değil." Başını iki yana salladı. "Bir başkasının hayatını yaşamak olduğu kesin, çoğunlukla bu hayatın kanla yavaş yavaş kaybedilişi de yaşanır. Tekrar tekrar yaşadığım bir başka şey de Lestat'ın bileğimden kan emip onun kalbinin kendiminkiyle birlikte atışını hissettiğim an, yani kendi hayatımı kaybedişimdir. Bu deneyimin tekrar tekrar kutlanmasıdır öldürmek; çünkü vampirler için en yüce deneyim budur." Bunları son derece ciddi bir tavırla söyledi, farklı görüşte olan biriyle tartışır gibi. "Lestat'ın bunu takdir edebildiğini hiç sanmıyorum, nasıl edemediğini aklım almasa da. Şöyle söyleyeyim: Bir şeyleri takdir edebiliyordu, ama bilinmesi mümkün olanların çok küçük bir bölümünü bence. Ne olursa olsun, can havliyle bileğine yapışıp bırakmadığım zaman neler hissettiğimi bana hatırlatmak zahmetine de katlanmadı, ilk öldürüşümü biraz olsun huzurla, onurla yaşayabileceğim bir yer bulup seçme zahmetine de. Sanki şu kadar yol katedilmesi gerekiyormuş gibi, hızla bitirilmesi gereken bir olaymışçasına, paldır küldür geçiştirdi meseleyi. Köleyi yakaladıktan sonra ağzını kapatıp sıkıca tuttu, boynunu açtı, 'Hadi' dedi.

'Artık geri dönüş yok.' Müthiş bir tiksintiyle, şaşkınlıktan gücümü kaybetmiş halde dediğini yaptım, iki büküm çırpınan adamın yanına diz çöküp iki elimle omuzlarını kavradım ve boynunu ısırdım. Dişlerim daha değişmeye yeni başlamıştı, eti delemeyip parçalamak zorunda kaldım; ama yara açıldıktan sonra kan rahatça akmaya başladı. Ondan sonra da, yapışıp içmeye başladıktan sonra... her

şey silindi.

"Lestat'in, bataklığın, uzaktaki kamptan gelen seslerin hiçbir anlamı kalmadı. Lestat sanki vızıldayan, parlayan, sonra önemsizleşen bir böcekti. Emdiğim kan, beni büyülüyordu; adamın çırpınan sıcak bedeni ellerimdeki gerginliği alıyordu; sonra davulun tam-tamları duyuldu yine, adamın kalp atışlarıydı bunlar ama bu sefer kendi kalbimin atışlarıyla tam bir uyum halindeydi; iki kalbin atışlarını varlığımın her telinde duyuyordum, sonra tempo giderek düştü, yavaşladı, sonunda her iki atış da sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünen yumuşak bir uğultu haline dönüştü. Uyukluyordum, bütün ağırlığımdan kurtulmaktaydım; sonra Lestat çekti beni. 'Öldü, geri zekâlı!' dedi her zamanki inceliği ve sevimliliğiyle. 'Öldükten sonra içilmez. Unutma!' Bir an çıldırır gibi oldum, kendimde değildim, adamın kalbinin hâlâ çarptığı konusunda ısrar ediyordum, tekrar boynuna yapışmak için kıvranıyordum. Ellerimi göğsünde gezdirip bileklerine yapıştım. Lestat beni çekip kaldırmasa, yüzümü tokatlamasa, adamın bileğini ısıracaktım. Tokat inanılmaz bir şeydi. Normal bir acı değildi. Başka türden bir duyum şoku, sarsılması; şaşkınlık içinde kendi etrafımda döndüm, sırtım bir servi ağacına dayalı, gözlerim kocaman açılmış, çaresiz durur buldum kendimi. Gecenin böcekleri kulağımda zonkluyordu. 'Bunu yaparsan ölürsün' diyordu Lestat. 'Ölüm anında bırakmazsan kendisiyle birlikte seni de ölüme çeker. Zaten çok fazla içtin; hastalanacaksın.' Sesi sinirlerimi tırmalıyordu. Birden üzerine çullanmak istedim; ama aynen söylediklerini hissetmeye başlamıştım. Midemde burğu gibi bir acı vardı, sanki bir hortum içimdeki her şeyi çekip yutuyordu. Kendi kanıma çok fazla hızlı karışan kan yüzündendi, ama ben bunu bilmiyordum. Lestat gecenin içinde bir kedi gibi harekete geçmişti, onu izledim, başım zonkluyordu, midemdeki ağrı Pointe du Lac'taki eve vardığımızda hiç hafiflememişti.

"Lestat'le salonda, masanın başında oturuyorduk, Lestat cilalı ahşap üzerinde tek kişilik bir iskambil oyunu için kâğıtları dizerken küçümseyerek seyrettim onu. Saçma sapan homurdanıyordu. Öldürmeye alışacakmışım; hiç önemli bir şey değilmiş. Kendimi bırakıp sarsılmamalıymışım. Aşırı tepki gösteriyormuşum, sanki 'ölümlülük zinciri' kopmamış gibi. Öyle çabuk alışacakmışım ki her şeye.

'Öyle mi düşünüyorsun?' diye sordum sonunda. Aslında cevabıyla ilgilenmiyordum. Artık aramızdaki farkı anlamıştım. Benim için öldürmek bir facia olmuştu. Lestat'in bileğini emmek de öyle. Bu deneyimler beni o kadar altüst etmiş, kardeşimin salonun duvarında asılı resminden balkon kapısının en üst karosundan görünen tek yıldıza kadar çevremdeki her şey... görüşümü öyle değiştirmişti ki, başka bir vampirin bunları kanıksayabileceğini aklım almıyordu. Temelli değişmişim; biliyordum. Her şeye karşı en derin hissim saygıydı; parlak sıralar halinde bir dizilen iskambil kâğıtlarının sesine bile. Lestat bunun tersini hissediyordu. Ya da hiçbir şey hissetmiyordu, Lestat domuz kulağı gibiydi; ondan iyi bir şey çıkması mümkün değildi. Bir ölümlü kadar sıkıcı, bir ölümlü kadar anlamsız ve mutsuz, iskambilleri açarak gevezelik ediyor, deneyimimi küçümsüyordu; kendisinininkinden farklı bir deneyim olabileceği ihtimaline karşı tamamen kördü. Sabah olduğunda ondan çok daha üstün olduğumu ve onun gibi bir öğretmene düşmekle maalesef oyuna geldiğimi anlamıştım. Gerekli derslerde bana yol gösterecekti; gerçekten bir ders kalmışsa geriye; ben de hayatın kendisine bile sövüp sayacak bir ruh halinde ona katlanacaktım. Ona karşı soğuktum. Üstünlükten dolayı bir küçümseme yoktu içimde. Sadece yeni deneyimlere, güzel olana ve avlanmak kadar sarsıcı olana bir açlığım vardı. Yaşayabileceğim her deneyimden mümkün olduğunca yararlanmak istiyorsam, öğrenmek için kendi güçlerimi kullanmam gerekeceğini anladım. Lestat'ten

hayır yoktu.

"Nihayet sandalyeden kalkıp verandaya çıktığımda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Servilerin tepesinde ay kocamandı, mum ışığı açık kapılardan dışarı dökülüyordu. Evin kalın, sıvalı sütunları ve duvarları yeni badanalanmış, yerler yeni süpürülmüştü, gece yaz yağmuruyla temizlenmişti, su damlalarıyla parıldıyordu. Verandanın en ucundaki sütuna yaslandım, başım, morsalkımlarla sürekli mücadele halinde büyüyen bir yaseminin taze filizlerine değiyordu; önümde uzanan bütün dünyayı ve bütün zamanı düşündüm, incelik ve saygıyla hareket etmeye, her şeyden bir sonraki aşamaya en iyi şekilde geçmemi sağlayacak bilgiyi edinmeye karar verdim. Bunun ne demek olduğundan ben de pek emin değildim. Deneyimlere balıklama dalmak istemiyordum, vampir olarak hissettiklerim boşa harcanamayacak kadar güçlüydü derken ne demek istediğimi anlıyor musun?

"Evet," dedi oğlan heyecanla. "Âşık olmak gibi sanki." Vampirin gözleri parladı. "Doğru. Aşk gibi," diyerek gülümsedi. "Sana o geceki ruh halimi, vampirler arasında

önemli farklılıklar olduğunu ve nasıl olup da Lestat'ten farklı bir yaklaşım benimsediğimi anlayabilmen için anlatıyorum. Şunu bilmeni isterim ki, deneyimlerini takdir etmediği için onu hakır görmüyordum. Sadece böyle duyguların nasıl harcanabileceğini anlamıyordum. Ama sonra Lestat nasıl öğreneceğim konusunda bana yol gösteren bir şey yaptı.

"Pointe du Lac'taki servetin fazlasıyla farkındaydı. Babasının akşam yemeği için kullanılan porselenlerin güzelliğine bayılmıştı; kadife perdelere dokunmaktan hoşlanıyor, ayağının ucuyla halının desenlerinin üzerinden geçiyordu. Porselenlerin durduğu büfelerin birinden kristal bir kadeh alıp, 'Bardakları özlüyorum aslında' dedi. Bunu öylesine hınzırca bir zevkle söyledi ki, şüpheyle baktım ona. Ondan hiç hoşlanmıyordum! 'Sana bir numara göstereceğim ' dedi. 'Bardaklardan hoşlanıyorsan yani.' Kadehi iskambil masasının üstüne koyup verandaya, yanıma geldi; tavrı değişmiş, yine sessizce avına yaklaşan bir hayvan gibi olmuştu; gözleri evin ışıklarının ardındaki karanlığı deliyor, meşelerin kemerli dallarının altına bakıyordu. Parmaklığın üstünden atlayıp aşağıdaki toprağa yumuşak bir iniş yaparak karanlığa dalması ve iki eliyle bir şeyi yakalaması bir an sürmüştü sadece. Yakaladığı şeyle karşıma geçip durduğunda, irkilerek bir sıçan olduğunu gördüm. 'Geri zekâlılığın lüzumu yok' dedi. 'Hiç sıçan görmedin mi?' Uzun kuyruklu, kocaman bir tarlasıçanıydı, çırpınıyordu. Isırmasın diye ensesinden tutuyordu hayvanı. 'Sıçanlar bazen çok hoştur' dedi. Sonra sıçanı şarap kadehinin yanına götürüp boğazını kesti, kadehi çabucak kanla doldurdu. Sonra sıçanı veranda parmaklığının üstünden fırlattı, şarap kadehini muzafferane bir tavırla mum ışığına tuttu. 'Ara sıra sıçanlarla beslenmek zorunda kalabilirsin, o ifadeyi sil yüzünden ' dedi. 'Sıçan, tavuk, sığır. Gemi yolculuklarında sıçanla beslenirsen çok iyi edersin, yoksa gemide öyle bir panik çıkar ki tabutunu ararlar. Gemideki sıçanları temizlersen iyi edersin.' Sonra sanki Burgonya şarabı tadar gibi bir zarafetle kanı yudumladı. Yüzünü buruşturdu hafiften. 'Ne kadar çabuk soğuyor.'

"Yani hayvanlarla beslenebileceğimizi mi söylemek istiyorsun?" diye sordum.

" 'Evet.' Bütün kanı içip kadehi kayıtsızca şömineye fırlattı. Kırık parçalardan gözümü alamıyordum. 'Kızmadın, değil mi?' deyip alaylı bir gülümsemeyle cam parçalarını işaret etti. 'Umarım kızmıyorsundur, çünkü kızsın da yapabileceğin pek bir şey yok.'

" 'Kızarsam seni ve babanı Pointe du Lac'tan kovabilirim' dedim. Bu ilk öfke nöbetimdi sanıyorum.

" 'Niye böyle bir şey yapasın?' dedi telaşlanmış gibi yaparak. 'Henüz her şeyi bilmiyorsun... değil mi?' Gülüyor, ağır ağır odada dolaşıyordu. Parmaklarını parlak cilalı epinetin üzerinde gezdirdi. 'Çalmayı biliyor musun?' diye sordu.

" 'Dokunma ona' gibilerinden bir şey dedim, güldü bana. 'Canım isterse dokunurum!' dedi. 'Mesela

ne kadar çeşitli şekillerde ölebileceğini bilmiyorsun. Şimdi ölmekse feci bir şey olurdu, değil mi?"

" 'Dünyada bunları bana öğretecek başka biri vardır mutlaka' dedim. 'Tek vampir sen değilsin herhalde! Baban yetmiş yaşlarında olmalı. Uzun süredir vampir değilsin demek ki, birisi sana öğretmenlik yapmış olmalı...'

" 'Diğer vampirleri kendi başına bulabileceğini mi sanıyorsun? Onlar seni görebilir dostum, ama sen onları göremezsın. Yok, bu noktada önünde bir seçenek göremiyorum arkadaşım. Ben senin öğretmenim, bana ihtiyacın var, yapabileceğin pek bir şey yok. Ayrıca ikimizin de bakması gereken insanlar var. Babamın doktora ihtiyacı var, sonra senin annenle kız kardeşin meselesi. Onlara vampir olduğunu söylemek gibi bir ölümlü fikrine kapılma. Sen onları ve babamı geçindirmeye bak, yani yarın akşam öldürme işini hızla halledip plantasyonun işlerine eğilsen iyi olur. Şimdi yatmaya gidiyoruz. Aynı odada uyuyacağız, böylece tehlike azalır.'

" 'Hayır efendim, yatak odasında sen kendi başının çaresine bakarsın' dedim. 'Seninle aynı odada kalmaya hiç niyetim yok.'

"Küplere bindi. 'Aptalca bir şey yapmaya kalkma Louis. Seni uyarıyorum. Güneş doğduğunda kendini hiçbir şekilde savunamazsın, hiçbir şekilde. Ayrı odalar demek ayrı ayrı güvenlik önlemleri demek. İki misli tedbir ve iki misli bulunma ihtimali demek.' Sonra korkup sözünü dinleyeyim diye bir yığın şey söyledi, ama sanki duvarla konuşuyordu. Dikkatle gözlüyordum onu, ama dinlemiyordum. Zayıf ve aptal görünüyordu gözüme, mızımız, ince sesli, kuru dallardan bir adam. 'Tek başıma uyuyacağım' dedim ve tek tek bütün mumları söndürdüm yavaşça. 'Neredeyse sabah olacak!' diye ısrar etti.

" 'Git kilitle kendini öyleyse ' dedim, tabutunu kucaklayıp kaldırdım ve tuğla merdivenden aşağı indirdim. Yuka rıdan balkon kapılarının kilitlendiğini, perdelerin hışırtısını duyabiliyordum. Gökyüzü soluk renkteydi, ama hâlâ yıldızlıydı, nehirden esen tatlı rüzgâr yine hafif bir yağmur getirmiş, taşların üzeri ıslak beneklerle kaplanmıştı. Kardeşimin tapınağına gittim, kapıyı neredeyse mühürlemiş olan güllerle dikenleri temizleyip içeri girdim, tabutu dua iskemlesinin önüne, taş zemine bıraktım. Duvarlardaki aziz resimlerini hayal meyal seçebiliyordum. 'Paul' diye alçak sesle kardeşime seslendim, 'hayatımda ilk defa seninle ilgili, ölümünle ilgili hiçbir duygu yok içimde; aynı zamanda da hayatımda ilk defa bütün varlığımla seni hissediyorum, seni kaybetmenin üzüntüsünü sanki ilk kez yaşıyormuş gibi yaşıyorum;' Çünkü..."

Vampir oğlana döndü. "Artık tam bir vampir olmuştum. Küçük, parmaklıklılı pencerelerin ahşap panjurlarını sımsıkı kapatıp kapıyı sürgüledim. Sonra, karanlıkta parıltısı zor seçilen saten döşeli tabutun içine girip kendimi kilitledim. İşte böyle vampir oldum."

Oğlan bir süre sessiz kalıp "Ve nefret ettiğiniz bir başka vampirle birlikteydiniz," dedi.

"Ama onun yanında kalmak zorundaydım," dedi vampir. "Sana söylediğim gibi ona karşı dezavantajlı durumdaydım. Bilmediğim, bilmem gereken, sadece onun bana söyleyebileceği çok şey olduğunu ima ediyordu. Ama aslında bana öğrettiklerinin büyük bölümü pratik şeylerdi ve kendi başına bulmak pek zor değildi. Mesela gemiyle nasıl seyahat edebileceğimizi; sanki yakınlarımızı şuraya ya da buraya gömmek üzere gönderiyormuş gibi tabutlarımızı naklettirmeyi; böyle bir tabutu kimsenin açmaya cesaret edemeyeceğini, geceleri tabuttan çıkıp gemideki sıçanları

avlayabileceğimizi bu tür şeyler. Sonra tanıdığı dükkânlar ve işadamları vardı; bizi kapanma saatinden çok sonra kabul edip son Paris modasına göre giydirirlerdi; mali işleri restoran ve kabarelerde yürütmeye razı olan aracıları tanırdı. Bütün bu dünyevi meselelerde Lestat yeterli bir öğretmendi. Hayattayken ne tür bir insan olduğunu çıkartamıyordum, umurunda da değildi, ama o sırada, görünüşüne bakılırsa, benimle aynı sınıftan bir insandı, bu ise bana pek fazla şey ifade etmiyordu, belki hayatımızı biraz daha kolay sürdürebiliyorduk, o kadar. Kusursuz bir zevke sahipti, yalnız kütüphanem onun için 'bir toz yığını'ndan başka şey ifade etmiyordu, beni bir şey okurken ya da bir günlüğe gözlemlerimi not ederken gördüğünde çok kızardı. 'Ölümlü zırvaları bunlar' derdi bana; bir yandan da Pointe du Lac'ı muhteşem bir şekilde döşemek için benim paramı öyle bir harcıyordu ki, paraya hiç değer vermeyen ben bile irkiliyordum. Pointe du Lac'ta ağırladığı misafirlere atla ya da arabayla nehir yolundan gelip başka toprak sahiplerinden ya da New Orleans'daki devlet görevlilerinden aldıkları tavsiye mektuplarıyla gece kalabilmek için izin isteyen bahtsız yolculara o kadar kibar ve yumuşak davranırdı ki, umutsuzca ona bağlı olan ve kötülüğünden sürekli rahatsız olan benim için işler kolaylaşırdı."

"Peki bu adamlara zarar vermiyor muydu?" diye sordu oğlan.

"Çoğunlukla verirdi. Ama izninle sana bir sır vereceğim, bu yalnız vampirler için değil, generaller, askerler ve krallar için de geçerlidir. Çoğumuz kendi çatımız altında birine kaba davranılmasındansa o kişinin öldüğünü görmeyi tercih eder. Tuhaf... evet. Ama emin ol, doğru. Lestat'in her gece ölümlü avına çıktığını biliyordum. Ama aileme, misafirlerime ve kölelerime karşı çirkin ve vahşi davransaydı dayanamazdım. Hiç öyle davranmadı. Misafirlerden özellikle hoşlanırdı. Ailelerimiz söz konusu olduğunda ise hiçbir masraftan kaçınmamamız gerektiğini söylerdi. Babasını bana gülünç gelecek derecede lükse boğardı. Kör ihtiyar sürekli olarak yatakta giydiği ceket ve ropdöşamb rların ne kadar kaliteli ve pahalı olduğunu, yatağına hangi ithal perdelerin asıldığını, mahzenimizde hangi Fransız ve İspanyol şaraplarının bulunduğunu, sahildekilerin çivit üretiminden tamamen vazgeçip şekere geçmekten söz ettikleri kötü yıllarda bile plantasyonun ne kadar kâr getirdiğini dinlemek zorundaydı. Ama bazı zamanlar da, söylediğim gibi ihtiyara zorbalık ederdi. Öyle bir hiddetlenirdi ki, yaşlı adam çocuk gibi sızlanırdı. 'Seni baronlara yaraşır bir şaşaa içinde yaşatmıyor muyum? Kiliseye gitmek, eski dostların konusunda mızıldanmayı kes! Ne saçmalık. Eski dostların öldü. Sen de öl artık da hem ben kurtulayım, hem servetim kurtulsun!' Yaşlı adam sessizce ağlar, yaşlılığında bu tür şeylerin onun için pek az değeri olduğunu söylerdi. Ona kalsa ölünceye kadar küçük çiftliğinde mutlu yaşardı. Daha sonra birçok kez ona, 'Bu çiftlik neredeydi? Louisiana'ya nereden geldiniz?' diye sormak istedim, Lestat'in bir başka vampirle tanışmış olabileceği o yerle ilgili bir ipucu elde etmek için. Ama bu konuları açmaya cesaret edemiyordum yaşlı adam ağlamaya başlar, Lestat sinirlenir diye. Ama bu sinir krizleri çok sık olmuyordu; Lestat'in akşam yemeğini tepsiyle babasına götürüp havadan, New Orleans haberlerinden, annemle kız kardeşimin faaliyetlerinden söz ederek onu sabırla beslediği, neredeyse dalkavukluk derecesindeki iyilik nöbetleri ne kadar sık oluyorsa, o kadar. Babayla oğul arasında, hem bilgi, hem de görgü yönünden büyük bir uçurum olduğu belliydi, ama nasıl oluştuğunu pek tahmin edemiyordum. Bütün bu olup bitenden, oldukça sürekli bir soğukkanlılığa vardım.

"Dediğim gibi, yaşamak mümkündü. Alaylı gülümsemesinin ardında hep çok önemli, korkunç şeyler bildiği, karanlığın tahmin edemeyeceğim düzeyleriyle ilişkide olduğu vaadi yatıyordu. Sürekli olarak, duyulara olan sevgim, öldürmek istemeyişim ve öldürmenin bende yarattığı yarı baygınlık yüzünden beni aşağılıyor, saldırıyordu. Kendimi aynada görebildiğimi, haçların üzerimde hiçbir

etkisi olmadığını keşfettiğimde, kahkahalarla güldü; Tanrı'yla, şeytanla ilgili sorularıma hiçbir cevap vermez, alay ederdi. Bir keresinde fesat bir gülümsemeyle, 'Bir gece şeytanla karşılaşmak isterdim' dedi. 'Onu buradan Pasifik ormanlarına kovalardım, ben şeytanın kendisiyim.' Ben bu sözler karşısında donup kalınca kahkaha boğuldu. Aslında olan şuydu: Ondan hiç hoşlanmadığım için kendisinden şüpheleniyor, ciddiye almıyor, ama aynı zamanda da duygusuz bir hayranlıkla inceliyordum. Bazen, vampir olarak canımı emdiğim bileğine, gözümü kırpmadan bakarken yakalardım kendimi, öyle bir kıpırtısızlığa düşerdim ki, sanki zihnim vücudumdan ayrılır, daha doğrusu vücudum zihnime dönüşürdü; Lestat bu halimi gördüğünde hissettiklerimden, merak ettiklerimden inatla habersiz gözlerini bana diker ve uzanıp kabaca sarsardı. Ölümlü hayatımda hiç bilmediğim açık bir soğukkanlılıkla katlanırdım buna, bunun vampir yaratılışının bir özelliği olduğunu anladım zamanla: Pointe du Lac'ta, evde oturup saatlerce kardeşimin ölümlü hayatını düşünebilir, bu hayatı kavranamayan bir karanlığın içinde kısa ve derli toplu görebilirdim, onu kaybedip yasa boğulduğumda, kudurmuş bir hayvan gibi diğer ölümlülere saldırdığımda ne kadar boş, anlamsız ve yıkıcı bir tutkuyla hareket ettiğimi anlıyordum artık. O sırada bütün o kargaşa, siste çıldırmış dansçıları andırıyordu; oysa artık bu garip vampir yaratılışıyla derin bir hüznü hissediyordum. Ama buna dertlenmiyordum. Böyle bir izlenime kapılmanı istemem, çünkü dertlenmenin bana en ufak bir yararı olmazdı; onun yerine çevremdeki, tanıdığım bütün ölümlülere bakıyor, her hayatı çok değerli görüyor, hayatın elden kayıp gidivermesine izin veren yararsız bütün suçluluk ve tutkuları kınıyordum. Ancak şimdi, bir vampir olarak kız kardeşimi tanıyabiliyordum; ona plantasyonu yasaklamış, şehirde yaşamaya zorlamıştım, oturup kaybettiğimiz kardeşime, benim yanlarından ayrılmama dertlenmek, annemize dadılık etmek yerine yaşadığı zamanı tanıyıp, kendi güzelliğini fark edip evlenmesi için buna çok ihtiyacı vardı. İhtiyaç duydukları, istedikleri her şeyi onlara sağlıyor, en sıradan istekleri bile derhal ilgilenilmeye değer buluyordum. Kız kardeşimle geceleri buluştuğumuzda onu evden çıkarıp dar ahşap sokaklardan geçerek, ay ışığında, ağaçlıklı rıhtım yolunda yürüyüşe götürdüğüm zamanlar, kardeşim bendeki değişime gülerdi, portakal çiçeklerinin ve insanı okşayan ılık havanın tadını çıkarır, saatlerce onun en gizli düşünce ve hayallerinden söz ederdik; küçük hülyalarını kimseye anlatmaya cesaret edemez, loş salonda ikimiz baş başa oturduğumuzda bile fısıltıyla anlatırdı bana. Karşımda bütün tatlılığıyla, dokunulabilirliğiyle görürdüm onu, bu ışıltılı, nazik yaratık yakında yaşlanacak, yakında ölecek, elle tutulamayışlarıyla bize yalancı... yalancı bir ölümsüzlük vaat eden anları kaybedecekti yakında. Sanki doğuştan hakkımızdı, anlamını ancak orta yaşa geldiğimizde, önümüzde uzanan yıllar geride bıraktıklarımıza eşit olduğunda anlayabiliyorduk. Oysa her an, her an önce bilinmeli, sonra tadı çıkarılmalı.

"Bunu mümkün kılan, soğukkanlılıktı, Lestat'le benim ölümlü insanların dünyasında hareket ederkenki muhteşem yalnızlığımızdı. Dünya dertleri yanımızdan geçip gidiyordu. Sana işin pratik yönünü anlatayım.

"Lestat, şatafatlı kıyafetlerine ve umut vaat eden diğer müsriflik işaretlerine bakarak seçtiği kurbanlarından para sızdırmayı hep becermişti. Ama barınma ve gizlenme gibi çok önemli sorunlar onun için korkunç bir mücadele olmuştu. Centilmenlik kılıfının ardında en basit mali konularda bile zavallılık derecesinde cahil olduğundan şüpheleniyordum. Ama ben öyle değildim. Böylece o her an nakit bulabiliyor, ben de yatırım yapabiliyordum. Lestat ara sokağın birinde, ölü bir adamın cebindeki paraları almıyorsa, şehrin en zengin salonlarından birinde, en büyük kumar masasında bir toprak sahibinin, dostluğunu aldatıcı, cazibesini dayanılmaz bulan genç oğlundan altın, dolar, arazi tapusu sızdırmak için vampir kurnazlığını kullanıyor demektir. Ama bu yoldan istediği hayata sahip olamamış, işte bu yüzden beni doğaüstü âleme sokmuştu; sonraki hayatta çok değerli olan yatırımcılık

ve yöneticilik gibi ölümlü hayat vasıflarına sahip birini elde edebilmek için.

"Ama sana o zamanın ve daha sonrasının New Orleans'ını anlatmalıyım ki hayatımızın ne kadar basit olduğunu anla. Amerika'da New Orleans gibi bir şehir daha yoktu. Şehrin garip aristokrasisinin bir bölümünü oluşturan her sınıftan Fransız ve İspanyolun yanı sıra, daha sonraki tarihlerde her yerden gelen göçmenler, özellikle ırlandalılar ve Almanlar vardı. Ayrıca, henüz homojenleşmemiş olan, farklı kabile kıyafetleri ve davranışlarıyla harikulade bir topluluk oluşturan siyah kölelerin yanı sıra, hızla büyümekte olan hür melezler sınıfı vardı; bizimle adalıların karışımı olan, benzersiz, fevkalade bir zanaatkârlar, sanatçılar, şairler ve güzellikleriyle ünlü kadınlar kasti oluşturan o harika insanlar. Kızılderililer vardı sonra, yaz günleri rıhtımı doldururlar, ot ve çanak çömlek satarlardı. Bütün bunların arasına, bu lisan ve renk cümbüşüne girip çıkanlar, liman insanları vardı; gemiciler dalgalar halinde, kabarelerde para harcamaya, bir geceliğine hem esmer, hem beyaz güzel kadınları satın almaya, ıspanyol ve Fransız mutfaklarının en seçkin yemeklerini yiyip dünyanın dört bir yanından ithal edilen şarapları içmeye gelirlerdi. Daha sonra, ben değişime uğradıktan yıllar sonra, bunlara Amerikalılar eklendi; eski Fransız mahallesinden nehir yukarı çıkıp ay ışığında tapınak gibi parıldayan enfe s Grek stili evleriyle kendilerine bir şehir kurdular. Plantasyon sahipleri de vardı tabii, her zaman; parıl parıl landoların içinde aileleriyle birlikte şehre gelip gece elbiseleri, gümüşler, mücevherler alır, kalabalık dar sokaklardan eski Fransız Opera'sına, Théâtre d'Orléans'a ve St.Lbuis Katedrali'ne giderlerdi. Pazar günleri katedralin açık kapılarından gelen ilahi sesleri, Place d'Armes'in kalabalıklarının, Fransız Çarşısının gürültü ve münakaşalarının, Mississippi'nin yükselmiş sularının ve rıhtım boyunca karaya, New Orleans'a göre daha yük sekte akan nehrin üzerinde sanki gökyüzünde salınırmış gibi görünen sessiz, hayalet gemilerin ötesine geçerdi.

"New Orleans buydu işte, sihirli, harikulade bir yerdi yaşamak için. iyi giyinmiş, birbiri ardına sıralanan havagazı lambalarının ışıkları altında zarif bir tavırla yürüyen bir vampir, geceleri bu şehirde yüzlerce başka egzotik yaratıktan daha fazla dikkat çekmezdi herhangi bir dikkat çekebilmişse, birisi bir yelpazenin ardına gizlenip, 'Şu adam... ne kadar solgun, nasıl ışıldıyor... ne garip hareket ediyor: Doğal değil!' diye fısıldardı olsa olsa. Öyle bir şehir ki, daha bu sözler ağızdan çıkarken vampir gözden kaybolabilirdi; etrafı kendi gibi rahatlıkla görebildiği ara sokaklara, gemicilerin kafalarını masalara koyup uyudukları karanlık barlara, yüksek tavanlı otel odalarına sığınabilirdi; odada, ayakları işlemeli bir yastığa dayalı, bacakları dantel bir yatak örtüsüyle örtülmüş, tek bir mumun donuk ışığında başı eğik, tek başına oturan bir kadın olabilirdi, tavanın sıva çiçeklerinin üzerinden geçen gölgeyi, titrek alevi söndürmek için uzanan uzun beyaz parmağı görmezdi.

"Olağanüstü bir şehirdi; her şey bir yana, herhangi bir nedenle bu şehirde yaşayan bütün erkekler ve kadınlar, arkalarında bugün hâlâ ayakta duran bir anıt, mermer, tuğla ve taştan bir yapı bırakmışlardır; havagazı lambaları artık kullanılmaz olup uçaklar geldiğinde, ofis binaları Canal Sokağı'nı doldurduğunda bile, değerini hep koruyan bir güzellik, bir romantizm kaldı; her sokakta değil belki, ama çoğunda, öyle ki benim için genel görünüm her zaman o dönemlerin görünümüdür; şimdi de yıldızların altında Fransız mahallesinin, Garden District'in sokaklarında dolaşırken o günlere dönerim hep. Sanıyorum anıt denen şeyin özelliği bu. Küçük bir ev de olsa, Korent sütunlu, dövme demir işlemeli bir konak da olsa. Anıt şu ya da bu adamın oralarda gezindiğini söylemez. Söylemez, ama adamın belli bir anda hissettikleri devam eder. O zamanlar New Orleans'in üzerinde yükselen ay, yine New Orleans üzerinde yükselir. Anıtlar durdukça ay yükselir. Verdiği duygu, hiç değilse... belli yerlerde... aynıdır."

Vampir hüzünlü görünüyordu. Son söylediğinden şüpheye düşmüş gibi için çekti. Ansızın, biraz yorulmuş gibi, "Ne diyordum?" diye sordu. "Evet, para. Lestat'le benim para üretmemiz gerekiyordu. Onun çalabildiğini anlatıyordum. Ama önemli olan, sonradan yapılacak yatırımdı. Biriktirdiklerimizi kullanmak zorundaydık. Ama atlamadan anlatayım. Ben hayvan öldürüyordum. Birazdan bu konuya geleceğim. Lestat sürekli olarak insan öldürüyordu, bazen bir gecede iki, üç tane, bazen daha da fazla. Bir tanesinden anlık susuzluğunu giderecek kadar kan içer, bir sonrakine geçerdi. Kendi bayağı ifadesiyle, insan ne kadar iyiye, o kadar fazla zevk alırdı. Akşamın ilk besini olarak en sevdiği şey, körpe bir genç kızdı; ama Lestat için en muhteşem av, genç erkeklerdi. Senin yaşlarında delikanlıları özellikle cazip bulurdu."

"Benim mi?" diye fısıldadı oğlan. Dirseklerine dayanarak öne eğilmiş, vampirin gözlerine bakmaktaydı, bu sözler üzerine doğruldu.

"Evet," diye devam etti vampir, oğlanın ifadesindeki değişikliği fark etmemiş gibiydi. "Onlar Lestat için en büyük kaybı temsil ediyorlardı, çünkü hayatın azami imkânlarının eşliğindeydiler. Tabii Lestat'in kendisi bunu anlamıyordu. Zamanla ben anladım. Lestat hiçbir şeyi anlamıyordu.

"Lestat'in neden hoşlandığını kavraman için sana mükemmel bir örnek anlatacağım. Bizim araziden nehir yukarı çıkınca Freniere plantasyonu uzanırdı, rafineri işlemi icat edildikten hemen sonraydı. Herhalde biliyorsundur, Louisiana'da şeker rafine edilirdi. Çok sevdiğim bu arazide şeker rafine edilmesinin hem harikulade, hem alaylı bir yanı var. Sanırım bu senin tahmininden daha mutsuz bir anlamla yüklü benim için. Rafine şeker bir tür zehirdir. New Orleans'da hayatın özü gibi bir şeydi; ölümcül olabilecek kadar tatlı, bütün diğer değerleri unutturacak kadar baştan çıkarıcı... Neyse, dediğim gibi nehrin yukarısında Freniere'ler otururdu, o nesilde beş genç kadın ve bir genç erkek dünyaya getirmiş olan büyük, köklü bir Fransız ailesi. Kadınların üçünün kaderi evlenmemektir, ama ikisi hâlâ gençti, her şey genç adama bağlıydı. Benim annemle kız kardeşim için yaptığım gibi onun da plantasyonu yönetmesi, evlilikler ayarlaması, arazinin bütün serveti riskli şekilde ertesi yılın şeker üretimine bağlıyken çeyizleri hazırlaması, pazarlık; mücadele etmesi, maddi dünyayı Freniere dünyasından uzakta tutması gerekiyordu. Lestat onu ele geçirmeyi aklına koydu. Kader Lestat'i neredeyse tuzağa düşürdüğünde ise gözü döndü. Bir düelloya bulaşmış olan Freniere'lerin oğlunu ele geçirmek için kendi hayatını tehlikeye attı. Delikanlı bir baloda genç bir İspanyol Kreol'e hakaret etmişti. Aslında mesele bir hiçten ibaretti, ama çoğu gen ç Kreol gibi bu çocuk da bir hiç uğruna ölmeye hevesliydi, ikisi de bir hiç uğruna ölmeye hevesliydi. Freniere ailesinde kıyametler kopuyordu. Şunu bilmen gerekir, Lestat bunları gayet iyi biliyordu. Her ikimiz de Freniere plantasyonunda avlanmıştık; Lestat köle ve tavuk hırsızlarını avlamıştı, ben hayvanları."

"*Sadece hayvan mı öldürüyordunuz?*"

"Evet, ama bu konuya sonra geleceğim, söylemiştim, ikimiz de plantasyonu biliyorduk, ben vampirlerin en büyük zevklerinden birine dalmıştım; insanları fark edilmeden seyretmek. Freniere kız kardeşleri, kardeşimin tapınağının etrafındaki harika gül ağaçlarını tanıdığım kadar iyi tanıyordum. Eşsiz bir kadınlar topluluğuydular. Her biri kendi stilinde ailenin oğlu kadar zekiydi; bir tanesi de, adına Babette diyelim, onun kadar zeki olmakla kalmayıp çok daha bilgeydi. Ama hiçbirisi plantasyonu yönetmek üzere eğitilmemişti; hiçbirisi plantasyonun mali durumuyla ilgili en basit gerçekleri bile kavramıyordu. Hepsi tamamen genç Freniere'e bağımlıydı, hepsi de bunu biliyordu. Bu yüzden de, ona olan sevgilerinin, ayın doğmasına onun neden olduğuna tutkuyla inanmalarının; evlilikte bulacakları herhangi bir aşkın ona olan aşklarının ancak soluk bir yansıması olabileceği inancının ardında, hayatta kalma isteği kadar güçlü bir çaresizlikleri vardı. Freniere düelloda ölürse plantasyon mahvolurdu. Plantasyonun nazik ekonomisi, gelecek yılın ürününün her yıl önceden

satılmasına dayalı debdebeli hayatları, tamamen onun elindeydi. Evin oğlu kararlaştırılan gecede düellöya şehre gittiğinde Freniere'lerdeki panik ve çaresizliği tahmin edersin. Bir de Lestat'i gözünün önüne getir; genç Freniere'i kendi öldürmeyecek diye opera-komikte bir şeytan gibi dişlerini gıcırdatırken."

"Yani siz... siz Freniere kadınlarına reformuydunuz? " "Bütün kalbimle," dedi vampir. "Durumları çok acıktıydı. Çocuğa da acıyordum. O gece kendini babasının çalışma odasına kilitleyip bir vasiyetname hazırladı. Ertesi sabah saat dörtte kılıca kurban giderse ailesini de beraberinde sürükleyeceğini gayet iyi biliyordu. Durumuna çok üzülmüyordu, ama değiştirmek gelmiyordu elinden. Düellodan kaçmak onun için sosyal yıkım demek olurdu, ayrıca muhtemelen imkânsızdı. Öteki delikanlı peşine düşer, zorlardı düelloya. Gece yarısı plantasyondan ayrıldığında, önünde izleyecek tek bir yol olduğundan, kusursuz bir cesaretle bu yolu izlemeye ant içmiş bir adamın ruh haliyle ölümle yüz yüzeydi. Ya İspanyol çocuğu öldürecek ya da ölecekti; bütün becerisine rağmen sonucu tahmin etmek mümkün değildi. Yüzündeki derin duygu ve bilgeliği Lestat'in çırpınan kurbanlarından hiçbirinin yüzünde görmemiştim. Lestat'le orada ilk kavgama giriştim. Aylardır çocuğu öldürmesini engellemiştim, şimdi ispanyol çocuktan önce kendi öldürmeye niyetliydi.

"At sırtında New Orleans yönünde genç Freniere'i izliyorduk dörtlü; Lestat onu, be n Lestat'i yakalamak niyetiyle. Düello dediğim gibi sabahın dördünde yapılacaktı. Şehrin kuzey kapısının hemen dışındaki bataklığın kenarında. Oraya dörtten az önce vardığımızdan, Pointe du Lac'a dönmek için çok az vaktimiz vardı, yani kendi hayatlarımız da tehlikedeydi. Lestat'e ilk defa bu kadar öfkeleniyordum, çocuğu ele geçirmeye kararlıydı. Çocuğa yaklaşmadan Lestat'in yakasına yapıştım, 'Bir şans tanı ona!' diye ısrar ediyordum. Kışın ortasıydı, bataklıkta keskin bir soğuk ve rutubet vardı, birbiri ardına buz gibi sağanaklar düellonun yapılacağı düzlüğü dövüyordu. Tabii bu tabiat olaylarından senin korkabileceğin gibi korkmuyordum; beni ölümlüler gibi uyuşturuyor, titremekle, hastalıkla tehdit etmiyorlardı. Ama vampirler de insanlar kadar keskin biçimde soğuğu hisseder, avda içilen kan da çoğu kez bu soğğun haz verici hafiflemesidir. Ama o sabah benim derdim hissettiğim acı değil, bu hava koşullarının sağladığı mükemmel karanlıktı, yani Freniere, Lestat'in saldırısına çok kolay uğrayabilirdi, iki arkadaşının yanından ayrılıp bataklığa doğru birkaç adım atsa, Lestat'in ağına düşerdi. Bu yüzde n Lestat'le güreşmekteydim. Tutuyordum onu."

"Ama bütün bunlara karşı mesafeli miydiniz, soğukkanlı mıydınız?"

"Hmm..." diye iç geçirdi vampir. "Evet, soğukkanlıydım, aynı zamanda da müthiş kararlı bir öfkeyle doluydum. Bütün bir ailenin hayatıyla kendini tıkabasa doyurmak, benim gözümde, Lestat'in bir vampir derinliğiyle bakması gereken her şeye karşı müthiş aşağılama ve saygısızlığını ortaya koyan bir hareketti. Karanlıkta sıkıca kavramıştım onu, yüzüme tükürüyor, küfür ediyordu; gen ç Freniere düelloda şahidi olan arkadaşından kılıcı alıp rakibiyle karşılaşmak üzere ıslak, kaygan çimenlere yürüdü. Kısa bir konuşmadan sonra düello başladı. Birkaç saniyede sonra erdi. Freniere hızlı bir kılıç darbesiyle öteki çocuğun göğsünde ölümcül bir yara açtı. Çocuk çimenlerin üzerine diz çöktü, kan kaybediyor, ölüyordu, Freniere'e anlaşılmaz bir şeyler bağıırıyordu. Freniere, düellonun galibi, olduğu yerde duruyordu öylece. Herkes bu galibiyetin bir tadı olmadığını görüyordu. Freniere ölüme iğrenç bir şey gözüyle bakıyordu. Arkadaşları ellerinde fenerlerle gelip bir an önce oradan ayrılması, ölen adamı arkadaşlarına bırakması için ısrar ettiler. Bu arada yaralı çocuk kimsenin kendisine dokunmasına izin vermiyordu. Sonra Freniere'in ekibi dönüp üçü birden ağır ağır atlarına (doğru ilerlediği sırada yerde yatan adam bir tabanca çıkardı. Belki de bu koyu karanlıkta benden başka gören olmamıştı. Her neyse, Freniere'e bağırarak silaha doğru koştum. Lestat de zaten bunu bekliyordu. Ben sarsak bir halde Freniere'in dikkatini dağıtır, silaha koşarken, Lestat yılların

tecrübesiyle ve müthiş hızıyla genç adamı yakalayıp gizlice servilerin arasına çekiverdi. Arkadaşlarının ne olduğunu anlayabildiğini bile sanmıyorum. Silah patlamış, yaralı adam yere yığılmıştı, ben Lestat'e bağırarak yarı donmuş bataklıkta deli gibi koşuyordum.

"Sonra gördüm onu. Freniere bir servinin yumru yumru köklerinin üzerinde uzanmış yatıyordu, çizmeleri bulanık sulara batmıştı, Lestat üstüne eğilmiş durumdaydı hâlâ, bir eli Freniere'in kılıcı bırakmamış olan elinin üzerindeydi. Lestat'i çekmek üzere yaklaştım, sağ eli öyle bir şimşek hızıyla hareket etti ki, görmedim bile, kendimi suyun içinde bulduğumda vurduğunu anladım ancak; kendime geldiğimde Freniere ölmüştü tabii. Yattığı yerde, gözleri kapalı, dudakları sanki uyuyormuş gibi kıpırtısız, gördüm onu.

'Lanet olsun!' diye Lestat'e küfretmeye başladım. Sonra irkildim, Freniere'in cesedi bataklığa gömülmekteydi. Sular yüzünün hizasına geldi, sonra tamamen örttü onu. Lestat zaferiyle sarhoştı; bir iki kelimeyle Pointe du Lac'a dönmek için bir saatten az vaktimiz kaldığını hatırlatıp benden intikamını alacağına yemin etti. 'Güneyli plantasyon sahibi hayatı hoşuma gitmese bu gece bitirirdim senin işini. Yolunu biliyorum' diye tehdit etti. Atını bataklıklara sürmeliydim. Kendine mecburen bir çukur kazıp boğulur kalırdın!' deyip atının üzerinde uzaklaştı.

"Aradan bunca yıl geçtiği halde, ona duyduğum öfke hâlâ akkor halindeki bir sıvı gibi damarlarıma yayılıyor. Lestat için vampir olmanın ne anlama geldiğini o zaman anladım."

"Katilin biriymiş," dedi oğlan, sesi vampirin duygularını yansıtıyordu. "Hiçbir şeye saygısı yokmuş."

"Hayır. Vampir olmak onun için intikam demekti. Ha yatın kendisinden intikam. Aldığı her can bir intikamdı. Bu durumda hiçbir şeyin kıymetini bilmemesi şaşırtıcı değildi. Vampir hayatının nüanslarının farkında bile olamazdı, çünkü hastalıklı bir kin duygusuyla terk ettiği ölümlü hayata gark olmuştu. Nefretle yanıp tutuşarak geriye bakıyordu. Kıskançlıkla yanıp tutuştuğundan, başkalarının elinden alamadığı sürece hiçbir şey hoşuna gitmiyordu; bir kere ele geçirdikten sonra da, aslında ele geçirdiği şeyin kendisini sevmediğinden soğuyor, doyumsuz oluyordu; böylece başka bir şeyin peşine düşüyordu. Kör, kısır ve aşağılık bir intikam.

"Neyse, Freniere kız kardeşlerden söz ediyordum. Onların plantasyonuna vardığımda saat neredeyse beş buçuktu. Altıyı biraz geçe şafak sökecekti, ama artık eve varmış sayılırdım. Evlerinin üst kat terasına süzülüp hepsinin salonda toplanmış olduğunu gördüm; yatmak üzere kıyafetlerini bile değiştirmemişlerdi. Mumlar erimekteydi, şimdiden yas tutar gibi oturuyorlar, haberi bekliyorlardı. Evde hep âdetleri olduğu üzere siyahlar giymişti hepsi, karanlıkta elbiselerinin siyah biçimleri kuzguni saçlarıyla bütünleşiyor, mum ışığında yüzleri, her biri kendine özgü bir hüznle, her biri kendine özgü bir cesaretle, yumuşak, titrek ısıltılar saçan beş hayal gibi görünüyordu. Sadece Babette'in yüzü kararlı görünüyordu. Kardeşi ölürse Freniere'lerin bütün yükünü üzerine almaya şimdiden karar vermiş gibiydi; yüzündeki ifade, düelloya gitmek üzere atına binerkèn kardeşinin yüzünde gördüğüm ifadenin aynısıydı. Onu neredeyse imkânsız bir şey bekliyordu. Onu bekleyen, Lestat'in sorumlu olduğu son ölümdü. Bu durumda, çok riskli bir şey yaptım. Kendimi ona gösterdim. Bir ışık oyunuyla. Gördüğün gibi yüzüm çok beyazdır, parlak, yansıtma özelliği olan bir yüzeye sahiptir, perdahlanmış mermer gibi denebilir."

"Evet," diye başını salladı oğlan, hafif bocalayarak. "Çok... güzel aslında" dedi oğlan. "Acaba... neyse, ne oldu sonra?"

"Acaba hayattayken yakışıklı bir erkek miydim, bunu merak ediyorsun, değil mi?" dedi vampir.

Oğlan yine başını salladı. "Yakışıklıydım. Yapı olarak hiçbir şeyim değişmedi. Ama yakışıklı olduğumu bilmezdim. Söylediğim gibi hayatın ufak tefek dertlerine dalıp gitmişim. Hiçbir şeye, aynaya bile... özellikle aynaya... rahat bir gözle bakamadım. Neyse, yaptığım oyun şuydu : Cama yaklaşıp yüzümü ışığa tuttum. Bunu Babette'in gözlerinin cama çevrili olduğu bir anda yaptım. Sonra da tabii ortadan kayboldum.

"Birkaç saniye içinde bütün kız kardeşler 'garip bir yaratığın', hayaletimsi bir yaratığın görüldüğünü biliyordu, iki köle hizmetçi de inatla olayı araştırmayı reddediyordu. Bu birkaç saniyeyi sabırsızlıkla olmasını istediğim şeyi bekleyerek geçirdim; sonunda Babette servis masasından bir şamdan alıp mumları yaktı ve herkesin korkusuna tepeden bakarak tek başına soğuk terasa çıktı, ne olduğuna bakmaya; kız kardeşleri kapıda iri siyah kuşlar gibi duruyorlardı, biri kardeşlerinin "ölmüş olduğunu, gerçekten de onun hayaletini gördüğünü haykırıyordu. Tabii şunu bilmen gerekir ki Babette o güçlü kişiliğiyle, gördüğü şeyi kesinlikle hayale, hayaletlere yormamıştı. Karanlık terasın ucuna kadar gelmesini bekledim konuşmak için, o zaman bile sütunlardan birinin yanında siluetimi belli belirsiz görmesine izin verdim sadece. 'Kız kardeşlerine söyle içeri girsinler' dedim fısıltıyla. 'Sana kardeşinden haber getirdim. Söylediğimi yap.' Bir an kıpırtısız kaldı, sonra bana dönüp karanlıkta görmeye çalıştı. 'Çok az vaktim var. Sana dünyada zarar vermem' dedim. Sözümü dinledi. Hiçbir şey olmadığını,, kapıyı kapatmalarını söyledi, onlar da bir öndere ihtiyaç duyan, hem de çaresizce ihtiyaç duyan insanlar gibi itaat ettiler. Sonra Babette'in mumlarının ışığına çıktım."

Oğlanın gözleri kocaman açılmıştı. Elini ağzına götürdü. "Ona da... bana görüldüğünüz gibi mi görünüyordunuz?" diye sordu.

"Ne kadar masumca soruyorsun," dedi vampir. "Evet, aynı böyle görünüyordum herhalde. Yalnız mum ışığında görünüşüm o kadar doğaüstü değildir. Ona sıradan bir yaratıkmişim duygusu vermeye de çalışmadım. 'Birkaç dakikam var sadece' dedim derhal. 'Ama sana söyleyeceklerim çok önemli. Kardeşin cesurca dövüşüp düelloyu kazandı ama dur, dinle. Maalesef öldü. İyiliği de, cesareti de, atasözlerindeki gibi gecenin karanlığında bir hırsız misali hareket eden ölüm karşısında etkisiz kaldı. Ama bu sana esas söylemek istediğim şey değil. Sapa şunu söylemeye geldim: Plantasyonu sen yönetebilir ve kurtarabilirsin. Önemli olan, başkalarının seni başka bir şeye ikna etmelerine izin vermemen. Çılgınlarla karşılaşsan da onun konumuna geçmelisin, gelenekten de söz etseler, adaptan, mantıktan da. Hiçbir söze kulak asma. Bu toprak dün sabah kardeşin yukarıda uyurken burada olan toprak. Hiçbir şey değişmedi. Onun yerini sen doldurmalısın. Eğer öyle yapmazsan arazi de kaybolup gider, aile de. Hayatın size verebileceklerinin yarısını, hatta daha azını yaşamaya mahkûm, dar gelirli beş kadın olacaksınız. Bilmen gereken şeyleri öğren. Cevabını alıncaya kadar hiçbir şeyin seni yıldırmasına izin verme. Tereddüte düştüğün zamanlarda benim ziyaretimden cesaret al. Kendi hayatının dizginlerini kendin ele almalısın. Kardeşin öldü."

"Tek tek her kelimeyi duyduğunu yüzünden anlıyordum. Vakit olsa soru sorardı, ama vaktim yok dediğimde inanmıştı. Sonra bütün becerimi kullanıp birden yok oluvermiş duygusu verecek kadar hızla uzaklaştım ondan. Bahçeden, yukarıda, mum ışığındaki yüzünü görebiliyordum. Her yana dönüp karanlıkta beni aradığını gördüm. Sonra haç çıkarıp içeriye, kız kardeşlerinin yanına döndü."

Vampir gülümsedi. "Nehir kıyısında Babette Freniere'e garip bir hayal görüldüğü konusunda en ufak bir söylenti çıkmadı, ama ilk yas konuşmaları ve tek başlarına kalan kadıncağızlarla ilgili üzüntülü sözlerden sonra, plantasyonu tek başına yönetmeye karar verdiği için bütün yörede skandal yarattı. Küçük kız kardeşine müthiş bir çeyiz hazırladı, kendisi de bir yıl sonra evlendi. Lestat'le ben ise, neredeyse tek kelime etmiyorduk birbirimize."

"Pointe du Lac'ta mı yaşamaya devam ediyordu?"

"Evet. Bilmem gereken her şeyi bana söylediğinden emin değildim. Sürekli yalanlar söylemek zorundaydım. Örneğin kız kardeşimin evliliğinde 'sıtma humması' tuttuğu için hazır bulunamadım, annemin cenazesinin kaldırılacağı sabah da buna benzer bir şey geldi başıma. Bu arada Lestat'le ben, her gece yaşlı babayla sofraya oturur, çatal bıçaklarımızla sesler çıkarırdık; tabağımızdaki her şeyi yememizi, şarabı çok hızlı içmemizi söylerdi bize. Onlarca kez kız kardeşimi rezil bir başağrısıyla iyice karartılmış odamda karşıladım, örtüler çeneme kadar çekilmiş halde; kardeşimle kocasından gözlerimdeki ağrı yüzünden loş ışığa katlanmalarını rica eder, hepimiz adına yatırım yapmaları için yüklü meblağlar verirdim kendilerine. Neyse ki kocası geri zekâlıydı; zararsızdı ama geri zekâlıydı, dört nesil boyunca kardeş çocukları arasında evlenmelerin bir ürünü.

"Ama bu meseleler iyi gittiği halde, kölelerle sorunlarımız olmaya başladı. Onlar şüpheleniyordu; ayrıca Lestat dediğim gibi canının çektiği herkesi öldürüyordu. Bu yüzden de nehir kıyısında esrarengiz ölümlerle ilgili söylentiler dolaşıyordu sürekli. Fakat söylentileri başlatan, bizlerle ilgili gördükleriydi, bir gece kölelerin kulübelerinin orada gölge gibi gezdiğim sırada kulak misafiri oldum konuşmalarına.

"Ama önce bu kölelerin nasıl insanlar olduklarını açıklamalıyım. Henüz 1795 yılı civarıydı, Lestat'le ben dört yıldır plantasyonda huzur içinde yaşıyor sayılırdık; ben onun ele geçirdiği paralarla yatırım yapıyordum, araziyi genişletiyor, New Orleans'da evler, katlar satın alıyor, kiraya veriyordum, plantasyonun kendisi fazla gelir getirmiyordu... bizim için bir yatırımdan çok bir kılıftı. 'Bizim' diyorum, doğru değil aslında. Hiçbir şeyi Lestat'in üzerine geçirmemiştim, tahmin edebileceğin gibi hukuken hâlâ hayattaydım. Ama 1795 yılında köleler Güney filmlerinde, romanlarında gördüğün insanlar değildiler. İngilizcenin bir lehçesini konuşan, tatlı dilli, kahverengi derili, koyu renk paçavralar içindeki insanlar değildiler. Afrikalıydılar. Ayrıca adalıydılar; yani bazıları Santo Domingo'dan gelmişlerdi. Simsiyahtılar ve tamamen yabancıydılar; kendi Afrika dillerini ve yerli Fransızcası konuşurlardı; şarkıları, tarlaları egzotik ve garip kılan Afrika şarkılarıydı, ölümlü hayatımda hep korkuturdu beni bu şarkılar. Batıl inançları olan kişilerdi, kendilerine ait sırları, gelenekleri vardı. Kısacası, Afrikalılıkları tam anlamıyla bozulmamıştı henüz. Kölelik, hayatlarının lanetiydi; ama henüz kendilerine has olan şeyleri çaldırmamışlardı. Fransız Katolik Yasalarıyla kendilerine zorla kabul ettirilen vaftize ve gösterişsiz giysilere katlanıyorlardı; ama geceleri kendi ucuz kumaşlarından çekici kıyafetler düzüyorlar, hayvan kemiklerinden ve altın gibi görünsün diye parlattıkları hurda metallerden takılar yapıyorlardı; Pointe du Lac'taki köle kulübeleri, karanlık bastıktan sonra en soğukkanlı kâhyanın bile dolaşmak istemeyeceği yabancı bir ülke, bir Afrika kıyışydı. Vampirler için korkulacak bir şey yoktu.

"Ta ki bir gece, gölge gibi kulübelerin oradan geçerken siyah ustabaşının açık kapısından gelen konuşmayı duyduğum ana kadar; duyduğum konuşma Lestat'le benim ciddi bir tehlike altında uyuduğumuza ikna etti beni. Köleler normal ölümlüler olmadığımızı biliyorlardı artık. Hizmetçiler alçak sesle, kapıdaki bir çatlaktan bizi nasıl boş tabak çatalla yemek yerken, boş kadehleri dudaklarımıza götürürken, yüzlerimiz mum ışığında bembeyaz, hayalet gibi gülerken gördüklerini, kör ihtiyarın elimizde çaresiz bir zavallı olduğunu anlatıyorlardı. Lestat'in tabutunu anahtar deliğinden görmüşlerdi. Bir keresinde hizmetçilerden birini kendi balkon penceresinin önünde oyalandı diye acımasızca dövmüştü. Başlarını sallayarak, 'Odasında yatak yok ' diye anlatıyorlardı. 'Tabutun içinde uyuyor, biliyorum.' Ne olduğumuz konusunda hiç kuşkuları yoktu, haklı olarak. Bana gelince, kaç gece tapınaktan çıkarken görmüşlerdi; tapınak artık şekilsiz bir tuğla ve sarmaşık

yiğiniydi, ilkbaharda tomurcuklanan morsalkımlarla, yazın yabangülleriyle kaplanırdı, hiç açılmayan eski, boyasız panjurlar parıldayan yosunlarla örtülüydü, taş kemerleri örümcek bağlamıştı. Tapınağı Paul'un anısına ziyaret edermiş gibi yapıyordum tabii, ama artık bu tür yalanlara inanmadıkları konuşmalarından belliydi. Artık sadece tarlalarda, bataklıklarda bulunan kölelerle sığırların ve tek tük atların ölümlerini değil, bütün garip olayları bizden biliyorlardı; sel ve gökgürültüsü bile Louis ve Lestat'e karşı verdiği özel savaşta Tanrı'nın kullandığı silahlardı. İşin kötüsü, kaçmayı düşünmüyorlardı. Biz şeytandık. Gücümüzden kaçıp kurtulmak imkânsızdı. Bizim yok edilmemiz gerekiyordu. Benim görünmez olarak katıldığım bu toplantıda Freniere'lerin birkaç kölesi de vardı.

"Bu da, haberin bütün kıyıya yayılacağı anlamına geliyordu. Bütün kıyının bir panik dalgasına kapılacağını düşünmekle birlikte, herhangi bir şekilde dikkati çekme tehlikesiyle karşılaşmaya da niyetim yoktu. Lestat'e plantasyonculuk oyunumuzun sona erdiğini söylemek üzere, aceleyle plantasyona döndüm. Köle kırbacıyla altın peçete halkasından vazgeçip şehre taşınmak zorunda kalacaktı.

"Doğal olarak direndi. Babası ağır hastaymış, ölebilmiş. Aptal kölelerden kaçacak değilmiş. 'Hepsini öldürürüm' dedi sakın bir tavırla, 'üçer dörder. Bir kısmı kaçır, iyi de olur.'

" 'Zırvalıyorsun. Seni buradan kovuyorum, o kadar.'

" 'Sen mi beni kovuyorsun? Sen!' diye alay etti. Yemek masasının üzerinde, çok güzel bir Fransız destesinin kâğıtlarıyla bir iskambil sarayı inşa etmekteydi. 'Seni mızımız, korkak vampir, gece sinsi sinsi ara sokaklarda dolaşıp kedi ve sıçan öldürürsün, saatlerce insana bakar gibi mumlara bakarsın, hayalet gibi yağmurun altında durursun, giysilerin sıırıslıklam olur, tavan aralarındaki eski kumaş sandıkları gibi kokarsın, hayvanat bahçesinde şaşkın gezen bir geri zekâlıya benzersin.'

" 'Bana söyleyebileceğin bir şey kalmadı, ısrarlı umursamazlığın ikimizi de tehlikeye soktu. Bu ev yıkılıp giderken ben tek başıma tapınakta yaşayabilirim. Umurumda değil!' dedim. Doğruydum da dediğim. 'Ama sen ille hayatta sahip olmadığın her şeye sahip olacaksın, ölümsüzlüğü ikimizi de gülünç duruma düşürerek bir eskici dükkânına çevireceksin. Şimdi git babana bak, ne kadar ömrü kaldığını söyle bana, ancak o kadar kalacaksın burada çünkü, o arada köleler bize karşı ayaklanmazlarsa tabii!'

"Bunun üzerine babasına gidip kendim bakmamı söyledi, hep 'bakan' ben değil miydim? Ben de gidip baktım. Yaşlı adam gerçekten ölüyordu. Annemin ölümünü pek yaşamamıştım; bir öğleden sonra ansızın ölüvermişti. Dikiş sepetiyle avluda sessiz otururken ölü bulunmuştu; uykuya dalar gibi ölmüştü. Ama şimdi ızdırabı ve bilinciyle son derece yavaş, doğal bir ölüm görüyordum. İhtiyarı severdim; iyi kalpli, sade bir insandı, az şey isterdi. Gündüzleri verandada, güneşin altında oturup uyuklar, kuşları dinlerdi; geceleri biz ne konuşursak konuşalım, memnun olurdu. Satranç oynardı; her taşa dikkatle dokunur, şaşılacak bir doğrulukla bütün taşların konumunu hatırlardı; Lestat hiç oynamazdı onunla, ben sık sık oynardım. Şimdi yattığı yerde çok zor nefes alıyordu, alını ateşli ve ıslaktı, yastığı terden lekelenmişti. Babası inleyerek ölmek için dua ederken Lestat öteki odada epinet çalmaya başladı. Epinetin kapağını çarparak kapattım, neredeyse parmaklarımı kısıtırıyordum. 'O ölerken çalmayacaksın!' dedim. 'Sen öyle san!' dedi. 'İstersem davul çalarım!' Büfeden iri bir gümüş tabak çıkarıp bir kulpuna parmağını geçirerek kaşıkla vurmaya başladı.

"Susmasını, yoksa benim zorla susturacağımı söyledim. Sonra ikimiz de sustuk, çünkü yaşlı adam oğluna sesleniyordu. Ölmeden önce Lestat'le konuşması gerektiğini söylüyordu. Lestat'e yanına gitmesini söyledim. Haykırışları korkunçtu. 'Niye gideyim? Yıllarca ona baktım. Yetmez mi?' Cebinden bir tırnak törpüsü çıkardı, yaşlı adamın yatağının dibinde oturup uzun tırnaklarını

törpülemeye başladı.

"Bu arada, evin her yanında kölelerin varlığının farkındaydım. Bakıyor, dinliyorlardı. Yaşlı adamın birkaç dakika içinde ölmesini umuyordum gerçekten. Daha önce bir-iki defa birkaç kölenin şüphelerini atlatmayı becermişim, ama bu sayıda olmamışlardı hiç. Derhal Daniel'ı, kâhyanın evini ve görevini verdiğim köleyi çağırdım zile basıp. Ama onu beklerken ihtiyarın Lestat'le konuşmasını duyuyordum; Lestat bacak bacak üstüne atmış, durmadan tırnaklarını törpülüyordu, bir kaşı havaya kalkmış, bütün dikkati kusursuz tırnaklarında. 'Okul yüzündendi ' diyordu ihtiyar.

'Biliyorum hatırladığını... ne diyebilirim ki sana...' diye inledi.

" 'Ne söyleyeceksen bir an önce söyle' dedi Lestat, 'çünkü ölmek üzeresin.' Yaşlı adamdan korkunç bir ses çıktı, sanırım ben de bir ses çıkardım. Lestat'ten gerçekten nefret ediyordum. Onu odadan çıkarmaya niyetleniyordum artık. 'Biliyorsun bunu değil mi? Senin gibi bir sersem bile bilir öleceğini' dedi Lestat.

" 'Beni hiç affetmeyeceksin, değil mi? Ne şimdi, ne de öldükten sonra' dedi ihtiyar.

" 'Neden söz ettiğini anlamıyorum' dedi Lestat.

"Lestat sabrımı tüketmişti, ihtiyar da giderek daha fazla sarsılıyordu. Kendisini samimiyetle dinlemesi için Lestat'e yal varıyordu. Olayın tamamı ürpertiyordu beni. Bu arada Daniel gelmişti, onu gördüğüm an, Pointe du Lac'ta her şeyi kaybettiğimi anladım. Daha dikkatli olsaydım, daha önce işaretlerini görürdüm. Cam gözlerle bakıyordu bana. Onun gözünde bir canavardım. 'Mösyö Lestat'in babası çok hasta. Gidiyor' dedim, yüzündeki ifadeyi görmezden gelerek. 'Bu gece tek bir ses istemiyorum; kölelerin hepsi kulübelerinde olsunlar. Doktor yolda, geliyor.' Yalan söylüyormuşum gibi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Sonra merakla, soğukkanlılıkla gözlerini benden ayırıp ihtiyarın kapısına çevirdi. Yüzü öyle bir değişime uğradı ki, derhal ayağa fırlayıp odaya baktım. Lestat yatağın ayak ucunda sere serpe yayılmış, sırtını yatağın kolonuna dayamış, yüzünü ekşiterek, hırsla tırnaklarını törpülüyordu, sivri dişlerinin her ikisi de göze çarpar şekilde açıktaydı."

Vampir sözlerine ara verdi, omuzları sessiz kahlkahalarla sarsılmaktaydı. Oğlana bakıyordu. Oğlan çekinerek masaya bakmaktaydı. Ama daha önce vampirin ağzına bakmıştı, hem de ısrarla. Vampirin dudaklarının, teninden farklı bir dokusu olduğunu görmüştü, normal bir insanın dudakları gibi ipeksiydiler, incecik çizgiler vardı üzerlerinde, ama bembeyazdılar; beyaz dişlerini de şöyle bir görebilmişti. Ama vampirin, dişlerini tamamen açığa çıkarmayan bir gülümsemesi vardı; oğlan o ana kadar sivri dişleri düşünememişti bile. "Bunun ne anlama geldiğini tahmin edersin" dedi vampir. "Onu öldürmem gerekiyordu."

"Ne?" dedi oğlan.

"Onu öldürmem gerekiyordu. Koşmaya başladı. Herkesi telaşa düşürecek. Başka bir yoldan halledilebilirdi belki, ama vaktim yoktu. Bu yüzden peşine düştüm, yakaladım, etkisiz hale getirdim. Ama sonra, dört yıldır yapmadığım bir şeyi yapmak üzereyken, durdum. Bir insandı bu. Elinde kendini savunmak için kemik saplı bıçağını tutuyordu. Kolaylıkla elinden bıçağı alıverip kalbine sapladım. Aynı anda diz üstü çöktü, parmakları bıçağa kenetlendi, kanamaya başladı. Kan görüntüsü, kokusu beni çıldırttı. Galiba yüksek sesle inledim. Ama uzanmadım ona, uzanamazdım. Sonra büfenin üzerindeki aynada Lestat'i gördüğümü hatırlıyorum. 'Niye yaptın bunu?' diyordu. Ona döndüm, bu zayıf halimi ona göstermemeye kararlıyım. Sözüne devam etti, ihtiyarın sayıklamaya başladığını, dediklerini anlamadığını söyledi. 'Köleler biliyor... sen kulübelere gidip nöbet tutsan iyi olur' demeyi becerebildim. 'İhtiyara ben bakarım.'

" 'Öldür onu' dedi Lestat.

" 'Çıldırдың mı sen?!' dedim. 'Baban o senin!'

" 'Babam olduğunu biliyorum!' dedi Lestat. 'Onun için senin öldürmen gerekiyor. Ben öldüremem! Öldürebilseydim zaten çoktan öldürürdüm, lanet olsun!' Ellerini ovuşturdu. 'Buradan gitmemiz şart. Bir de sen bunu öldürdün. Kaybedecek vaktimiz yok. Birkaç dakikaya kalmaz karısı gelip feryada başlar... ya da daha beter birini gönderir!' "

Vampir içini çekti. "Bütün söyledikleri doğruydu. Haklıydı Lestat. Kölelerin Daniel'ın kulübesinin etrafında toplaşıp onu beklediklerini işitebiliyordum. Daniel perili eve tek başına girecek cesareti göstermişti. O dönmeyince köleler paniğe kapılacak, öfkeli bir grup olacaklardı. Lestat'e onları yatıştırmasını, beyaz efendi olarak üzerlerindeki bütün gücünü kullanmasını, onları korkutup paniğe sürüklemesini söyleyip yatak odasına gittim, kapıyı kapattım. Sonra bu şok gecesinde bir şokla daha karşılaştım. Lestat'ın babasını hiç o andaki gibi görmemiştim.

"Yatağında doğrulmuş, öne doğru eğilmiş, Lestat'le konuşuyor, cevap vermesi için yalvarıyor, Lestat'ın küskünlüğünü kendisinden bile iyi anladığını söylüyordu. Canlı bir ceset gibiydi. Çökmüş bedenini sadece hiddetli bir irade ayakta tutuyordu; bu yüzden de gözleri parlamakla birlikte kafatasına iyice gömülmüştü, titreyen dudakları yaşlı, sararmış ağzını daha korkunç gösteriyordu. Yatağın ayak ucuna oturdum, onu bu halde görmekten kahrolarak elimi uzattım. Bu görüntüsünün beni ne kadar sarstığını sana anlatamam. Benim sebep olduğum ölüm hızlı ve bilinçsizdir, kurban büyüğü bir uykudaymış gibi kalır. Ama bu, ağır ağır çürüyüştü; beden, yıllardır kanını emen zaman vampirine teslim olmayı reddediyordu. 'Lestat' dedi. 'Bir kerecik olsun, katı olma bana karşı. Bir kerecik olsun, eskisi gibi bir çocuk ol karşımda. Oğlum ol.' Bunu tekrar tekrar söyledi.

'Oğlum, oğlum!'; sonra masumiyetle, masumiyetin kaybolmasıyla ilgili bir şey söyledi, duyamadım. Ama Lestat'ın sandığı gibi bilincini kaybetmediğini, aksine korkunç bir bilinçlilikte olduğunu görebiliyordum. Geçmiş bütün ağırlığıyla üzerine yüklenmişti; yaşadığı an ise iradesinin bütün gücüyle savaştığı ölümden başka bir şey değildi ve bu yükü hiçbir şekilde hafifletmiyordu. Fakat ben, bütün becerimi kullanırsam onu kandırabileceğimi biliyordum; ona yaklaşıp üzerine eğilerek, 'Baba' diye fısıldadım. Ses Lestat'ın sesi değildi, benim sesimdi, yumuşak bir fısıltıydı. Ama ihtiyar anında sakinleşti; hatta ölmek üzere olduğunu düşündüm. Yanılmışım; karanlık dalgalar kendisini, denizin dibine çekiyormuş, onu bir tek ben kurtarabilirmişim gibi yapıştı elime. Bir köy öğretmeninden söz ediyordu şimdi de, anlaşılmayan bir isim, Lestat'i öğrenci olarak çok parlak bulmuş, eğitim görmesi için manastıra götürmesine izin versinler diye yalvarmıştı. Lestat'i eve getirip kitaplarını yaktığı için kendine lanetler okuyordu. 'Beni affet Lestat' diye haykırdı.

"Elini sıktım, belki cevap yerine geçer diye umarak, ama ısrar etti. 'Her şeyin var hayatta, ama sen de benim o zamanlar olduğum kadar acımasız ve soğuksun; hep işler, işler, soğuk, açlık! Lestat, hatırlıyor olmalısın. Sen aralarında en iyi huylu olanıydın! Sen beni affederse n Tanrı da affeder.'

"Tam o sırada asıl Lestat kapıdan içeri girdi. Sessiz olması için işaret ettim, ama görmedi. Babası sesini uzaktan duymasın diye hemen kalkıp yanına gittim. Köleler kaçmıştı ondan. 'Ama orada, dışarıdalar, karanlıkta toplanmışlar. İşitiyorum seslerini' dedi Lestat. Sonra dik dik yaşlı adama baktı. 'Öldür onu Louis!' dedi bana, ilk defa sesinde bir yalvarış duyuyordum. Sonra öfkeyle dişlerini sıktı. 'Hadi!'

" 'Git şu yastığa eğil ve her şeyi affettiğini, çocukken seni okuldan aldığı için onu affettiğini söyle! Hadi, hemen git söyle.'

" 'Ne için?! diye yüzünü ekşitti Lestat, bir kurukafaya benziyordu. 'Beni okuldan aldığı için mi?! Ellerin havaya kaldırıp çaresizlikle korkunç bir homurtu çıkardı. 'Lanet olsun! Öldür onu!' dedi.

" 'Hayır!' dedim. 'Git affettiğini söyle. Ya da kendin öldür. Hadi. Öldür kendi babanı.'

"Yaşlı adam ne konuştuğumuzu söyleyelim diye yalvarıyordu. 'Oğlum, oğlum' diye sesleniyor, Lestat delirmiş Rumpelstiltskin gibi yerleri delercesine tepiniyordu. Dantel perdelere yaklaştım. Pointe du Lac evini çepeçevre kuşatan köleleri görebiliyor, işitebiliyordum; gölgelere karışan silüetler yaklaşıyordu. 'Sen kardeşlerinin arasında Yusuf'tun' dedi yaşlı adam. 'En iyileriydin, ama nereden bilebilirdim? Sen gittiğinde anladım, yıllar geçip onlardan bir teselli bulamayınca. Sonra döndün bana, çiftlikten aldın beni, ama sen sen değildin. Aynı çocuk değildin.'

"Bunun üzerine Lestat'e dönüp resmen sürükledim yatağa. Onu hiç bu kadar zayıf, aynı zamanda öfkeli görmemiştim. Silkinip benden kurtuldu, sonra bana dik dik bakarak yastığın yanında diz çöktü. Kararlılığımdan vazgeçmedim, 'Affet!' diye fısıldadım.

" 'Önemli değil baba. Müsterih ol. Seni hiçbir şey için suçlamıyorum' dedi, incelmiş, gergin bir sesle.

"Yaşlı adam yastıktaki başını çevirip rahatlayarak bir şeyler mırıldandı, ama Lestat gitmişti bile. Kapıya geldiğinde elleri kulaklarında, durdu. 'Geliyorlar!' diye fısıldadı; sonra beni görecektik şekilde döndü. 'Al onu. *Tanrı aşkına*!' dedi.

"Yaşlı adam ne olduğunun farkına bile varmadı. Baygınlığından çıkmadı bile. Sadece gerektiği kadar kanını akıttım, benim karanlık tutkumu beslemeden ölebileceği şekilde bir yara açtım. Kanını içme düşüncesine bile dayanamıyordum. Cesedin bu şekilde bulunmasının önemi olmadığını biliyordum artık; Pointe du Lac da, Lestat de, bütün bu Pointe du Lac'ın başarılı efendisi kimliği de canıma yetmişti. Evi ateşe verecektim, çeşitli isimler altında tuttuğum, tam böyle bir durumda güvenilebileceğim servetim vardır.

"Bu arada Lestat kölelerin peşine düşmüştü. Öyle bir yıkım ve ölüm bırakacaktı ki ardında, kimse Pointe du Lac'taki o gecenin hikâyesini bilemeyecekti; ben de onunla gittim. Vahşeti evvelki gibi esrarengizdi, ama bu sefer ben de benden kaçan insanlara sivri dişlerimi gösteriyordum; muntazam ilerleyişim onların sarsak, zavallı hızlarına yetişiyordu, ölümün perdesi ya da çılgınlığın perdesi iniveriyordu üzerlerine. Vampirin gücü belliydi, köleler dört bir yana kaçıyorlardı. Pointe du Lac'ı ateşe vermek üzere basamakları hızla çıkan ben oldum.

"Lestat sıçrayarak peşimden geldi. 'Ne yapıyorsun?' diye bağırdı. 'Çıldırдың mı?!' Ama alevleri söndürmenin yolu yoktu. 'Onlar gitti, sen her şeyi mahvediyorsun, her şeyi.' Muhteşem salonda, kırılğan şaşaasının ortasında dönüp duruyordu. 'Tabutunu çıkar dışarı. Şafağa kadar üç saatin var!' dedim. Ev bir ölü yakma yerine benzemişti."

"Yangın size zarar verebilir miydi?" diye sordu oğlan. "Pek tabii!" dedi vampir.

"Tapınağa mı döndünüz? Orası güvenli miydi?" "Hayır. Kesinlikle değildi. Araziye dağılmış elli beş kadar köle vardı. Çoğu kaçak yaşamak istemeyip muhtemelen doğru Freniere'lere ya da güneye, nehrin aşağısındaki Bel Jardin plantasyonuna gidecekti. O gece orada kalmaya hiç niyetim yoktu. Ama başka bir yere gitmek için de fazla vakit yoktu."

"O kadın, Babette!" dedi oğlan.

Vampir gülümsedi. "Evet, Babette'e gittim. O sırada Freniere'de genç kocasıyla yaşıyordu. Tabutumu arabaya yükleyip ona gitmeye vaktim yetti."

Vampir iç geçirdi. "Lestat de benimle geldi. Niyeti New Orleans'a devam etmekte, beni de ikna

etmeye çalışıyordu. Ama benim Freniere'lerde gizlenmeye niyetli "olduğumu görünce o da öyle yapmaya karar verdi. New Orleans'a imkânı yok vaktinde varamazdık. Ortalık aydınlanmaya başlamıştı. Ölümlü gözlerin görebileceği kadar değil, ama Lestat'le ben görebiliyorduk.

Babette'e gelince, onu bir kere daha ziyaret etmiştim. Sana anlattığım gibi plantasyonda tek başına, evde bir erkek olmadan, daha yaşlı bir kadın bile olmadan kalması kıyıda skandal yaratmıştı. Babette'in en büyük sorunu, mali başarısının sonucunda toplum dışı kalmanın yalnızlığını yaşaması ihtimaliydi. O kadar duyarlı bir insandı ki, zenginlik tek başına onun için hiçbir şey ifade etmiyordu; aile, soy... bunlar önemliydi Babette için. Plantasyonu ayakta tutmayı başardığı halde skandal onu yıpratmaktaydı, içten içe vazgeçmekteydi. Bir gece bahçede göründüm ona. Bana bakmasına izin vermedim, son derece yumuşak bir sesle, daha önce gördüğü kişi olduğumu söyledim. Hayatını, acılarını bildiğimi söyledim, 'insanlardan anlamalarını bekleme' dedim ona. 'Hepsi aptal onların. Kardeşin öldü diye kenara çekilmeni istiyorlar. Ellerinde olsa senin hayatını, lambalarına koyulacak yağmışçasına kullanırlar. Onlara meydan okumalısın, ama saflıkla, güvenle meydan okumalısın.' Sessizce dinliyordu hepsini. Ona bir yardım balosu düzenlemesini söyledim. Dini bir yardım olmalıydı. New Orleans'da herhangi bir manastır seçebilir ve bir hayır balosu düzenleyebilirdi. Rahmetli annesinin en yakın arkadaşlarını refakatçi olarak davet edebilirdi, bütün bunları eksiksiz bir güvenle yapmalıydı. Her şeyden önce, tam bir güven. Güven ve saflıktı önemli olan.

"Babette fikrimi dahiyane buldu. 'Ne olduğunu bilmiyorum, söylemezsin bana' dedi. (Doğruydu, söylemezdim). 'Ama ancak bir melek olduğunu düşünebilirim.' Yüzümü göstermem için yalvardı. Daha doğrusu, aslında kimseye hiçbir şey için yalvarmayan, kendisi gibi insanlara özgü biçimde yalvardı. Gururlu olduğundan değil. Babette kuvvetli ve dürüsttü, o kadar; çoğunlukla bu durumda yalvarmak da... Bir soru sormak istiyorsun galiba." Vampir sözlerine ara verdi.

"Yo, hayır," dedi oğlan, belli etmek istememişti aslında.

"Bana ne istersen korkmadan sorabilirsin. Gizlemek istediğim..." Vampir bu sözleri söylerken bir an yüzü karardı. Kaşlarını çattı, sol kaşının üzerinde küçük bir çukur oluştu, sanki biri parmağını bastırmış gibi. Bu da ona derin bir keder içindeymiş gibi bir görünüm veriyordu. "Gizlemek istediğim, sormanı istemediğim bir şey olsa, zaten konuyu hiç açmam," dedi.

Oğlan vampirin gözlerine, gözkapaklarının yumuşak dokusunda ince siyah tellere benzeyen kirpiklerine bakarken yakaladı kendini.

"Sor," dedi oğlana.

"Babette'ten söz ediş biçiminiz" dedi oğlan. "Sanki özel duygular besliyormuşsunuz gibi."

"Duygudan yoksun olduğum izlenimini mi uyandırdım sende?" diye sordu vampir.

"Hayır, kesinlikle hayır. İhtiyara karşı duygusuz olmadığınız çok açık. Kendiniz tehlikedeyken yanında kalıp onu teselli etmişsiniz. Sonra, Lestat öldürmeye kalktığında gen ç Freniere'e beslediğiniz duygular... bütün bunları açıkladınız. Ama merak ettiğim... Babette'e özel bir duygu mu besliyordunuz? Başından beri Freniere'i korumanızın nedeni Babette'e olan hisleriniz miydi?"

"Aşk demek istiyorsun," dedi vampir. "Niye çekmiyorsun söylemeye?"

"Çünkü mesafeden, soğukkanlılıktan söz etmiştiniz," dedi oğlan.

"Sence melekler soğukkanlı mıdır?" diye sordu vampir. Oğlan bir an düşündü. "Evet," dedi.

"Ama melekler sevmez mi?" diye sordu vampir. "Melekler Tanrı'nın yüzüne tam bir aşkla bakmaz mı?"

Oğlan tekrar düşündü. "Aşk ya da tapınmayla," dedi. "Ne farkı var?" diye sordu vampir, düşünceli. "Ne farkı var?" Oğlana bilmece sormadığı açıktı. Kendi kendine soruyordu. "Melekler sever, gururları vardır... İlk günahın gururu... nefret de ederler. Duygu ve iradenin bütünleştiği soğukkanlı kişilerin güçlü, etkili duyguları," dedi sonunda. Masaya bakıyordu, söylediklerini düşünüyormuş, tam anlamıyla tatmin olmamış gibi. "Babette'e karşı duygularım... güçlüydü. Bir insana ilişkin hissettiğim en güçlü duygular değildi." Başını kaldırıp oğlana baktı. "Ama çok güçlüydü. Babette benim için kendi tarzında ideal bir insandı..."

Vampir sandalyesinde oturuşunu değiştirdi, pelerini hafifçe dalgalandı, yüzünü pencereye çevirdi. Oğlan öne doğru eğilip kaseti kontrol etti. Sonra çantasından başka bir kaset çıkardı, vampirden özür dileyerek yerine taktı.

"Korkarım fazla kişisel bir soru sordum. Aslında..." dedi vampire endişeyle.

"Kesinlikle değil," dedi vampir birden ona bakarak. "Son derece yerinde bir soru. Sevgi denen şeyi hissediyorum, Babette'i de bir ölçüde sevdim, ama yaşadığım en büyük aşk değildi. Babette onun habercisi oldu.

"Hikâyeme dönecek olursak, Babette'in hayır balosu başarılı oldu ve tekrar sosyal hayata dönmesini sağladı. Parası taliplerinin ailelerinin kafasında kalmış olabilecek şüpheleri rahatça giderebilecek düzeydeydi; evlendi. Yaz geceleri onu ziyaret ederdim, asla kendimi göstermeyerek, varlığımı fark ettirmeyerek. Onun mutlu olduğunu gördüm sonunda, onu mutlu görmek bana da mutluluk verdi.

"O gece de Lestat'le Babette'e gittim. Ben engel olmasam, Freniere'leri çoktan öldürmüştü, benim de şimdi niyetimin bu olduğunu sanıyordu. 'Ne gibi bir rahatlık sağlayacak bu?' diye sordum. 'Bana geri zekâlı diyorsun, başından beri geri zekâlılık eden sensin. Beni niye vampir yaptığını bilmiyor muyum sanıyorsun? Tek başına yaşayamazdın, en basit işleri bile halledemezdin. Yıllardır sen üstünlük taslayıp boş otururken ben her şeyi hallettim. Hayatla ilgili bana söyleyebileceğin bir şey kalmadı. Sana ihtiyacım yok, hiçbir işime yaramazsın. Aksine, senin bana ihtiyacın var; Freniere kölelerinin tekine bile dokunursan kendini yok bil. Savaşırım seninle; söylememe gerek yok ya aslında, benim küçük parmağım da bile senin bütün bedenindekinden daha fazla zekâ olduğu için de kazanırım savaşı. Dediğimi yap.'

"Bu sözlerim aslında şaşırtmaması gerektiği halde afallattı onu; itiraz etti, bana anlatacağı çok şey olduğunu söyledi; hangi nesne ve insan türlerini öldürmemin benim için anında ölüm demek olacağı, dünyada asla gitmemem gereken yerler, falan, filan, dayanılmayacak saçmalıklar. Benim onunla uğraşacak vaktim yoktu. Freniere'lerin kâhyasının ışıkları yanıyordu; kâhya kaçak kölelerle kendi kölelerinin heyecanını bastırmaya çalışıyordu. Babette giyinikti, işlerle ilgileniyordu, Pointe du Lac'a arabalarla köle göndermişti, yangını söndürmeye yardım etsinler diye. Korku içindeki kaçaklar diğer kölelerden ayrı tutuluyordu, o sırada kimse hikâyelerini köle saçmalığından başka bir şeye yormuyordu. Babette korkunç bir şey olduğunu biliyor, cinayetten şüpheleniyordu, doğaötesi bir şeylerden hiç şüphelenmedi. Kendisini bulduğumda çalışma odasında plantasyon günlüğüne yangını not ediyordu. Neredeyse sabah olacaktı. Onu yardıma ikna etmek için birkaç dakikam vardı sadece. Önce konuştum, bana dönmesine izin vermedim, sakın sakın dinledi. Bir geceliğine, dinlenmek için bir odaya ihtiyacım olduğunu söyledim. 'Sana hiç zararım dokunmadı. Şimdi senden bir anahtar istiyorum, bir de kimsenin akşama kadar odaya girmeye çalışmayacağına dair söz. Sonra sana her

'şeyi anlatacağım.' Çaresiz durumdaydım neredeyse. Gökyüzü aydınlanıyordu. Lestat tabutlarla birlikte meyve bahçesinde, birkaç metre ötedeydi. 'Ama bu gece niye bana geldiniz?' diye sordu. 'Niye sana gelmeyeyim?' dedim. 'Senin bir yol göstericiye en çok ihtiyacın olduğu anda, bağımlı ve zayıf insanların arasında, ayakta duran güçlü tek insan senken sana ben yardım etmedim mi? Sana iki defa yararlı öğütler vermedim mi? O zamandan beri mutluluğunu kollamadım mı?' Pencerede Lestat'in silüetini gördüm. Panik içindeydi. 'Bana bir oda anahtarı ver. Akşam oluncaya kadar kimseyi yaklaştıрма odaya. Yemin ederim, asla zarar vermeyeceğim sana.' 'Ya dediğini yapmazsam., ya seni şeytanın gönderdiğine inanıyorsam?!" dedi Babette ve başını çevirdi. Önce davranıp mumu söndürdüm. Grileşmekte olan pencerelere sırtım dönük halde gördü beni.

'Dediğimi yapmazsan, benim şeytan olduğuma inanıyorsan, öleceğim' dedim. 'Ver anahtarı. İstesem seni şu anda öldürebilirdim, anlıyor musun?' Ona yaklaşıp tamamen gösterdim kendimi, soluğu kesilerek geri çekildi, sandalyesine tutundu. 'Ama öldürmem. Seni öldürmektense kendim ölürüm. İstediğim anahtarı bana vermezsen öleceğim.' "Mesele böylece halloldu. Babette'in ne düşündüğünü bilmiyorum. Ama bana şarapların konduğu, zemin kattaki odalardan birini verdi, Lestat'le beni tabutlarımızı taşıırken gördüğünden de eminim. Kapıyı kilitlemekle kalmayıp arkasına barikat yaptım.

"Ertesi akşam uyandığımda Lestat ayaktaydı." "Demek Babette sözünü tuttu."

"Evet. Üstelik bir adım daha ileriye gitti. Kilitli kapımıza saygı göstermekle kalmayıp dışarıdan bir de kendisi kilitlemişti."

"Peki kölelerin hikâyeleri... onları duymuştu."

"Evet, duymuştu. Ancak içeride kilitli kaldığımızı ilk fark eden Lestat oldu. Küplere biniyordu. Bir an önce New Orleans'a varmayı planlamıştı. Artık benden iyice şüpheleniyordu. 'Sana sadece babam yaşadığı sürece ihtiyacım vardı' dedi, çaresizce bir yerlerden bir çıkış bulmaya çalışarak. Bulduğumuz yer bir zindandı.

" 'Artık senin hiçbir şeyine katlanacak değilim, haberin olsun.' Bana sırtını dönmek bile istemiyordu. Ben oturmuş yukarıdaki odalardan gelen sesleri duymaya çalışıyor, bir sussa diye düşünüyordum, bir an için olsun Babette'e olan duygularımı, umutlarımı ona söylemeyi istemedim.

"Bir şey daha düşünüyordum. Bana duygu ve soğuk kanlılık konusunu sormuştun. Bir özelliği duygulu soğukkanlılığın demeliyim herhalde aynı anda iki şeyi birden düşünebilmektir. Güvenlikte olmadığımı, ölebileceğini düşünebilirsin. Aynı anda çok soyut, uzak bir şey de düşünebilirsin. Benim durumum tam buydu. O anda, sessiz ve epeyce derin biçimde, Lestat'le aramızda ne olağanüstü bir dostluk olabileceğini düşünüyordum; önümüze ne kadar az engel çıkardı, ne çok şey paylaşabilirdik. Belki bunları hissetmemin sebebi Babette'in bu kadar yakında oluşuydu, çünkü Babette'i yakından tanımam imkânsızdı, nihai çareye başvurmadan elbette; canını alarak bir ölüm kucaklaşmasıyla onunla birleşebilirdim, ruhum kalbimle birleşir ve kalbimle beslenirdi. Ama ruhum, öldürme ihtiyacı hissetmeden, hayatın son soluğunu, kanının son damlasını ondan almadan tanımak istiyordu Babette'i. Oysa Lestat kişilikli bir adam olsa, birazcık bile akıllı olsa, birbirimizi ne kadar iyi tanıyabilirdik. İhtiyarın sözleri geldi hatırıma; Lestat parlak bir öğrenciydi, kitap kurduydum, sonra kitapları yakılmıştı. Ben, sadece kütüphanemle toz yığını diyerek alay eden, okumalarımı, düşünmelerimi merhametsizce aşağılayan Lestat'i tanıyordum.

"Tepemizdeki evin yavaş yavaş sessizliğe gömüldüğü nün farkındaydım. Ara sıra adımlar atılıyor, tahtalar gıcırıyor, tahtaların arasındaki çatlaklardan cılız, titrek bir ışık giriyordu. Lestat'in tuğla duvarları yoklayışını görebiliyordum; sert, dayanıklı vampir yüzü insan asabiyetiyle çarpılmış bir maskeydi sanki. Bir an önce yollarımızı ayırmamız gerektiğinden emindim, gerekirse aramıza bir

okyanus bile girmeliydi. Ona bu kadar zamandır kendimden kuşkulandığım için katlandığımı anladım. Kendimi kandırmış, ihtiyar için, kız kardeşim ve kocası için Lestat'in yanında kaldığıma inandırmıştım. Aslında tek başıma keşfedemeyeceğim temel vampir sırlarını bildiğinden korktuğum için, daha da önemlisi, tanıdığım tek hemcinsim olduğu için kalmıştım. Nasıl vampir olduğunu, cinsimizden bir kişiyi olsun nerede bulabileceğimi hiç söylememişti bana. O sırada bu beni çok rahatsız ediyordu, dört yıldır hep rahatsız ediyordu. Ondan nefret ediyordum, yanından ayrılmak istiyordum; ama ayrılabilir miydim?

"Bu arada, bütün bunlar aklımdan geçerken, Lestat aşağılayıcı eleştirilerini sürdürüyordu: Bana ihtiyacı yokmuş; hiçbir şeye katlanmak zorunda değilmiş, özellikle de Freniere'lerden gelecek bir tehdide. Kapı açıldığında hazırlıklı olmalıymışız. 'Unutma!' dedi sonunda. 'Hız ve kuvvet; bu iki konuda asla bize ulaşamazlar. Bir de korku. Korkutmayı sakın unutma! Duygusallığı bırak şimdi! Her şeyi mahvedersin.'

" 'Bundan sonra tek başına mı olmak istiyorsun?' diye sordum. Onun söylemesini istiyordum. Benim yeterince cesaretim yoktu. Daha doğrusu kendi duygularımı çözemiyordum.

" 'Ben New Orleans'a gitmek istiyorum' dedi. 'Seni uyarıyordum sadece, sana ihtiyacım yok diye. Ama buradan çıkabilmek için birbirimize ihtiyacımız var. Sahip olduğun güçleri nasıl kullanacağından daha haberin bile yok! Kimliğin konusunda doğal bir sezgin bile yok! Buraya gelirse o kadına karşı ikna gücünü kullan. Ama başkalarıyla birlikte gelirse, kimliğine uygun şekilde davranmaya hazırlıklı ol!'

" 'Ne ki bu kimlik?' diye sordum; daha önce bu kadar büyük bir muamma olarak düşünmemiştim hiç kimliğimi.

'Neyim ben?' Lestat açıkça tiksiniyordu benden. Ellerini havaya kaldırdı.

"Olağanüstü dişlerini açığa çıkararak 'Öldürmeye hazırlıklı ol!' dedi. Ansızın üstümüzdeki tahtalara baktı. 'Yukarıda yatmaya hazırlanıyorlar, duyuyor musun?' dedi. Uzun bir süre geçti aradan, sessizlik içinde; Lestat volta atıyor, ben oturmuş kara kara düşünüyordum; Babette'e nasıl davranacağımı, ne diyeceğimi, daha da derinde, daha zor bir sorunun cevabını arıyordum Babette'e olan duygularım neydi? uzun bir süre sonra, kapının altından bir ışık parladı. Lestat, kapıyı açan kim olursa, zıplamaya hazırды. Babette tek başına gelmişti, elinde bir lambayla girdi, arkasında duran Lestat'i görmüyor, doğrudan bana bakıyordu.

"Onu hiç o sıradaki haliyle görmemiştim; yatmaya hazırlanarak çözdüğü saçları, beyaz sabahlığının sırtına koyu dalgalar halinde dökülmüş, yüzü endişe ve korkuyla gerilmişti. Bu da yüzüne ateşli bir parlaklık veriyor, iri kahverengi gözlerini daha da irileştiriyordu. Sana söylediğim gibi, onun gücünü ve dürüstlüğünü, ruhunun yüceliğini seviyordum. Senin hissedeceğin tutkuyu hissetmiyordum ona karşı. Ama ölümlü hayatımda tanıdığım bütün kadınlardan daha kışkırtıcı buluyordum onu. Sade, kapalı sabahlığıyla bile kolları, göğüsleri yuvarlak ve yumuşaktı; dolgun, esrarengiz bir tene bürünmüş ilgi çekici bir ruh olarak görüyordum onu. Katı, kuru, bir amaca kendini adanmış biri olduğum halde dayanılmaz derecede çekici buluyordum onu; bunun ancak ölümle sonuçlanabileceğini bildiğim için derhal başımı çevirdim; gözlerime baktığında onları ölü ve ruhsuz mu buluyor acaba, diye merak ederek.

" 'Daha önce bana gelen sensin' dedi, o ana kadar emin olamamış gibi. 'Pointe du Lac'ın sahibisin sen. Osun! Bu sözleri söylerken, bir gece öncesine ait en çılgınca hikâyeleri duymuş olduğunu ve onu hiçbir yalanıma inandıramayacağımı anladım. Ona ulaşmak, onunla konuşmak için daha önce iki kere

doğadışı görüntümü kullanmıştım; şimdi gizlemem ya da hafifletmem mümkün değildi.

" 'Sana hiçbir zarar vermeyeceğim' dedim ona. 'Sadece bir arabaya ve ata ihtiyacım var... dün gece otlakta bıraktığım atlara.' Söylediklerimi duymuyor gibiydi; lambasının ışığında beni görmeye kararlı, yaklaştı.

"O sırada, arkasında Lestat'i gördüm, gölgesi tuğla duvarda Babette'in gölgesiyle iç içeydi; endişeli ve tehlikeliydi Lestat. 'Arabayı verecek misin?' diye ısrar ettim. Lambayı havaya kaldırmış bana bakıyordu; tam başımı çevirecektim ki, yüzündeki değişikliği fark ettim. Donuk, bomboş bir yüz olmuştu; ruhu bilincini kaybediyormuş gibi. Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. Hiçbir çaba göstermeden, bir şekilde onu transa sokmuş olduğumu anladım. 'Nesin sen?!' diye fısıldadı. 'Şeytandan geliyorsun sen. Bana geldiğinde şeytandan geliyordun!'

" 'Şeytan mı?!' dedim. Bu beni tahmin edemeyeceğin kadar üzdü. Buna inanırsa, öğütlerimin kötü olduğunu düşünecekti; kendisini sorgulayacaktı. Renkli, yararlı, iyi bir hayatı vardı, kendini sorgulamaması gerektiğini biliyordum. Bütün kuvvetli insanlar gibi o da her zaman bir ölçüde yalnızlık çekiyordu; marjinal bir yabancıydı, bir tür gizli kâfirdi o da. Kendi iyiliğini sorgularsa, hayatındaki denge bozulabilirdi. Gizlemeye çalışmadığı bir dehşetle bana bakıyordu. Sanki dehşeti kendi nazik durumunu unutturmuştu ona. O sırada, susuzluktan kavrulmuş bir adamın suya koşması gibi zayıflığa direnemeyen Lestat, Babette'in bileğini yakaladı, Babette bir çığlık atıp lambayı düşürdü. Yere saçılan yağ alev aldı, Lestat onu açık kapıya doğru geri çekti. 'Git arabayı getir!' dedi ona. 'Hemen şimdi getir, atları da. Ölümcul tehlike altındasın, şeytandan bahsetme!'

"Alevlerin üstünde tepinip Lestat'e doğru atıldım, onu bırakması için bağıırıyordum. İki bileğinden tutuyordu onu, Babette köpürüyordu. 'Çeneni kapa, bütün evi ayağa kaldıracaksın!' dedi Lestat bana. 'Ben de onu öldüreceğim! Arabayı getir... yolu göster bize. Seyisle konuş!' deyip dışarı itti Babette'i.

"Karanlık avluda ağır ağır ilerliyorduk, kederim dayanılmazdı neredeyse. Lestat önümde yürüyordu; en önde Babette arka arka yürüyor, gözleri karanlığı delip bizi inceliyordu. Birdenbire durdu. Yukarıda, evde cılız tek bir ışık yanıyordu. 'Hiçbir şey vermeyeceğim size!' dedi. Uzanıp Lestat'in kolunu tuttum, bu işi benim halletmem gerektiğini söyledim. 'Onunla benim konuşmama izin vermezsen bizi ele verecek' diye fısıldadım.

" 'Öyleyse kendini toparla' dedi Lestat tiksintiyle. 'Kuvvetli ol. Lafi uzatma.'

" ' Ben onunla konuşurken sen önden git... ahıra gidip arabayı, atları al. Ama kimseyi öldürme!' Sözümlü dinleyip dinlemeyeceğini bilmiyordum, ama ben Babette'e doğru adım atarken o hızla uzaklaştı. Babette'in yüzü bir öfke ve kararlılık bileşimiydi. '*Çekil arkama, Şeytan*' dedi. O zaman karşısında hiçbir şey söylemeden öylece durdum, onun gözlerini bana diktiği gibi ben de ona gözlerimi dikmişim. Karanlıkta Lestat'i duyuyorsa bile, bunu belli edecek bir şey yapmıyordu. Bana olan nefreti ateş gibi yakıyordu beni.

" 'Niye böyle söylüyorsun?' dedim. 'Sana verdiğim öğütler kötü müydü? Sana zarar verdim mi? Sana yardım etmeye, güç vermeye geldim. Sadece seni düşünüyordum, seni düşünmem için hiçbir neden yokken hem de.'

"Başını iki yana salladı. 'Neden böyle konuşuyorsun benimle, neden?' diye sordu. 'Pointe du Lac'ta yaptıklarını biliyorum, iblis gibi yaşıyordun orada! Köleler çılgına dönmüş, neler anlatıyorlar! Gün boyunca adamlar nehir yolundan Pointe du Lac'a gittiler, kocam da gitti! Harabeye dönmüş evi, meyve bahçelerinde, tarlalarda köle cesetlerini görmüş. *Nesin sen?* Niye benimle tatlı tatlı konuşuyorsun?! Benden ne istiyorsun?' Verandanın sütunlarına tutunmuş, geri geri giderek yavaşça merdivene yaklaşıyordu. Yukarıda, ışık yanan pencerede bir hareket oldu.

" 'Şimdi bunların cevabını veremem' dedim. 'Sana sadece iyilik etmeye geldiğime inan. Elimde olsa, dün gece dünyada başına dert açmazdım!' "

Vampir sustu.

Oğlan öne doğru eğilmiş, gözleri iri iri açılmıştı. Vampir donakalmıştı, boşluğa bakıyordu, düşüncelerinde, anılarında kaybolmuştu. Oğlan birden başını önüne eğdi, saygı bunu gerektiriyormuş gibi. Tekrar vampire bir göz atıp sonra başını çevirdi, kendi yüzü de vampirinki kadar kederliydi; sonra bir şey söyleyecek oldu, vazgeçti.

Vampir ona dönüp dikkatle baktı, oğlan kızarıp tekrar endişeyle başını çevirdi. Ama sonra gözlerini kaldırıp vampirin gözlerinin içine baktı. Yutkundu, ama gözünü kaçırmadı.

"İstediğin bu mu?" diye fısıldadı vampir. "Duymak istediğin bu muydu?"

Hiç ses çıkarmadan sandalyesini geriye itip pencereye yürüdü. Oğlan sersemlemiş gibi oturduğu yerden vampirin geniş omuzlarına, uzun, dökümlü pelerinine bakıyordu. Vampir hafifçe başını çevirdi. "Cevap vermiyorsun. İstediğin şeyi vermiyorum sana, değil mi? Sen bir konuşma istiyordun.,Radyoda yayınlanacak bir şey."

"Önemli değil. İsterseniz kasetleri atarım!" Oğlan ayağa kalktı. "Bütün anlattıklarınızı anladığımı söyleyemem. Anlıyorum desem yalan söylediğimi anlarsınız. Devam etmenizi nasıl rica edebilirim sizden? Sadece şunu söyleyebilirim, anladığım kadarı... anladığım kadarı, daha önce anladığım hiçbir şeye benzemiyor." Vampire doğru bir adım attı. Vampir Divisadero Sokağı'na bakar gibiydi. Sonra yavaşça başını çevirip oğlana baktı, gülümsedi. Yüzü sakın, neredeyse sevecendi. Oğlan birden tedirgin oldu. Ellerini ceplerine sokup masaya döndü. Sonra tereddütle vampire bakı p "Lütfen... devam eder misiniz?" dedi.

Vampir kollarını kavuşturup döndü, sırtını pencereye dayadı. "Niye?" diye sordu.

Oğlan ne diyeceğini bilemiyordu. "Çünkü dinlemek istiyorum," dedi. "Neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Pekâlâ," dedi vampir, dudaklarında yine aynı gülümseme oynayıyordu. Sandalyesine gidip oğlanın karşısına oturdu, teybi azıcık çevirip, "Harika bir mekanizma, gerçekten... neyse, devam edeyim," dedi.

"Şunu bilmen gerekir ki, o sırada Babette'le ilgili duygum, iletişim arzusuymuştu, hissettiğim en güçlü arzuydu bu... kana olan fiziksel arzum haricinde, içimde bu arzu o kadar güçlüydü ki, ne kadar derin bir yalnızlık duyabileceğimi hissettirdi bana. Daha önce onunla konuştuğumda, kısa ama doğrudan bir iletişim kurulmuştu, bir insanın elini tutmak kadar basit ve tatmin edici bir iletişim. Elini sıkmak, sonra yavaşça bırakmak gibi. Bütün bunlar müthiş bir ihtiyaç ve keder anında olmuştu. Şimdiyse çekişme halindeydik. Babette'in gözünde ben bir canavardım; korkunç bir şeydi bu benim için, duygularını değiştirmek için her şeyi yapabilirdim. Ona verdiğim nasihatın doğru olduğunu, şeytanın aracı olsam, istesem de doğru bir şey yapamayacağımı söyledim.

"'Biliyorum!' diye cevap verdi. Ama bu, bana şeytandan daha fazla güvenemeyeceği anlamına geliyordu. Ona yaklaştım, geri çekildi. Elimi kaldırdım, olduğu yerde büzüldü, parmaklığa tutundu. 'Peki öyleyse' dedim, korkunç bir öfke vardı içimde. 'Dün gece niye beni korudun? Niye yalnız başına geldin bana?' Yüzünde gördüğüm şey kurnazlıktı. Bir sebebi vardı, ama kesinlikle bana açık etmeyecekti. Benimle serbestçe, açıkça konuşmak, arzu ettiğim iletişimi kurmak imkânsızdı onun için. Ona bakarken müthiş bir yorgunluk hissettim. Gece bir hayli ilerlemişti, Lestat'in gizlice şarap

mahzenine girip tabutlarımızı aldığını görüyor, işitiyordum, gitme ihtiyacı duyuyordum; ayrıca başka ihtiyaçlarım da vardı... öldürüp kan içme ihtiyacı. Ama yorgunluğumun sebebi bu değildi. Başka bir şeydi, çok daha beter bir şey. Sanki bu gece binlerce geceden biriydi sadece, sonu olmayan bir dünya, birbirine bağlanan, sonunu göremediğim koca bir kemer oluşturan geceler, soğuk, aldırışsız yıldızların altında tek başıma dolaştığım bir gece. Yanılmıyorsam başımı çevirip gözlerimi elimle kapadım. Birden baskı altında, zayıf hissettim kendimi. Galiba istemeden bir ses de çıkarıyordum. Sonra benim tek başıma durduğum, Babette'in sadece bir hayal olduğu bu uçsuz bucaksız, ıssız gece manzarasında ansızın daha önce hiç düşünmediğim bir ihtimali düşündüm, hep kaçmışım bu ihtimalden, dünyaya olan hayranlığımda kaybolmuştum, vampir duyularına kaptırmıştım kendimi, renk, biçim, ses, şarkı, yumuşaklık ve sonsuz değişime hayran olmuştum. Babette hareket etmekteydi, ama hiç önemsemiyordum. Cebinden bir şey çıkarıyordu; kocaman bir halkaya takılı ev anahtarları şıkırdıyordu cebinde. Basamakları tırmanıyordu. Bırak gitsin, diye düşünüyordum. 'Şeytanın kölesi!' diye fısıldadım. 'Çekil arkama Şeytan' diye tekrarladım. Dönüp ona baktım. Gözleri şüpheyle açılmış, kıpırtısız duruyordu merdivende. Duvara asılı fenere yetişmişti, feneri iki eliyle sımsıkı, değerli bir cüzdan gibi tutmuş bana bakıyordu. 'Şeytandan mı geldiğimi sanıyorsun?' diye sordum.

"Aceleyle sol elinin parmaklarını fenerin halkasına geçirip sağ eliyle haç işareti yaptı, söylediği Latince sözleri zor duyuyordum; yaptıkları hiçbir değişiklik yaratmayınca yüzü bembeyaz oldu, kaşları havaya kalktı. 'Bir anda buharlaşıp yok olmamı mı bekliyorsun?' diye sordum. Yaklaştım ona; düşüncelerim sayesinde ondan uzaklaşmayı becerebilmişim. 'Nereye gidecektim peki?' diye sordum. 'Nereye gidecektim, ait olduğum cehenneme mi? Ait olduğum şeytana mı?' Merdivenin dibinde duruyordum. 'Peki şeytanla ilgili hiçbir şey bilmediğimi söylesem sana? Ya şeytanın varlığından bile haberim olmadığını söylesem?'" Düşüncelerimin ufkunda şeytanı görmüştüm; o sırada şeytanı düşünüyordum. Başımı çevirdim. Senin şimdi duyduğun gibi duymuyordu beni. Dinlemiyordu. Başımı kaldırıp yıldızlara baktım. Lestat hazırды, biliyordum. Sanki yıllardır hazır bekliyordu arabayla; sanki Babette yıllardır merdivende duruyordu. Birden kardeşimin de orada olduğu, yıllardır orada olduğu duygusuna kapıldım; alçak sesle, heyecanla benimle konuşuyordu, söyledikleri müthiş önemliydi ama o hızla kaçıp gidiyordu benden, kocaman bir evin girişlerinde farelerin tıkırtıları gibi. Bir sürtme sesi ve ışık patlaması oldu. 'Şeytandan gelip gelmediğimi bilmiyorum! Ne olduğumu bilmiyorum!' diye bağırdım Babette'e, sesim kendi hassas kulaklarımı tırmalıyordu. 'Dünya varoldukça yaşayacağım, daha ne olduğumu bile bilmiyorum!' Ama karşımdaki ışık gözlerimi kamaştırıyordu; kibrit çakıp yakmıştı feneri, yüzünü göremeyeceğim şekilde tutuyordu. Bir an ışıktan başka bir şey göremedim, sonra fener bütün ağırlığıyla göğsüme çarptı, camı tuğlalarda paramparça oldu, alevler bacaklarıma, yüzüme harladı. Lestat karanlığın içinden bağıırıyordu: 'Söndür, söndür, geri zekâlı. Yanıp kül olacaksın!' Hiçbir şey göremiyor, bir şeyin deli gibi beni kırbaçladığını hissediyordum. Lestat'in ceketiydi. Çaresizlik içinde geriye doğru devrilmiş, sütuna yaslanmışım, çaresizliğim hem ateşten, yediğim darbeden, hem Babette'in beni yok etmek istediğini öğrenmiş olmamdan, hem de ne olduğumu bilmeyişimden kaynaklanıyordu.

"Bütün bunlar birkaç saniye içinde olmuştu. Ateş sönmüştü, karanlıkta ellerim tuğlalara dayalı, diz çökmüş durumdaydım, Lestat merdivenin tepesinde Babette'i yakalamıştı yine, uçarcasına yetiştim, ensesinden tutup geriye çektim. Hışımla bana dönüp tekmeledi; ama yakasını bırakmadım, çekip merdivenin dibine, kendi üzerime düşürdüm. Babette taş kesilmişti. Koyu silueti gökyüzüne çekilmiş gibiydi, gözlerindeki parıltıyı görüyordum. 'Hadi yürü!' dedi Lestat ayağa kalkarak. Babette elini boynuna götürdü. İncinmiş gözlerim, onu görecektik kadar ışığı toplamak için zorlanıyordu. Babette'in boynu kanıyordu. 'Unutma!' dedim Babette'e. 'Seni öldürebilirdim! Onun öldürmesine izin

verebilirdim! Vermedim. Bana şeytan diyorsun. Yanlıyorsun.' "

"Demek tam zamanında durdurmuşsunuz Lestat'i," dedi oğlan.

"Evet. Lestat şimşek hızıyla öldürüp kan emerdi. Ama Babette'in ancak fiziksel hayatını kurtarabilmişim. Bunu daha sonra öğrendim.

"Bir buçuk saat sonra Lestat'le birlikte New Orleans'taydık; atlar bitkinlikten ölmek üzereydi, arabayı yeni bir İspanyol otelinin bir blok ötesindeki ara sokağa bırakmıştık. Lestat yaşlı bir adamı kolundan tutmuş, eline elli dolar tutuşturuyordu. 'Bize bir süit hazırlat' dedi, 'şampanya da söyle. İki beyefendi için de, peşin öde parasını. Geri döndüğünde elli dolar daha vereceğim sana. Gözüm üstünde, haberin olsun.' Pırıltılı gözleri adamı esir almıştı. Adam otel odasının anahtarlarıyla döndüğü an onu öldüreceğini biliyordum, öyle yaptı gerçekten. Arabada oturarak adamın gitgide zayıf düşüp sonunda ölüşünü, Lestat bıraktığında cesedinin bir çuval dolusu taş gibi bir kapı aralığına yığılmasını bezginlikle seyrettim. 'İyi geceler tatlı prens' dedi Lestat, 'işte elli doların.' Harika bir espriymişçesine elli doları cebine tıktı.

"Otelin arka kapısından içeri süzülüp süitimizin debdebeli salonuna çıktık. Buzlu bir kovada şampanya pırıl pırıl parlıyordu. Gümüş tepsinin üstünde iki kadeh vardı. Lestat'in kadehlerden birini doldurup oturduğu yerde açık sarı rengini uzun uzun seyredeceğini biliyordum. Bense, trans halinde kanepeye uzanmış, gözlerimi ona dikmişim, ne yapsa fark etmezmiş gibi. Ya ondan ayrılmalıyım ya da ölmeliyim, diye düşünüyordum. Ölmek hoş olurdu, diye düşündüm. Evet, ölmeliydim. Daha önce de ölmek istemişim. Şimdi ölmeye niyetliydim. Öyle açık seçik biçimde, mutlak bir sükûnet içinde görüyordum ki bunu.

" 'Hastalıklı bir davranış içindesin!' dedi Lestat ansızın.

'Şafak sökmek üzere.' Dantel perdeleri açtı, lacivert göğün altındaki çatıları, tepede de büyü k Orion takımyıldızını görüyordum. 'Git avlan!' dedi Lestat camı yukarı sürüp açarak. Pencereden dışarı bir adım attı, ayaklarının hafifçe otelin yanındaki binanın çatısına değişini duydum. Tabutları almaya gidiyordu, en azından bir tanesini. Susuzluğum ateş gibi yükseldi içimden, ben de onu izledim. Ölme isteğim süreliydi, zihinde duygudan arınmış, saf bir düşünce gibi. Buna rağmen beslenme ihtiyacı içindeydim. Sana söylemişim, o zaman insan öldürmüyordum. Çatıda ilerleyerek sıçan aramaya başladım."

"Ama niye... Lestat'in sizi insanlarla *başlatmaması* gerektiğini söylemişsiniz. Yani... sizinki ahlaki değil, estetik bir seçim miydi?"

"O sırada sorsan, estetik derdim, ölümü aşamalar halinde anlamak istediğimi söylerdim. Bir hayvanın ölümü bana öyle bir haz veriyor, öyle bir deneyim kazandırıyor ki, yeni yeni anlamaya başlıyorum, insan ölümü deneyimini idrakimin olgunlaşmış haline saklamak istiyorum, derdim. Ama aslında ahlakıydı. Çünkü aslında bütün estetik kararlar ahlakidir."

"Anlamıyorum," dedi oğlan. "Ben estetik kararların tamamen ahlakdışı olabileceğini düşünüyordum. Resim yapabilmek için karısını ve çocuklarını terk eden ressam örneğine ne demeli? Ya da Roma yanarken Neron'un arp çalmasına?"

"Her ikisi de ahlaki kararlardır. Her ikisi de sanatçının kafasında daha yüce bir amaca hizmet eder. Çelişki, sanatçının ahlakıyla toplumun ahlakı arasındadır, estetikle ahlak arasında değil. Ama çoğu kez bu anlaşılmaz; zararı, işin trajedisi de burada. Diyelim ki bir dükkândan boya çalan ressam, kaçınılmaz ama ahlakdışı bir karar verdiğini ve şerefının lekелendiğini düşünür; bunu umutsuzluk ve

bayağı bir sorumsuzluk izler, sanki ahlak bir hareketle paramparça edilebilecek, camdan, kocaman bir dünyaymış gibi. Ama benim tasam bu değildi o sıralar. O zamanlar bunları bilmiyordum. Sadece estetik nedenlerle hayvanları öldürdüğümü sanıyor, temeldeki ahlaki soruyu, payım gereği lanetli olup olmadığım sorusunu itiyordum.

"Çünkü Lestat bana şeytanlarla, cehennemle ilgili hiçbir şey söylemediği halde, ben onun tarafına geçtiğimde lanetlendiğime inanıyordum, Yahuda Iskariyot da ilmiği boynuna geçirdiğinde öyle düşünmüş olmalı. Anlıyor musun?"

Oğlan bir şey demedi. Konuşacakmış gibi oldu, konuşmadı. Yanakları bir an pençe pençe kızardı. "Lanetli miydiniz?" diye fısıldadı.

Vampir oturduğu yerde gülümsüyordu, hafif bir gülümseme dudaklarında ışıık gibi kıpraşıyordu. Oğlan şimdi ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu ona.

"Belki..." dedi vampir, doğrulup bacak bacak üstüne atarak, "... sırayla gitsek daha iyi olur. Hikâyeme devam etsem daha iyi olur belki."

"Tabii, buyrun..." dedi oğlan.

"O gece söylediğim gibi sinirliydim. Vampir olarak bu sorudan hep kaçmıştım, şimdi ise eziyordu beni, o durumda yaşama isteğim kalmamıştı. Bu da bende, insanlarda da olabileceği gibi, hiç değilse fiziksel isteği tatmin edebilecek bir şeye karşı açlık yarattı. Sanırım bunu bahane ettim. Avın vampir için ne demek olduğunu anlattım sana; söylediklerimden, bir sıçanla bir insan arasındaki farkı tahmin edebilirsin.

"Lestat'in peşinden sokağa indim ve uzun uzun yürüdüm. O sıralar sokaklar çamurlu olurdu, kaldırımlar birer ada gibiydi, bütün şehir bugünün şehirlerine kıyasla kapkaranlıktı. Işıklar simsiyah bir denizde fenerler gibiydi. Sabahın ışığı ağır ağır belirdiği halde sadece evlerin çatıları ve yüksek sundurmaları karanlığın içinde belirginleşiyordu, bulduğum dar sokaklar bir ölümlü için zifiri karanlıktı. Lanetli miyim? Şeytanın mıyım? Benim kendi tabiatım şeytan tabiatı mı? Tekrar tekrar bu soruları soruyordum kendime. Öyleyse, niye ona karşı isyan ediyor, Babette bana yanan bir fener fırlattığında titriyor, Lestat öldürdüğünde tiksintiyle başımı çeviriyorum? Vampir olmakla ne oldum? Nereye gideceğim? Bu arada, ölme isteğiyle susuzluğumu ihmal ettikçe susuzluğum daha kavurucu hale geliyordu; damarlarım etimde birer acı ipliği gibiydi; şakaklarım zonkluyordu; sonunda daha fazla dayanamadım. Bir yandan hiçbir şey yapmama, açlıktan ölme, düşünce içinde kuruyup gitme isteği, öte yandan öldürme isteği arasında debelenerek boş, ıssız bir sokakta durdum, ağlayan bir çocuk sesi duydum.

"Kız çocuğu bir binanın içindeydi. Duvarlara yaklaştım, her zamanki soğukkanlılığımın verdiği alışkanlıkla, sadece niye ağladığını anlamaya çalışıyordum. Çocuk bitkin, acılar içinde ve yapayalnızdı. O kadar uzun süredir ağlıyordu ki, yakında sırf yorgunluktan susacaktı. Ağır ahşap panjurun altına elimi sokup sürgüsü kayacak şekilde çektim. Çocuk karanlık odada, ölü bir kadının yanında oturuyordu, kadın öleli birkaç gün olmuştu. Oda sandıklarla, paketlerle doluydu, çok sayıda insan taşınmak üzere toplanmış gibiydi; ama anne yarı giyinik yatıyordu, cesedi çürümeye başlamıştı bile; çocuktan başka kimse de yoktu. Beni ancak birkaç saniye sonra görebildi, ama görür görmez annesine yardım etmek için bir şeyler yapmamı söyledi. En fazla beş yaşında vardı, çok zayıftı, yüzü çamur ve gözyaşına bulanmıştı. Yardım etmem için yalvarıyordu bana. Vebaya yakalanmadan gemiye yetişmeleri gerektiğini, babasının onları beklediğini söyledi. Annesini sarsmaya, çaresizce, acıklı acıklı ağlamaya başladı; sonra tekrar bana bakıp bir gözyaşı tufanına boğuldu.

"Şunu bilmen gerekir ki bu arada ben fiziksel bir kan içme ihtiyacıyla yanıyordum. Beslenmeden bir gün geçiremezdim. Ama başka seçenekler vardı. Sokaklarda sıçanlar kaynıyordu, çok yakında bir köpek umutsuzca uluyordu. İsteseydim odadan kaçıp beslenir, rahat rahat geri dönebilirdim. Ama lanetli miyim sorusu içinde zonkluyordu. Lanetliysem niye ona, zayıf yüzüne bu kadar acıyorum? Niye minik, yumuşak kollarına dokunmak, kucağında böyle tutmak, ipek saçlarına hafifçe dokunurken başını göğsümde hissetmek istiyorum? Niye yapıyorum bunu? Lanetliysem onu öldürmek istemem gerekir, belalı bir varoluşun besini olarak istemem gerekir sadece onu, çünkü lanetliysem nefret etmem gerekir ondan.

"Bunu düşündüğümde, Babette'in, elindeki feneri yakmak için fırsat kollarken nefretle kasılan yüzünü gördüm, Lestat canlandı gözümde, ondan nefret ettim, evet, lanetliyim, cehennem de bu işte, diye düşündüm ve aynı anda eğilip çocuğun yumuşak, küçük ensesine dişlerimi geçirdim, minik çığlığını duyunca dudaklarımda sıcak kanı hissederek, 'Bir an sürecek, sonra acımayacak' diye fısıldadım. Ama kenetlenmiştik birbirimize, kısa bir süre sonra herhangi bir şey söyleyemeyecek durumdaydım. Dört yıldır bir insan tatmamıştım; dört yıldır hiçbir şey bilmiyordum aslında; şimdi kalbinin o korkunç ritmini duyuyordum, hem ne kalp bir insanın ya da hayvanın kalbi değil, hızlı, inatçı çocuk kalbi; giderek daha güçlü atıyor, ölmeyi reddediyor, kapıya vuran minik bir yumruk gibi ısrarla atıyordu, 'ölmeyeceğim, ölmeyeceğim, ölemem, ölemem...' diye bağırır gibi. Yanılmıyorsam ayağa kalktığımda hâlâ ona yapışkıttım, kalbi kalbimi artan bir hızla, durmamacasına çekiyor, ağdalı kanı benim için fazla hızlı hücum ediyor, oda etrafımda fır dönüyordu. Sonra kendimi alamayarak eğik başına, açık ağzına, annesinin yüzündeki kasvete baktım; yarıya inmiş gözkapaklarının ardından gözleri canlı gibi parlıyordu! Çocuğu yere fırlattım. Bez bebek gibi yatıyordu yerde. Annesinin verdiği baş döndürücü dehşetle, kaçmak üzere döndüğümde, pencerede tanıdık bir silüet gördüm. Lestat'ti, gülererek geri çekildi, çamurlu sokakta iki büklüm tepiniyordu. 'Louis, Louis' diye sataşıyor, suçüstü yakaladım seni der gibi uzun, kemikli parmağını sallıyordu. Sonra beni kenara itip bir sıçrayışta pencereden içeri atladı, annenin leş kokan cesedini yataktan alıp dans eder gibi yaptı."

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı oğlan.

"Evet, ben de aynı şeyi söylemiş olabilirim," dedi vampir. "Anneyi giderek genişleyen daireler halinde döndürürken çocuğa ayağı takılıyor, dans ederken bir yandan da şarkı söylüyordu; kadının keçeleşmiş saçları yüzüne düşüyor, başı öne arkaya devrildikçe ağzından siyah bir sıvı akıyordu. Kadını yere fırlattı. Ben pencereden atlamış, sokakta koşuyordum, o da arkamdan koşuyordu. 'Korkuyor musun bende n Louis?' diye bağırıyordu. 'Korkuyor musun? Çocuk yaşıyor Louis, nefes alıyor. Dönüp onu vampir yapayım mı? Çok yararlı olur bize Louis, düşünsene, ne güzel elbiseler alırız ona. Louis, bekle Louis! Sen istersen dönerim Louis!' Otele kadar peşimden koştu, çatıların üzerinde de, orada kurtulurum diye umuyordum, salon penceresinden içeri atladım, öfkeyle dönüp pencereyi çarparak kapattım. Kolları iki yana açılmış, camdan geçmeye çalışan bir kuş gibi pencereye çarptı, çerçeveyi sarstı. Tam anlamıyla aklını oynatmıştı. Odada dört dönüyor, onu öldürmenin yolunu arıyordum. Vücudunu aşağıdaki çatının üzerinde yanıp kül olmuş halde canlandırıyordum kafamda. Aklımı tamamen kaybetmiştim, tamamen öfkeden ibarettim, camı kırıp içeri girdiğinde hiç dövüşmediğimiz gibi dövüştük. Beni durduran, cehennem oldu, cehennem düşüncesi, ikimizin cehennemde nefretle güreşen iki ruh olduğumuz düşüncesi. Güvenimi, amacımı, kavrayışımı kaybettim. Ve yere düştüm, Lestat tepemde duruyordu, göğsü inip kalktığı halde bakışları soğuktu. 'Salağın tekisin Louis' dedi. Sesi sakindi. O kadar sakindi ki beni kendime getirdi. 'Güneş doğuyor' dedi; göğsü kavgadan hafifçe inip kalkıyor, gözlerini kısmış pencereden dışarı bakıyordu.

Onu hiç böyle görmemiştim. Kavga bir şekilde dize getirmişti onu, kavga ya da başka bir şey. 'Tabutuna gir' dedi bana, kızgınlığın zerresi yoktu sesinde. 'Ama yarın gece... konuşacağız.'

"Doğrusu bir hayli şaşırmıştım. Lestat'le konuşacaktık: Hayal bile edemiyordum. Lestat'le ben hiç konuşmamıştık aslında. Sana dalaşmalarımızı, hiddetli raundlarımızı ayrıntılı olarak anlattığımı sanıyorum."

"Paraya, evlerinize muhtaçtı," dedi oğlan. "Yoksa sizin gibi o da mı yalnız kalmaktan korkuyordu?"

"Bu sorular benim de aklımdan geçti. Lestat'in benim bilmediğim bir yöntemle beni öldürmeye niyetli olduğu bile geçti aklımdan. O sırada akşamları niye uyandığım saatte uyandığımı, ölüme benzeyen uykunun beni terk etmesiyle otomatik olarak mı uyandığımı, niye bazı akşamlar daha erken uyandığımı tam bilmiyordum. Lestat'in açıklamadığı şeylerden biriydi bu. Çoğu zaman da o benden önce kalkıyordu. Dediğim gibi teknik olarak her konuda benden üstündü. O sabah tabutumu umutsuzluğa benzer bir duyguyla kapattım."

"Ama şunu söylemem gerekir ki, tabutun kapatılması hep rahatsız edicidir. Ameliyat masasında çağdaş bir anesteziğin etkisine girmeye benzetilebilir. Dışarıdan gelen birinin ufak bir dikkatsizliği bile ölüme sebep olabilir."

"Ama sizi nasıl öldürebilirdi? Sizi ışığa maruz bırakamazdı; kendisi de dayanamazdı çünkü."

"Evet, doğru, ama benden önce kalkıp tabutumu çivileyebilirdi. Ya da ateşe verebilirdi. En önemlisi, ne yapabileceğini bilmiyordum, benim hâlâ bilmediğim neleri bilebileceğinden habersizdim."

"Ama o sırada yapılacak bir şey yoktu; ölü kadınla çocuk hâlâ aklımdaydı, güneş de doğuyordu, onunla tartışacak enerjim kalmamıştı, sefil rüyalar görmek üzere yattım."

"Rüya görüyorsunuz demek!" dedi oğlan.

"Sık sık," dedi vampir. "Bazen keşke görmesem diyorum. Çünkü ölümlüyken hiç bu kadar uzun ve net rüyalar görmemiştim; hiç bu kadar sapıkça kâbuslar da görmemiştim. İlk günlerimde bu rüyalara o kadar dalıyordum ki, sanki sık sık uyanmayı elimden geldiğince geciktirmeye çalışıyordum; bazen saatlerce yattığım yerde bu rüyaları düşünüyordum, gecenin yarısı geçmiş oluyordu; rüyalarından serseme dönmüş durumda, anlamlarını çözmeye çalışarak ortalıkta dolaşıyordum. Birçok bakımdan ölümlülerin rüyaları kadar anlaşılmazdılar. Kardeşimi görüyordum mesela rüyamda, ölümle hayat arasında bir konumda, yakınımda, benden yardım istiyordu. Babette'i görüyordum sık sık; çoğunlukla hemen her zaman rüyalarımda, fonda geniş bir çöl oluyordu, Babette beni lanetlediğinde gördüğüm o gece çölü, anlatmıştım. Sanki herkes benim lanetli ruhumun ıssız evinde yürüyor, konuşuyordu. O gün gördüğüm rüyayı hatırlamıyorum, belki ertesi akşam Lestat'le konuştuklarımızı fazlasıyla net hatırladığım için. Bunu da merak ediyorsun, farkındayım."

"Dediğim gibi, Lestat yeni sükûneti ve düşünceliliğiyle şaşırtmıştı beni. Ama o akşam uyandığımda aynı şekilde bulmadım onu, başlangıçta. Salonda kadınlar vardı. Tek tük mumlar yanıyordu, küçük masanın, oymalı büfenin üzerinde; Lestat kadınların birine sarılmış öpüyordu. Kadın çok sarhoştü, çok da güzeldi, özenle yapılmış saçları yavaşça çıplak omuzlarına ve yarı çıplak göğüslerine dökülen, iriyarı, uyuşmuş bir taşbebek gibiydi. Öteki kadın darmadağın olmuş bir sofranın başında şarap içiyordu. Üçünün akşam yemeği yemiş olduğu belliydi (Lestat yer gibi yapmıştı... insanların vampirlerin yemiş gibi yaptıklarını nasıl fark edemediklerine şaşarsın), sofradaki kadın sıkılıyordu. Bütün bunlar beni telaşa soktu. Lestat'in ne dolap çevirdiğini bilmiyordum. Odaya girsem, kadın ilgisini bana yöneltecekti. Ne olacağını düşünemiyordum, Lestat ikisini de öldüreceğimizi planlamış

olmalıydı. Lestat'le birlikte kanepede oturan kadın Lestat'e öpüşmesiyle, soğukluğuyla, onu arzulamayışıyla ilgili takılmaya başlamıştı. Sofrada oturan kadın tatminle dolu gibi görünen siyah badem gözleriyle seyrediyordu; Lestat kalkıp yanına giderek kadının çıplak, beyaz kollarına dokunduğunda kadın canlandı. Kadını öpmek için eğilince kapıdaki çatlaktan beni gördü. Gözleri bir an bana çakılı kaldı, sonra hanımlarla konuşmaya devam etti. Eğilip masanın üstündeki mumları üfleyerek söndürdü. Kanepedeki kadın, 'Burası çok karanlık' dedi. 'Rahat bıraksana bizi' dedi öteki kadın. Lestat oturdu, kucığına oturmasını işaret etti kadına. Kadın oturup sol kolunu Lestat'in boynuna doladı, sağ eliyle Lestat'in sarı saçlarını okşadı. 'Tenin buz gibi' dedi hafifçe irkilerek.

'Her zaman değil' dedi Lestat; sonra yüzünü kadının boynuna gömdü. Bütün bunları büyülenmiş gibi seyrediyordum. Lestat kurnazlıkta birinciydi, kötülüğü de sınırsızdı, ama ne kadar kurnaz olduğunu, bir koluyla kadını sımsıkı kucaklayarak başparmağını boğazına bastırıp dişlerini geçirdiğinde anladım, öteki kadın farkına bile varmadan doya doya içti. 'Arkadaşına şarap dokunuyor' deyip sandalyeden kalktı, baygın kadını oturtup başını da masaya, kollarının üstüne dayadı. 'Salağın tekidir' dedi öteki kadın, pencereye gitmiş, ışıklara bakıyordu. Herhalde biliyordur, New Orleans o zamanlar çok sayıda alçak binadan oluşan bir şehirdi. Havanın böyle berrak olduğu gecelerde lambalarla aydınlanan sokaklar, bu yeni İspanyol otelinin yüksek pencerelerinden çok güzel görünürdü; o günlerde şehir ışıkları solgun olduğundan, yıldızlar da denizdeki gibi çok yakında parlardı. Kadın 'Soğuk tenini ondan daha iyi ısıtırım ben ' diyerek Lestat'e döndü, itiraf etmem gerekir ki şimdi onu da halledecek diye biraz rahatlamıştım. Ama Lestat'in planı bu kadar basit değildi. 'Öyle mi?' dedi kadına. Kadının elini tuttu, 'A, sıcacıksın sen' dedi kadın."

"Yani kan ısıtmıştı onu, öyle mi?" dedi oğlan.

"Tabii," dedi vampir. "Avdan sonra vampirler senin şu anda olduğun kadar sıcaktır." Sözüne devam edecekken oğlana bakıp gülümsedi. "Ne diyordum... Lestat kadının elini tutarak öteki kadının onu ısıttığını söyledi. Yüzü tabii çok kızarmış, çok değişmişti. Kadını kendine çekti, kadın onu öptü, kahkahalar arasında, Lestat'in tutkuyla fırın gibi yandığını söylüyordu.

" 'Ah, ama bedeli çok yüksek ' dedi kadına, üzülmüş gibi yaparak. 'Güzel arkadaşın...' Omuzlarını silkti. 'Tükettim onu.' Sonra geri çekildi, kadını masaya doğru gitmeye davet eder gibi. Kadın ince yüzünde bir üstünlük ifadesiyle masaya yaklaştı. Arkadaşını görmek için eğildi, sonra ilgisini kaybetti ama bu arada bir şey dikkatini çekti. Bir peçeteydi. Kadının boğazındaki yaradan akan son birkaç damla kan peçeteye düşmüştü. Eline alıp karanlıkta görmeye çalıştı. 'Saçlarını çöz' dedi Lestat yavaşça. Kadın kayıtsızca saçını çözüp son bukleleri de salınca sarı, dalgalı saçları sırtında aşağı döküldü. 'Yumuşak ' dedi Lestat, 'ne kadar yumuşak. Seni böyle, saten bir yatakta yatarken hayal ediyorum.'

"Kadın, 'Ne garip şeyler söylüyorsun ' diye dudak büküp kırılarak arkasını döndü.

" 'Nasıl bir yatak, biliyor musun?' diye sordu Lestat. Kadın gülerek tahmin edebildiğini, onun yatağı olacağını söyledi. Lestat yaklaşırken geriye dönüp Lestat'e baktı; Lestat gözlerini bir an olsun kadından ayırmadan arkadaşının vücudunu yavaşça itti, ceset sandalyeden geriye doğru düşüp yerde açık gözlerle uzandı kaldı. Kadının nefesi kesildi. Cesetten uzaklaşmak isterken neredeyse bir sehpayı deviriyordu. Mum söndü. ' "Işığı söndür... sonra ışığı söndür" ' dedi Lestat yavaşça. Sonra kelebek gibi çırpınan kadını kollarına alıp dişlerini geçirdi."

"Peki ama seyrederken neler düşünüyordunuz?" diye sordu oğlan. "Ona engel olmak istediniz mi, Freniere'i öldürmesine engel olmak istediğiniz gibi?"

"Hayır," dedi vampir. "Engel olamazdım. Ayrıca unutma ki her gece insan öldürdüğünü biliyordum. Hayvanlar ona kesinlikle bir tatmin vermiyordu. Hayvanlara, başka hiçbir şey yoksa başvurulurdu, ama asla tercih edilmezdi. Kadınlara herhangi bir merhamet duyduysam da, kendi içimdeki karışıklığın içinde kaynayıp gitmişti. Göğsümde açlıktan ölmek üzere olan çocuğun o küçük, çekiç gibi kalbini hissediyordum hâlâ; kendi bölünmüş tabiatımla ilgili sorularla yanıp tutuşuyordum hâlâ. Lestat'ın bu gösteriyi benim için sahneye koymuş olmasına, kadınları öldürmek için benim uyanmamı beklemesine kızmıştım; bir şekilde ondan kopabilir miyim diye düşündüm tekrar, hem nefretim, hem de kendi zayıflığımın bilinci her zamankiden güçlüydü.

"Bu arada Lestat kadınların alımlı cesetlerini masaya dayayıp odadaki bütün mumları yaktı, oda düğün için hazırlanmış gibi şıkır şıkırdı. 'Gelsene Louis' dedi. 'Sana da bir dam ayarladım, ama kendi damını seçmek konusunda ne kadar ısrarlı olduğunu biliyorum. Matmazel Freniere'in yanan fenerler fırlatmaktan hoşlanması ne kötü. İdaresi güç bir parti olurdu, sence de öyle değil mi? Özellikle bir otelde? Sarışın kızı başa yana eğik, damasko kaplı sandalyenin arkasına yaslanacak şekilde oturttu; siyah saçlı kadın, çenesi göğüslerinin biraz yukarısına yaslanmış yatıyordu; bembeyaz olmuştı, yüz hatları şimdiden katılaşmıştı; kişiliğinin ateşiyle güzelleşen kadınlar gibi. Ama öteki uyuyormuş gibiydi, öldüğünden bile emin olamıyordum. Lestat iki yara açmıştı, biri boynunda, biri sol göğsünün üzerinde, ikisinden de hâlâ kan akıyordu. Kadının bileğini tutup havaya kaldırdı, bıçakla yarıp iki şarap kadehini doldurdu, oturmaya davet etti beni.

" 'Senden ayrılıyorum' dedim derhal. 'Sana şimdiden söylemek istiyorum.'

" 'Tahmin ediyordum' dedi sandalyesinin arkasına yaslanarak, 'ayrıca tımtırlıklı bir açıklama yapacağını da düşünmüştüm. Benim bir canavar, adi bir iblis olduğumu söyle, hadi.'

" 'Seni yargılamıyorum. Seninle ilgilenmiyorum. Artık kendi tabiatımla ilgileniyorum, bu konuda bana doğruyu söyleyeceğine güvenemem, bunu anladım. Sen bilgilerini kişisel gücün için kullanıyorsun' dedim. Sanıyorum bu tür bir şeyi bildiren birçok insan gibi ona hiç bakmıyordum. Daha çok kendi sözlerime kulak veriyordum. Ama sonra yüzünde yine, konuşacağımızı söylediği anda takındığı ifade belirdi. Beni *dinliyordu*. Birden ne yapacağımı bilemedim. Aramızdaki uçurumu her zamanki gibi acıyla hissettim.

" 'Niye vampir oldun?' dedim ansızın. 'Niye böyle bir vampir oldun?! Kindar, hiç gereği yokken insan öldürmekten zevk alan bir vampir. Bu kız... bir tanesi yeterdi, onu niye öldürdün? Öldürmeden önce niye öyle korkuttun? Niye böyle gülünç biçimde oturttu onu buraya, kâfirliğine karşı seni çarpmaları için tanrılara meydan okur gibi?'

Bütün bunları hiç konuşmadan dinledi, sözlerimi izleyen sessizlikte yine ne yapacağımı şaşırdım. Lestat'ın gözleri iri iri açılmıştı, düşünceliydi; gözlerini daha önce de böyle görmüştüm, ama ne zaman, hatırlamıyordum, be nimle konuşurken olmadığı kesindi.

" 'Sence vampir nedir?' diye sordu içtenlikle.

" 'Bildiğim iddiasında değilim. Sensin bildiğini iddia eden. Nedir?' diye sordum. Buna cevap vermedi. Sanki sorudaki samimiyetsizliği, garezi sezmiş gibiydi. Aynı durgun ifadeyle oturduğu yerden bana bakmaya devam etti. Sözüme devam ettim: 'Senden ayrıldıktan sonra bunu öğrenme ye çalışacağımı biliyorum. Gerekirse dünyayı dolaşıp başka vampirler bulacağım. Başka vampirler olması şart, biliyorum; çok sayıda vampir olmaması için bir neden düşünemiyorum. Eminim seninle olduğundan daha çok ortak noktamız olan vampirler bulacağım. Bilgiden benim anladığımı anlayan, üstün vampir özelliklerini, senin hayal bile edemeyeceğin sırları öğrenmek için kullanmış olan

vampirler. Bana her şeyi söylemediysen, ya kendi kendime öğreneceğim, ya da onları bulduğumda onlardan öğreneceğim.'

"Başını iki yana salladı. 'Louis!' dedi. 'Sen ölümlü tabiatına âşıksın! Eski benliğinin hayaletlerinin peşinde koşuyorsun. Freniere, kız kardeşi... senin gözünde bunlar eski benliğinin, hâlâ kavuşmak istediğin benliğinin imgeleri. Ölümlü hayatınla flört ederken vampir tabiatına karşı ölü gibisin!'

"Derhal itiraz ettim buna. 'Vampir tabiatım benim için hayatımın en müthiş macerası oldu; ondan önceki her şey karışık, bir bulut gibiydi; ölümlü hayatımı el yordamıyla bir nesneden ötekine ilerleyen kör bir adam gibi yaşadım. Ancak vampir olduktan sonradır ki, hayatın bütününe ilk kez saygı duydum. Vampir olmadan önce, canlı, kalbi atan bir insanı hiç görmedim; hayatın ne olduğunu ancak kırmızı bir sel halinde dudaklarıma, ellerime aktığında anladım!' İki kadına dikmişim gözlerimi farkında olmadan, esmer olanı korkunç bir maviye dönüşmekteydi. Sarışın kadın nefes alıyordu. 'Ölmemiş!' dedim birden.

" 'Biliyorum. Bırak onu' dedi. Kadının bileğini havaya kaldırıp ilk yaranın yanına bir tane daha açtı ve kadehini doldurdu. 'Söylediklerinin hepsi mantıklı' dedi bir yudum alarak. 'Sen bir entelektüelsin. Ben hiç entelektüel olmadım. Öğrendiklerimi insanların konuşmalarından öğrendim, kitaplardan değil. Okula yeterince devam etmedim. Ama aptal değilim, beni dinlemen gerekiyor, çünkü tehlikedesin. Vampir tabiatını tanımıyorsun. Geriye dönüp çocukluğuna bakınca kıymetini bilememiş olduğunu fark eden bir yetişkin gibisin. Yetişkin bir adam olarak çocuk odasına geri dönüp oyuncaklarıyla oynayamazsın, sırf artık kıymetini biliyorsun diye aynı sevgi ve bakımın sana gösterilmesini bekleyemezsin. Senin de ölümlü tabiatınla ilişkin böyle. Ondan vazgeçtin. Artık 'ayna ile muammalı surette' görmüyorsun. Ama yeni gözlerinle insan sıcaklığının dünyasına geri dönemezsin.'

" 'Bunu gayet iyi biliyorum!' dedim. 'Ama nedir bu bizim tabiatımız?' Hayvan kanıyla yaşayabiliyorsam, insanlara ızdırap ve ölüm saçarak dünyayı dolaşmak yerine niye hayvan kanıyla yaşamayayım?'

" 'Mutluluk getiriyor mu sana?' diye sordu. 'Bir fukara gibi sıçanlarla beslenerek gecenin karanlığında dolaşıyor, sonra Babette'in penceresine dalıp gidiyorsun, için sevecenlikle dolu, ama gece Endymion uyurken seyretmeye gelip ona sahip olamayan tanrıça kadar çaresiz. Farzet onu kollarına alabildin, sana dehşet, tiksinti duymadan baktı, o zaman ne olacaktı? Birkaç kısa yıl boyunca, onun ölümlülüğün bütün acılarını çekmesini, sonra da gözlerinin önünde ölmesini mi seyredecektin? Bu mutluluk getirir mi? Çılgınlık bu Louis. Anlamsız bu. Önündeki gerçek imkân vampir tabiatın, yani öldürmek. Seni temin ederim ki bu gece sokaklarda dolaşıp Babette kadar zengin ve güzel bir kadını ele^geçirir, ayaklarının dibine düşünceye kadar kanını emersen, mum ışığında Babette'in profilini seyretmek, pencereden sesini dinlemek için hiçbir isteğin kalmayacak. Olman gerektiği gibi hayatla, alabildiğin kadar hayatla dolacaksın Louis; sonra, o bitince aynı şeyin sonra tekrar, tekrar aynı şeyin açlığını duyacaksın. Bu kadehin kırmızısı aynı kırmızı olacak; duvar kâğıdındaki güllerin çizgileri aynı zarif çizgiler olacak. Ayı aynı şekilde göreceksin, mumun titrek pırıltısını da. Ve o çok sevdiğin duyarlılıkla, ölümü göreceksin bütün güzelliğiyle, ancak ölüm noktasında bilinebilecek şekliyle hayatı göreceksin. Anlamıyor musun bunu Louis? Bütün yaratıklar arasında bir tek sen ölümü bu şekilde, cezasını çekmeyerek görebilirsin. Sadece... sen... yükselen ayın ışığında... Tanrı gibi çarpabilirsin!'

"Lestat arkasına yaslanıp kadehini son damlasına kadar boşalttı, gözleri baygın kadına döndü. Kadının göğsü inip kalkıyor, kaşları kendine gelirmiş gibi çatılıyordu. Dudaklarından bir inilti çıktı.

Lestat daha önce hiç böyle şeyler söylememişti bana, bunları söylemekten aciz olduğunu sanıyordum. 'Vampir katildir' dedi. 'Yırtıcıdır. Her şeyi görebilen gözleri, soğukkanlı olabilsin diye verilmiştir vampire, insan hayatını bir bütün olarak görebilme yeteneği; iğrenç bir hüzünle değil, o hayata son vermekten, ilahi düzende parmağı olmaktan dolayı heyecanlı bir tatminle görebilme yeteneği.'

" 'Sen öyle görüyorsun!' diye itiraz ettim. Kız gene inledi; yüzü bembeyazdı. Başı sandalyenin arkasına yuvarlandı.

" 'Gerçek böyle' diye cevap verdi. 'Başka vampirler bulmaktan söz ediyorsun! Vampirler katildir! Sana ve duyarlılığına ihtiyaçları yoktur! Sen onları görmeden çok daha önce onlar senin yaklaştığını görecekler, kusurunu da görecekler; sana güvenmeyip öldürmeye çalışacaklar. Benim gibi olsan bile öldürmeye çalışırlar. Çünkü vampir tek başına gezen bir yırtıcıdır, tıpkı ormandaki yabankedileri gibi arkadaş istemez. Sırrını ve alanını kıskançlıkla korur; iki ya da daha fazla vampiri bir arada bulursan da, sırf güvenlik nedeniyle olacaktır, biri ötekinin kölesi olacaktır, senin benim kölem olduğun gibi.'

" 'Ben senin kölen değilim' dedim. Ama daha söylerken başından beri hep onun kölesi olduğumu anladım.

" 'Vampirler böyle çoğalır... kölelikle. Başka nasıl olabilir?' diye sordu. Tekrar kızın bileğini kavradı, bıçakla keserken kız bağırdı. Lestat bileğini kadehin üstünde tutarken yavaşça gözlerini açtı. Kız gözlerini kırptırdı, açık tutmaya çalıştı. Sanki gözleri bir tülle örtülüydü. 'Yorgunsun, değil mi?', diye sordu Lestat kıza. Kız görmüyormuş gibi bakıyordu. 'Yorgunsun!' dedi Lestat, yaklaşıp gözlerinin içine bakarak. 'Uyumak istiyorsun.' 'Evet...' diye hafifçe inledi kız. Lestat kıızı kucaklayıp yatak odasına götürdü. Tabutlarımız halının üstünde, duvara dayalı duruyordu; kadife perdeli bir yatak vardı odada. Lestat kıızı yatağa yatırmadı; yavaşça tabutuna bıraktı. 'Ne yapıyorsun?' diye sordum kapının eşiğinden. Kız çok korkmuş bir çocuk gibi etrafa bakıyordu. 'Yapma...' diye inliyordu. Sonra, Lestat kapağı kaparken bağırdı. Tabutun içinde bağırmaya devam etti.

" 'Niye yapıyorsun bun u Lestat?' diye sordum.

" 'Hoşuma gidiyor' dedi. 'Zevk alıyorum.' Bana baktı.

'Senin de zevk alman gerektiğini söylemiyorum. Sen estetik zevklerini daha yüce şeylere sakla. İstersen hızla öldür, ama öldür! Katil olduğunu öğren! Ah!' Sıkın bir tavırla ellerini havaya kaldırdı. Kızın bağırması kesilmişti. Lestat tabutun yanına küçük, ayakları kavisli bir sandalye çekti ve bacak bacak üstüne atıp tabutun kapağına baktı. Onun tabutu siyah, vernikli bir tabuttu, şimdiki tabutlar gibi dümdüz dikdörtgen değildi, uçlara doğru daralıyordu, en geniş yeri, cesedin ellerini göğsünde kavuşturabileceği kısımdı, insan vücudunun biçimini hatırlatıyordu. Kapak açıldı ve kız hayretler içinde, gözleri yuvalarından uğramış, titreyen dudakları mosmor, tabutun içinde doğrulup oturdu. Lestat, 'Yat hayatım' deyip geri itti kıızı; kız çıldırmak üzere, yattığı yerden Lestat'e bakıyordu. 'Ölün sen hayatım' dedi Lestat; kız bir çığlık atıp tabutun içinde balık gibi umutsuzca döndü, sanki vücudu kenarlardan, alttan çıkıp kaçabilirmiş gibi. 'Tabut bu, tabut!' diye bağırdı. 'Çıkar beni buradan.'

" 'Ama hepimiz eninde sonunda tabutta yatmak zorundayız' dedi Lestat kıza. 'Uslu uslu yat hayatım. Bu senin tabutun. Çoğumuz bunun nasıl bir duygu olduğunu hiç tadamayız. Sen nasıl bir duygu olduğunu biliyorsun bak!' dedi. Kızın dinleyip dinlemediğini anlayamıyordum, belki de çıldırmaktaydı. Ama kapıda beni görünce kıpırtısız kaldı, Lestat'e, ardından bana baktı. 'Yardım et!' dedi bana.

"Lestat bana baktı. 'Bunları benim gibi içgüdüsel olarak hissetmeni bekliyordum' dedi. 'Sana ilk avını verdiğimde, hep bir sonrakine, bir sonrakine açlık duyacağımı, dolu bir kadehe koşar gibi insan hayatına koşacağını sanmıştım, benim gibi. Ama sen öyle yapmadın. Bütün bu süre boyunca seni ıslah etmeyişimin nedeni, sanıyorum, zayıf halinin daha iyi olmasıydı. Senin gece karanlığında bir gölge gibi yağmura gözlerini dikip bakışını seyreder, idaresi kolay bunun, basit, diye düşünürdüm. Zayıfsın

ama Louis. Nişan tahtası gibisin. Vampirler için de, şimdi insanlar için de. Babette olayı ikimizi de teşhir etti. Sanki ikimizin de yok olmasını ister gibisin.'

" 'Yaptıklarını seyretmeye tahümmül edemiyorum' dedim sırtımı dönerek. Kızın gözleri tenimi yakıyordu. Lestat konuştuğu sürece gözleri yattığı yerden bana dikiliydi.

" 'Pekâlâ tahammül edebilirsin!' dedi. 'Dün gece o çocukla halini gördüm. Sen de vampirsin, tıpkı benim gibi.!' "

"Ayağa kalkıp bana gelirken kız tekrar doğruldu, Lestat dönüp aşağı bastırdı. 'Onu vampir mi yapsak acaba, ne dersin? Hayatımızı paylaşsak?' diye sordu. Derhal, 'Hayır!' dedim.

" 'Neden? Orospunun teki olduğu için mi?' diye sordu.

'Çok da pahalı bir orospu ha' dedi.

" 'Yaşayabilir mi bundan sonra? Yoksa çok mu kan kaybetti?' diye sordum.

" 'Çok acıklı!' dedi Lestat. 'Yaşayamaz.'

" 'Öyleyse öldür.' Kız ılgılık atmaya başladı. Lestat öylece oturuyordu. Döndüm baktım. Lestat gülümsüyordu, kız yüzünü satene gömmüş hıçkırmaktaydı. Aklını tamamen kaybetmiş sayılırdı; ağlıyor, dua ediyordu, ellerini yüzüne, başına götürüyordu, bileğinden akan kan saçına, satene bulaşmıştı. Tabutun üzerine eğildim. Evet, ölüyordu; gözleri alev alevdi, ama gözlerinin çevresindeki doku morarmaya başlamıştı bile, kız gülümsedi. 'Ölmeme izin vermeyeceksin, değil mi?' diye fısıldadı. 'Kurtaracaksın beni.' Lestat uzanıp kızın bileğini tuttu. 'Çok geç ama artık hayatım' dedi. 'Bak bileğine, göğsüne. ' Sonra kızın boynundaki yaraya dokundu. Kız elini boğazına götürdü, soluğu tıkanı, ağız açıldı, ılgılığı boğuldu kaldı. Ben Lestat'e bakıyordum. Bunu niye yaptığını anlamıyordum. Yüzü, şu anda benim yüzüm ne kadar sakirse öyleydi, beslenmiş olduğu için daha canlıydı, ama soğuk ve duygusuzdu.

"Piyeslerdeki kötü adamlar gibi pis pis bakmıyor, gaddarlıkla beslenir gibi kızın acı çekişine açlık duymuyordu. Sadece seyrediyordu. 'Kötü olmak istemedim hiç' diye ağlıyordu kız. 'Mecbur olduğum şeyi yaptım sadece. Başıma bunun gelmesine izin vermeyeceksin. Bırakacaksın beni. Böyle ölemem, ölemem!' Kız kesik, hafif hıçkırıklarla sarsılıyordu. 'Bırakacaksın beni. Rahibe gitmem gerek. Bırakacaksın beni.'

" 'Ama arkadaşım rahip' dedi Lestat, gülümsüyordu. O anda düşünmüş gibi bu espriyi. 'Bu senin cenazen güzelim. Yemek davetindeydin, öldün. Ama Tanrı günahlarını affettirmek için bir şans daha tanıdı sana. Anlamıyor musun? Anlat ona günahlarını.'

"Kız önce başını iki yana salladı, sonra yine yalvaran gözlerle bana baktı. 'Doğru mu?' diye fısıldadı. 'Ne yapalım' dedi Lestat, 'demek tövbe etmiyorsun güzelim. Kapağı kapatmak zorundayım!'

" 'Kes artık Lestat!' diye bağırdım. Kız yine ılgılık atıyordu, bu görüntüye daha fazla dayanamayacaktım. Üzerine eğilip elini tuttum. 'Günahlarımı hatırlayamıyorum' dedi, tam ben öldürmeye kararlı, bileğine bakarken. 'Hatırlamaya çalışma. Sadece Tanrı'ya pişman olduğunu söyle ' dedim, 'sonra öleceksin, her şey bitecek.' Kız uzandı, gözleri kapandı. Dişlerimi bileğine geçirdim, emmeye başladım. Bir ara rüyada gibi kıpırdadı, bir isim söyledi; sonra, kalp atışlarının o uyuşturucu yavaşlığa ulaştığını hissedince geri çekildim, başım dönüyordu, henüz şaşkındım, ellerim kapıya uzandı. Kızı rüyada gibi görüyordum. Yan taraftaki mumlar gözümü kamaştırıyordu. Kızın tamamen kıpırtısız yattığını gördüm. Lestat yanı başında sakin oturuyordu, yas tutarcasına. Yüzü dingindi. 'Louis' dedi bana, 'Anlamıyor musun? Ancak hayatının her gecesinde bunu yaptığın zaman huzur bulacaksın. Başka bir şey yok. Ama bu her şey!' Konuşurken sesi neredeyse tatlıydı, ayağa kalkıp iki

elini omuzlarıma koydu. Dokunuşundan rahatsız olarak, ama itecek kararlılığı gösteremeyerek salona yürüdüm.

'Gel benimle sokaklara çık. Geç oldu. Yeterince içmedin. Sana ne olduğunu göstereyim. Gerçekten! Beceriksizlik ettiysem, fazlasıyla oluruna bıraktıysam affet beni. Gel!'

" 'Yapamayacağım Lestat' dedim. 'Yanlıı arkadaş seçtin kendine.'

" 'Ama Louis' dedi, 'denemedin ki!' "

Vampir durdu. Oğlanı inceliyordu. Oğlan afallamıştı, bir şey demedi.

"Söylediğı doğruydu. Yeterince içmemiştim; kızın korkusu beni sarsmıştı, Lestat'in beni arka merdivenden indirip otelden çıkarmasına izin verdim. Condé Street balo salonundan insanlar geliyordu, dar sokak tıklım tıklımdı. Otellerde ziyafetler vardı, şehirde çok sayıda plantasyon sahibi kalmaktaydı aileleriyle, kâbus gibi geçtik aralarından. İzdırabım dayanılır gibi değildi. İnsan olduğumdan beri böyle bir zihinsel acı hissetmemiştim. Lestat'in bütün söyledikleri bana mantıklı gelmişti, o yüzdendi. Ancak öldürdüğümde, sadece o dakika huzur buluyordum; insan haricinde bir şeyi öldürmek ise sadece belirsiz bir özlem yaratıyordu, beni insanlara yaklaştıran, pencerelerden hayatlarını seyrettiren bir memnuniyetsizlik veriyordu, bu konuda kafamda en ufak bir şüphe yoktu. Vampir filan değildim ben. Acı içinde, mantıksızca, çocuk gibi, geri dönemez miyim? diye düşünüyordum. Tekrar insan olamaz mıyım? Daha kızın kanı içimde sıcaklığını kaybetmemişken, o fiziksel heyecanı ve gücü hissederken soruyordum bu soruyu. İnsanların yüzleri, gece karanlık dalgaların üstünde dans eden mum alevleri gibi geçiyordu yanımdan. Karanlığa batıyordum. Özlemde bıkmıştım. Sokaklarda dört dönüyor, yıldızlara bakıyor ve evet, doğru, diye düşünüyordum. Söylediğinin doğru olduğunu, öldürdüğüm zaman özlem kalmadığını biliyorum; bu gerçeğe dayanamıyorum, dayanamıyorum.

"Birdenbire çarpıcı bir an yaşadım. Sokak bomboş, sessizdi. Şehrin eski kesiminin merkezinden uzaklaşmıştık, surlara yakındık. Hiç ışık yoktu, sadece bir pencereden yanan ateş görünüyor, uzaktan gülen insanların sesleri geliyordu. Ama orada kimse yoktu. Yakınımızda kimse yoktu. Ansızın nehirde gelen esintiyi, gecenin sıcak havasının yükselişini ve yanımda duran Lestat'i hissettim, o kadar kıpırtısızdı ki, taştan yapılmış gibiydi. Uzun, alçak bir sıra oluşturan sivri çatıların üzerinde, meşe ağaçlarının karanlığın içindeki iri şekilleri seçiliyordu, alçak yıldızların altında sayısız sesli, kocaman, salınan kütleler. O anda ızdırap yok oldu; kıvrınma yok oldu. Gözlerimi kapadım, rüzgârı, nehirde hızla akan suyun yumuşak sesini duydum. Bir an için yeterliydi. Devam etmeyeceğini, kollarımdan çekilip alınan bir şey gibi uçup gideceğini, benim de onu yakalamak için, Tanrı'nın hiçbir yaratığının tanımadığı umutsuzca bir yalnızlıkla arkasından uçağımı biliyordum. Sonra yanı başımda derinden, gecenin sesinin içinden bir ses gümbürdedi, o an sona ererken bir davul, diyordu ki: 'Tabiatın ne yapmanı gerektiriyorsa onu yap.' Ve o an geçti. Otelin salonundaki kız gibi sersemlemiş, her öneriye açık, duruyordum. Lestat başını evet, der gibi sallıyordu; ben de. 'Acı senin için çok kötü' dedi. 'Vampir olduğun için bütün yaratıklardan çok daha yoğun hissediyorsun acıyı. Devam etmesini istemezsin.'

" 'Hayır' diye cevap verdim. 'Küçük kızla hissettiğim şeyi istiyorum, onunla birleştigimi, hafıflediğimi, sanki bir dansa kapılıp gittiğimi hissetmek istiyorum.'

" 'Fazlasını da hissedeceksin.' Lestat'in eli elimi kavradı. 'Sırtını dönme ona, gel benimle.'

"Hemen önüme düştü, sokak boyunca ardından gittim, benim her duraksayışımda dönüyor, dudaklarında bir gülümseyişle elini uzatıyordu, varlığı benim için, ölümlü hayatıma girdiğı ve iki vampir olacağımızı söylediğı gece olduğu kadar harikuladeydi. 'Kötülük bir görüş açısidir' diye

fısıldadı. 'Biz ölümsüzüz. Önümüzde bilincin takdir edemeyeceği ve ölümlü insanların pişmanlık duymadan tadamayacağı zengin ziyafetler var. Tanrı öldürür, biz de öldüreceğiz; O fark gözetmeden zengini, yoksulu alır, biz de öyle yapacağız; çünkü Tanrı'nın hiçbir yarattığı bizim gibi değildir, bizim kadar benzemez O'na, cehennemin kokuşmuş sınırlarına hapsolmamış, O'nun dünyasında ve bütün krallıklarında dolaşan karanlık melekleriz biz. Bu gece bir çocuk istiyorum. Anne gibiyim.. çocuk istiyorum!'

"Ne demek istediğini anlamalıydım. Anlamadım. Beni ipnotize etmiş, büyülemişti. Ölümlü olduğum zaman yaptığı gibi yaranıyordu bana; idare ediyordu. 'Izdırabın dinecek' diyordu.

"Pencereleri ışıklı bir sokağa gelmiştik. Pansiyonların, gemicilerin, denizcilerin olduğu bir yerdi. Dar bir kapıdan girdik; sonra, kendi soluğumu rüzgâr gibi duyabildiğim boş bir taş dehlizde Lestat duvar boyunca sürünerek ilerledi, sonunda bir kapıdan gelen ışıktaki birden gölgesi belirdi, bir başka erkeğin gölgesiyle yan yanaydı, kafa kafaya vermişlerdi, fısıltıları kuru yaprakların hışırtısı gibiydi. 'Ne oldu?' Geri döndüğünde yaklaştım ona, birden içimdeki bu mutluluğun biteceğinden korkarakt. Babette'le konuştuğumda gördüğüm o kâbus manzarasını gördüm tekrar; yalnızlığın, suçluluğun ürpertisini hissettim. 'Orada!' dedi.

'Yaralı kızın. Çocuğun.'

" 'Ne diyorsun, neden söz ediyorsun?'

" 'Kurtardın onu' diye fısıldadı. 'Biliyordum. Kızla ölü annesinin penceresini ardına kadar açık bırakmışsın, sokaktan geçen insanlar buraya getirmiş onu.'

" 'Çocuk. Küçük kız!' dedim soluğum tıkanarak. Ama Lestat beni almış götürüyordu bile; kapıdan geçip uzun bir koğuşa girdik, yan yana dizili tahta yataklarda, dar, beyaz battaniyelerin altında çocuklar yatıyordu. Koğuşun sonunda bir mum yanıyordu, bir hemşire küçük bir masanın üzerine başını eğmişti. Sıraların arasından ilerledik. 'Açlıktan ölen çocuklar, öksüzler' dedi Lestat. 'Veba ve hummanın çocukları.' Durdu. Küçük kıızı gördüm yatağında. Sonra adam geldi, Lestat'le fısıldaştılar; uyuyan küçüklere ne kadar ihtimam gösteriyorlardı. Bir başka odada biri ağlıyordu. Hemşire kalkıp aceleyle çıktı.

"Sonra doktor eğilip çocuğu battaniyeye sardı. Lestat cebinden para çıkarıp yatağın ayak ucuna bırakmıştı. Doktor onu almaya geldiğimize ne kadar sevindiğini, çocuğun öksüz olduğunu söylüyordu; gemilerle geliyorlardı çocuklar, bazıları hangi cesedin annesi olduğunu bile söyleyemeyecek kadar küçüktü. Doktor, Lestat'ı çocuğun babası sanıyordu.

"Birkaç saniye sonra, Lestat kucığında çocukla sokaklarda koşmaktaydı, battaniyenin beyazı, koyu ceketiyle pelerinin üstünde parlıyordu; benim mükemmel gözlerime bile, zaman zaman battaniye kendi başına gecenin içinde uçuyormuş gibi görünüyordu; rüzgârla yol alan değişken bir şekil, dikine durup bir yol boyunca telaşla ilerleyen, sürekli rüzgârın hızını aşmaya, gerçekten uçmaya çalışan bir yaprak gibi. Place d'Armes'in yakınındaki lambalara yaklaştığımızda nihayet yakalayabildim onu. Çocuk omzunda solgun yatıyordu, kanı çekilmiş, ölmek üzere olduğu halde yanakları hâlâ erik gibi dolgundu. Gözlerini açtı, daha doğrusu gözkapakları arkaya kayd; uzun kıvrık kirpiklerinin ardında beyaz bir çizgi göründü. 'Lestat, ne yapıyorsun? Nereye götürüyorsun onu?' diye sordum. Ama gayet iyi biliyordum. Otele doğru ilerliyordu, onu odamıza götürmeye niyetliydi.

"Cesetler bıraktığımız gibi duruyordu; bir tanesi ölü kaldırıcısının elinden geçmiş gibi güzelce tabuta yerleştirilmiş, öteki sofrada, sandalyesinde. Lestat görmemiş gibi geçti yanlarından, bense hayranlıkla Lestat'ı seyrediyordum. Mumların hepsi eriyip bitmişti, sadece ayın ve sokağın ışığı vardı. Çocuğu yastığın üzerine bırakırken Lestat'ın buzlu, parıltılı profilini görebiliyordum. Bütün

gece ustaca kullandığı o sakin, ikna edici sesle, 'Gel buraya Louis, yeterince beslenmedin, biliyorum beslenmediğini' dedi. Elimi kendi sıcak eliyle sıkıca kavradı. 'Bak Louis, ne tombul, ne tatlı görünüyor, ölüm bile tazeliğini alamıyor sanki; yaşama isteği çok kuvvetli! Ölüm onun minik dudaklarını, yuvarlak ellerini heykele dönüştürebilir, ama solduramaz! O odada gördüğünde onu nasıl istediğini hatırlasana.' Direniyordum Lestat'e. Çocuğu öldürmek istemiyordum. Bir önceki gece de öldürmek istememiştim. Sonra ansızın iki çelişkili şeyi hatırlayıp acıyla kıvrandım: Kalbinin kendi kalbimi bastırırcasına güçlü atışını hatırlayıp arzuladım şiddetle, öyle şiddetle arzuladım ki, yataktaki kıza sırtımı döndüm, Lestat tutmasa odadan fırlayacaktım; bir de annesinin yüzünü ve çocuğu bıraktığım, Lestat'ın odaya girdiği o dehşet anını hatırladım. Ama Lestat şimdi alay etmiyordu benimle; kafamı karıştırıyordu, 'istiyorsun onu Louis. Anlamıyor musun, onu alırsan, kimi istersen alabilirsin artık. Dün gece istiyordun onu, ama gücün yetmedi, o yüzden ölmedi.' Söylediklerinin doğru olduğunu seziyordum. Ona yapışık olmanın, minik kalbinin aralıksız çarpışının hazzını hissediyordum tekrar. 'Benim için fazla güçlü... kalbi pes etmez' dedim. 'O kadar kuvvetli mi?' diye gülümsedi. Beni kendine doğru çekti. 'Al onu Louis, onu istediğini biliyorum.' İstiyordum gerçekten. Yatağa yaklaşp öylece seyrettim onu. Göğsü nefes aldıkça belli belirsiz inip kalkıyordu, küçük eli uzun, altın saçlarına dolanmıştı. Dayanamıyordum, ölmesini istemeyerek, onu isteyerek bakmaya dayanamıyordum; ona.baktıkça da teninin tadını daha çok hissediyor, kolumu sırtının altına kaydırıp kendime çekerek yumuşak boynunu hissetmeyi daha çok istiyordum. Yumuşak, yumuşaktı o, yumuşacıktı. Ölmesinin onun için daha iyi olacağına inandırmaya çalışıyordum kendimi yoksa neler gelecekti başına ama bunlar yalan düşüncelerdi. İstiyordum onu! Sonunda kollarıma aldım onu, kucakladım, alev alev yanağını yanağıma bastırdım, saçları bileklerime dökülüyor, gözkapaklarına sürtünüyordu; hastalığa ve ölüme rağmen güçlü, nabızı atan bir çocuğun tatlı kokusu. O sırada uykusunda inledi, buna dayanmam mümkün değildi. Uyanıp farkına varmadan önce öldürmeliydim onu. Boğazını deldim, Lestat'ın garip bir şekilde, 'Küçücük bir delik aç. Küçücük bir boğaz o' dediğini duydum. Sözüünü dinledim.

"Nasıl bir şey olduğunu tekrar anlatmayacağım sana; sadece şunu söyleyeceğim, tıpkı daha önce olduğu gibi, her öldürüşte olduğu gibi, yalnız biraz daha fazla alıp götürdü beni; dizlerimin bağı çözüldü, yatağa yarı uzanmış emiyordum kanını, kalbi yine durmamacasına gümbürdü yor, pes etmiyordu. Ben emmeye devam ederken, bir yandan içgüdüsel olarak beklerken, kalbin ölüm anlamına gelen yavaşlamasını beklerken ansızın Lestat koparıp aldı beni ondan. 'Ölmedi ama' diye fısıldadım. Ama bitmişti. Odadaki eşyalar gömüldükleri karanlıktan çıktılar. Sersemlemiş oturuyordum, gözlerimi ondan alamıyordum, hareket edemeyecek kadar halsizdim, başım geriye, yatağın başucundaki tahtaya devriliyordu, ellerim kadife örtünün üstüne yapışmıştı. Lestat onu kaldırıp konuşmaya, bir isim söylemeye başladı. 'Claudia, Claudia, dinle beni, uyan artık Claudia.' Kızı yatak odasından salona götürüyordu kucağında, sesi o kadar alçaktı ki zor duyuyordum. 'Sen hastasın, beni duyuyor musun? İyileşmek için benim dediklerimi yapman gerek.' Bu sözleri izleyen sessizlikte kendime geldim. Lestat'ın ne yaptığını anladım; bileğini kesip kıza vermişti, o da içiyordu. 'Aferin canım; daha iç' diyordu. 'İyileşmen için içmen lazım.'

" 'Allah belanı versin!' diye bağırdım, gözleri ateş saçarak tısladı bana. Kanepede oturuyordu, çocuk bileğine yapışmıştı. Küçük beyaz eliyle Lestat'ın koluna tutunduğunu gördüm, Lestat'ın göğsü nefes alabilmek için kabarıyordu, yüzü daha önce hiç görmediğim şekilde çarpılmıştı. Bir inilti koyverdi; sonra tekrar fısıltıyla devam etmesini söyledi çocuğa; ben kapının eşiğinden çekilince tekrar dik dik baktı bana, 'Öldüreceğim seni!' der gibi.

" 'Peki ama Lestat, niye?' diye fısıldadım. Şimdi de çocuğu itmeye çalışıyor, çocuk bırakmıyordu.

Parmakları Lestat'in parmaklarına, koluna kenetlenmiş bileğini ağzından ayırmıyordu, ağzından bir hırıltı çıkıyordu. 'Dur, dur!' dedi kıza. Acı çektiği açıktı. Kendini geri çekip iki eliyle kızın omuzlarını kavradı. Çocuk çaresizlik içinde dişleriyle Lestat'in bileğine ulaşmaya çalışıyor, beceremiyordu; sonra müthiş masum bir şaşkınlıkla Lestat'e baktı. Lestat geride duruyordu, hareket ederse diye elini öne uzatmıştı. Sonra bileğine bir mendil bastırıp geri geri uzaklaştı, çanın ipine doğru. Gözlerini çocuktan ayırmadın sertçe çekti ipi.

" 'Ne yaptın Lestat?' diye sordum '*Neyaptın?*' Kıza bakıyordum. Sakin, canlanmış, hayat dolmuş, oturuyordu, hiçbir solgunluk, zayıflık yoktu halinde, bacakları ####damask o döşemenin üstüne dümdüz uzanmıştı, beyaz elbisesi bir melek elbisesi gibi yumuşacık, incecik, küçük bedenini sarıyordu. Lestat'e bakıyordu. 'Bundan sonra' dedi kıza, 'benden içmeyeceksin sakın. Anlıyor musun? Ben sana ne yapacağını göstereceğim! Bana bakması, ne yaptığını söylemesi için zorlamaya çalıştığımda Lestat beni silkeledi. Koluyla öyle bir vurdu ki duvara çarptım. Biri kapıyı çalıyordu. Ne yapmaya niyeti olduğunu biliyordum. Bir daha uzanmaya çalıştım ama öyle hızlı döndü ki, bana vurduğunu göremedim bile. Görebildiğimde ben sandalyede sere serpe yayılmıştım, Lestat kapıyı açıyordu. 'Evet, gel içeri lütfen, bir kaza oldu' dedi genç köleye. Sonra kapıyı kapatıp çocuğu arkadan aldı, çocuk hiçbir şey fark etmedi. Delikanlının üzerine eğilmiş kanı emerken bir yandan kıza gelmesi için işaret etti, kız kanepeden aşağı kayıp diz çöktü, kendisine sunulan bileği alıp hemen gömleğin manşetini sıyırdı. Önce eti yiyecekmiş gibi kemirdi, sonra Lestat ne yapması gerektiğini gösterdi. Sırtını arkasına dayayıp geri kalan kanı çocuğa bıraktı, gözü delikanlının göğsün deydi, zamanı gelince öne doğru eğilip, 'Tamam artık, ölüyor... Kalp durduktan sonra sakın içme, yoksa yine hastalanırsın, ölürsün. Anladın mı?' dedi. Kız zaten yeterince içmişti, yanına oturdu Lestat'in, sırtları kanepenin ayaklarına dayalı, bacakları yere uzanmış oturuyorlardı. Delikanlı birkaç saniye içinde öldü. Yorgun, bıkkın hissediyordum kendimi, gece bin yıl sürmüştü sanki. Oturmuş onları seyrediyordum, kız Lestat'e yaklaşıp sokuldu, Lestat koluyla sardı onu, ama kayıtsız gözleri hâlâ cesettedi. Sonra başını kaldırıp bana baktı.

" 'Annem nerede?' diye sordu kız yavaşça. Sesi de kendisi kadar güzel, gümüş bir çan kadar berraktı. Şehvetliydi. Kız da şehvetliydi. Gözleri Babette'inkiler kadar iri ve duruydu. Tahmin edersin ki bütün bunların anlamını kavramış değildim. Ne anlama gelebileceğini biliyordum, ama afallamıştım. Lestat ayağa kalktı, çocuğu yerden kaldırıp aldı ve bana yaklaştı. 'O bizim kızımız' dedi. 'Artık bizimle yaşayacaksın.' Çocuğa neşeyle gülümsedi, ama gözleri soğuktu, her şey korkunç bir şakaydı sanki; sonra bana baktı, yüzünde inanç vardı. Çocuğu bana doğru itti. Onu kucagımda buldum, kollarımla sarmıştım, yumuşaklığını, sıcak meyvelere, güneşte ısınmış eriklere benzer teninin dolgunluğunu tekrar hissediyordum; iri, ışıltılı gözleri güvenli bir merakla bana dikilmişti. Lestat kızın yanına çökerek, 'Bu Louis, ben de Lestat'im' dedi. Kız etrafına baktı, buranın güzel, çok güzel bir oda olduğunu, ama annesini istediğini söyledi. Lestat tarağını çıkarmış kızın saçlarını tarıyordu, acıtmamak için bukleleri eliyle tutup açıyordu; saçları açıldıkça satene benziyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel çocuktı, şimdi de vampirlerin soğuk aleviyle ısıldıyordu. Gözleri bir kadının gözleriydi, şimdiden görülüyordu. Bizim gibi beyaz ve zayıf olacaktı ama şeklini kaybetmeyecekti. Şimdi Lestat'in ölüm hakkında söylediklerini, ne demek istediğini anlıyordum. Kızın boynuna, azıcık kanayan iki kırmızı diş yarasına dokundum. Lestat'in mendilini yerden alıp boynuna dokundurdum. 'Annen seni bize bıraktı. Senin mutlu olmanı istiyor' diyordu Lestat, aynı sınırsız güvenle. 'Seni çok mutlu edebileceğimizi biliyor.'

" 'Biraz daha istiyorum' dedi kız, yerdeki cesede dönerek.

" 'Hayır, bu gece olmaz; yarın akşam' dedi Lestat. Sonra tabutundaki kadını çıkarmaya gitti. Çocuk

kucağımdan kayıp indi, ben de onun peşinden gittim. Lestat'in iki kadınla köle delikanlıyı yatağa yatırışını seyretti durup. Lestat örtüleri çenelerine kadar çekti. 'Hasta mı onlar?' diye sordu çocuk.

" 'Evet Claudia' dedi Lestat. 'Hasta ve ölü onlar. Çünkü biz onları emince ölüyorlar.' Çocuğun yanına geldi, tekrar kollarına alıp havaya kaldırdı. Çocuk ikimizin arasında, ayakta duruyorduk. Çocuk, *dönüşmüş* olan çocuk, her hareketiyle beni büyülüyordu. Artık çocuk değildi, çocuk vampirdi. 'Bak, Louis bizi terk edecekti' dedi Lestat, gözlerini benim yüzümden kıza çevirerek. 'Gidecekti yanımızdan. Ama şimdi gitmeyecek. Çünkü kalıp sana bakmak, seni mutlu etmek istiyor.' Bana baktı. 'Gitmeyeceksin, değil mi Louis?'

" 'Namussuz seni!' diye fısıldadım. 'Seni şeytan!'

" 'Kızının yanında ne biçim konuşuyorsun öyle?' dedi Lestat.

" 'Ben sizin kızınız değilim' dedi çocuk o gümüş çınlamasını andırır sesiyle. 'Ben annemin kızıyım.'

" 'Hayır canım, artık değilsin' dedi Lestat. Pencereye göz attı, sonra yatak odasının kapısını arkamızdan kapatıp kilitledi. 'Sen bizim kızımızsın, Louis'yle benim, anladın mı? Şimdi, bakalım kiminle uyuyacaksın? Louis'yle mi, benimle mi?' Sonra bana bakarak, 'Louis'yle uyusan daha iyi olur belki. Ne de olsa ben yorgunken... pek sevimli olmam' dedi."

Vampir sustu. Oğlan bir şey söylemiyordu. "Çocuk vampir!" diye fısıldadı sonunda. Vampir ansızın irkilmiş gibi gözlerini kaldırdı, ama vücudunda bir hareket olmadı. Canavarca bir şeymiş gibi teybe ters ters baktı.

Oğlan kasetin bitmek üzere olduğunu gördü. Hemen çantasını açıp yeni bir kaset çıkardı, beceriksizce yerine taktı. Kayıt düğmesine basarken vampire baktı. Vampirin yüzü bitkin, süzölmüş görünüyordu, elmacıkkemikleri daha çıkıktı sanki, parlak yeşil gözleri inanılmaz irilikteydi. San Francisco'nun erken inen kış karanlığında başlamışlardı konuşmaya, saat ona geliyordu. Vampir doğrulup gülümsedi, sakın bir tavırla, "Hazır mıyız devam etmeye?" dedi.

"Sırf sizi yanında tutmak için mi yaptı bunu küçük kıza?" diye sordu oğlan.

"Kesin bir cevap vermek zor. Bir ifade tarzıydı. Lestat'in amaçları, inançları konusunda kendi kendine bile düşünmemeyi, konuşmamayı tercih eden bir insan olduğundan eminim. Eylemde bulunması gereken insanlardandı. Bu tür bir insan ancak epeyce zorlandıktan sonra açılır, yaşama biçiminin bir yonteme ve düşünceye bağlı olduğunu itiraf eder. O gece Lestat'e de aynı şey olmuştu. Öyle bir noktaya gelmişti ki, niçin bu şekilde yaşadığını keşfetmek zorunda kalmıştı. Şüphesiz bu zorlamanın bir bölümü beni yanında tutma ihtiyacıydı. Ama şimdi düşünüyorum da, sanıyorum kendisi de niçin öldürdüğünü bilmek, kendi hayatını incelemek istiyordu. Konuşurken neye inandığını keşfediyordu. Ama kalmamı gerçekten istiyordu. Benimle yaşadığı hayatı tek başına imkânı yok yaşayamazdı. Sana söylediğim gibi, asla onun üzerine bir mülk geçirmemeye çok dikkat etmişim, bu da onu kudurtuyordu. Bunu yapmaya ikna edemiyordu beni.' Vampir ansızın güldü. "Oysa bak neler yapmaya ikna etti! Ne garip. Bir çocuğu öldürmeye ikna edebiliyordu da, paramdan ayrılmaya edemiyordu." Başını iki yana salladı. "Ama," dedi, "aslında tahmin edebileceğin gibi, açgözlülükten değildi. Ondan korktuğum için cimrilik ediyordum."

"Ondan ölüymüş gibi söz ediyorsunuz. Lestat şöyle *idi*, böyle *idi* diyorsunuz. Öldü mü?" diye sordu oğlan. "Bilmiyorum," dedi vampir. "Ölmüş olabileceğini sanıyorum. Ama o konuya sonra geleceğim. Claudia'dan söz ediyorduk, değil mi? Lestat'in o geceki motivasyonlarıyla ilgili bir şey daha var söylemek istediğim. Anlattıklarımın anlamışsındır, Lestat kimseye güvenmezdi. Kendinin de dediği gibi, yabani bir kediye benzerdi, tek başına gezen bir yırtıcıydı. Buna rağmen o gece benimle iletişim

kurmuştu; sadece doğruyu söyleyerek, bir ölçüde kendini teşhir etmişti. Alaycılığını, küçümseyişini bir yana bırakmıştı. Kısa bir süre için, daimi öfkesinden vazgeçmişti. Bu da Lestat için teşhir demektir. O karanlık sokakta tek başımıza durduğumuzda, öldüğümünden beri ilk kez, bir başkasıyla paylaşma hali hissetmiştim Lestat'te. Claudia'yı intikam almak için vampir yaptığını düşünüyorum doğrusu."

"intikam, yalnız sizden değil, dünyadan intikam almak için galiba" dedi oğlan.

"Evet. Dediğim gibi Lestat'in her konuda motivasyonu intikam çevresinde dönerdi."

"Hepsinin özünde babası mı vardı? Okul meselesi mi?" "Bilmiyorum. Sanmam ama," dedi vampir.

"Devam etmek istiyorum hikâyeme."

"Ah, lütfen devam edin. Devam etmeniz şart! Yani, saat daha on." Oğlan saatini gösterdi.

Vampir saate baktı, sonra oğlana gülümsedi. Oğlanın yüzü değişti. Sanki şok geçirmiş gibi ifadesizdi. "Hâlâ korkuyor musun benden?" diye sordu vampir.

Oğlan bir şey söylemedi, ama masanın kenarından çekildi hafifçe. Vücudu gerildi, ayakları çıplak tahtaların üzerinde yayıldı, sonra toparlandı.

"Korkmaman aptallık olurdu bana kalırsa," dedi vampir. " *Ama korkma*. Devam edelim mi?"

"Lütfen," dedi oğlan. Teybi işaret etti.

"Evet," diye başladı söze vampir, "tahmin edebileceğin gibi, Matmazel Claudia'yla birlikte hayatımız çok değişmişti. Vücudu öldü, ama duyuları canlandı, benim gibi. Bunun Claudia'daki işaretleri benim için büyük değer taşıyordu. Ama birkaç gün boyunca, onu ne kadar istediğimi, onunla konuşmayı, birlikte olmayı ne kadar istediğimi fark edemedim. Başlangıçta tek düşündüğüm, onu Lestat'ten korumaktı. Her sabah onu tabutuma yatırıyor, mümkünse Lestat'le birlikte gözümün önünden ayrılmasına izin vermiyordum. Lestat'in de istediği buydu, ona zarar verebileceğine ilişkin küçük imalarda bulunuyordu. 'Açlıktan ölen bir çocuk feci bir görüntüdür' diyordu bana, 'açlıktan ölen bir vampir daha da fecidir.' Claudia'yı kilitleyip ölüme terk etse, çılgınlıklarının Paris'ten duyulacağını söylüyordu. Ama bütün bunlar bana yönelikti, beni yaklaştırmaya, orada tutmaya yönelikti. Tek başıma kaçmaya korkuyordum, Claudia'yla birlikte bu riski göze almayı ise düşünemezdim bile. O çocuktu. Bakıma ihtiyacı vardı.

"Ona bakmak öyle zevkliydi ki. Ölümlü hayatının beş yılını hemen unuttu, ya da öyle görünüyordu; Claudia esrarengiz denecek kadar sessizdi çünkü. Zaman zaman, ölümlü hayatındaki hastalıkla vampirleşmesinin müthiş şoku birleşince aklını tamamen kaybetmiş olmasından bile korkuyordum; ama durum hiç de öyle çıkmadı. Lestat'ten ve benden o kadar farklıydı ki onu anlayamıyordum; çocuktu evet, ama bir yandan da yırtıcı bir katildi, bir çocuğun ısrarlılığıyla, insafsızca kan peşinde koşma yeteneğine sahipti. Lestat beni hâlâ ona zarar vermekle tehdit ettiği halde onu hiç korkutmaz, sevecen davranırdı; Claudia'nın güzelliğiyle gurur duyardı, yaşamak için öldürmek zorunda olduğumuzu ve bizim asla ölmeyeceğimizi öğretmeye çalışırdı.

"Dediğim gibi o tarihlerde veba şehri kasıp kavurmaktaydı, Lestat, Claudia'yı sarı humma ve veba kurbanlarının üst üste yığıldığı, kürek seslerinin gece gündüz hiç durmadığı, leş kokulu mezarlıklara götürürdü. 'Ölüm bu işte' derdi ona, çürümekte olan bir kadın cesedi göstererek, 'bizim asla başımıza gelemez. Bizim vücutlarımız hep oldukları gibi taze ve canlı kalacaklar; ama ölüme sebep olmaktan hiç çekinmemeliyiz, çünkü biz öldürerek yaşıyoruz.' Claudia bunlara esrarlı, parlak gözleriyle bakardı.

"İlk yıllarda kavrayışı neydi bilmem, ama korkunun bölük pörçük, yüzeysel bilgileri de yoktu

Claudia'da. Sessiz ve güzel, bebekleriyle oynardı, saatlerce onları giydirir dururdu. Sessiz ve güzel, öldürürdü. Lestat'in eğitimiyle ben de artık çok daha fazla sayıda insanın peşindeydim. Ama Lestat'le yaşlı babasından başka kimsenin olmadığı karanlık, uygun Pointe du Lac gecelerinde sürekli hissettiğim acıyı hafifleten şey, insanları öldürmem değildi sadece; her yerde var olan çok sayıda insanın değişken kalabalığıydı, gürültüsü hiç bitmeyen sokaklarda, kapıları hiç kapanmayan kabarelerde, sabaha kadar süren, müzik ve kahkahaların açık pencerelerden taşıdığı balolarda-, artık çepeçevre insanlarla, nabızları atan kurbanlarımla sarılıyordum, onlara kız kardeşime ve Babette'e beslediğim o müthiş sevgiyle değil, yeni bir soğukkanlılık ve ihtiyaçla bakıyordum artık. Öldürüyordum da; bu kaynayan, büyüyen şehirde, beni baştan çıkaran, sofralarına, arabalarına, genelevlerine davet eden kurbanlarımla arasında bir vampirin keskin gözleri ve hafif hareketleriyle gezerek sonsuz değişkenlikle, birbirinden çok uzakta cinayetler işliyordum. Pek az oyalanıyordum, almam gereken şeyi almaya yetecek kadar; şehrin bana bitmez tükenmez bir harika yabancılar kfilesi sunması müthiş hüznümü yatıştırıyordu.

"Mesele buydu çünkü. Yabancılarla besleniyordum. Nabız gibi atan güzelliği, kendine özgü ifadeyi, yeni, tutkulu sesi görecektim kadar yaklaşıyor, sonra içimde o tiksinti duygusunun, o korkunun, o elemimin uyanmasına fırsat vermeden öldürüyordum.

"Claudia ve Lestat avlanıp baştan çıkarabiliyorlar, talihsiz kurbanlarının yanında uzun süre kalıp kurbanın farkında bile olmadan ölümle arkadaşlık etmesindeki şahane mizahın tadını çıkarabiliyorlardı. Ama ben hâlâ bunlara dayanamıyordum. Bu yüzden de benim için artan nüfus bir nimetti, içinde kaybolduğum bir ormandı, kendimi durduramıyor, düşünceye, acıya fırsat bırakmayan bir hızla dönüyor, ölüm davetlerini uzatmak yerine, birbiri ardına davetler kabul ediyordum.

"Bu arada Rue Royale'de yeni ispanyol evlerinden birinde oturuyorduk; geniş, ferah bir daireydi, alt kattaki dükkânı bir terziye kiraya vermiştim, arka tarafta dışarıdan görülmeyen, ahşap kepenkli, araba kapısı parmaklıklı, sokağa karşı korunaklı bir kuyuya benzeyen bir iç bahçe vardı Pointe du Lac'tan çok daha lüks ve güvenli bir yerdi.

Hizmetkârlarımız hür melezlerdi, şafak sökmeden kendi evlerine dönüp bizi yalnız bırakırlardı. Lestat Fransa ve İspanya'dan ithal edilen en son yenilikleri satın alırdı: Kristal avizeler, doğu işi halılar, rengârenk cennet kuşlarıyla süslü ipek paravanlar, kocaman, kubbeli altın kafeslerde şakıyan kanaryalar, zarif, mermerden Grek tanrıları, enfes boyanmış Çin vazoları. Bu lükse eskisi gibi şimdi de ihtiyacım yoktu, ama yeni sanat, el işi ve tasarım seli büyülüyordu beni, halıların karmaşık desenlerine saatlerce bakabiliyor, bir Hollanda resmindeki kasvetli renklerin parlak lamba ışığında değişmesini seyreliyordum.

"Claudia bütün bunları harikulade buluyor, şımartılmamış bir çocuğun sessiz hayranlığıyla seyreliyordu, Lestat bir ressam tutup çocuğun odasının duvarlarını tek boynuzlu atlar, altın kuşlar, ışıltılı ırmaklara eğilen meyve ağaçlarıyla dolu sihirli bir ormana dönüştürdüğünde hayretler içinde kalmıştı.

"Dizi dizi terziler, ayakkabıcılar evimize gelir, Claudia'yı en güzel çocuk modalarına göre giydirirlerdi; Claudia daima harikulade bir görüntüydü, kıvrık kirpikleri ve muhteşem sarı saçlarıyla çocuk güzelliğinin sembolü olmakla kalmayıp, iyi kesimli şapkaları, minnacık dantel eldivenleri, kabarık kadife paltoları ve pelerinleri, parlak mavi kuşaklı, karpuz kollu, incecik beyaz elbiseleriyle gelişmiş zevki de sergilerdi. Lestat şahane bir taşbebekmiş gibi oynuyordu onunla, ben de şahane bir taşbebek gibi oynuyordum onunla; sırf onun yalvarmalarına dayanamadığımdan, eski siyahlarımdan vazgeçip züppe ceketleri, ipek kravatlar, yumuşak gri paltolar, eldivenler, siyah

pelerinler giymeye başladım. Lestat vampirler için en iyi rengin daima siyah olduğunu düşünürdü, herhalde sebatla savunduğu tek estetik ilke buydu, ama stil ve aşırılık kokan hiçbir şeye karşı çıkmazdı. Üçümüzün yeni Fransız Operasındaki, Théâtre d'Orléans'daki localarımızda sergilediği görüntüye bayılıyordu; tiyatroya mümkün olduğunca sık giderdik, Lestat'ın Shakespeare'e tutkusu şaşırtıcıydı, ama operalarda çoğunlukla uyur, uyandığında güzel bir hanımı gece yarısı yemeğine davet edecek zamanı ancak bulur, yemekte bütün becerisini kullanıp kadını kendine âşık eder, sonra acımasızca cennete ya da cehenneme gönderir p Claudia'ya hediye etmek üzere pırlanta yüzüğünü alır, eve gelirdi.

"Bütün bu süre boyunca ben Claudia'yı eğitiyor, çevremizdeki güzelliği, ölümlülerin dört bir yanımdaki eserlerini görmediğimiz sürece ebedi hayatımızın bize bir yararı olmadığını minik denizkabağı kulağına fısıldıyordum; ona verdiğim kitapları aldıkça, öğrettiğim şiirleri fısıldadıkça, piyanoda kendi garip, ahenkli şarkılarını tuşlara hafifçe ama güvenle dokunarak çaldıkça, durgun bakışlarının derinliğini ölçüyordum sürekli. Saatlerce bir kitabın resimlerine dalar, ben ona kitap okurken o kadar kıpırtısız dinlerdi ki sonunda görüntüsünden rahatsız olur, kitabı bırakır, aydınlık odada ben de ona dikedim gözlerimi; o zaman hareketlenirdi, canlanan bir taşbebek misali, yumuşak bir sesle biraz daha okumamı isterdi.

"Sonra garip şeyler olmaya başladı; az konuşmasına, hâlâ aynı tombul, yuvarlak parmaklı çocuk olmasına rağmen onu koltuğuma büzülmüş Aristoteles'in, Boethius'un eserlerini, Avrupa'dan henüz gelmiş yeni bir romanı okurken buluyordum. Veya daha bir önceki gece dinlediğimiz Mozart'ın müziğini yanılmaz kulağıyla tıngırdatırken buluyordum; saatlerce, hayalet gibi piyanonun başında konsantre olur, müziği çıkarırdı önce melodiyi, sonra bası, sonra da hepsini birleştirirdi. Claudia bir muammaydı. Neyi bildiğini, neyi bilmediğini tahmin etmek imkânsızdı. Onu öldürürken seyretmek ise tüyler ürperticiydi. Karanlık parkta tek başına oturur, iyi yürekli bir beyefendinin, hanımın onu bulmasını beklerdi, Lestat'ın gözlerinde bile hiç görmediğim bir aldırıışsızlık olurdu gözlerinde. Korkudan donakalmış bir çocuk gibi, nazik hayranlarından fısıltıyla yardım ister, kucakta parktan çıkarılırken, dili dişlerinin arasında, bakışları yakıcı bir açlıkla alev alev, kollarını kurbanının boynuna dolardı. O ilk yıllarda çabucak ölüverirlerdi, sonra onlarla oynamayı öğrendi; kurbanını oyuncakçı dükkânına ya da kafeye götürürdü, solgun yanaklarına renk gelsin diye önüne konan, dumanlar tüten kako, çay fincanlarını iter, bekler, beklerdi, müthiş iyilikleriyle kendine sessizce bir ziyafet çeker gibi.

"Ama o iş bittikten sonra, o benim arkadaşım, öğrencimdi, uzun saatlerini benimle geçirir, ona verdiğim bilgileri giderek artan bir hızla yutar, Lestat'ın dahil olamayacağı sessiz bir anlaşmayı paylaşırdı benimle. Şafak sökerken benimle birlikte yatar, kalbi kalbimle karşılıklı çarpardı, ona baktığımda sık sık müziğe ya da resim yapmaya dalıp benim odada olduğumu fark etmediği sıralarda onunla yaşadığım, ondan başka kimseyle yaşamadığım o garip deneyimi düşünürdüm, onu öldürmüş, canını almış, bütün kanını emmişim o ölümcül kucaklaşmada; sayısız insanı kucaklamıştım, hepsi şimdi nemli toprakta çürümekteydi. Ama o yaşıyordu; yaşıyor, kollarını boynuma doluyor, minik yay dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, alev alev gözlerini gözlerime yaklaştırıyordu, kirpiklerimiz birbirine değene kadar, kahkahalarla çılgınca bir vals ritmine uyarcasına dönüyorduk odada. Baba-Kız. Sevgili Sevgili. Lestat'ın bizi kıskanmaması, uzaktan gülümseyip Claudia'nın ona gitmesini beklemesi, tahmin edebileceğin gibi büyük şanstı. Claudia kendisine gelince Lestat onu sokağa çıkarırdı, pencerenin altından bana el sallarlardı, ortak olaylarını paylaşmaya giderlerdi: av, baştan çıkarma, öldürme.

"Yıllar böyle geçiyordu. Birbiri ardına yıllar, yıllar geçti. Ancak epey zaman geçtikten sonra,

Claudia'yla ilgili açık bir gerçeği kavrayabilelim. Yüzündeki ifadeden senin tahmin ettiğini anlıyorum, benim nasıl düşünemediğime şaşıyorsun. Sana sadece şunu söyleyebilirim; zaman benim için farklıdır, o zaman da bizim için farklıydı zaman. Günler birbirine bağlanıp gergin, çekilen bir zincir oluşturmuyordu; daha ziyade, ay yuvarlanan dalgalar halinde doğuyordu."

"Vücudu!" dedi oğlan. "Hiç büyümeyecekti."

Vampir başını öne doğru salladı. "Sonsuza dek çocuk şeytan olarak kalacaktı" dedi, sesi sanki şaşırmış gibi alçaktı. "Tıpkı benim hep öldüğüm andaki genç adam olduğum gibi. Lestat? O da öyleydi. Ama Claudia'nın zihni. Bir vampir zihniydi. Kadınlığa doğru nasıl ilerlediğini öğrenmeye çalışıyordum. Daha sık konuşmaya gelir oldu, ama hiçbir zaman konuşkan biri olmadı; düşünürdü, beni saatlerce, sözümü kesmeden, sabırla dinleyebilirdi. Ama giderek taşbebek yüzünde her şeyin farkında, iki yetişkin gözü taşımaya başladı; masumiyeti de bir kenara bırakılmış oyuncaklarla, belirli bir sabrın "kaybıyla birlikte kaybolmuş gibiydi. Kanepeye inci işlemeli minik dantel geceliğiyle uzanışında korkunç bir şehvet vardı; meşum, güçlü bir ayartıcılık edindi, sesi her zamanki gibi berrak ve tatlıydı, ama kadınca bir tınısı, bazen afallatıcı bir keskinliği vardı. Günlerdir her zamanki gibi sessizken, birdenbire Lestat'in savaşıla ilgili tahminleriyle alay ederdi örneğin; ya da kristal bir kadehten kan içerken evde hiç kitap olmadığını, çalmak zorunda bile kalsak daha fazla kitap edinmemiz gerektiğini söyler, sonra serinkanlılıkla bana sözünü işittiği bir kitaplığı, Faubourg St.-Marie'de, saray gibi bir konakta yaşayan bir kadının taş ya da kelebek koleksiyonu yapar gibi kitap topladığını anlatırdı. Kendisini kadının yatak odasına sokabilir miyim acaba, diye sorardı bana.

"Böyle anlarda donar kalırdım; ne düşüneceği belli olmazdı, kafasının içi bilinmezdi. Ama sonra kucağıma oturup parmaklarım saçlarıma geçirir, kalbime yaslanıp uyuklar, kitapların, müziğin değil, asıl öldürmenin önemli olduğunu öğrenmedikçe onun kadar büyüyemeyeceğimi fısıldardı yavaşça. 'Hep müzik...' diye fısıldardı. 'Taşbebek, taşbebek ' derdim ona. Taşbebektir o. Sihirli bir taşbebek. Kahkaha, sınırsız bir zihin ve dolgun yanaklı yüz, tomurcuk ağız. Alışkanlıkla, 'Giydireyim seni, saçını tarayayım' derdim ona, gülümsediğini, beni seyrederken yüzüne ince bir tül gibi yerleşen can sıkıntısını fark ederdim, inci düğmelerini iliklemeğe üzere eğildiğimde, 'Nasıl istersen' diye fısıldardı kulağıma. 'Ama bu gece benimle birlikte avlan. Avlanışını görmeme hiç izin vermiyorsun Louis!'

"Artık kendine ait bir tabut istiyordu, bu beni kendisine belli ettiğimden çok daha fazla incitmişti. Kibarca isteğini kabul edip dışarı çıktım; sanki benim bir parçamış gibi kaç yıldır birlikte uyuduğumuzu bilemiyordum. Ama sonra onu Ursuline Manastırının yanında buldum; karanlıkta yolunu kaybetmiş bir yetim; ansızın bana doğru koşup insanca bir çaresizlikle sımsıkı yapıştı. 'Sana acı verecekse istemiyorum' diye itiraf etti, sesi o kadar alçaktı ki, bir insan ikimizi birden kucaklayacak olsa onu işitemez, soluğunu hissedemezdi. 'Hep senin yanında kalacağım. Ama görmem şart, anlamıyor musun? Bir çocuk tabutu.'

"Tabutçuya gidecektik. Bir perdelik bir oyun, bir trajedi: Ben Claudia'yı küçük salonda bırakıp bekleme odasında adama gizlice çocuğun ölmek üzere olduğunu söyleyecektim. Sevgiden söz edecektim, en iyisinden olmalıydı tabutu, ama çocuk öğrenmemeliydi; bu trajediyle allak bullak olan zanaatkâr da yapacaktı tabutu, Claudia'yı beyaz satenin üzerine uzanmış haliyle hayal ederek, bunca yıllık tecrübesine rağmen ara sıra gözündeki bir damla yaşı silerek...

" 'Ama neden, Claudia...' diye yalvardım ona. Nefret ediyordum böyle bir şey yapmaktan, çaresiz insanla kedi-fare oyunu oynamaktan. Ama Claudia'nın umutsuz sevgilisiydim, götürdüm onu, kanepeye oturttum, içeride onunla ilgili neler fısıldaştığımızı bilmezmiş gibi ellerini kucağında kavuşturup oturdu, minik şapkası aşağı doğru eğilmişti. Ölü kaldırıcısı yaşlı, çok kibar bir melekti, hemen beni

kenara çekti, 'yavrucak' duymasın diye. 'Ama niye ölüyor?' diye yakarıyordu bana, sanki ben bunu emrede n Tanrı'yımışım gibi. 'Kalbi yüzünden, yaşaması imkânsız' dedim, söylediğim kelimeler benim için garip bir güç, rahatsız edici bir tını yüklendiler. Adamın ince, kırışık yüzündeki duyarlık beni rahatsız ediyordu; aklıma bir şey geldi, bir ışık, bir hareket, bir ses., leş kokulu bir odada ağlayan bir çocuk. Adam uzun odaları birbiri ardına açıyor, tabutları gösteriyordu bana; siyah vernikli ve gümüşlü, Claudia öyle istiyordu. Birden kendimi aceleyle Claudia'nın elinden tutup kaçarcasına adamdan, tabut dükkânından çıkarken buldum. 'Sipariş alındı' dedim ona. 'Çıldıracağım!' Sokağın temiz havasını boğuluyormuş gibi içime çektim, sonra Claudia'nın yüzümü inceleyen merhametsiz yüzünü gördüm. Küçük, eldivenli elini benimkinin içine bıraktı tekrar, 'istiyorum onu Louis' diye açıkladı sabırla.

"Sonra bir gece, yanında Lestat'le tabutu almak üzere tabutçunun merdivenlerini tırmanıp adamı her şeyden habersiz, masasındaki tozlu kâğıt yığınlarının üzerinde ölü bıraktı. Tabutu yatak odamızda duruyordu, yeniyken birçok kez saat başı gidip bakıyordu tabuta, sanki tabut hareket ediyormuş, canlıymış, değişkenliğiyle yavaş yavaş ona bir muammayı açıklıyormuş gibi. Ama tabutunun içinde uyumuyordu. Benimle birlikte uyuyordu.

"Claudia'da başka değişiklikler de vardı. Tarihlerini söyleyebilmem, sıraya sokmam mümkün değil. Rasgele öldürmüyordu. Karmaşık kalıplara uymaya başladı. Fakirlik onu büyülüyordu artık; Lestat'e ya da bana yalvarıyordu, arabayla Faubourg St.-Marie'den göçmenlerin yaşadığı nehir kıyılarına gidelim diye. Kadınlarla çocuklar saplantı oluyordu onda. Bunları bana Lestat müthiş eğlenerek anlatıyordu, çünkü ben gitmek istemiyordum, bazen ne olursa olsun kabul etmiyordum. Ama Claudia'nın teker teker aldığı bir ailesi vardı orada. Lafayette adlı banliyö şehrinin mezarlığına gitmek istemiş, orada yatacak yerleri olmayıp ellerindeki üç-beş kuruşu bir şişe şaraba harcayıp sürünerek çürüyen kemerlerin altına giren çaresiz adamları arayarak yüksek mermer mezarların arasında gezinmişti. Lestat çok etkilenmişti. Ne hale getirmişti Claudia'yı, çocuk ölüm diyordu Claudia'ya. Ölüm kardeş, tatlı ölüm; bana ise alayla, yerlere kadar eğilerek Merhametli Ölüm! diyordu. Heyecanla dedikodu yapan bir kadın gibi ellerini çırpıp bu lafı söylediğinde onu boğmak geliyordu içimden.

"Ama kavga etmiyorduk. Birbirimize bulaşmıyorduk. Herkesin kendi düzeni vardı. Claudia'yla ben doğal zevklerimiz peşinde koşuyorduk, Lestat de bol bol para harcama zevkiyle hareket ediyordu; sıra sıra parlak deri ciltli kitaplar geniş dairemizi yerden tavana kadar doldurmuştu. Sonra Claudia soru sormaya başladı."

Vampir sustu. Oğlan önceki kadar endişeli görünüyordu, sabretmek için büyük bir çaba harcıyormuş gibiydi. Vampir uzun, beyaz parmaklarını çan kulesi biçiminde birleştirdi, sonra bükte, avuçlarını birbirine bastırdı. Oğlanı tamamen unutmuş gibiydi, "Bunun kaçınılmaz olduğunu tahmin etmeliydim, işaretlerini fark etmeliydim," dedi. "Çünkü onunla tam bir uyum içindeydim; ona olan sevgim mutlaktı; uyanık geçirdiğim her saatte benim arkadaşımı o, tek arkadaşımı, ölüm hariç. Tahmin etmeliydim. Ama içimde bir şey, çok yakınımızda dev bir karanlıklar deryası olduğunu biliyordu; sanki sürekli olarak dimdik bir uçurumun kıyısında yürüyorduk, karanlık ansızın karşımıza çıkabilirdi, ama yanlış bir dönüş yaparsak, düşüncelerimize fazla dalarsak çok geç olabilirdi. Bazen çevremdeki maddi dünya bu karanlık haricinde gerçekdışı geliyordu bana. Sanki yeryüzünde büyük bir çatlak açılmak üzereydi ve ben bu çatlağın Rue Royale'i ortadan ikiye bölüşünü, bütün binaların gürültüyle çöküşünü, toz oluşunu görebiliyordum. Ama en kötüsü de, şeffaflar, örümcek ağı gibi, ipekten bir asma tiyatro perdesi gibi. Ah... konuyu dağıttım. Ne diyordum' Ondaki işaretleri görmezden geldim, bana vermiş olduğu, vermeye devam ettiği mutluluğa yapıştım, bunun dışında her

şeye gözümü kapadım.

İşaretler şunlardı: Lestat'ten soğumaya başladı. Saatlerce Lestat'i seyrettiği oluyordu. Lestat konuştuğunda çoğunlukla cevap vermiyordu, küçümsediğinden mi, duymadığından mı cevap vermediği belli olmuyordu. Evimizin nazik huzuru da Lestat'in öfkesiyle parçalanıyordu. Lestat'in sevmeye ihtiyacı yoktu, ama görmezden gelinemezdi; hatta bir keresinde bağırarak, tokatlayacağını söyleyerek, Claudia'nın üstüne atladı, Claudia aramıza katılmadan yıllar önceki gibi yine Lestat'le kavga etmek gibi perişan bir durumda buldum kendimi. 'Artık çocuk değil o' diye fısıldadım. 'Derdi ne bilmiyorum. Kadın o.' Önemsememesini söyledim, Lestat de küçümser gibi yaparak onu görmezden geliyordu. Ama bir akşam telaş içinde geldi eve, Claudia'nın onu takip ettiğini söyledi onunla birlikte ava gitmeyi reddettiği halde sonradan onu takip etmişti. 'Ne bunun derdi?' diye bana bağıırıyordu, sanki onu ben doğurmuşum, bilmem gerekirmiş gibi.

"Sonra bir gece hizmetkârlarımız ortadan kayboldu. O güne kadar bulduğumuz en iyi iki hizmetçi, anne-kız. Arabacıyı evlerine gönderdik, kaybolmuş oldukları haberiyle döndü, sonra baba kapımızı dikildi, kapıyı çaldı. Tuğla kaldırımında geriye çekilerek durmuş bana bakıyordu, bizi bir süre tanıyan bütün ölümlülerin yüzüne er geç sızan o ciddi şüpheyile, ölümcül humma öncesindeki solgunluk gibi ölümün habercisi olan şüpheyile; ona anne-kızın bize de gelmediklerini, aramaya başlamamız gerektiğini açıklamaya çalıştım.

"Ben kapıyı kapatırken Lestat gölgelerin arasından 'Claudia'nın işi bu!' diye tısladı. 'Onlara bir şey yaptı, hepimizi tehlikeye attı. Söyleteceğim ne yaptığını!' Avludan yukarı çıkan helezoni merdiveni tırmandı hızla. Ben Claudia'nın gittiğini, ben kapıdayken dışarı süzüldüğünü biliyordum, ayrıca bir şey daha vardı bildiğim: Kullanılmayan, kapalı mutfaktan hafif bir koku sızıyordu avluya, hanımeli kokusuna karışan tatsız, pis bir koku: mezarlık kokusu. Küçük tuğla binaya pasla kenetlenmiş çarpık kepenklere yaklaşıırken Lestat'in aşağı indiğini duydum. Orada hiçbir zaman yemek pişmez, hiçbir iş yapılmazdı, bu yüzden birbirine girmiş hanımellerinin altında eski, tuğladan bir kemerli mezar gibi dururdu. Kepenkler hemen açıldı, çiviler toza dönüşmüştü, pis kokulu karanlığa girerken Lestat'in nefesinin tıkanıldığını duydum. Tuğlaların üstünde yatıyorlardı anne-kız birlikte, annenin kolu kızın beline dolanmış, kızın başı annenin göğsüne doğru eğilmişti, ikisi de dışkıya bulanmıştı, böcekler kaynıyordu üstlerinde. Kepenk geriye doğru düşünce koca bir sivrisinek bulutu havalandı, tiksintiyle kasılarak kovdum onları üstümden. Cesetlerin gözkapaklarında, ağızlarında karıncalar fütursuzca geziniyordu, ay ışığında salyangozların gümüşü yollarının bitmez tükenmez haritasını görebiliyordum. 'Allah belasını versin!' diye patladı Lestat, koluna yapışıp bütün gücümü kullanarak zaptettim. 'Ne yapacaksın ona?' diye ısrar ettim. 'Ne yapabilirsin? Çocuk değil artık, herhangi bir şeyi sırf biz söyledik diye yapmayacaktır. Öğretmemiz gerekir.'

" 'Biliyor!' Lestat benden uzaklaşıp ceketini silkeledi.

'Biliyor! Yıllardır ne yapılacağını biliyor! Hangi tehlikelerin göze alınacağını, hangilerinin alınmayacağını biliyor. Benden izinsiz bunu yapmasına göz yumamam! Bunu hoş göreceğim değilim.'

" 'Sen hepimizin efendisi misin? Ona böyle bir şey öğretmedin. Benim sessiz itaatimden mi çıkarması gerekirdi? Sanmıyorum. Artık kendisini bizimle eşit, bizi de birbirimize eşit görüyor. Beni dinle, onu ikna etmeli, bize ait olan şeylere saygı göstermeyi öğretmeliyiz. Hepimizin göstermesi gereken saygıyı.'

"Lestat mağrur bir tavırla yürüdü gitti, bana hiçbir şekilde açık etmese de söylediklerim üzerine düşündüğü belliydi. İntikam duygusuyla şehre gitti. Yorgun, doygun eve geldiğinde Claudia hâlâ dönmemişti. Kanepenin kadife koluna sırtını dayayıp uzun bacaklarını boylu boyunca uzattı. 'Gömdün

mü onları?' diye sordu bana.

" 'Hallettim' dedim. Cesetleri eski, kullanılmayan mutfak ocağında yaktığımı kendime bile söylemek istemiyordum. 'Ama baba ve ağabey meselesini halletmemiz gerek ' dedim. Hiddetinden korkuyordum. Sorunu toptan çözecek hızlı bir çare bulmayı istiyordum bir an önce. Ama Lestat artık baba ve ağabey kalmadığını, ölümün, surların yakınındaki küçük evlerine akşam yemeğine gittiğini, herkesin yemeği bittikten sonra kalıp şükran duası okuduğunu söyledi. 'Şarap' diye fısıldadı, parmağını dudağında gezdirdi.

'İkisi de çok fazla şarap içmişti. Bir de baktım, parmaklıklara sopayla vurarak bir melodi çalmaya çalışıyorum' diye güldü. 'Ama hoşuma gitmiyor bu baş dönmesi. Sen seviyor musun?' Bana bakınca mecburen gülümsedim, şarap onu etkilemişti, yumuşamıştı; yüzünün sıcak ve mantıklı bir ifadeye büründüğü o anda ona doğru eğilip, 'Merdivende Claudia'nın ayak seslerini duyuyorum. Yumuşak davran ona. Hepsi geçti gitti' dedim.

"Claudia içeri girdi, başlığının kurdeleleri çözülmüştü, küçük çizimleri çamura bulanmıştı. Gerginlikle seyrediyordum onları; Lestat'in dudaklarında bir alay; Claudia, Lestat yokmuşçasına kayıtsız. Kucağında bir demet beyaz kasımpatı vardı, o kadar büyük bir demetti ki, iyice çocuk görünüyordu. Birden başlığı arkaya devrildi, bir an omzuna asılı kaldı, sonra halının üstüne düştü. Altın saçlarının arasına ince kasımpatı yaprakları serpilmişti. 'Yarın Azizler Yortusu' dedi. 'Biliyor musun?'

" 'Evet' dedim. New Orleans'da bütün Hristiyanların sevdiklerinin mezarlarını temizlemeye, süslemeye mezarlıklara gittikleri gündür bu. Kabirlerin sıva duvarlarını badanalarlar, mermere kazılı isimleri temizlerler. Son olarak da mezarı çiçeklerle donatırlar. Bütün köklü Louisiana'lı ailelerin, benim kardeşimin de gömülü olduğu, evimizin çok yakınındaki St.Louis mezarlığında, mezarların önünde küçük demir banklar bile vardı, aileler aynı nedenle mezarlığa gelmiş diğer aileleri ağırlayabilsinler diye. New Orleans'da Azizler Yortusu bir festivaldi; anlamını kavramayan yabancılara ölüm kutlaması gibi gelebilirdi, aslında sonraki hayatın kutlamasıydı. 'Bunu sokak satıcılarının birinden aldım' dedi Claudia. Sesi yumuşak ve esrarlıydı. Gözleri donuk, duygusuz.

" 'Mutfakta bıraktığın iki kadın için!' dedi Lestat sertçe. Claudia ilk olarak ona döndü, ama bir şey demedi. Sanki daha önce hiç görmemiş gibi durmuş seyrediyordu. Sonra ona doğru birkaç adım atıp baktı, hâlâ onu incelemiş gibiydi. Öne doğru hareket ettim. Lestat'in öfkesini hissedebiliyordum. Claudia'nın soğukluğunu da. Sonra bana döndü Claudia. Ardından bir bana, bir Lestat'e bakarak sordu:

" 'Hanginiz yaptı? *Hanginiz beni bu hale getirdi?*'

"Ne söylese, ne yapsa bu kadar şaşırmazdım. Oysa uzun suskunluğunun bu şekilde parçalanması kaçınılmazdı. Ama benimle pek ilgilenmiyordu. Gözleri Lestat'e dikildi. 'Bizden hep şimdiki halimizle yaşamışsınız gibi söz ediyorsun' dedi, sesi yumuşak ve ölçülüydü, çocuk tınısı kadının ciddiyetine bürünmüştü. 'Onlardan ölümlüler, bizden vampirler diye söz ediyorsun. Ama hep böyle değildi. Louis'nin ölümlü bir kız kardeşi vardı, hatırlıyorum. Bu sandıkta resmi de var. Ona bakarken gördü m Louis'yi! O da kız kardeşi gibi ölümlüydü; ben de. Yoksa niye bu boyda, bu biçimde olayım?' Kollarını iki yana açtı, kasımpatıları yere düştü. Fısıltıyla adını söyledim. Dikkatini dağıtmak istedim herhalde. İmkânsızdı. İşler değişmişti. Lestat'in gözleri sert bir hayranlıkla, kötücül bir zevkle alev alevdi.

" 'Bizi sen böyle yaptın değil mi?' diye Lestat'i suçladı. 'Lestat çok şaşırmış gibi yaparak kaşlarını havaya kaldırdı. 'Böyle mi?' diye sordu. 'Başka türlü olmak ister miydin acaba?!' Gözlerini kısarak

dizlerini büküp öne eğildi.

'Ne kadar zaman oldu biliyor musun? Kendini gözünde canlandırabiliyor musun? Seni kendi haline bırakmış olsam ölümlü suratının şimdi ne halde olacağını anlayan için bir kocakarı bulup göstermem mi gerekiyor sana?'

"Claudia ona sırtını döndü, bir an ne yapacağını bilemiyormuş gibi durdu, sonra şöminenin yanındaki koltuğa gidip tırmandı, çaresiz bir çocuk gibi kıvrıldı. Dizlerini çenesine çekti; kadife paltosunun önü açıktı, ipek elbisesi dizlerinin üzerinde gerilmişti; şöminenin içindeki küllere dikti gözlerini. Ama bakışında çaresizlikten eser yoktu. Gözleri bağımsız yaşıyordu, sanki vücuduna şeytan girmişti.

"Claudia'nın sessizliğinden vicdan azabı duyan Lestat, 'Ölümlü Olsan şimdiye kadar ölmüş bile olabilirdin!' diye üsteledi. Bacaklarını toparlayıp çizmeleriyle yere bastı.

'Beni duyuyor musun? Niye bana bunu soruyorsun şimdi?'

Niye büyütüyorsun bu kadar? Hayatın boyunca vampir olduğunu biliyordun.' Uzun bir tirada girişti, bana kaç kere söylediği şeyleri tekrarlıyordu aşağı yukarı: Kendini tanı, öldür, tabiatına uygun davran. Ama bütün bunlar garip biçimde konu dışıydı. Çünkü Claudia'nın öldürmek konusunda bir rahatsızlığı yoktu. Arkasına yaslanıp başını ağır ağır döndürdü, Lestat'i karşısına alacak şekilde. Yine inceliyordu onu, bir kuklaymışçasına. 'Sen mi yaptın? Nasıl yaptın?' diye sordu, gözlerini kısarak. 'Nasıl yaptın?'

" 'Niye söyleyecekmişim nasıl yaptığımı? Benim kudretim bu.'

" 'Niye yalnız senin?' diye sordu Claudia, sesi buz gibi gözleri acımasızdı. '*Nasıl yapıldı?*' diye öfkeyle sordu birden.

"Elektrik akımına kapılmış gibiydik. Lestat birden kanepeden kalktı, ben anında ayakta karşısına dikildim. 'Engel ol ona!' dedi bana. Ellerini sıktı. 'Bir şey yap! Tahammül edemiyorum ona!' Sonra kapıya yöneldi ama dönüp geri geldi ve Claudia'nın çok yakınında durup tepesine dikildi, Claudia onun gölgesinde kalmıştı. Başını kaldırmış, korkusuzca bakıyordu, gözleri Lestat'in yüzünde müthiş bir soğukkanlılıkla dolaşıyordu. 'Yaptığımı bozabilirim. Hem sana, hem de ona yaptığımı' dedi Lestat, parmağı beni işaret ederek. 'Seni bu hale getirdiğime şükret' dedi dudak bükerek. 'Yoksa seni bin parçaya ayırırım!' "

"Gürültü patırtı olmasa da evin huzuru bozulmuştu. Günler geçiyor, Claudia tek soru sormuyordu, ama büyüyle, cadılarla, cadılıkla, vampirlerle ilgili kitaplara gömülmüştü. Çoğu zevk için okuduğu şeylerdi tabii. Efsaneler, masallar, hatta romantik korku hikâyeleri. Hepsini okuyordu. Şafak söküneye kadar okurdu; gidip onu toparlamak, yatırmak zorunda kalırdım.

"Bu arada Lestat bir uşakla bir hizmetçi tuttu, işçiler getirtip avluya büyük bir havuz, ortasına geniş bir denizkabuğundan sürekli su döken taştan bir superisi yaptırdı. Kırmızı balıklar, kutu kutu nilüferler getirtip havuza koydurdu; nilüfer çiçekleri sürekli hareket halindeki suyun üzerinde kıpır kıpırdı.

"Kadının biri Carrolton kasabasına giden Nyades yolunda Lestat'i birini öldürürken görmüş, gazetelerde olayla ilgili yazılar çıktı, katille Nyades yakınındaki bir perili ev ve Melpomene arasında bağlantı kuruldu, Lestat bütün bunlara bayılıyordu. Bir sür e Nyades Yolu hayaleti oldu, sonunda olay arka sayfalara düştü; sonra başka bir umumi yerde tüyler ürpertici bir cinayet daha işledi, New Orleans'lıların hayal güçlerini harekete geçirdi. Ama bütün bunlarda korku vardı bir şekilde. Lestat dalgın, düşünceli, şüpheliydi; sürekli bana sokulup Claudia'nın nerede olduğunu, nereye gittiğini, ne

yaptığını soruyordu.

" 'Merak etme, bir şey olmaz' diye yatıştırıyordum Lestat'i, oysa Claudia'yla aramıza bir yabancılık girmişti, ben acı çekiyordum, sanki karımdı Claudia. Beni artık görmüyordu bile, eskiden Lestat'i görmediği gibi; ben onunla konuşurken çekip gittiği oluyordu.

" 'Bir şey olmaması kendi yararına olur!' diyordu Lestat fesat bir tavırla.

" 'Olursa ne yapacaksın?' diye soruyordum, suçlamadan çok korkuyla.

"Lestat soğuk ela gözleriyle bana bakıp, 'Kolla onu Louis. Konuş onunla!' dedi. 'Her şey mükemmeldi, şimdi bu çıktı. Hiç lüzumu yokken. '

"Ama ben Claudia'nın bana gelmesini tercih ediyordum, geldi de. Bir gece erken saatte, daha yeni uyanmıştım. Ev karanlıktı. Claudia'yı balkon kapısının önünde, ayakta gördüm; karpuz kollu, pembe kuşaklı bir elbise giymişti, kirpikleri aşağı inmiş, Rue Royale'deki akşam telaşını seyrediyordu. Lestat odasındaydı, ibrikten dökülen suyun sesini duyuyordum. Parfümünün hafif kokusu, yolun iki bina aşağısındaki kafeden duyulan müzik gibi gelip geçti.

'Hiçbir şey söylemiyor bana ' dedi Claudia alçak sesle. Gözlerimi açtığımı bildiğini fark etmemiştim. Ona yaklaşıp yanına diz çöktüm. 'Sen söyleyeceksin, değil mi? Nasıl yapıldığını.'

" 'Bu mu gerçekten öğrenmek istediğin?' diye sordum, yüzünde bir cevap arayarak. 'Yoksa niye sana yapıldığı mı... daha önce ne olduğun mu? "Nasıl" derken neyi kastettiğini bilmiyorum, nasıl yapıldığını kendin de yapabilmek için bilmek istiyorsan...'

" 'Ne olduğunu bile bilmiyorum, söylediklerinin' dedi biraz soğuk bir tonda. Sonra yüz seksen derece dönüp yüzünü ellerinin arasına aldı. 'Bu gece benimle birlikte avlan' diye fısıldadı, bir âşık kadar şehvetle. 'Bana bütün bildiklerini anlat. Neyiz biz? Niye onlar gibi değiliz?' Aşağıya, sokağa baktı.

" 'Sorularının cevabını ben de bilmiyorum' dedim ona. Birdenbire yüzü çarpıldı, sanki ani bir gürültüde sesimi duymaya çalışıyordu. Sonra başını iki yana salladı. Ben devam ettim. 'Senin merak ettiklerini ben de merak ediyorum. Bilmiyorum. Benim nasıl yaratıldığımı söyleyebilirim sana... Lestat yaptı. Ama "nasıl" olduğunu, aslını bilmiyorum!' Yüzünde aynı gerginlik vardı. Yüzünde korkunun ilk işaretlerini görmekteydim, belki de korkudan daha beter, daha derin bir şeyin. Ellerimi ellerinin üzerine koyup yüzüme hafifçe bastırarak, 'Claudia' dedim, 'Lestat'in sana söyleyebileceği tek akıllıca şey var: Bu soruları sorma. Ölümlü hayat ve ölümlü yaratıya ilişkin öğrenebileceğim her şeyin arayışında yıllardır bana yoldaşlık ettin. Şimdi bu bunalımda yoldaşım olma. Sorularının cevabını o veremez bize. Bense bilmiyorum.'

"Bunu kabullenemeyeceğini anlıyordum, ama birden kasılıp dönmesini, bir an için kendi saçlarını şiddetle yolmasını, sonra aptalca, yararsız bir hareketmiş gibi durmasını beklemiştim. Endişelendirdi beni. Gökyüzüne bakıyordu. Gökyüzü dumanlı ve yıldızsızdı, bulutlar nehir yönünden, hızla ilerliyorlardı. Dudakları, ısırılmış gibi ansızın kıpırdadı, sonra bana döndü, yine fısıltıyla, 'Öyleyse beni de o yaptı., o yaptı... sen değil!' dedi. Yüzünde öyle korkunç bir ifade vardı ki hiç düşünmeden yanından çekildim. Şöminenin karşısında durmuş, uzun aynanın önündeki tek mumu yakıyordum. Orada birdenbire gördüğüm şey beni şaşırttı, önce karanlıkta iğrenç bir maske olarak biçimlendi, sonra gerçek üç boyutlu şeklini kazandı: bir kurukafa. Gözlerimi diktim. Hâlâ hafif toprak kokuyordu, ama güzelce temizlenmişti. 'Niye cevap vermiyorsun?' diye soruyordu Claudia. Lestat'in kapısının açıldığını duydum. Öldürmeye hemen çıkardı o, hiç değilse avını bulmaya. Ben öyle yapmazdım.

"Akşamın ilk saatlerinin geçmesini beklerdim sessizce, açlığımın artmasını, neredeyse

dayanamayacağım noktaya gelmesini beklerdim; kendimi tamamen, körükörüne bırakabilmek için. Claudia'nın sorusunu tekrar net olarak duydum, bir çanın tınlaması gibi havada asılı kalmıştı sanki... kalbimin gümbürdediğini duydum. 'Tabii o yaptı beni! Kendisi de söyledi. Ama benden bir şey gizliyorsunuz. Sorduğumda bir şeyler ima ediyor. Sen olmasaydın olmazmış, öyle diyor!'

"Gözlerim kurukafaya dikiliydi, ama onu duyuyordum, sözleri kırbaç gibiydi, dönüp baktırmak için kırbaçlıyordu sanki beni. Aklımdan, şu anda benden sadece böyle bir kurukafa kalmış olacaktı, düşüncesi, düşünceden çok bir soğuk dalgası gibi geçti. Ona döndüm, sokaktan gelen ışıktaki gözlerini gördüm, beyaz yüzünde iki koyu alev. Bir taşbebeği o, biri gözlerini acımasızca oyup yerlerine şeytanca bir ateş yerleştirmişti. Düşünmeden hareket ederek ona yaklaştım, adını fısıldıyordum, dudaklarımda bir düşünce biçimleniyor, sonra kayboluyordu, ona yaklaştım, uzaklaştım, paltosunu, şapkasını arıyordum telaşla. Yerde minik bir eldiven gördüm, karanlıkta fosforlu gibiydi, bir an için eldiveni kopmuş, minik bir el sandım.

" 'Neyin var senin...?' dedi Claudia yaklaşp yüzüme bakarak. 'Neyin var, *niye hep böylesin?* Kurukafaya, eldivene niye öyle bakıyorsun?' Bunu tatlılıkla sordu, ama... yeterince tatlılıkla değil.

"Sesinde hafif bir hesap, erişilmez bir soğukkanlılık vardı.

" 'Sana ihtiyacım var' dedim, söylemek istemediğim halde. 'Seni kaybetmeye dayanamam. Ölümsüzlük içinde tek dostum sensin.'

" 'Ama başkaları olmalı mutlaka! Yeryüzündeki tek vampirler biz değiliz herhalde!' Tıpkı benim söylediğim gibi söylüyordu, Claudia'nın kendi bilincine varmasının, arayışının dalgasıyla kendi sözlerim geri geliyordu bana. Ama onda hiçbir ızdırap yok, diye düşündüm birden. Aciliyet var, duygusuz bir aciliyet. Ona baktım. 'Sen benimle aynı değil misin?' Bana baktı. 'Bütün bildiklerimi sen öğrettin bana!'

" 'Öldürmeyi Lestat öğretti sana' deyip eldiveni aldım.

'Hadi, gel... dışarı çıkalım. Dışarı çıkmak istiyorum..' diye kekeliyor, zorla eldivenlerini giydirmeye çalışıyordum. Kıvrırcık, gür saçlarını kaldırıp paltosunun üzerine bıraktım yavaşça. 'Ama görmeyi sen öğrettin bana!' dedi. ' *Vampir gözü* sözlerini sen öğrettin' dedi. 'Dünyayı içmeyi, açlığı başka şeylere de duymayı...'

" 'Ben o sözleri hiç bu anlamda söylemedim' dedim.

'*Vampir gözü*. Sen söyleyince farklı bir anlamı oluyor...' Kolumu çekiştiriyor, kendine baktırmaya çalışıyordu. 'Gel' dedim, 'sana bir şey göstermek istiyorum..' Aceleyle önüne düştüm, koridordan geçip helezoni merdiveni indik, karanlık avludan çıktık. Aslında ne nereye gittiğimi, ne de ne göstereceğimi biliyordum. Yüce ve lanetli bir içgüdüyle ona yönelmem gerektiğini biliyordum sadece.

"Akşamın ilk saatlerini yaşayan şehrin içinde, hızla ilerliyorduk, bulutlar dağılmıştı, gökyüzü üstümüzde açık eflatun rengindeydi, yıldızlar küçücük, solgundu, geniş bahçelerden uzaklaştığımız halde etrafımızdaki hava durgundu, güzel kokuyordu; dar sokaklara doğru ilerliyorduk, taşlardaki yarıklardan çiçeklerin fişkırdığı, boş arsalarda beyaz ve pembe çiçekli kalın, parlak dallarıyla dev zakkumlarının canavarımsı yabani otlar gibi büyüdüğü kenar mahallelere. Yanımda koşuşturan Claudia'nın sert, hızlı adımlarını duyuyordum, bir kez olsun yavaşlamamı istemedi benden; sonunda durdu, yüzünde sonsuz bir sabır, başını kaldırıp bana baktı; ispanyol cephelerinin arasında hâlâ tek tük eski, sivri çatılı, sıvası dökük, tuğlaları ufalanan küçük Fransız evlerinin olduğu karanlık, dar bir sokaktaydık. Evi kör bir çabayla bulmuştum, aslında yerini hep bildiğimi ve kaçtığımı fark

ediyordum, bu karanlık, lambasız köşeye gelmeden dönmüştüm hep, Claudia'nın ağladığını ilk duyduğum o alçak pencerenin önünden geçmek istememiştim. Ev hâlâ ayakta idi. O günlerdekine oranla daha da çökmüş olan geçitte sarkık çamaşır ipleri asılıydı, evin çukurda kalan temelleri boyunca yabancı otlar uzamıştı, iki çatı penceresi kırılmış, bezle kapanmıştı. Panjurlara dokundum. 'Seni ilk burada görmüştüm' dedim; anlasın diye söylemeyi düşünmüştüm, ama şimdi bakışındaki soğukluğu, uzaklığı hissediyordum. 'Ağladığını duydum, içeride bir odada annenle birlikteydin. Annen ölmüştü. Günler önce ölmüştü, sen farkında değildin. İnleyerek asılmıştın ona... acı acı ağlıyordun, vücudun bembeyazdı, ateşin vardı, açtın. Onu diriltmeye çalışıyordun; ısınmak için, korkudan sarılıyordun ona. Neredeyse sabah olacaktı...'

"Ellerimi şakaklarına götürdüm. 'Panjurları açtım... odaya girdim. Acıdım sana. Merhamet duydum. Ama... başka bir şey de hissettim.'

"Claudia'nın dudakları sarktı, gözleri açıldı. 'Beni... içtin mi?' diye fısıldadı. 'Kurbanındım senin!'

" 'Evet!' dedim. 'Yaptım bunu.'

"Dayanılmaz derecede gergin ve ızdıraplı bir an oldu. Gölgelelerin arasında tamamen kıpırtısız duruyordu, kocaman gözleri ışığı topluyordu, sıcak hava birden hafif bir sesle yükseldi. Sonra arkasını döndü. Koşarken iskarpinlerinin tıkırtısı duyuluyordu. Koştı. Koştı. Donup kalmıştım, sesin giderek uzaklaşmasını dinledim; sonra ben de döndüm, içimdeki korku çözülerek, devleşerek, başa çıkılmaz hale gelerek ben de peşinden koşmaya başladım. Onu yakalayıp, hemen yetişip onu sevdiğimi, onsuz yapamayacağımı söylemem şarttı; karanlık sokak boyunca peşinden paldır küldür koşarken sanki her saniyeyle Claudia damla damla benden akıp gidiyordu; kalbim gümbürdüyordu, açtı, gümbürdüyor ve bu zorlanmaya isyan ediyordu. Birdenbire zınk diye durdum. Bir sokak lambasının altında durmuş sessizce bana bakıyordu, hiç tanıımıyormuş gibi. ince belini iki elimle kavrayıp havaya, ışığa kaldırdım onu. Yüzü çarpıldı beni incelerken, başını çevirdi, benimle göz göze gelmek istemiyormuş, çok kuvvetli bir tiksintiyi bastırmaya çalışıyormuş gibi. 'Öldürdün beni' diye fısıldadı. 'Canımı aldın!'

" 'Evet' dedim, kalp atışlarını duyabileceğim şekilde tuttum. 'Daha doğrusu almaya çalıştım. Ama senin kalbin gördüğüm kalplerin hiçbirine benzemiyordu, sürekli çarpıyordu, sonunda seni bırakmak zorunda kaldım, itmek zorunda kaldım, kalbimin atışını o kadar hızlandırıyordun ki itmesem ölecektim. Beni Lestat buldu; duygusal Louis, serse m Louis, altın saçlı bir çocukla, bir Kutsal Masumla, *küçük bir kızla* besleniyordu. Seni götürdükleri hastaneden çıkardı, bana tabiatımı öğretmek dışında bir niyeti olduğundan kesinlikle haberim yoktu. 'Al onu, bitir' dedi bana. Tekrar aynı tutkuyu hissettim sana. Biliyorum, temelli kaybettim seni artık. Gözlerinden okuyorum! Bana ölümlülere baktığın gibi tepeden, anlayamadığım soğuk bir kendine yeterlilik seviyesinden bakıyorsun. Ama yaptım. Aynı şeyi hissettim sana karşı tekrar; gümbürdeyen kalbine, bu tene, bu yanağa rezil, dayanılmaz bir açlık. Ölümlü çocukların pembeliğine, tatlı kokusuna sahiptin, tuz ve toz karışık bir tatlılık. Tekrar aldım seni kucağıma ve içtim. Kalbinin beni öldüreceğini sandığım ama umursamadığım bir anda Lestat bizi ayırdı ve kendi bileğini kesip içmen için sana verdi. İçtin sen de. İçtin, içtin, neredeyse bütün kanını içtin, Lestat'ın başı dönüyordu. Ama artık vampirdin. Aynı gece bir insanın kanını içtin, ondan sonra da her gece içmeye devam ettin.'

"Claudia'nın yüzü değişmemişti. Teni fildişi rengi mumların beyazlığındaydı; sadece gözleri canlıydı. Ona başka bir söyleyeceğim yoktu. Yere bıraktım. 'Ben senin canını aldım' dedim. 'Lestat geri verdi onu sana.'

" 'Ve işte buradayım' dedi alçak sesle. 'Ve ikinizden de nefret ediyorum!' "

Vampir sustu.

"Peki ama niye anlattınız?" diye sordu oğlan, saygılı bir aradan sonra.

"Nasıl anlatmazdım?" Vampir hafif şaşırarak başını kaldırıp baktı. "Bilmesi gerekiyordu. Tartması gerekiyordu. Lestat beni aldığı gibi capacanlıyken almamıştı ki onu; onu ben mahvetmişim. Ölecekti! Ölümlü bir hayatı olmayacaktı. Ama ne fark eder? Ölmek hepimiz için yıl meselesi! O sırada daha canlı olarak anladığı şey, bütün insanların bildiği şeydi: Ölüm kaçınılmazdır, eğer insan... bunu seçmezse!" Beyaz ellerini açıp avuçlarına baktı.

"Peki, kaybettiniz mi onu? Gitti mi?"

"Gitmek mi! Nereye gidebilirdi ki? Şu kadarcık bir çocuktuk. Kimin yanında barınacaktı? Efsanelerdeki vampirler gibi bir mezar bulup gündüzleri solucanlarla, karıncalarla yatarak, geceleri hortlayarak küçük bir mezarlığı ve çevresini mi dolaşacaktı? Ama gitmemesinin sebebi bu değildi. Bana çok benzer bir yanı vardı, tıpatıp benzer bir yanı. Lestat'te de aynı şey vardı. Tek başımıza yaşamaya dayanamazdık. Küçük ekibimize ihtiyacımız vardı! Bir ölümlüler ormanıya çevrelenmiştik, el yordamıyla hareket eden, kör, dertlerine dalmış ölümlüler, ölümün gelinleri ve damatları.

"Daha sonra sakın bir tavırla, 'Nefretle birbirimize kenetlenmişiz' dedi bana. Sönmüş şöminenin karşısında buldum onu, uzun bir lavanta dalından küçük tomurcukları koparıyordu tek tek. Onu orada görünce o kadar rahatladım ki her şeyi yapabilirim, her şeyi söyleyebilirdim. Alçak sesle bütün bildiklerimi anlatır mıyım diye sorunca, memnuniyetle anlattım. Çünkü geri kalan her şey, o eski sırrın, canını almış olmanın yanında sıfırdı. Sana anlattığım gibi kendimi anlattım ona, Lestat'in bana nasıl geldiğini, Lestat'in onu kucaklarında, küçük hastaneden çıkarttığı gece neler olduğunu. Hiç soru sormadı, ara sıra başını çiçeklerden kaldırıp bakıyordu. Anlatacaklarım bitti, öylece oturdum, gözlerim yine o pis kurukafaya dikiliydi, çiçeklerin elbisesinin üzerinde hafifçe kayışını dinliyordum, vücudumda, zihnimde tatsız bir uyuşma vardı. 'Senden nefret etmiyorum!' deyince uyandım. Yüksek, yuvarlak damask o minderden aşağı kayıp bana yaklaştı, çiçeklerin kokusu sinmişti üstüne, elinde çiçek yaprakları vardı. 'Ölümlü çocuk kokusu bu mu?' diye fısıldadı. 'Louis. Sevgilim.' Onu kucaklayıp başımı küçük göğsüne gömdüğümü hatırlıyorum, kuş omuzlarını ezercesine; küçük elleri saçlarımı okşuyor, beni teselli ediyor, kucaklıyordu. 'Senin için ölümlüydüm' dedi, gözlerini kaldırıp baktığımda gülümsüyordu; ama dudaklarındaki yumuşaklık uçucuydu, bir an sonra beni görmüyordu baktığı halde, çok hafif, önemli bir müziği dinleyen biri gibi. 'Bana ölümsüz öpücüğünü verdin' dedi, ama bana değil, kendi kendine. 'Beni vampir tabiatınla sevdin.'

" 'Şimdi seni insan tabiatımla seviyorum, böyle bir tabiatım hiç olduysa' dedim ona.

" 'Ah, evet...' dedi, hâlâ düşünceliydi. 'Evet, senin kusurun bu zaten, bunun için sana insanların dediği gibi "Senden nefret ediyorum" dediğimde yüzün perişandı, bunun için şu anda böyle bakıyorsun bana. İnsan tabiatı. Benim insan tabiatım yok. Kısa bir hikâye, anne cesedi ve çocukların canavarlık öğrendiği otel odası hikâyesi de kazandıramaz bana insan tabiatını. Yok benim insan tabiatım. Sana bunları söylediğimde gözlerin korkuyla buz gibi oluyor. Oysa dilim senin dilin. Senin gerçeğe olan tutkuna sahibim. Zihninin iğnesini her şeyin tam ortasına batırma ihtiyacına sahibim senin; sinekkuşunun gagası gibi, çılgınca, hızla çırpınarak, ölümlülere minik ayakları olduğunu fark ettirmeyecek, hiç duramayacağını zannettirecek kadar hızlı, bir arayıştan ötekine, tekrar tekrar tam ortasına saldıran sinekkuşu gibi. Ben senden çok, senin vampir kişiliğimin. Artık altmış beş yıllık uyku sona erdi.'

"*Altmış beş yıllık uyku sona erdi!* Bunu duyduğumda inanmadım, söylediğini tam olarak bildiğine

ve kastettiğine inanmak istemiyordum. Çünkü Lestat'i terk etmeye çalışıp beceremediğim, Claudia'ya âşık olup karıncalanan bey nimi, korkunç sorularımı unuttuğum gecedan bu yana yaşanan tam olarak buydu. Şimdi de korkunç sorular onun dudaklarından dökülüyordu, öğrenmesi şarttı. Ağır ağır odanın ortasına yürümüş ve ezilmiş lavantaları etrafa serpmişti. Gevrek sapını ikiye bölüp dudaklarına götürdü. Bütün hikâyeyi bilerek, 'Demek beni... sana arkadaş olayım diye yarattı' dedi. 'Yalnızlığınla hiçbir zincir seni tutamazdı, o da hiçbir şey veremezdi sana. Bana da hiçbir şey vermiyor... onu sevimli bulurdum eskiden. Yürüyüşünü, bas tonunu kaldırım taşlarına vuruşunu, beni kollarında havalandırışını severdim. Öldürürkenki teslimiyeti de benim duygularıma yakındı. Ama artık sevimli bulmuyorum onu. Sen ise hiç öyle bulmadın, ikimiz de onun kuklaları olduk; sen kalıp ona baktın, ben senin kurtarıcı dostun oldum.

Buna son vermenin zamanı geldi Louis. Onu terk etmenin zamanı geldi.'

"Onu terk etme zamanı.

"O kadar uzun zamandır bunu düşünmemiş, hayal etmemiştim ki; alışmıştım Lestat'e, hayatın değişmez bir kuralıydı sanki. O sırada birbirine karışan belli belirsiz sesler duydum, demek ki Lestat araba yoluna girmişti, birazdan arka merdivende olacaktı. Onun geldiğini her duyduğumda hissettiğim şeyi düşündüm, belirsiz bir endişe, belirsiz bir ihtiyaç. O zaman ondan ebediyen kurtulma, hür olma düşüncesi, unutmuş olduğum serin sular gibi dalga dalga geçti üstümden. Ayağa kalkıp geldiğini fısıldadım Claudia' ya.

" 'Biliyorum' dedi gülümseyerek. 'Öteki köşeyi döndüğünde duymuştum.'

" 'Ama gitmemize asla izin vermeyecek ' diye fısıldadım, oysa sözlerindeki imayı anlamıştım; vampir duyusu keskindi. Harika bir şekilde duruyordu savunma pozisyonunda. 'Gitmemize izin vereceğini sanıyorsan onu hiç tanıımıyorsun demektir' dedim, güveninden telaşa kapılarak.

'Gitmemize izin vermez.'

"Claudia hâlâ gülümsüyordu. 'Ya... *sahiden mi?*' dedi.

"Bir plan yapmaya karar verdik. Hiç vakit geçirmeden. Ertesi gece avukatım geldi, her zamanki gibi tek bir mumun solgun ışığında iş görmekten şikâyet ederek denizaşırı bir yolculukla ilgili kesin talimatlarımı aldı. Claudia'yla ben ilk gemiyle Avrupa'ya gidecektik, hangi limana olursa olsun. Asıl önemlisi, çok değerli bir sandık bizimle birlikte gemiye yüklenecekti, sandığın gündüz evden büyük bir dikkatle alınıp gemiye yüklenmesi gerekebilirdi, ama kendi kamaramıza. Ayrıca Lestat'e ilişkin düzenlemeler vardı. Ona birkaç dükkân ve evin kiralalarıyla Faubourg Marigny'deki küçük bir inşaat şirketini bırakmayı planlamıştım. Bunları seve seve imzaladım. Özgürlüğümüzü satın almak istiyordum; Lestat'i sadece birlikte bir seyahate çıkmak istediğimize, kendisinin alışmış olduğu hayata devam edebileceğine inandırmak istiyordum, kendi parası olacaktı, benden hiçbir şey istemesine gerek kalmayacaktı. Bunca yıldır kendime bağımlı tutmuştum onu. Tabii benden bankeriymişim gibi isterdi parayı, en ters sözlerle teşekkür ederdi; ama bağımlılığınan nefret ederdi. Açgözlülüğüne hitap ederek şüphelerini savuşturabileceğimi umuyordum. Yüzümden her duyguyu okuyabileceğinden emin olduğum için de müthiş korkuyordum. Ondan kaçmanın mümkün olabileceğine inanmıyordum. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun? İnanıyormuş gibi davranıyordum, ama inanmıyordum.

"Bu arada Claudia felaketle flört halindeydi, vampir kitaplarını okuyup Lestat'e sorular sorarkenki sükûneti beni bunaltıyordu. Lestat'in alaylı sözleri, patlamaları karşısında kılı kıpırdamıyor, bazen aynı soruyu başka yollardan defalarca soruyor, Lestat istemeyerek ağzından bir bilgi kırıntısı kaçırsa, dikkatle düşünüyordu. Kitabından başını kaldırmadan, 'Seni hangi vampir yaptı?' diye sorduğunda, Lestat'in hücumuna karşı gözkapaklarını indirdi. Lestat'in şiddetli itirazlarını duymamış gibi, 'Niye

ondan hiç söz etmiyorsun?' diye devam etti. Lestat'in öfkesine karşı bağışıklığı vardı sanki.

" 'İkiniz de açgözlüsünüz!' dedi Lestat ertesi gece, odanın ortasındaki karanlıkta volta atıyordu. Mumun yuvarlak ışığında köşesine kıvrılmış, çevresine kitaplarını üst üste dizmiş olan Claudia'ya baktı kinle. 'Ölümsüzlük yetmiyor size! Yok, siz beleş atın dişine de bakarsınız! Sokaktan geçen herhangi birine teklif etsem üstüne atlar...'

" 'Sen atladın mı üstüne?' diye yavaşça sordu Claudia, dudaklarını neredeyse oynatmadan.

" '...ama siz, siz *sebebini* öğrenmek zorundasınız. Bitmesini mi istiyorsunuz? Canınızı almak benim için size can vermekten çok daha kolay olur!' Bana döndü, Claudia'nın titrek ışığı Lestat'in gölgesini bana doğru uzatıyordu. Sarı saçlarının etrafında bir hale oluşturuyor, parlayan elmacıkkemiği haricinde yüzü karanlıkta kalıyordu. 'Ölmek mi istiyorsunuz?'

" 'Bilinç ölüm değildir' diye fısıldadı Claudia.

" 'Cevap verin bana! Ölmek mi istiyorsunuz?!'

" 'Bütün bunları sen veriyorsun. Hepsi senden geliyor. Can ve ölüm' diye fısıldadı Claudio alayla.

" 'Evet' dedi Lestat. 'Ben veriyorum.'

" 'Hiçbir şey bilmiyorsun' dedi Claudia ciddi bir ifadeyle, sesi o kadar alçaktı ki sokaktan gelen en ufak bir ses bile bastırabilirdi, başım koltuğa dayalı uzanmış vaziyette, istemediğim halde onu duyabilmek için kendimi kastığımı fark ettim. 'Farzet seni yaratan vampir de bir şey bilmiyordu, o vampiri yaratan vampir de bilmiyordu, ondan önceki de bilmiyordu, geriye doğru hep böyle devam etse, hiçlikten gelen hiçlik, hiçliğe varıncaya kadar! Hiçbir bilginin olmadığı bilgisiyle yaşamak zorundayız yani.'

" 'Evet!' diye bağırdı Lestat ansızın, ellerini açarak, sesinde öfkenin dışında bir şey vardı.

"Lestat konuşmuyordu. Claudia da. Lestat yavaşça döndü, benim bir hareketimden irkilmiş gibi, sanki arkasında ayağa kalkmışım gibi. Bana insanların nefesimi hissettiklerinde dönüşlerini hatırlattı, birdenbire, kendilerini tamamen yalnız sandıkları bir anda... yüzümü görüp soluklarının kesilmesinden önceki o korkunç şüphe anında. Bana bâküyordu, dudaklarının kıpırtısını zor seçiyordum. Sonra hissettim. Korkuyordu. Lestat korkuyordu.

"Claudia aynı düz ifadeyle bakıyordu ona, hiçbir duygusunu, hiçbir düşüncesini açığa vurmadan.

" 'Bunu ona sen bulaştırdın...' diye fısıldadı bana Lestat.

"Sertçe bir kibrit çakıp şöminedeki mumlan yaktı, lambaların koyu gölgeliklerini kaldırdı, odada dolaşp ışıklandırdı, sonunda Claudia'nın küçük alevi sağlamlaştı, Lestat sırtını mermer şömineye verip bir ışıktan ötekine baktı, ışıklar huzuru geri getirmiş gibi. 'Ben dışarı çıkıyorum' dedi.

"Lestat sokağa vardığı anda Claudia ayağa kalktı, odanın ortasında ansızın durdu, gerindi, minik sırtı yay gibiydi, kollarını havaya kaldırmış, küçük yumruklarını sıkıştı, gözlerini bir an sımsıkı kapatıp sonra kocaman açtı, bir rüyadan odaya uyanır gibi. Hareketinde müstehcen bir şey vardı; oda Lestat'in korkusuyla titreşiyor, son cevabıyla yankılanıyor gibiydi. Claudia'nın ilgisini *zorla istiyordu*. Düşünmeden başka yere bakmak üzere dönmüş olmalıyım ki, koltuğumun yanında durup elini kitabımın, saatlerdir okumadığım kitabımın üstüne koydu. 'Dışarı gel benimle.'

" 'Haklıymışsın. Hiçbir şey bilmiyor. Bize anlatacak hiçbir şeyi yok' dedim.

"Aynı alçak ses tonuyla, 'Bir şey bildiğini gerçekten düşündüğün oldu mu hiç?' diye sordu. 'Kendi cinsimizden başkalarını bulacağız' dedi. 'Orta Avrupa'da bulacağız. Orada öyle çoklar ki hem kurgu hem de gerçek hikâyeleri ciltlerce kitabı dolduruyor. Eminim bütün vampirler, bir yerden geldilerse,

oradan geldiler. Onunla çok fazla oyalandık. Dışarı çık. Bırak ten zihni eğitsin.'

"*Bırak ten zihni eğitsin*, bu sözleri söylediğinde yanılmıyorsam zevkle ürperdim. 'Kitapları bir kenara bırak, öldür' diye fısıldıyordu. Onun peşinden merdiveni indim, avluya geçtim, dar bir ara sokaktan bir başkasına yürüdüm. Sonra kollarını açarak bana döndü, kucağıma alayım diye, yorgun olduğundan değil tabii; sadece kulağıma yakın olmak, boynuma sarılmak istiyordu. 'Ona planımdan, yolculuktan, paradan söz etmedim' dedim ona, ölçülü adımlarla yol alırken kucağımda tüy kadar hafif olan Claudia'da anlayamadığım bir şeyler olduğunun farkındaydım.

" 'Öteki vampiri öldürmüş' dedi.

" 'Yo, nereden çıkardın bunu?' dedim. Ama beni rahatsız eden, kıpırtısız kalmak isteyen bir su birikintisine benzeyen ruhumu dalgalandıran, bunun dile getirilmesi değildi. Claudia beni ağır ağır bir şeye doğru götürüyormuş, karanlık sokaktaki acelesiz yürüyüşümüzü yöneten oymuş gibi bir duyguya kapıldım. 'Çünkü biliyorum artık' dedi otoriter bir tavırla. 'Vampir onu köle yaptı, ben nasıl köle olamazsam o da köle olamazdı, bu yüzden de öldürdü onu. Öğrenebileceklerini öğrenmeden öldürdü, sonra panik içinde seni kölesi yaptı. Sen de onun kölesi oldun.'

" 'Aslında hiç olmadım..' diye fısıldadım. Şakağımda yanağının basıncını hissettim. Soğuktu, öldürmeye ihtiyacı vardı. 'Köle olmadım. Sadece akılsız bir suçortağı oldum ' diye itiraf ettim, hem ona, hem kendime. Öldürme ateşinin içimde yükseldiğini, açlığın düğümlendiğini, şakaklarımın zonkladığını hissediyordum, sanki damarlarım çekiliyordu, vücudum çarpılmış damarlardan bir harita olabiliirdi sanki.

" 'Hayır, köle' diye ısrar etti aynı ciddi, tekdüze tonda, yüksek sesle düşünüyormuş gibiydi, her kelime bir keşifti, bir bulmacanın parçasıydı. 'Ben ikimizi de özgürlüğe kavuşturacağım.'

"Durdum. Eli beni itiyor, acele ediyordu. Katedralin yanındaki uzun, geniş sokaktan aşağı, Jackson Meydanı'nın ışıklarına doğru yürüyorduk, sokağın ortasında ay ışığında gümüş sular hızla akıyordu. '*Onu öldüreceğini* dedi.

"Sokağın sonunda donup kaldım. Claudia'nın kucağımda kıpırdadığını, aşağı doğru kaydığını hissettim, benim ellerimin beceriksiz yardımı olmadan benden kurtulabileceğini göstermek ister gibi. Onu taş kaldırıma bıraktım. Hayır, dedim ona, başımı iki yana salladım. O sırada daha önce tarif ettiğim duyguya kapıldım; etrafımdaki binalar Cabildo, katedral, meydanı çevreleyen evler hepsi ipektendi, hayaldi, şiddetli bir rüzgârla bir anda dağılacak, toprakta açılan yarık ise gerçek olacaktı. 'Claudia' dedim, soluğum tıkanarak, başımı başka yöne çevirdim.

" 'Niye öldürmeyecekmışım?' dedi, berrak sesi yükseldi, tizleşti. 'Ne faydası var bana?! Bana verecek hiçbir şeyi yok! Üstelik de onun yüzünden acı çekiyorum, buna katlanacak değilim!'

" 'Keşke bizim de ona bir faydamız olmasaydı!' dedim. Ama heyecanım yalandı. Umutsuzdu. Claudia benden uzaklaşmıştı, küçük omuzları dik, kararlı, adımları aceleciydi; pazar günü annesi babasıyla gezintiye çıktığında tek başınaymış gibi yapmak isteyip önden yürüyen küçük bir kız çocuğu misali. 'Claudia!' diye arkasından bağırıp uzun bir adımda ona yetiştim. İnce beline uzandığımda demir gibi kaskatı kesildiğini hissettim. 'Claudia, onu öldüremezsın!' diye fısıldadım. Taşların üstünden tıkırtıyla geri sekti, kaldırımdan sokağa indi. Bir Cabriolet, ani bir kahkaha tufanı, at nalı ve tahta tekerlek gürültüsüyle yanımdan geçti. Sokak birden sessizliğe büründü. Claudia'ya uzandım, inanılmaz bir mesafeyi geçip Jackson Meydanı'nın kapısında buldum onu, elleri dövme demir parmaklıkları sımsıkı kavramıştı. Yanına eğildim. 'Ne hissedersen hisset, ne söylersen söyle, onu öldürmeyi düşündüğüne inanmıyorum' dedim.

" 'Neden peki? Onu bu kadar kuvvetli mi sanıyorsun?!' dedi; gözleri meydandaki heykele dikilmiş iki iri ışık gölüydü.

" 'Senin sandığından daha kuvvetli! Hayal edebileceğinden de daha kuvvetli! Nasıl öldürmeyi düşünüyorsun onu? Becerilerini ölçemezsin bile. Bilmiyorsun!' diye yalvardım ona, ama hiçbir şekilde etkilenmediğini görüyordum, büyülenmişçesine oyuncakçı vitrinine dalıp gitmiş bir çocuk gibiydi. Ansızın dili dişlerinin arasında hareket edip alt dudağına değdi, bu bir anlık garip hareket vücudunda hafif bir şok etkisi yaptı. Kan tadı aldım. Ellerimde çaresiz, dokunulur bir şey hissettim. Öldürmek istiyordum. Meydana açılan yollarda, pazarda, rıhtımda hareket eden insanların kokusunu, sesini alıyordum. Tam onu tutup bana bakmaya zorlayacak, lafımı dinlemesi için gerekirse sarsacaktım ki, iri, parlak gözlerini bana çevirdi. 'Seni seviyorum Louis' dedi.

" 'Öyleyse dinle beni Claudia, yalvarırım sana' diye fısıldadım, sarılarak; yakından gelen fısıltılar, gecenin birbirine karışmış seslerini bastırarak ağır ağır yükselen insan konuşmaları birden dürtmüştü beni. 'Onu öldürmeye çalışırsan mahveder seni. Böyle bir şeyi emin bir yoldan yapman imkânsız. Yolunu bilmiyorsun. Onunla kapışırsan her şeyi kaybedersin. Claudia, buna dayanamam.'

"Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. 'Hayır Louis' diye fısıldadı. 'Öldürebilirim onu. Şimdi sana başka bir şey söylemek istiyorum, ikimizin arasında kalacak bir sır.'

"Başımı iki yana salladım, ama o daha da çok sokuldu bana, gözlerini yere indirdi, uzun kirpikleri neredeyse yuvarlak yanaklarına değiyordu. 'Sır şu Louis: Onu öldürmek istiyorum. Zevk alacağım öldürmekten!'

"Yanına diz çöktüm, dilim tutulmuştu sanki, gözleri geçmişte birçok kez olduğu gibi beni inceliyordu, sonra konuşmaya başladı; 'Ben her gece insan öldürüyorum. Onları baştan çıkarıyor, kendime yaklaştırıyorum, doymak bilmeyen bir açlıkla, hiç bitmeyen, sürekli bir arayışla... ne olduğunu bilmediğim bir şeyin arayışıyla...' Parmaklarını dudaklarına götürüp bastırdı, ağzı yarı açıktı, parıldayan dişlerini görebiliyordum. 'Hiçbiri umurumda değil, nereden geldikleri, yollarına çıkmasam nereye gidecekleri. Ama ondan nefret ediyorum! Onun ölmesini *istiyorum* ve sağlayacağım da. Zevkle hem de.'

" 'Ama Claudia, o ölümlü değil. Ölümsüz o. Hiçbir hastalık onu etkilemez. Zaman onun karşısında güçsüz. Dünya durdukça varolabilecek bir hayata karşı tehdit savuruyorsun!'

" 'Ah, evet, mesele tam da bu!' dedi huşu içinde. 'Yüzyıllar sürebilecek bir ömür. Öyle bir kan, öyle bir güç. Onu öldürünce hem kendi gücüne, hem de onun gücüne sahip olacak mıyım sence?'

"Artık kızmıştım. Ansızın kalkıp sırtımı döndüm ona. Yakınımda insan fısıltıları duyuyordum. Baba-kız hakkında, sık rastlanan bir sevgi ve bağlılık görüntüsü hakkında fısıldaşıyorlardı. Bizden söz ettiklerini anladım.

" 'Gereği yok' dedim Claudia'ya. 'Ne mantığa sığar, ne de...'

" 'Ne? İnsanlığa mı? Katil o!' diye tısladı. 'Tek başına gezen bir yırtıcı!' Lestat'in kendi terimini kullanıyordu alayla.

"Bana karışma, ne zaman yapacağımı öğrenmeye, aramıza girmeye kalkışma...' Beni susturmak için elini kaldırdı, elimi sımsıkı kavradı, minik parmakları acı çeken tenime batıyordu. 'Eğer karışırsan beni mahva sürüklersin. Cesaretimi kıramazsın.'

"Sonra bir telaş, başlığının kurdeleleri savrularak, iskarpin tıkırtıları arasında uzaklaştı. Dönüp yürüdüm, nereye gittiğime dikkat etmeden, şehrin beni yutmasını isteyerek; artık açlığın mantığı bastırarak şekilde içimde yükseldiğini hissediyordum. Açlığa son vermeyi neredeyse istemiyordum.

Arzunun, heyecanın bilinci kör etmesine izin verme ihtiyacı içindeydim; avı düşünüyordum tekrar tekrar, bir sokaktan çıkıyor, diğerinden iniyor, karşı konulmaz biçimde ona doğru ilerliyordum; beni labirentin içinde çekip götüren bir ip, diye düşünüyordum. Ben ipi çekmiyorum. İp beni çekiyor... Sonra Rue Conti'de durdum; boğuk bir gök gürlemesi, tanıdık bir ses duydum. Üst katta bir salondaki eskrimcilerdi, boş tahta zeminin üzerinde ilerliyor, geriliyor, hızlanıyorlardı, kılıçları havada vızıldıyordu. Sırtımı duvara yasladım, yüksek, çıplak pencerelerden görebiliyordum onları, gecenin geç saatlerine kadar düello yapan genç erkekler, sol kol bir dansçı kolu pozisyonunda, ölüme giden zarafet, kalbe nişan alan zarafet, gümüş kılıcı batıran, kılıcın cehenneme çektiği genç Freniere'in görüntüleri. Dar, ahşap merdivenden sokağa biri indi genç bir delikanlı, o kadar gençti ki, yanakları parlak, tombul çocuk yanaklarıydı; yüzü eskrimden pembeleşmiş, ateş basmıştı, şık gri ceketinin ve kırmalı gömleğinin altında tatlı bir losyon ve tuz kokusu. Sahanlığın soluk ışığından dışarı çıkarken sıcaklığını hissedebiliyordum. Kendi kendine gülüyor, neredeyse duyulmayacak şekilde kendi kendine konuşuyor, başını sallayarak yürüdükçe kahverengi saçları gözlerine düşüyor, fısıltıları bir yükseliyor, bir alçalıyordu. Sonra beni görüp birden durdu. Gözlerini dikip baktı, gözkapakları seğirdi, hemen güldü, tedirgin bir halde. 'Affedersiniz!' dedi Fransızca. 'Korkuttunuz beni!' Sonra tam eğilerek resmi bir selam verip belki arkamdan dolaşacakken kıpırtısız kaldı, kızarmış yüzüne hayret yayıldı. Pembe yanaklarında kalbin atışını görüyor, genç, diri bedeninden birden fişkıran terin kokusunu alıyordum.

" 'Beni lambanın ışığında gördün' dedim ona. 'Yüzüm sana ölüm maskesi gibi göründü.' "

"Dudakları aralandı, dişleri birbirine değiyordu, bilinçsizce başını öne doğru salladı, gözleri şaşkındı.

" 'Geç!' dedim ona. 'Çabuk.' "

Vampir sözlerine ara verdi, sonra devam edecekmiş gibi hareket etti. Ama konuşmayıp uzun bacaklarını masanın altına uzattı, geriye yaslanıp ellerini başına bastırdı, şakaklarına müthiş bir basınç yapar gibi.

Kendi kendini kucaklar gibi büzülmüş oturan oğlan ağır ağır doğruldu. Kasete göz attı, sonra vampire baktı. "Ama birini öldürdünüz o gece," dedi.

"Her gece," dedi vampir.

"Öyleyse onu niye bıraktınız?" diye sordu oğlan. "Bilmiyorum," dedi vampir, ama gerçek bir bilmiyordumdan çok boşver tonunda. "Yorgun görünüyorsun," dedi vampir. "Üşüyor gibisin."

"Önemli değil," dedi oğlan aceleyle. "Bu oda biraz soğuk; benim için fark etmez. Siz üşümüyorsunuz, değil mi?"

"Hayır." Vampir gülümsedi, sonra omuzları sessiz bir gülüşle sarsıldı.

Bir süre vampir düşünür, oğlan vampirin yüzünü inceler gibi, durdular. Vampirin gözleri oğlanın kol saatine çevrildi.

"Claudia başarılı olamadı, değil mi?" diye yavaşça sordu oğlan.

"Senin gerçek tahminin ne?" diye sordu vampir. Arkasına yaslanmıştı. Dikkatle oğlana bakıyordu.

"Claudia'nın dediğiniz gibi... mahvolduğu " dedi oğlan; sözleri hissederek söylemişti, *mahvolduğu* dedikten sonra yutkundu. "Doğru mu?" diye sordu.

"Yapamaz mıydı sence?" diye sordu vampir.

"Ama Lestat çok güçlüydü. Siz de söylediniz ya, ne gibi güçlere sahip olduğunu, ne gibi sırlar

bildiğini bilmiyormuşsunuz. Claudia onu ne şekilde öldürebileceğini nasıl bilebilirdi? Ne yapmayı denedi?"

Vampir uzun bir süre oğlana baktı, yüz ifadesi oğlan için anlaşılmazdı, sonunda gözlerini kaçırdı, vampirin gözleri yakıcı alevlerdi sanki. "Cebindeki o şişeden niye içmiyorsun?" diye sordu vampir. "Isıtır seni."

"Ha, o mu..." dedi oğlan. "İçecektim de..."

Vampir güldü. "Kabalık olur diye düşündün!" dedi, sonra birden bacağına bir şaplak indirdi.

"Evet, doğru," dedi oğlan gülümseyerek, omuz silkti; küçük matarayı çıkardı ceketinin cebinden, yaldızlı kapağını çevirip açtı, bir yudum aldı. Şişeyi tutup vampire baktı.

Vampir, "Hayır," diyerek gülümseyip elini sallayarak reddetti ikramı.

Sonra yüzü yine ciddileşti, arkasına yaslanıp sözüne devam etti.

"Lestat'in Rue Dumaine'de müzisyen bir arkadaşı vardı. Madam LeClair adında birinin evindeki resitalde görmüştük onu, o da o sıralar çok moda olan Rue Dumaine'de oturuyordu; Lestat'in ayrıca ara sıra gönül eğlendirdiği bu Madam LeClair, müzisyene yakındaki bir konakta bir oda bulmuştu, Lestat sık sık giderdi oraya. Sana söylemiştim, kurbanlarıyla oyun oynar, arkadaşlık kurar, onları baştan çıkarıp kendisine güvenmelerini, hoşlanmalarını, hatta âşık olmalarını sağlar, sonra öldürürdü. Görünüşe bakılırsa bu delikanlıyla da oyun oynuyordu, ama daha önce gördüğüm bu tür dostlukların hepsinden uzun sürmüştü. Delikanlı güzel besteler yapıyordu, Lestat sık sık yeni bestelediği parçaların notalarını eve getirir, salondaki kuyruklu piyanoda çalardı. Çocuk çok yetenekliydi, ama bestelerini satamayacağı belliydi, çünkü çok rahatsız edici bir müzikti. Lestat ona para verir, üst üste birçok akşamını onunla geçirir, çoğu kez çocuğu hayatta gidemeyeceği restoranlara götürür, beste yapması için gerekli kâğıt kalemleri alırdı. "Dediğim gibi, Lestat'in bu tür bütün dostluklarından daha uzun sürmüştü. Kendine rağmen bir ölümlüye mi bağlandığını, yoksa özellikle büyük bir ihanet ve zalimliğe mi hazırlandığını kestiremiyordum. Claudia'yla bana birkaç kere çocuğu doğrudan öldürmeye niyetli olduğunu belirtmiş, ama öldürmemişti. Tabii ben de ne hissettiğini hiç sormadım, çünkü sorunun yaratacağı şamataya değmezdi. Lestat'i bir ölümlü büyülesin! Sinirinden salondaki mobilyayı parçalardı herhalde.

"Ertesi gece demin anlattığım gecede n sonra kendisiyle birlikte delikanlının evine gitmemi isteyerek müthiş sinirimi bozdu. Son derece dostça bir tavrı vardı, benim arkadaşlığımı istediği hallerinden birindeydi. Zevk Lestat'te bunu ortaya çıkarırdı. İyi bir oyun, opera, bale görmek istediğinde, hep beni yanında isterdi. *Macbeth*'i Lestat'le birlikte on beş kere görmüş olmalıyım. Her temsiline giderdik, amatör topluluklarınkine bile; Lestat oyundan sonra iri adımlarla eve yürürken, 'Yarın ve yarın ve yarın!' diye bağırdı bana, hatta parmağını uzatıp yanımdan geçen yabancılara; sarhoşmuş gibi etrafından dolaşırdı insanlar. Ama bu coşkusu bir taşkınlık haliydi ve bir anda geçiverirdi; benim dostça bir-iki sözüm, arkadaşlığını eğlenceli bulduğumu ima edecek bir cümlem, bu tür olaylara aylarca yanaşmamasına neden olabilirdi. Hatta yıllarca. Ama o gece, böyle bir ruh halinde bana gelip delikanlının odasına çağırdı. Israr ederken kolumu sıkmaya bile tenezzül etti. Bense içe dönmüş kasvetli bir halde, saçma sapan bir bahane ileri sürdüm sadece Claudia'yı, avukatı, yakındaki felaketi düşünüyordum. Ben hissediyordum, onun hissetmemesine de şaşıyordum. Sonunda yerden bir kitap alıp üstüme fırlatarak, 'Sen lanet olası şiirlerini oku madem öyle! Çürüyüp kal burada!' diye bağırdı ve dışarı fırladı.

"Bu beni çok rahatsız etti. Ne kadar rahatsız olduğumu anlatamam. Lestat'i soğuk, cansız, ölü düşledim. Claudia'ya bu işten vazgeçmesi için yalvarmaya karar verdim. Kendimi güçsüz, umutsuzca

bitkin hissediyordum. Ama Claudia'nın kapısı dışarı çıkıncaya kadar kilitliydi, Lestat gevezelik ettiği sırada bir saniyelik görebilmiştım onu; paltosunu giyerken, danteller ve güzellikten oluşın alımlı bir görüntü olarak; yine karpuz kollar, göğsünde pınor bir kurdele, minik elbisenin altından görünen beyaz dantel çoraplar, gıcır gıcır beyaz iskarpınler. Çıkarken bana soğuk bir bakış fırlatmıştı.

"Daha sonra döndüğümde doygunluk vardı üstümde, bir süre kendi düşüncelerimin beni rahatsız edemeyeceğı kadar gevşek durumdaydım, yavaş yavaş, bu gecenin meşum gece olduğunu hissetmeye başladım. Bu gece deneyecekti Claudia.

"Bunu nereden bildiğimi anlatamam sana. Evle ilgili bazı şeyler beni rahatsız ediyor, irkiltiyordu. Claudia arka salonda, kapalı kapılar ardında hareket ediyordu. Bana orada başka bir ses daha varmış, bir fısıltı varmış gibi geldi. Claudia eve kimseyi getirmezdı; Lestat'ten başka kimse birini getirmezdı, o da sokak kadınlarını getirirdi. Orada biri olduğunu biliyordum, buna rağmen kuvvetli bir koku almıyordum, duymam gereken sesleri duymuyordum. Ayrıca havada yemek ve içki kokusu vardı. Kuyruklu piyanonun üstündeki gümüş vazoda kasımpatları duruyordu Claudia için ölüm anlamı taşıyan çiçekler.

"Sonra Lestat geldi, yavaşça bir şarkı mırıldanıyor, bastonu helezoni merdivenin parmaklıklarını ta-ra-ta-tat diye tarıyordu. Uzun koridora geçti, yüzü avdan sonra kızarmıştı, dudakları pespembeydi; notalarını piyanonun üstüne koydu. 'Onu öldürdüm mü, öldürmedim mi?'" Parmağını bana uzatarak soruyu patlattı. 'Senin tahminin ne?'

" 'Öldürmedin' dedim hissizce. 'Çünkü beni de davet ettin, oysa böyle bir avı paylaşmaya imkânsız davet etmezdin.'

" 'Ha, bir dakika! Yoksa benimle gelmedin diye sinirlenip mi öldürdüm?'" dedi ve tuşların üstündeki kapağı açtı. Şafağı kadar bu şekilde devam edebileceğı belliydi. Coşmuştu. Notaları çevirişini seyrederken, aklımdan düşünceler geçiyordu: Ölebilir mi? Gerçekten ölebilir mi? Claudia bunu yapmaya niyetli mi? Bir an, Claudia'ya gidip her şeyden, planladığımız yolculuktan bile vazgeçip eskisi gibi yaşamaya devam etmemiz gerektiğini söylemek geldi içimden. Ama artık geri dönüş olmadığını hissediyordum. Lestat'i sorguya çekmeye başladığı günden beri bu her neyse kaçınılmazdı. Üzerimde bir ağırlık hissetim, beni sandelyeme bağılıyordu.

"Lestat iki akora bastı. Parmak aralığı çok genişti, hayattayken bile iyi bir piyanist olabilirdi. Ama çalışı ruhsuzdu; müziğın dışındaydı daima, sanki sihirle, vampir duyuları ve kontrolüyle piyanodan müziğı çıkarırmış gibi; müzik ondan geçmez, müziğı kendinden geçirmezdi. 'E, öldürdüm mü onu?' diye sordu tekrar.

" 'Hayır, öldürmedin' dedim tekrar, oysa tam tersini de söyleyebilirdim. Yüzümdeki maskeyi korumaya harcıyordum bütün çabamı.

" 'Doğru bildin. Öldürmedim' dedi. 'Ona yakın olmak, tekrar tekrar, onu öldürebilirim, öldüreceğim de, ama şimdi değil, diye düşünmek heyecanlandırıyor beni. Sonra onu bırakıp mümkün olduğu kadar ona benzeyen birini bulmak heyecanlandırıyor. Kardeşleri olsaydı... teker teker öldürürdüm onları. Bütün aile, vücutlarındaki kanı kurutan esrarengiz bir hummaya kurban giderdi!' dedi, çığırtnan taklidi yaparak. 'Claudia ailelere bayılır. Aile dedim de, duymuşsundur herhalde. Freniere arazisi periliymiş; kâhya dayandıramıyorlarmış, köleler kaçıyormuş.'

"Bu özellikle dinlemek istemediğim bir konuydu. Babette genç yaşta, delirerek ölmüştü, son zamanlarda Pointe du Lac harabelerine gitmesi yasaklanmıştı, orada şeytanı gördüğünü, onu bulması gerektiğini söylüyordu ısrarla; orada burada dedikodularını duyup öğrenmişim. Sonra cenaze haberlerini aldım. Ona gitmeyi, yaptığımı düzeltmenin bir yolunu bulmayı düşündüğüm çok olmuştu;

bazen de, her şeyin kendi kendine düzeleceğini düşünürdüm; her gece insan öldürdüğüm yeni hayat tarzım, ona, kız kardeşime, herhangi bir ölümlüye duyduğum bağlılıktan çok uzaklaştırmıştı beni. Sonunda trajediyi tiyatro balkonundan seyreder gibi seyrettim; ara sıra uygulanarak, ama hiçbir zaman parmaklıktan atlayıp sahnedeki oyunculara katılacak kadar etkilenmeden.

" 'Ondan söz etme' dedim Lestat'e.

" 'Tamam canım. Ben plantasyondan söz ediyordum, ondan değil. O! Sevgilin, hayallerinin kadını.' Gülümsedi bana. 'Aslında her şey sonunda benim istediğim gibi oldu, değil mi? Neyse, genç arkadaşımı anlatıyordum sana...'

" 'Müziği çalsan' dedim yavaşça, zorlamadan, ama mümkün mertebe ikna edici olmaya çalışarak. Bazen Lestat'i böyle kandırırdım. Bir şeyi tam gerektiği gibi söylersem, düşünmeden dediğimi yapıverirdi. Bu sefer de aynen öyle oldu; 'Salak' der gibi bir homurtuyla notaları çalmaya başladı. Arka salonun kapısının açıldığını, Claudia'nın koridorda ilerleyen ayak seslerini duydum. Gelme Claudia, diye düşünüyor, hissediyordum; hepimiz mahvolmadan vazgeç. Ama holdeki aynaya kadar aynı kararlılıkta ilerledi. Küçük komodinin çekmecesini açtığını duydum, sonra da saç fırçasının hışıltısını. Çiçek kokulu bir parfüm sürmüştü. Yavaşça dönüp baktım, kapıda, yine beyazlar içinde belirdi, halının üstünde sessizce yürüyüp piyanoya yaklaştı. Klavyenin ucunda durdu, ellerini ahşabın üzerinde kavuşturup çenesini ellerine dayadı, gözlerini Lestat'e dikti.

"Lestat'in profilini, onun arkasında da Claudia'nın Lestat'e çevrilmiş küçük yüzünü görüyordum. 'Yine ne var?!' dedi Lestat, sayfayı çevirip elini bacağına koyarak. 'Sinirimi bozuyorsun. Varlığın sinirime dokunuyor!' Gözleri sayfada gezindi.

" 'Sahi mi?' dedi Claudia en tatlı sesiyle.

" 'Evet öyle. Ayrıca sana bir şey söyleyeyim mi, senden daha iyi bir vampir olabilecek biriyle tanıştım.'

"Bu sözü beni afallattı. Ama devam etmesi için ısrar etmem gerekmedi. 'Ne demek istediğimi anlıyor musun?' diye sordu.

" 'Bundan korkmam mı gerekiyor?' dedi Claudia.

" 'Tek çocuk olduğun için şımardın sen' dedi Lestat.

"Bir kardeşe ihtiyacın var. Daha doğrusu, benim bir kardeşe ihtiyacım var. İkinizden de bıktım usandım. Kendi hayatını zehir eden haris, düşünce kumkuması vampirlersiniz. Hiç hoşuma gitmiyor.'

" 'Üçümüz bütün dünyayı vampirlerle doldurabiliriz herhalde' dedi Claudia.

" 'Sana öyle geliyor!' dedi Lestat gülümseyerek, sesinde zafer edasıyla. 'Yapabileceğini mi sanıyorsun? Louis sana nasıl yapıldığını ya da nasıl yapıldığını sandığını anlatmış olmalı. Bu güce sahip değilsin, *ikiniz* de değilsiniz! dedi.

"Claudia'nın buna canı sıkılmış gibiydi. Hesaba katmadığı bir nokta. Lestat'i incelemekteydi. Ona tam olarak inanmadığı belliydi.

" 'Sen bu güce nasıl sahip oldun peki?' diye sordu alçak sesle, ama biraz alaylı.

" 'Hayatım, bu belki de hiçbir zaman öğrenmeyeceğin şeylerden biri. Bizim yaşadığımız Erebos karanlığının bile bir aristokrasisi olması gerek.'

" 'Yalancı seni' dedi Claudia kısa bir kahkahayla. Tam Lestat'in parmakları tekrar tuşlara dokunurken, 'Ama planlarımı bozdun ' dedi.

" 'Planlarımı mı?' dedi Lestat.

" 'Yalancılar kralı olduğun halde seninle barışmaya gelmişim. Sen benim babamsın. Seninle barışmak istiyorum. Her şey eskisi gibi olsun istiyorum.'

"Bu sefer inanmayan Lestat'ti. Bana bir bakış fırlatıp Claudia'ya döndü. 'Olabilir. Soru sormayı kes yeter. Beni izlemekten vazgeç. Başka vampir yok ! Sen burada yaşıyorsun, burada kalacaksın!' Bir an kendi sesi kafasını karıştırmış gibi şaşkın, kaldı. 'Ben sana bakıyorum. Hiçbir şeye ihtiyacın yok.'

" 'Hiçbir şey de bilmiyorsun, sorularımdan da o yüzden nefret ediyorsun. Hepsini anladım. Şimdi gel barışalım, çünkü başka yapılacak bir şey yok. Sana bir hediyem var.'

" 'Umarım senin hiç sahip olamayacağın cevherleri olan güzel bir kadındır' dedi Lestat, Claudia'ya tepeden tırnağa süzerek. Claudia'nın yüzü değişti. Hiç görmediğim şekilde kendine hakimiyeti azaldı neredeyse. Ama sonra başını iki yana sallayıp küçük, yuvarlak kolunu uzattı ve Lestat'i kolundan çekti.

" 'Söylediklerim ciddiydi. Seninle tartışmaktan bıktım. Cehennem nefrettir, ebediyen nefret içinde yaşayan insanlardır. Biz cehennem değiliz. Hediyemi ister kabul et, ister etme, benim için fark etmez. Yeter ki bu işe bir son verelim. Yoksa Louis canından bezip ikimizi de terk edecek. ' Lestat piyanonun başından kalksın diye uğraşıyordu, ahşap kapağı tuşların üzerine indirdi, Lestat'in taburesini kapıya çevirip kendisi de kapıya gitti.

" 'Ciddisin sen. Hediyen, ne demek bu hediyen?'

" 'Yeterince beslenmemişsin, renginden, gözlerinden belli. Bu saatte yeterince beslendiğin görülmemiştir. Şöyle diyebiliriz: Sana hoş bir an hediyen edeceğim. *Bırakın, çocuklar bana gelsinler, diye* fısıldadı ve gözden kayboldu. Lestat bana baktı. Hiçbir şey söylemedim. Uyuşturucu etkisi altında gibiydim. Lestat'in yüzünde merak, şüphe okunuyordu. Claudia'nın peşinden koridoru geçti. Sonra uzun, bilinçli bir inleme duydum, tam bir açlık ve şehvet bileşimi.

"Kapıya vardığımda (acele de etmedim), kanepenin üzerine eğilmişti. Yumuşak kadife yastıkların arasında iki küçük oğlan çocuğu birbirlerine sokulmuş yatmaktaydı, çocuklara has mutlu bir teslimiyetle uykuya bırakmışlardı kendilerini, pembe ağızları açık, küçük yuvarlak yüzleri pürüzsüz. Tenleri nemli ve parlaktı, daha esmer olanının bukleleri ıslanmış, alına yapışmıştı. Acınası, bir örnek kıyafetlerinden öksüz olduklarını hemen anladım. En güzel porselenlerimizle önlerine konmuş olan yemeği silip süpürmüşlerdi. Masa örtüsüne içki dökülmüştü, yağlı tabak çatalların arasında yarısı boşalmış küçük bir şişe duruyordu. Ama odada hoşuma gitmeyen bir koku vardı. Uyuyan çocukları daha iyi görebilmek için yaklaştım, boynuları açıktaydı ama hiç dokunulmamıştı. Lestat esmer olanının yanına çökmüştü; ötekinden çok daha güzeldi bu. Bir katedralin renkli kubbe resimlerinin arasında yer alabilirdi. En fazla yedi yaşındaydı, iki cinse de ait olmayan kusursuz bir melek güzelliğine sahipti. Lestat elini yavaşça oğlanın solgun boynuna götürdü, sonra ipek dudaklarına dokundu. Yine o özlemle, tatlı, ızdıraplı bir beklentiyle dolu dolu inlemesini koyverdi. 'Ah... Claudia...' diye içini çekti. 'Kendini aştın. Nereden buldun bunları?'

"Claudia cevap vermedi. Karanlıkta kalan bir koltuğa çekilmişti, iki büyük mindere yaslanmış oturuyordu, bacaklarını yuvarlak mindere dümdüz uzatmıştı, bilekleri bükülmüştü, beyaz iskarpinlerinin altı görünmüyordu, kavisli üst kısımları, sıkıca bağlanmış, ince küçük bantları açıktaydı. Lestat'e bakıyordu. 'Konyakla sarhoş oldular' dedi. 'Birer kaparçık!' Masayı gösterdi. 'Onları görünce seni düşündüm... bunu onunla paylaşırsam, o bile affeder, diye düşündüm.'

"Lestat, Claudia'nın iltifatlarıyla yumuşamıştı. Claudia' ya baktı, uzanıp beyaz dantel çoraplı bileğini tuttu. 'Minik ördek!' diye fısıldayıp güldü, ama sonra talihsiz çocukları uyandırmak

istemiyormuş gibi sustu. Claudia'ya samimi, baştan çıkartıcı bir tavırla işaret etti, 'Gel yanıma otur' dedi.

'Sen onu al, ben bunu. Hadi.' Claudia gelip öteki oğlanın yanına sokulunca Lestat, Claudia'yı kucakladı. Oğlanın ıslak saçlarını okşadı, parmağını yuvarlak gözkapaklarında, kirpiklerinde gezdirdi. Sonra gevşemiş elini oğlanın yüzüne kapatıp şakaklarına, yanaklarına, çenesine dokundu, pürüzsüz cildini okşadı. Benim ve Claudia'nın varlığını unutmuştu, ama sonra elini çekip bir an kıpırdamadan durdu, arzusu başını döndürüyormuşçasına. Tavana bir göz attı, sonra mükellef ziyafete baktı. Oğlanın kanepenin arkılığına dayalı başını yavaşça döndürdü, çocuğun kaşları bir an çatıldı, dudaklarından bir inilti çıktı.

"Claudia gözlerini Lestat'ten ayırmadan sol elini kaldırdı, yanında yatan çocuğun düğmelerini çözdü yavaşça, sonra elini partial küçük gömlekten içeri sokup çıplak tenine dokundu. Lestat de aynı şeyi yaptı, ama ansızın eli kendi başına bir varlıkmiş ve kolunu gömlekten içeri çekiyormuş, oğlanın küçük göğsünü sıkıca sarıyormuş gibi oldu; Lestat kanepenin minderlerinden aşağı kayıp yere diz çöktü, kolu oğlanın gövdesini sımsıkı sarıyordu, onu iyice kendine çekti, yüzünü oğlanın boynuna gömdü. Dudakları boynunda, göğsünde, minik göğüs ucunda gezindi, sonra öteki kolunu açık gömleğin içine sokup çocuğu iki koluyla hapsederek doğrulttu ve dişlerini boğazına geçirdi. Oğlanın başı arkaya düştü, kucaklanırken bukleleri sallanıyordu, tekrar hafifçe inledi, gözkapakları titreşti ama hiç açılmadı. Lestat çocuğu göğsüne bastırmış, dizleri üstünde vargücüyü emiyordu, kendi sırtı yay gibi bükülmüş, kasılmıştı, vücudu kucağında çocukla öne arkaya sallanıyordu, uzun iniltileri ağır salıntısının ritmine uygun olarak yükselip alçalıyordu, sonra birden bütün vücudu gerildi, elleri çocuğu itmeye çalışır gibi çırpınıyordu, sanki çaresiz uykusunda çocuk asılıyordu Lestat'e; sonunda çocuğa tekrar sarılıp yavaşça ileri uzandı, yastıkların üzerine bıraktı onu, daha yavaş emiyordu, hemen hiç ses duyulmuyordu.

"Sonra geri çekildi. Eliyle çocuğu aşağı bastırdı. Olduğu yere diz çöktü, başını arkaya atmıştı, sarı saçları darmadağın dökülüyordu. Sonra dönerek yavaşça yere çöktü, sırtını kanepenin ayağına yasladı. 'Ah... Tanrım...' diye fısıldadı, başı arkada, gözleri yarı kapalı. Yanaklarına, ellerine renk geliyordu. Bir eli kıvrık dizinin üstünde titriyordu, sonra kıpırtısız kaldı.

"Claudia hiç hareket etmemişti. Sağlam oğlanın yanında bir Botticelli meleği gibi yatıyordu. Ötekinin bedeni solmuştu bile, boynu kırılmış bir çiçek sapıydı sanki, ağır gelen başı tuhaf bir açıyla, ölüm açısıyla yastığa devrilmişti.

"Ama bir terslik vardı. Lestat gözlerini tavana dikmişti. Dişlerinin arasından dili görünüyordu. Fazla kıpırtısız yatıyordu, dili sanki ağızından dışarı çıkmaya çalışıyor, diş engelini geçip dudağına dokunmaya çalışıyordu. Titrer gibi oldu, omuzları sarsıldı... sonra çökerek gevşedi; yine de hareket etmedi. Berrak ela gözleri buğulanmıştı. Tavana bakıyordu. Sonra bir ses çıkardı. Koridorun gölgelerinden çıkıp ileri bir adım attım, ama Claudia keskin bir tıslamayla 'Geri dön!' dedi.

" 'Louis...' diyordu Lestat. Duyuyordum artık... 'Louis... Louis...'

" 'Beğenmedin mi Lestat?' diye sordu Claudia.

" 'Bir terslik var' dedi soluğu tıkanarak, gözleri iri iri açıldı, sırf konuşmak bile müthiş bir çaba gerektiriyormuş gibi. Hareket edemiyordu. Görüyordum, belliydi. En ufak bir hareket yapamıyordu. 'Claudia!' dedi, yine tıkandı, gözleri ona doğru devrildi.

" 'Çocuk kanının tadını sevmiyor musun'..' diye yavaşça sordu Claudia.

" 'Louis...' diye fısıldadı Lestat, nihayet başını bir an da olsa kaldırabilirdi. Başı kanepeye düştü.

'Louis, bu... apsent bu! Aşırı dozda apsent!' Soluğu kesildi. 'Onları apsentle zehirlemiş. Beni zehirledi. Louis...' Elini kaldırmaya çalıştı. Yaklaştım, aramızda masa vardı.

" 'Yaklaşma!' dedi Claudia tekrar. Sonra kanepeden aşağı kayıp Lestat'e yaklaştı, Lestat'in oğlanın yüzüne baktığı gibi o da Lestat'in yüzüne baktı. 'Apsent Babacığım' dedi, 'bir de afyon ruhu!'

" 'İblis!' dedi Lestat, Claudia'ya. 'Louis... beni tabutuma yatır.' Kalkmaya çalıştı. 'Beni tabutuma yatır!' Sesi boğuk tu, zor duyuluyordu. Eli titredi, havaya kalktı, düştü.

" 'Ben seni tabutuna yatırayım Babacığım' dedi Claudia yatıştırırcasına. 'Temelli yatıracağım seni tabutuna.' Sonra kanepe yastıklarının altından bir bıçak çıkardı.

" 'Claudia! Yapma!' dedim. Daha önce hiç görmediğim, delici, düşmanca bir bakış fırlattı bana, yerimde felç olmuş gibi kalakaldım, Lestat'in boğazını kesti, Lestat keskin, boğulurcasına bir çığlık attı. 'Tanrım!' diye haykırdı. 'Tanrım!'

'Kan fişkırıyordu boğazından; gömleğinden, ceketinden aşağı akıyordu. Bir insandan akamayacağı şekilde akıyordu kanlar; çocuktan önce ve çocuktan emdiği bütün kanlar; sürekli başını döndürüyor, büküyor, yarası açılıyordu. Claudia bıçağı göğsüne saplayınca Lestat öne doğru düştü, ağzı açık, sivri dişleri açıkta; iki eli kasılarak bıçağı doğru hamle yaptı, sapının etrafında debelendi, aşağı kaydı. Başını kaldırıp bana baktı, saçları gözlerine dökülmüştü. 'Louis! Louis! Bir daha tıkanı, sonra yanlamasına halının üstüne devrildi. Claudia ayakta onu seyrediyordu. Kan her tarafta su gibi akıyordu. Lestat inliyor, bir kolu göğsünün altında, ötekiyle yere dayanarak doğrulmaya çalışıyordu. Claudia ansızın üzerine atlayıp iki kolunu boynuna dolayarak dişlerini vargücüyü Lestat'e geçirdi, Lestat kıvranıyordu. 'Louis, Louis!' diye hırıldıyordu durmadan, çırpınıyor, umutsuzca Claudia'yı üstünden atmaya çalışıyordu; ama Claudia ata biner gibi üstüne binmişti, vücudu Lestat'in omuzunun üstünde bir iniyor bir kalkıyordu, sonunda geri çekildi; derhal yere atlayıp Lestat'ten uzaklaştı, elleri dudaklarında, gözleri bir an buğulu, sonra berrak. Gözlerimi başka yöne çevirdim, vücudum gördüklerimle sarsılıyordu, daha fazla bakamayacaktım. 'Louis!' dedi Claudia; ben sadece başımı iki yana salladım. Bir an bütün ev sallanır gibi oldu. Ama Claudia, 'Bak, ne oluyor Lestat'e!' dedi.

"Hareket etmiyordu artık. Sırt üstü yatıyordu. Bütün vücudu çekilip büzülüyor, kuruyordu, derisi kalın ve kırışık ve o kadar beyazdı ki bütün minik damarlar görünüyordu. Nefesim tıkanı, ama gözlerimi alamıyordum, kemiklerinin şekli belirmeye başladığında bile; dudakları çekilip dişlerini açığa çıkardı, burnundaki et kurudu, iki iri delik kaldı geriye. Ama gözleri hiç değişmeden çılgın bir ifadeyle tavana bakıyordu, irisleri bir sağa bir sola dans eder gibiydi, oysa eti kemiklerine yapışmış, kemiklerinin üzerinde parşömenden bir kılıf haline gelmiş, giysileri kalan iskeletin üzerinden bomboş sarkmıştı. Sonunda irisleri başının tepesine doğru yuvarlandı, gözlerinin beyazı söndü. Kıpırtısız bir nesne oldu. Gür, dalgalı bir sarı saç yığını, bir ceket, pırıl pırıl bir çift çizme; eskiden Lestat olan bu korkunç şeye çaresizce bakakaldım."

"Claudia uzun bir süre ayakta öylece durdu. Kan halıya nüfuz etmiş, iç içe çiçek çelenklerinin rengini koyultmuştu. Döşeme tahtalarının üzerinde yapış yapış simsiyah parlıyordu. Claudia'nın elbisesini, beyaz ayakkabılarını, yanağını lekelemişti. Buruşuk bir peçeteyle kanı sildi, peçeteyi elbisesindeki sabit lekelerle sertçe sürttü, sonra 'Louis, onu buradan çıkarmama yardım etmelisin' dedi.

" 'Hayır!' dedim. Claudia'ya, ayaklarının dibindeki cesede sırtımı dönmüştüm.

" 'Delirdin mi Louis? Burada kalamaz!' dedi. 'Oğlanlar da. Yardım etmen şart! Öteki apsentten öldü! Louis!'

"Bu söylediklerinin doğru olduğunu, yapılması gerektiğini biliyordum; yine de imkânsız geliyordu.

"O zaman Claudia beni dürtmek zorunda kaldı, neredeyse sürükledi yol boyu. Mutfaktaki ocak hâlâ öldürmüş olduğu anne-kızın kemikleriyle doluydu tehlikeli bir falso, bir aptallık. Mecburen kemikleri kazıyıp bir çuvala doldurdu, çuvalı avlunun taşları üstünde sürükleyerek arabaya götürdü. Sarhoş arabacıyı susturup atı kendim arabaya koştum, cenaze arabasını doludizgin şehir dışına, Bayou St.Jean yönüne, Pontchartrain Gölüne uzanan karanlık bataklığa doğru sürdüm. Claudia yanımda sessizce oturuyordu, epeyce yol aldıktan sonra tek tük kır evlerinin havagazı lambasıyla aydınlatılmış kapılarını geçtik, taş yol daraldı, keçiyoluna girdik, iki yanımızda bataklık yükseliyordu, aşılmaz gibi görünen bir servi ve sarmaşık duvarının ardında. Bataklık çamurunun pis kokusunu alıyor, hayvanların hışırtısını duyuyordum.

"Ben daha dokunamazken Claudia, Lestat'in bedenini bir çarşafa sarmış, sonra beni dehşete düşürerek üzerine uzun saplı kasımpatlarını serpiştirmişti. O yüzden, arabadan en son onu indirdiğimde tatlı bir cenaze kokusuna bürünmüştü. Ağırlığı yoktu neredeyse, düğüm ve iplerden oluşmuş bir kütle kadar dirençsizdi, omuzuma alıp karanlık suya doğru indim, su yükseliyor, çizmelerimi dolduruyordu, ayaklarım alttaki sulu çamurda, iki oğlanı yatırdığım yerden uzakta bir yol arıyordu. Lestat'in kalıntılarıyla derine, daha derine gittim, neden bilmem. Sonunda, yolun solgun boşluğu ve tehlikeli şekilde şafağa yaklaşan gökyüzü neredeyse görünmez olunca bedenini kollarımdan suya bıraktım. Sarsılmış bir halde durmuş pis, yapışkan yüzeyin altındaki şekilsiz beyaz çarşafa bakıyordum. Araba Rue Royale'den ayrıldığından beri beni korumuş olan hissizlik geçecek, ansızın beni çırılçıplak bırakacak gibiydi, gözlerimi dikmiş, düşünüyordum: Bu Lestat. Bütün dönüşüm ve muamma bu, öldü, ebedi karanlığa gömüldü. Birden bir şey beni çekti, sanki bir kuvvet beni aşağıya çekmeye çalışıyor, karanlık suya inip hiç dönmemeye zorluyordu. O kadar belirgin ve güçlüydü ki seslerin telaffuzu yanında mırıltı gibi kalıyordu. Lisansız konuşuyor, 'Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Karanlığa gel. Her şey gitsin, bırak' diyordu.

"Ama tam o sırada Claudia'nın sesini duydum. Beni çağırıyordu. Döndüm, birbirine girmiş sarmaşıkların arasından uzak, minik bir Claudia gördüm, solgun ışıklı taş yolun üzerinde beyaz bir alev gibiydi.

"O sabah, Claudia kollarını bana doladı, dar tabutta başını göğsüme yasladı, beni sevdiğini, artık ebediyen Lestat'ten kurtulmuş olduğumuzu fısıldadı. 'Seni seviyoru m Louis' diye defalarca tekrarlardı, sonunda kapakla birlikte merhametli karanlık da indi ve bilinci tamamen kararttı.

"Uyandığımda Claudia, Lestat'in eşyalarını gözden geçiriyordu. Sessiz, kontrollü, ama şiddetli bir öfkeyle dolu bir tiraddı. Dolaplardaki eşyaları çekip çıkarıyor, çekmeceleri halıların üstüne boşaltıyor, Lestat'in gardroplarından ceketler, ceketler çıkarıyor, ceplerini ters çeviriyor, bozuk paralan, tiyatro biletlerini, kâğıt parçalarını atıyordu. Lestat'in odasının kapısında durmuş, şaşkın onu seyrediyordum. Lestat'in tabutu yerde duruyordu, üzerinde atkılar, goblenler yığılmıştı, içimden bir his, tabutu açmaya itiyordu beni. Onu orada görmek istiyordum. 'Hiçbir şey yok!' dedi sonunda Claudia nefretle. Giysileri şömineye tıktı.

"Nereden geldiği, onu kimin yarattığı konusunda bir tek ipucu yok!" dedi. 'En ufak bir kırıntı yok!' Yakınlık bekler gibi bana baktı. Başımı çevirdim. Ona bakamıyordum. Kendime ayırdığım yatak odasına gittim, kendi kitaplarımla, annemden ve kız kardeşimden saklayabildiğim şeylerle dolu odaya gidip yatağa oturdum. Claudia'nın kapıya geldiğini duyduğu halde ona bakmıyordum. 'Ölmeyi hak etmişti!' dedi Claudia.

" 'Öyleyse biz de hak ettik. Aynı şekilde. Hayatımızın her gecesinde' diye tersledim. 'Git yanımdan.'

Sanki düşüncelerim sözlerimdi, zihnim kendi başına şekilsiz bir karmaşaydı. 'Sana bakacağım, çünkü kendi kendine bakamazsın. Ama yanımda istemiyorum seni. Kendine aldığın o kutuda yat uyu. Benim yanıma gelme.'

" 'Sana söylemiştim yapacağımı. Söyledim sana...' dedi. Sesi hiç bu kadar kırılgan olmamış, böylesine küçük, gümüş bir çanı andırmamıştı. Başımı kaldırıp ona baktım, şaşırmış ama sarsılmamıştım. Yüzü kendi yüzü değildi sanki. Bir taşbebeğin yüz çizgilerine böylesine bir endişe işlenmemişti hiç. 'Louis, söylemiştim sana!' dedi, dudakları titreyerek. 'Bizim için yaptım. Özgür olabilelim diye.' Onun görüntüsün e dayanamıyordum. Güzelliği, görünürdeki masumluluğu ve bu korkunç telaşı. Yanından geçip gittim, belki çarparak, bilemiyorum. Neredeyse merdiven parmaklıklarına varmıştım ki garip bir ses duydum.

"Birlikte yaşadığımız onca yıl boyunca bu sesi hiç duymamıştım. Onu ölümlü bir çocuk olarak annesine asılmış ilk bulduğum o çok eski geceden sonra hiç duymamıştım. Ağlıyordu!

"İstemediğim halde bu ses beni geri döndürdü. Oysa öyle bilinçsiz, öyle umutsuzdu ki, sanki kimsenin duymasını istemezmiş ya da bütün dünya duysa umurunda değilmiş gibi. Benim yatağımın üstünde, sık sık kitap okumak üzere oturduğum yerde buldum onu, dizlerini yukarı çekmiş, bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılarak yatıyordu. Sesi korkunçtu. Ölümlü ağlayışından çok daha içten, daha feciydi. Yavaşça, şefkatle yanına oturdum, elimi omzuna koydum. Hayretler içinde başını kaldırdı, gözleri iri iri açılmıştı, dudakları titriyordu. Yüzü gözyaşına bulanmıştı, kanla karışık gözyaşına. Gözleri doluydu, minik elinde de hafif kırmızı lekeler vardı. Bunun farkında değil gibiydi. Saçını alnından geriye attı. Vücudu uzun, alçak, yalvaran bir hıçkırıkla sarsıldı. 'Louis... seni kaybetmek, her şeyimi kaybetmek demek' diye fısıldadı. 'Elimde olsa seni kaybetmemek için yaptığım şeyi geri alırdım. Yaptığım şeyi geri alamam.' Kollarını boynuma dolayıp tırmandı, kalbime yaslanıp hıçkırmaya başladı. Ellerim ona dokunmaya çekinir gibiydi; sonra sanki iradem dışında hareket ettiler, onu kucaklayıp sarmaladılar, okşadılar. "Sensiz yaşayamam..." diye fısıldadı. 'Sensiz yaşamaktansa ölürüm daha iyi. Onun öldüğü gibi ölürüm daha iyi. Bana öyle bakmana dayanamam. Beni sevmemene dayanamam!' Hıçkırıkları daha feci, daha acıklı oldu, sonunda eğilip yumuşak boynunu, yanaklarını öptüm. Kış erikleri. Meyvelerin dallardan hiç dökülmediği büyümlü bir ormanın erikleri. Çiçeklerin hiç buruşup solmadığı bir orman. 'Her şey geçti canım...' dedim ona. 'Geçti artık canım...' Kollarımda yavaşça, şefkatle salladım, sonunda uykuya daldı, ebediyen mutlu, ebediyen Lestat'siz, özgür olacağımız, hayatımızın büyük macerasına başladığımız gibi bir şeyler mırıldanarak."

"Hayatımızın büyük macerası. Dünya varoldukça yaşayabilecekken ölümün anlamı nedir? Ayrıca 'dünya durdukça', bir deyimden başka nedir ki, dünyanın ne olduğunu kim biliyor ki? İki ayrı yüzyılda yaşamış, bir yüzyılın hayallerinin öteki yüzyıl tarafından paramparça edilmesini görmüş, ebediyen genç, ebediyen yaşlı olmuştum, hayalim yoktu, her anı tek başına yaşıyordum, boşlukta tik tak eden gümüş bir saat gibi: Kimsenin bakmadığı, kimseye bakmayan boyalı kadran, zarif, işlemeli akreple yelkovan, Tanrı'nın ışığı yaratmadan önce dünyayı yaratırken kullandığı ışık gibi, ışık olmayan bir ışıkla aydınlatılmış bir saat. Tik-tak, tik-tak, tik-tak, kâinat büyüklüğünde bir odada saatin şaşmazlığı.

"Yine sokaklarda yürümekteydim, Claudia öldürmeye, kendi yoluna gitmişti, saçının, elbiselerinin kokusu parmak uçlarımda, ceketimde, bir fenerin solgun ışığı gibi benden çok önde giden gözlerimde kalmıştı. Kendimi katedralde buldum. Dünya varoldukça yaşayabilecekken ölümün anlamı nedir? Kardeşimin ölümünü, tütsü ve teşbihi düşünüyordum. Birden o matem odasında olmayı, kadınların seslerinin dualarla yükselip alçalışını, boncukların tıkırtısını, mum kokusunu duymayı istedim. Ağlamaları hatırlıyordum. Elle tutulur gibiydi, düdü sanki, hemen kapının ardındaydı. Hızla bir

koridordan aşıağı yürürken, yavaşça kapıyı iterken gördüm kendimi.

"Katedralin geniş cephesi meydanın karşısında karanlık bir kütle halinde yükseliyordu, ama kapılar açıktı, içerideki yumuşak, titreşen ışığı görebiliyordum. Cumartesi akşamının erken saatleriydi, insanlar pazar ayini ve komünyon için günah çıkarmaya gidiyorlardı. Şamdanlarda cılız mumlar yanıyordu. Nefin sonunda beyaz çiçeklerle kaplı altar gölgelerin arasından bir hayal gibi yükseliyordu. Kardeşimi, mezarlığa götürmeden önce, son duayı okumak için burada bulunan eski kiliseye getirmişlerdi. Birden o zamandan beri buraya gelmemiş olduğumu fark ettim; bir kez olsun taş basamakları çıkıp portalden geçerek açık kapılardan içeri girmemiştim.

"İçimdeki his korku değildi kesinlikle. Olsa olsa, belki, bir şeyler olsun arzusuydu, gölgeler içindeki hole girip uzakta akarın üzerindeki kutsal emanetler kutusunu gördüğümde taşlar yerinden oynasın istedim. Bir kere önünden geçtiğimi hatırladım katedralin, pencereler ışıltı ışıltı, ilahi sesleri Jackson Meydanı'na dökülüyordu. O zaman tereddüt etmişim, Lestat'in bana hiç söylemediği bir sır olmasından, girersem bir şeyin beni mahvedebileceğinden kuşkulandım. Girmek için güçlü bir dürtü hissetmiş ama bunu kafamdan kovup açık kapıların, tek ses haline gelmiş insan kalabalığının büyüünden koparmışım kendimi. Yanımda Claudia'ya götürmekte olduğum bir hediye vardı, bir taşbebek, ışısız bir oyuncakçı vitrininden çalıp kocaman bir kutuya yerleştirerek kurdelelerle, kâğıtlarla süslediğim bir gelin bebek. Claudia için bir taşbebek. Hatırlıyorum, kucağında paketimle, arkamda orgun ağır titreşimlerini duyarak, gözlerim mumların müthiş aydınlığından kısılmış, acele acele yürümüşüm.

"Katedrale girdiğimde o anı düşündüm; altarı görünce, *Pange Lingua*'yı duyunca içimde duyduğum korkuyu. Yine ısrarla kardeşimi düşündüm. Tabutun, arkasında cenaze alayıyla ortadaki koridordan ilerleyişini görebiliyordum. Bu sefer korkmuyordum. Dediğim gibi, olsa olsa korkma arzusu duyuyordum, karanlık taş duvarlar boyunca yavaş yavaş yürürken beni korkutacak bir şeyin özlemini çekiyordum. Yaz olmasına rağmen hava soğuk ve nemliydi. Claudia'nın taşbebeği geldi tekrar aklıma. Neredeydi o bebek? Claudia yıllarca o bebekle oynamıştı. Birden kendimi taşbebeği ararken gördüm, insanın kâbuslarda bir şey aradığı zamanki amansız ve anlamsız şekilde; açılmayan kapılara, kapanmayan çekmecelere çatarak, aynı anlamsız şeyle tekrar tekrar mücadele ederek, çabaların niye bu kadar umutsuz görüldüğünü, birden üzerine bir şal atılmış bir sandalye görünce niye dehşete düştüğünü bilmeden.

"Katedralin içindeydim. Günah çıkarma hücrelerinden bir kadın çıktı ve sıra bekleyenlerin oluşturduğu uzun kuyruğun yanından geçti. Sırası gelen adam hareket etmedi; zaaf anında bile duyarlı olan gözlerim bunu fark etti, dönüp adama baktım. Gözlerini bana dikmişti. Derhal sırtımı döndüm. Günah çıkarma hücrelerine girip kapıyı kapattığımı duydum. Kilisenin ortasından, sıraların arasından yürüdüm ve herhangi bir inançtan çok yorgunluktan, boş bir sıraya oturdum. Alışkanlıkla neredeyse diz çökecektim. Zihnim herhangi bir insanınki kadar karışık, azap içindeydi. Bir an gözlerimi kapatıp kafamı düşünceden tamamen boşaltmaya çalıştım. İşit ve gör, dedim kendi kendime. İrademi harekete geçirince, duyularım azaptan kurtuldu. Dört bir yanımda karanlığın içinden dua mırıltılarını, teşbih boncuklarının hafif tıkırtısını, İsa'nın Çarmıha Gerilişinin On İkinci Aşamasının önünde diz çöken kadının yavaşça iç çekişini duyuyordum. Dizi dizi ahşap sıralardan fare kokusu yükseliyordu. Akarın yakınında bir yerde hareket eden bir sıçan, yan tarafta iri, ahşap oymalı Meryem Ana sunağının içinde bir sıçan. Akarın üzerinde altın şamdanlar şıkırdıyordu; gösterişli beyaz bir kasımpatının sapı ansızın büküldü, iç içe yaprakların üzerinde damlacıklar parlıyor; altar ve sunaklardan, Meryem Ana, İsa, aziz heykellerinden, sayısız vazodan ekşi bir koku yükseliyordu. Heykellere gözümü diktim; birdenbire o cansız profiller, sabit bakışlı gözler, boş eller, donup kalmış kıvrımlar beni alıp

götürdü. Sonra vücudum öyle bir şiddetle sarsıldı ki kendimi öne fırlamış buldum, elim önümdeki sırayı kavramıştı. Burası bir ölü şekiller, cenaze suretleri ve taş melekler mezarlığıydı. Başımı kaldırdım, gerçek, elle tutulur bir görüntü olarak kendimi gördüm; akarın basamaklarını çıkıyor, minik kutsal emanetler kutusunu açıyor, iri ellerimle kutsanmış ekmek kabına uzanıyor, İsa'nın Bedeni'ni alıp beyaz ince ekmekleri halıya saçıyordum; sonra kutsal ekmekleri çiğneyerek altarın önünde bir aşağı bir yukarı yürüyor, tozlara sunuyordu m Komünyonu. Olduğum yerde ayağa kalkarak bu mistik hayali seyrettim. Anlamını çok iyi biliyordum.

"Tanrı bu kilisede yaşamıyordu; bu heykeller hiçliğin bir görüntüsüydü. Bu katedralde doğaüstü olan *bendim*. Bu çatı altında bilinçli olarak duran tek ölümsüz bendim! Yalnızlık. Çılgınlık derecesinde yalnızlık. Gördüğüm hayalde katedral parçalanıp çöktü; azizler yan yatıp devrildi. Sıçanlar Kutsal Ekmeği yiyip denizliklere yuva yaptılar. Upuzun kuyruklu, tek başına bir sıçan paramparça olmuş altar örtüsünü çekiştirip kemiriyordu, sonunda şamdanlar düşüp balçık kaplı taşlarda yuvarlandılar. Ben hep ayaktaydım. Dokunulmaz. Ölmez birden Meryem Ana'nın alçıdan eline uzandım, avucumda kırıldığını gördüm, başparmağımın baskısıyla el, avucumda toz olup dağılıyordu.

. "Sonra birden yıkıntıların arasından, dışarıdaki uçsuz bucaksız bozkıra, donmuş büyük ırmağa, ırmağın üzerine yapışıp kalmış gemi yıkıntılarına açılan kapıdan, bir cenaze alayı çıkıp geldi; solgun, beyaz erkek ve kadınlardan, parlak gözlü, uzun siyah giysili canavarlardan oluşan bir kortej, tahta tekerleklerin üzerinde yuvarlanan tabut, kırık, çarpık mermerlerin üzerinde koşuşturan sıçanlar. Kortej ilerliyordu, aralarında Claudia'yı gördüm, gözleri ince siyah bir tülün ardında iri iri açılmış, eldivenli elinde sımsıkı tuttuğu siyah bir dua kitabı, öteki eli yanında ilerleyen tabutun üzerinde. Ve tabutun içinde, cam bir kapağın altında Lestat'in iskeletini gördüm dehşetle, kırıksık derisi artık kemiklerin dokusuna nüfuz etmişti, gözleri birer boş yuvaydı, dalga dalga sarı saçları beyaz satenin üzerine yayılmıştı.

"Kortej durdu. Korteje katılanlar hiç ses çıkarmadan tozlu sıraları doldurdular ve Claudia dönüp kitabını açtı, yüzündeki tülü kaldırdı, parmağı sayfaya değerken gözleri bana dikiliydi ' *Ve şimdi sen toprak tarafından lanet edildin*' diye fısıldadı, fısıltısı yıkıntılarda yankılandı. ' *Ve şimdi sen toprak tarafından lanet edildin, o toprak ki kardeşinin kanını senin elinden almak için ağzını açtı; toprağı işlediğin zaman, artık sana kuvvetini vermeyecektir; yeryüzünde kaçak ve serseri olacaksın... ve her kim seni öldürürse, ondan yedi kere öç alınacaktır.*'

"Bağırdım ona, çılgılık attım; çılgılık benliğimin derinliklerinden yükselip yuvarlanan, dev, kara bir kuvvet gibi dudaklarımdan fırladı ve iradem dışında vücudumu döndürmeye başladı. Cenaze alayından korkunç bir ah yükseldi, giderek yükselen bir iç çekişler korosu; dönüp baktım, her yanıma sarmışlardı, koridora ittiler beni, tabuta doğru, dengemi bulmak için döndüğümde iki elim tabutun üstündeydi. Tabuta eğilmiştim, gözlerim Lestat'in kalıntılarına değil, ölümlü kardeşimin bedenine dikilmişti. Bir sessizlik çöktü, sanki herkesin üstüne bir perde inmiş ve sessiz kıvrımlarının altında bütün şekiller erimişti. İşte kardeşim, hayattaki gibi sarışın, genç ve tatlıydı, yıllar önce olduğu kadar gerçek ve yakındı, o kadar uzun yıllar geçmişti ki, onu böyle hatırlamam mümkün olamazdı, mükemmel biçimde canlandırılmıştı, her ayrıntısı kusursuzdu. Sarı saçları alnından geriye doğru taranmıştı, gözleri uykuda gibi kapalıydı, pürüzsüz parmakları göğsünün üstündeki haçı kavramıştı, dudakları öyle pembe ve ipeksiydi ki görüp de dokunmamaya tahammül edemiyordum. Tam yumuşak cildine dokunmak üzere elimi uzattığımda mistik hayal sona erdi.

"Cumartesi gecesi idi, katedralde kıpırdamadan oturuyordum, mumların kokusu durgun havada ağırlaşmıştı, İsa'nın Çarmıha Gerilişinin önündeki kadın gitmişti, karanlık çöküyordu: arkama,

karşıma, şimdi de tepeme. Bir delikanlı beliriverdi, üzerinde siyah kilise görevlisi cüppesi, elinde altın bir sopanın ucuna takılı uzun bir mum söndürücüsü; küçük külahı tek tek mumların üstüne kapatıyordu. Aptala dönmüştüm. Bana bir göz atıp başını çevirdi, duaya dalmış bir adamı rahatsız etmek istemezmişçesine. Ardından, bir sonraki şamdana ilerlerken omzuma bir el dokundu.

"İki insanın bana bu kadar yaklaştığını duymayışım, hatta umursamayışım, tehlikede olduğumun işaretiydi, ama aldırımıyordum. Başımı kaldırdığımda kır saçlı bir rahiple karşılaştım. 'Günah çıkarmak istiyor musun?' diye sordu. 'Kiliseyi kapatmak üzereydim.' Kalın camların ardındaki gözlerini kıstı. Artık tek ışık, azizlerin önlerinde yanan kırmızı camlı mumların ışığıydı; yüksek duvarlarda gölgeler oynayıyordu. 'Gerçekten ızdırıp içindesin sen. Yardım edebilir miyim?'

" 'Artık çok geç' diye fısıldadım, gitmek üzere ayağa kalktım. Geri çekildi, görünüşümde kendisini telaşa düşürecek herhangi bir şey fark etmemişti belli ki; beni yatıştırırcasına, şefkatle, 'Hayır, henüz erken. Günah çıkarma hücreğine gelmek ister misin?' dedi.

"Bir an rahibe bakakaldım. Gülümsemek geldi içimden. Sonra, evet yapmalıyım, diye düşündüm. Ama onu

koridor boyunca izlerken, dehlizin gölgelerinin arasında, bunun hiçbir anlamı olmadığını, çılgınlık olduğunu biliyordum. Buna rağmen küçük ahşap bölmede diz çöktüm, ellerimi kafesli kısmın üstünde kavuşturdum, rahip yandaki bölmeye oturup kafesin kapağını açtı, profili belli belirsiz göründü. Bir an ondan gözlerimi alamadım. Sonra elimi kaldırıp haç çıkararak konuştum: 'Takdis et beni Peder, çünkü günah işledim, uzun zaman ve çok günah işledim, nasıl düzeleceğimi bilmiyorum, yaptıklarımı Tanrı'nın huzurunda nasıl itiraf edeceğimi bilmiyorum.'

" 'Oğlum, Tanrı'nın affetme yeteneği sonsuzdur' diye fısıldadı. 'İçinden geldiği gibi söyle.'

" 'Cinayetler Peder, ölüm ardına ölüm. iki gece önce Jackson Meydanı'nda ölen kadını ben öldürdüm, ondan önce de binlercesini, her gece bir ya da iki tane Peder, yetmiş yıldır. New Orleans sokaklarında Azrail gibi dolaşıp kendim hayatta kalmak için insanlarla beslendim. Ben ölümlü değilim Peder, ölümsüz ve lanetliyim, Tanrı'nın cehenneme gönderdiği melekler gibi. Ben vampirim.'

"Rahip döndü. 'Nedir bu, oyun mu oynuyorsun? Şaka mı bu? Yaşlılığımı suistimal ediyorsun!' dedi. Tahta perdeyi şrak diye kapadı. Hemen kapıyı açıp karşısına dikildim.

"Delikanlı, sende hiç Tanrı korkusu yok mu? Küfürün anlamını biliyor musun?' Gözlerinden ateş fışkıırıyordu. Ağır ağır ona yaklaştım, önce öfkeyle seyretti sadece. Sonra şaşırıp bir adım geri çekildi. Kilise bomboştu, simsiyahtı, görevli gitmişti, mumların ölgün ışığı sadece uzaktaki sunaklara vuruyordu. Mum ışığı rahibin kır saçlarının, yüzünün etrafında yumuşak, altın tellerden bir çelenk örmüştü. 'Öyleyse merhamet diye bir şey yok!' dedim ve birden omuzlarını kavrayıp asla kıpırdamayacağı şekilde, doğaüstü bir kenetlenmeyle yüzüme yaklaştırdım. Ağzı dehşetle ardına kadar açıldı. 'Ne olduğumu gördün mü?! Eğer Tanrı varsa, niçin benim varlığıma müsaade ediyor?!' dedim. 'Küfürden söz ediyorsun!' Rahip tırnaklarını ellerime geçirdi, kurtulmaya çalışıyordu, dua kitabı yere düştü, teşbihi cüppesinin kıvrımları arasında şakırdıyordu. Azizlerin canlanmış heykelleriyle mücadele etse aynı şey olurdu. Dudaklarımı gerip öldürücü dişlerimi gösterdim ona. 'Yaşamama niçin müsaade ediyor?' dedim. Yüzü beni çileden çıkarıyordu, korkusu, küçümseyişi, öfkesi. Yüzünde Babette'te gördüğüm bütün nefreti görüyordum, tıslar gibi, 'Bırak beni! iblis!' dedi tam bir ölümlü paniğiyle.

"Bıraktım onu, debelenerek, karda yürürcesine ortadaki koridordan yukarı yürüyüşünü büyülenmiş gibi, fesatça seyrettim. Sonra müthiş bir hızla peşine düştüm, kollarımı uzatıp pelerinimle onu karanlığa boğmam bir an sürdü, bacakları hâlâ çırpıyordu. Sonra Komünyon parmaklığına çıkan

basamaklarda yakaladım onu, çekip karşıma aldım ve dişlerimi ensesine geçirdim."

Vampir sustu.

Bir süre önce oğlan sigara yakmaya yeltenmişti. Şu anda bir elinde kibrit, ötekinde sigara, vitrin mankeni kadar kıpırtısız oturmuş, vampire bakıyordu. Vampir yere bakmaktaydı. Birden döndü, kibriti oğlanın elinden alıp çaktı, uzattı. Oğlan sigarasını eğip yaktı. Nefes çekip hemen bıraktı dumanını. Şişesinin kapağını açıp uzun uzun, gözlerini vampirden ayırmadan içti.

Yine sabırla vampirin devam etmesini bekledi. "Avrupa'yı çocukluğumdan hatırlamıyordum. Amerika yolculuğunu bile hatırlamıyordum aslında. Avrupa'da doğmuş olmam soyut bir kavramdı. Buna rağmen üzerimdeki etkisi kolonide yaşayan birinin üzerinde Fransız etkisinin olabileceği kadar güçlüydü. Fransızca konuşur, Fransızca okurdum; Devrim haberlerini beklediğimi, Napolyon'un zaferlerini Paris gazetelerinden izlediğimi hatırlıyordum. Louisiana kolonisini Amerika Birleşik Devletleri'ne sattığında duyduğum öfkeyi hatırlıyorum da. Ölümlü Fransız içimde ne kadar süre yaşadı bilmiyorum. Geçen zamanda artık ondan eser kalmamıştı, ama Avrupa'yı görmek, tanımak için büyük bir istek vardı içimde; yalnız bütün edebiyatını ve felsefesini okumakla değil, diğer Amerikalılara göre daha derin ve keskin biçimde Avrupa tarafından şekillendirilmiş olma duygusuyla oluşan bir istek. Ben her şeyin başladığı yeri görmek isteyen bir Kreol'düm.

"Bu yüzden ilgimi bu konuya yönelttim. Dolaplarımdan ve sandıklarımıdan, benim için elzem olmayan her şeyi ayıkladım. Çok az şey elzemdi aslında. Onların da çoğu şehirdeki evde kalabilirdi, New Orleans'da yeni bir hayata başlayacak da olsam, oraya er veya geç mutlaka döneceğimden emindim, buna benzer bir başka eve taşınısam bile. New Orleans'dan temelli ayrılmayı düşünemiyordum. Düşünemezdim. Ama aklım ve gönlüm Avrupa'daydı.

"İstersem bütün dünyayı görebileceğimi ilk defa idrak ediyordum. Yani Claudia'nın dediği gibi, özgür olduğumu. "Bu arada Claudia bir program yaptı. Önce vampirlerin en yaygın olduğu sanılan Orta Avrupa'ya gitmemiz gerektiği konusunda son derece kararlıydı. Orada bizim için öğretici olacak, kökenimizi açıklayacak bir şey bulabileceğimizden emindi. Ama sorularına cevap almaktan daha başka beklentileri de vardı: Hemcinsleriyle bir yakınlık. Tekrar tekrar söylüyordu 'hemcinslerim' kelimesini, benim kullanabileceğim vurgudan farklı bir vurguda söylüyordu. Bizi ayıran uçurumu hissettiriyordu bana. Birlikte yaşadığımız ilk yıllarda onun Lestat'e benzediğini düşünürdüm; her konuda benim zevklerimi paylaşmakla birlikte Lestat'in öldürme içgüdüsünü aynen edinmişti. Ama artık onun ikimizden de daha az insan olduğunu, hayal edebileceğimizden de az insan olduğunu biliyordum. Onu insan hayatının duygularına bağlayan en ufak bir kavramı yoktu. Belki de yaptığım, yapamadığım her şeye rağmen bana tutunmasının nedeni buydu. Ben onun *hemcinsi* değildim. Ona en yakın olan şeydim sadece."

Oğlan ansızın bir soru sordu: "Peki, onu her konuda eğittiğiniz gibi insan kalbi konusunda da eğitmeniz mümkün olamaz mıydı?"

"Ne işe yarayacaktı ki?" dedi vampir açıkça. "Benim gibi acı çeksin diye mi? Bak, şunu kabul ediyorum, Lestat'i öldürme isteğini engelleyecek bir şey öğretmeliydim ona. Bunu kendi iyiliğim için yapmalıydim. Ama *güvendiğim* bir şey yoktu. Bir kez şerefim lekелendikten sonra hiçbir şeye güvenim kalmamıştı."

Oğlan başını salladı. "Sözünüzü kestim istemeyerek. Bir yere bağlayacaktınız," dedi.

"Sadece şu: Aklımı Avrupa'ya vererek Lestat'e olanları unutmam mümkündü. Ayrıca öteki vampirleri düşünmek de heyecanlandırıyordu beni. Tanrı'nın varolduğu konusunda bir an olsun alaycılığa kaçmamıştım. Sadece kaybolmuştum. Doğal dünyada doğaüstü bir varlık olarak başıboş

gezinmekteydim.

"Ama Avrupa'ya doğru yola çıkmadan önce halledilecek bir meselemiz daha vardı. Ah, çok şeyler olmuştu aslında. Olay müzisyenle başladı. Benim katedrale gittiğim akşam eve gelmişti, ertesi gece tekrar geldi. Hizmetçileri göndermiştim, kendim inip açtım ona kapıyı. Görünüşü anında çarptı beni.

"Hatırladığımdan çok daha zayıftı, benzi çok solgundu, yüzünde hummayı hatırlatan nemli bir parlaklık vardı. Ve perişan bir haldeydi. Lestat'in gittiğini, evden ayrıldığını söylediğimde önce inanmak istemedi, Lestat'in bir mesaj bırakmış olması gerektiğini söylüyordu ısrarla. Sonra Rue Royale'den yukarı doğru yürümeye başladı, kendi kendine söylenerek; etrafındaki insanları fark etmiyor gibiydi. Bir havagazı lambasının altına vardığında yetiştim ona. 'Sana bir şey bıraktı sahiden de' dedim, hemen cüzdanımı çıkardım. içinde kaç para olduğunu bilmiyordum, ama olanı vermeyi düşünüyordum. Birkaç yüz dolar vardı. Parayı eline sıkıştırdım. Elleri o kadar zayıftı ki, ince derisinin altındaki mavi damarların atışını görebiliyordum. Öyle heyecanlandı, sevindi ki, meselenin parayla sınırlı olmadığını anladım. 'Demek söz etti size; bunu bana vermenizi söyledi!' dedi, parayı kutsal bir emanetmiş gibi tutarak. 'Size başka bir şey daha söylemiş olmalı' Patlak, acılı gözlerle bakıyordu bana. Hemen cevap vermedim, çünkü bu arada boynundaki yaralan görmüştüm. Kirli yakasının hemen üstünde, sağda iki kırmızı, sıyrığa benzer iz. Para elinde sallanıyordu; sokaktaki akşam trafiğinden, etrafımızda, dibimizde itişen insanlardan habersiz gibiydi. 'Sakla parayı' diye fısıldadım. 'Evet, senden söz etti, müzik çalışmalarına devam etmen gerektiğini söyledi.'

"Başka bir şey bekliyormuş gibi boş boş baktı bana.

'Evet? Başka bir şey söyledi mi?' diye sordu. Ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Onu teselli edeceğini, ayrıca uzak durmasını sağlayacağını bilsem, herhangi bir şey uydururdum. Lestat'ten söz etmek bana ızdırap veriyordu; kelimeler dudaklarımda buharlaşıveriyordu. Yaralar da çok şaşırtmıştı beni. Anlayamıyordum bir türlü. Sonunda saçmalamaya başladım Lestat ona iyilikler dilemişti, buharlı gemiyle St.Louis'ye gitmek zorunda kalmıştı, geri dönecekti, savaş yakındı, orada işleri vardı... delikanlı her kelimeyi yutarcasına dinliyordu, doymuyordu sanki, asıl istediğini duymak için sabırsızlanıyordu. Tır tır titriyordu; durduğu yerde beni sıkıştırırken alnından ter damlaları fişkırdı, ansızın dudağını ısırıp, 'Peki ama niye gitti?!' dedi, hiçbir şey yetmemişti sanki.

" 'Mesele nedir?' diye sordum. 'Ne istiyordun? Eminim onun yerine benim..'

" 'O benim arkadaşımdı!' Birdenbire bana döndü, sesi bastırdığı bir öfkeyle alçaldı.

" 'iyi görünmüyorsun' dedim. 'Dinlenmeye ihtiyacın var...' boğazını işaret ettim, her hareketini kolluyordum, '...boğazında bir şey var.' Ne dediğimi anlamadı bile. Parmağıyla yokladı, yarayı buldu, sürttü.

" 'Ne önemi var? Bilmiyorum ne olduğunu. Böcekler her yerde geziniyor' dedi başka yöne dönerek. 'Başka bir şey söyledi mi?'

"Uzun bir süre Rue Royale'den yukarı yürüyüşünü seyrettim; partial siyahlar içinde, kendinden geçmiş, uzun boylu, zayıf bir gölge, geçtiği yerde insanlar, arabalar yol açıyordu ona.

"Boğazındaki yaradan derhal Claudia'ya söz ettim.

"New Orleans'daki son gecemizdi. Ertesi gün gece yarısından az önce gemiye binecek ve sabah erkenden yola çıkacaktık. Claudia'yla birlikte dışarı çıkmaya karar vermiştik. Claudia endişeliydi, yüzünde son derece hüznümlü bir şey vardı, ağladıktan sonra yerleşmişti yüzüne. 'Ne olabilir anlamı bu yaranın?' diye sordu. 'Çocuk uyurken kanını mı emiyordu yani, oğlan buna izin mi veriyordu? Düşünemiyorum...' dedi.

" 'Evet, öyle olmalı.' Ama emin değildim. Lestat'in Claudia'ya kendisinden daha iyi vampir olabilecek birini tanıdığını söyleyişini hatırladım. Niyeti bu muydu? Bizden bir tane daha mı yaratmayı düşünmüştü?

" 'Artık önemi yok Louis' diye hatırlattı Claudia. New Orleans'a veda etmemiz gerekiyordu. Rue Royale'in kalabalığından uzaklaşmaktaydık. Duyularım etraftaki her şeye karşı keskindi, sıkı sıkı tutuyor her şeyi, bunun son gece olduğunu söylemeye çekiniyordu.

"Şehrin eski Fransız kesiminin büyük bölümü uzun süre önce yanmıştı, o günlerdeki mimari şu andaki gibi İspanyol'du; yani iki arabanın yan yana geçemediği daracık sokakta ağır ağır yürürken, beyaz badanalı duvarların, büyük avlu kapılarının önünden geçiyorduk, kapıların ardında, uzakta lambayla aydınlatılmış, bizimkine benzer avlu cennetleri görünüyordu, ama her biri vaatlerle, tensel muammalarla yüklüydü. İç avluların verandalarını dev muz ağaçları okşuyordu, bahçe girişleri sık eğreltiotları ve çiçeklerle kaplıydı. Yukarıda, karanlık balkonlarda sırtlarını açık kapılara vermiş insanlar oturuyordu, alçak sesleri, yelpazelerinin sesi hafif nehir esintisiyle ancak duyulabiliyordu; duvarların üstünden morsalkımlar, çarkıfelekler sarkıyordu, geçerken sık sarmaşıklara sürtünüyor, ara sıra durup ıslıl ıslıl bir gül, bir hanımeli koparıyorduk. Birçok evin yüksek pencerelerinden, mum ışığının bol kabartma süslemeli tavanlarda oynayışını görüyorduk, çoğunda da kristal bir avizenin parlak yanardöner çelengini. Ara sıra bir parmaklıkta gece kıyafeti giymiş bir kadın beliriyordu, boynunda mücevher pırıltıları; parfümü havadaki çiçek kokusuna kışkırtıcı, uçucu bir çeşni katıyordu.

"Özellikle sevdiğimiz sokaklar, bahçeler, köşeler vardı, ama kaçınılmaz olarak eski şehrin varoşlarına geldik ve bataklık önümüzde yükseldi. Bayou Yolu yönünden, birbiri ardına arabalar geçiyordu yanımızdan, tiyatroya, operaya doğru. Ama artık şehrin ışıkları arkamızda kalmış, karışık kokuları bataklıkta ağır çürüme kokusu bastırmıştı. Yük sek, sallanan ağaçların, yosun kaplı dalların görüntüsü bile içimi kaldırmış, Lestat'i hatırlatmıştı. Kardeşimin bedenini düşündüğüm gibi Lestat'i de düşünüyordum. Onu, o beyaz çarşafa sarılı iğrenç buruşuk kütleyi, servi ve meşe köklerinin arasında diplere gömülmüş olarak görüyordum. Acaba gecenin yaratıkları içgüdüyle o kurumuş, çatırdayan nesnenin öldürücü olduğunu anlayıp ondan kaçıyorlar mı, yoksa pis kokulu sularda kaynaşarak kemiklerden yaşlı, kuru etlerini ayıklıyorlar mı?' diye merak ettim.

"Bataklıktan geriye, eski şehrin merkezine döndüm, Claudia'nın elimi elinde hafifçe sıkması teselli verdi bana. Bahçe duvarlarından topladığı çiçeklerle karışık bir buket yapmıştı, sarı elbisesinin önüne bastırmıştı demeti, yüzünü çiçek kokusuna gömmüştü. Öyle hafif bir fısıltıyla konuştu ki, işitmek için eğilmek zorunda kaldım: 'Louis, huzursuzsun. Çaresini biliyorsun. Bırak ten... bırak ten zihni eğitsin.' Elimi bıraktı, benden uzaklaşmasını seyrettim, bir ara arkasına dönüp aynı buyruğu fısıltıyla tekrarladı: 'Unut onu. Bırak ten zihni eğitsin...' Bu sözleri bana ilk söylediğinde elimde açık duran şiir kitabını hatırladım, sayfadaki dizeleri gördüm hayalimde:

Dudakları kırmızı, görünüşü serbestti, Bukleleri altın sarısı:

Teni cüzam beyazı, İnsanın kanını donduran

ÖLÜM-İÇİNDE-HAYAT Kâbusu'ydu o.

"Claudia karşı köşeden gülümsüyordu, daralan karanlıkta bir an görünüp kaybolan bir parça sarı ipek. Arkadaşım, ebedi arkadaşım.

"Rue Dumaine'e döndüm, karanlık pencerelerin önünden geçtim. Geniş, ağır dantel bir perdenin ardında bir lamba ağır ağır söndü, tuğlanın üstünde dantel deseninin gölgesi genişledi, soldu, sonra karanlığa gömüldü. Yoluma devam ettim, Madam LeClair'in evine yaklaşmışım, üst salondan hafif, ama tiz keman sesleri geliyordu, sonra misafirlerin ince, madeni kahkahaları duyuldu. Evin

karşısında, gölgelerin arasında durdum, aydınlık odada misafirlerden birkaçının hareket ettiğini görüyordum; bir tanesi bir pencereden ötekine, sonra bir diğerine gidiyordu, ayaklı kadehinde açık limon rengi bir şarap, yüzünü aya çevirmişti, daha iyi bir görüş açısından bir şeyi arar gibiydi, son pencerede buldu nihayet, elini koyu renk kalın perdenin üzerine koydu.

"Karşımda, tuğla duvarda açık bir kapı vardı, öbür uçtaki hole ışık düşüyordu. Dar sokağı sessizce geçtim ve kapının önünden yükselen havada mutfağın ağır kokularıyla karşılaştım. Pişen etin hafif mide bulandırıcı kokusu. Hole girdim. Biri avludan hızla geçip bir arka kapıyı kapamıştı. Ama sonra başka birini gördüm. Mutfakta, ocağın yanında durmuş, başında parıltılı bir başlık, zayıf, siyah bir kadın, zarif yüz hatları ışıktaki diyorite oyulmuş bir resim gibiydi. Tenceredeki yemeği karıştırıyordu. Baharatların tatlı kokusu, mercanköşk ve defnenin yeşil, taze kokusu geldi burnuma; sonra bir dalga halinde pişen etin, kaynayan sıvılarda çürüyen kan ve etin iğrenç kokusu geldi. Yaklaştım, kadının uzun saplı demir kaşığı bıraktığını gördüm, ellerini cömert, yuvarlak kalçalarına dayamış duruyordu, önlüğünün beyaz kuşağı ince belinin şeklini ortaya çıkarıyordu. Tenceredeki sular kenarda köpükleniyor, altta yanan kömürlere sırıyordu cozurdayarak. Kadının karanlık kokusu, esmer, baharatlı parfümü, tenceredeki garip karışımı bastırıyor, bana ulaşıyordu, yaklaştıkça kışkırtıcı oldu, sırtımı keçeleşmiş asmalarla kaplı bir duvara dayadım. Yukarıda kemanlar bir valse başladılar, döşeme tahtaları dans eden çiftlerin ayakları altında inliyordu. Duvardaki yasemin her yanıma sardı, sonra kumsalı yalayıp çekilen dalgalar gibi çekildi; kadının tuzlu kokusunu aldım gene. Mutfağın kapısına gelmişti, uzun, siyah boynunu zarifçe eğip ıslıklı pencerenin altındaki gölgelere dikti gözlerini. 'Mösyö!' deyip sarı ışık huzmesinin altına geldi. Işık iri, yuvarlak göğüslerine, uzun, parlak, ipeksi kollarına, sonra da uzun, soğuk, güzel yüzüne düştü. 'Partiyi mi aramıştınız Mösyö?' diye sordu. 'Parti yukarıda...'

" 'Hayır canım, partiyi aramıyordum' dedim, gölgelerin arasından çıkıp ilerleyerek. 'Seni arıyordum.' "

"Ertesi akşam uyandığımda her şey hazırды: Giysi sandığı gemiye yollanmıştı, içinde bir tabut olan sandık da;

hizmetçiler gitmişti, eşyalar beyaz örtülere bürünmüştü. Siyah, yassı bir cüzdana yerleştirilmiş biletler, evraklar ve senetlerin görüntüsü seyahati gerçeğin parlak ışığına çıkarıyordu. Mümkün olsa, avlanma işinden vazgeçerdim; erken saatte aradan çıkardım, Claudia gibi; gitme vakti yaklaşıyordu, evde tek başıma Claudia'yı beklemekteydim. Sinirli ruh halimle, geciktiğini düşünüyordum. Endişeleniyordum aslında kendini evden çok uzakta bulsa, hemen herhangi bir insanı büyüleyip yardım ettirebilirdi, daha önce birçok kez yabancıları kendisini kapıya kadar getirmeleri için ikna etmişti, babası da kayıp kızını getirdikleri için teşekkürle boğmuştu onları.

"Döndüğünde koşuyordu, kitabımı elimden bırakırken saati unutmuş olacağını düşündüm. Olduğundan daha geç sanıyordu herhalde. Benim cep saatime göre daha bir saatimiz vardı. Ama kapıya vardığı anda tahminimin yanlış olduğunu anladım. 'Louis, kapılar!' dedi soluğu tıkanarak, göğsü inip kalkıyordu, eli kalbinin üstündeydi. O önde, ben arkada, koşarak koridoru geçtik, çırpınarak işaret edince verandanın kapılarını kapattım. 'Ne oldu?' diye sordu. 'Ne oldu sana?' Ama o ön pencerelere gidiyordu, sokağa bakan dar balkon kapılarına. Lambanın siperliğini kaldırıp üfleyerek alevi söndürdü çabucak. Oda kararıverdi, sonra sokağın ışığıyla yavaş yavaş aydınlandı. Claudia nefes nefese, eli göğsünde durdu, sonra uzanıp beni yanına pencereye çekti.

" 'Biri beni takip etti' diye fısıldadı. 'Kaç sokak geçtik, hep arkamdaydı. Önce üstünde durmadım!' Durup soluklandı, karşı pencerelerden gelen mavimsi ışıktaki yüzü bembeyazdı. 'Louis, müzisyen

'çocuktu' diye fısıldadı.

" 'Ama ne önemi var bunun? Seni Lestat'le görmüş olmalı.'

" 'Louis, aşağıda hâlâ. Bak pencereden. Görmeye çalış.' Çok sarsılmış gibiydi, neredeyse korku içindeydi. Eşikte kendini göstermek istemiyor gibiydi. Balkona çıktım, ama perdenin yanından ayrılmayan Claudia'nun elini tutuyordum; öyle sımsıkı yapışmıştı ki elime, benim adıma korkuyor gibiydi. Saat on birdi, Rue Royale şimdilik sessizdi; dükkânlar kapanmış, tiyatro trafiği yeni dağılmıştı. Sağımda bir yerde bir kapı çarptı, bir erkekle bir kadın çıktılar kapıdan, köşeye doğru aceleyle ilerlediler; kadının yüzü devasa bir beyaz şapkanın altına gizlenmişti. Ayak sesleri duyulmaz oldu. Kimseyi göremiyor, hissedemiyordum. Claudia'nın güçlükle nefes aldığını duyuyordum. Evin içinde bir şey kıpırdadı; irkildim önce, sonra kuşların hıştırtıları, tıkırtıları olduğunu anladım. Kuşları unutmuştuk. Ama Claudia benden daha çok irkilmişti, yanıma sokuldu. 'Kimse yok Claudia...' diye fısıldadım.

"O sırada müzisyeni gördüm.

"Mobilya dükkânının kapısında o kadar kıpırtısız durmaktaydı ki, hiç fark edememiştim onu, onun da istediği buydu zaten. Çünkü ben onu fark edince başını bana kaldırdı, yüzü karanlıkta beyaz bir ışık gibi parladı. Sert hatlarında artık şaşkınlığın, endişenin izi kalmamıştı; iri siyah gözleri beyaz tenin ortasından bana bakıyordu. Vampir olmuştu.

" 'Görüyorum onu' diye mırıldandım, dudaklarımı kıpırdatmamaya çalışarak, gözlerim müzisyenin gözlerine çakılıydı. Claudia daha da sokuldu, eli titriyordu, avlunun ortasında bir kalp atıyordu sanki. Müzisyeni görünce nefesi tıkanı. Ama o anda, başka bir şey kanımı dondurdu; müzisyene bakıyordum, o hiç kıpırdamıyordu. Aşağıdaki girişte ayak sesleri duymuştum. Kapının gıcırdadığını duydum. Sonra yine aynı ayak sesi, kasıtlı, gürültülü, araba yolunun kubbeli tavanında yankılandı, kasıtlı, tanıdık. Ardından helezoni merdiveni tırmanmaya başladı. Claudia'dan ince bir çığlık yükseldi, derhal elini ağzına bastırıp sustu. Mobilya dükkânının kapısındaki vampir hareket etmemişti. Merdivendeki ayak seslerini tanıyordum. Verandadaki ayak seslerini tanıyordum. Lestat'ti bu. Lestat kapıyı zorluyordu, yumrukluyor, duvardan sökercesine vuruyordu. Claudia tekrar köşeye çekildi, vücudu sert bir darbe yemiş gibi bükülmüştü; gözleri telaş içinde sokaktaki adamdan bana çevrildi. Kapıya 'Louis!' diye sesleniyordu. Kapının arkasından 'Louis!' diye güdüyordu. Sonra arka salon penceresinin şangırtısı duyuldu. Mandalın içeriden çevrildiğini duydum. Çabucak lambayı kaptım, sertçe bir kibrit çakıp telaştan kıldım, nihayet alevi yakmayı becerdim, küçük gaz kabını elimde hazır tutuyordum. 'Pencerenin önünden çekil. Kapat pencereyi' dedim Claudia'ya. Ani, net buyruğu duyunca korku nöbetinden sıyrılmış gibi dediğimi yaptı.

"Derhal öteki lambaları yak.' Kibriti çakarken ağladığını duydum. Lestat holde yürüyordu.

"Kapıda belirdi sonra. Ağzımdan bir çığlık çıktı, onu görünce istemeden geriye doğru birkaç adım atmış olmalıyım. Claudia'nın ağlayışını duyuyordum. Lestat olduğu kesindi, kapının eşiğinde eski haliyle duruyordu, başı öne uzanmış, gözleri yuvalarından uğramıştı, sanki sarhoştur da kapının pervazına tutunmasa kafası önde odaya dalacaktı. Cildi yara izleriyle kaplıydı, bereli bir tenden korkunç bir kılıf gibi, sanki 'ölümü'nün her kırıışığı onda bir iz bırakmıştı. Kızgın demirle rasgele dağlanmış, damgalanmıştı sanki, bir zamanlar duru olan ela gözleri kanlı damarlarla çevriliydi.

" 'Olduğun yerde kal... Tanrı aşkına...' diye fısıldadım.

"Atarım üstüne. Diri diri yakarım seni' dedim. Aynı anda solumda bir ses duydum, evin cephesi kazanıyor, tırmalanıyordu. Ötekiydi. Dövme demirden balkon parmaklıklarının üstünde ellerini gördüm. Bütün ağırlığıyla cam kapılara kendini fırlatınca Claudia keskin bir çığlık attı.

"Sonra olanların hepsini sana anlatamam. Olduğu gibi anlatmam mümkün değil. Lambayı Lestat'e doğru fırlattığımı hatırlıyorum; ayaklarının dibinde parçalandı, aynı anda halıdan alevler yükseldi. Elimde bir meşale vardı, divandan bir kumaş parçası koparıp alevlerle tutuşturmuştum. Ama daha önce Lestat'le boğuştuğum, tekmeler atarak, müthiş kuvvetine karşı koyarak. Arka planda da Claudia'nın panik çığlıkları. Öteki lamba da kırılmıştı. Pencereledeki ağır perdeler alev alev yanıyordu. Hatırlıyorum, Lestat'in giysileri gaz kokusuna bulanmıştı, bir ara alevleri çılgınca dövüyordu. Beceriksizce hareket ediyordu, hastaydı, dengede duramıyordu; ama beni yakaladığında ondan kurtulmak için parmaklarını ısırarak zorunda bile kaldım. Sokaktan sesler yükseliyordu, bağırma, bir zil sesi. Oda da kısa sürede cehenneme dönüşmüştü; bir ışık patlamasının aydınlığında Claudia'nın acemi vampirle boğuştuğunu gördüm. Claudia'yı bir türlü ele geçiremiyordu, kuş peşindeki hantal bir insan gibi. Lestat'le alevlerin arasında durmadan yuvarlandığımızı hatırlıyorum, boğucu sıcağı yüzümde hissediyor, Lestat'in altındayken sırtında alevleri görüyordum. Sonra Claudia keşmekeşten kurtulup demir çubukla Lestat'e vurmaya başladı, sonunda Lestat beni bırakmak zorunda kaldı, paldır küldür kalktım. Demir çubuğun durmadan Lestat'in üzerine indiğini görüyor, Claudia'nın çubukla aynı tempodaki hırlamalarını duyuyordum, baygın bir hayvanın iniltisi gibi. Lestat elini tutuyordu, yüzü acıyla kasılmıştı. Öteki vampir için için yanan halının üzerinde boylu boyunca uzanmıştı, başından kanlar akıyordu.

"Sonra olanları açık seçik hatırlamıyorum. Yanılmıyorsam Claudia'nın elinden demir çubuğu kapıp Lestat'in kafasının yan tarafına var gücümle indirdim. Lestat'in durdurulmaz, darbelerden etkilenmez izlenimi uyandırdığını hatırlıyorum. Bu arada giysilerim ısıdan kızışıyordu, Claudia'nın incecik elbisesi tutuşmuştu, hemen onu kucakladım, alevleri vücudumla bastırıp söndürmeye çalışarak koridorda koşturmaya başladım. Ceketimi çıkarıp havada alevlere doğru salladığımı, yanımdan, merdivenden yukarı insanların koşuşturduğunu hatırlıyorum. Avluya büyük bir kalabalık toplandı, tuğla mutfadığın eğik çatısının üstünde biri duruyordu. Claudia kucağımdaydı, yanlarından koşarak geçiyor, sorularına aldırıyor, omzumla yararak yol açıyordum kendime. Sonra Claudia'yla birlikte kurtulduğumuzu, o kulağımın dibinde nefes nefese hıçkırırken nereye gittiğime bakmadan Rue Royale'den aşığı koşturduğum hatırlıyorum, koşuşumdan başka ses duyulmaz oluncaya kadar koştum, koştum. Koşuşumun sesi, bir de Claudia'nın nefesi. İkimiz, adam ve çocuk, kavrulmuş, acı içinde, gecenin sessizliğinde durup derin derin nefes aldık."

II. BÖLÜM

"Bütün gece Fransız *Mariana* gemisinin güvertesinde durup iskele tahtalarını seyrettim. Uzun rıhtım kalabalıktı, debdebeli özel kamaralarda partiler geç vakte kadar devam ediyordu, güverteler yolcu ve misafirlerle uğulduyordu. Nihayet, saatler geçtikçe, şafağa doğru partiler birer birer sona erdi, arabalar rıhtımın dar sokaklarını terk ettiler. Gecikmiş birkaç yolcu bindi gemiye, bir çift, yakındaki parmaklıklarda saatlerce oyalandı. Ama Lestat'le çırağı, yangından kurtuldularsa da (kurtulduklarından emindim) gemiye gelmediler. Eşyalarımız evden gündüz alınmıştı; gideceğimiz yeri belirten bir şey kalmışsa da yandığından emindim. Buna rağmen bekliyordum. Claudia kilitli kamarada güvenlik içinde, gözü lombozda, oturuyordu. Ama Lestat gelmedi.

"Sonunda, demir alma telaşı umduğum gibi gün doğmadan önce başladı. Birkaç kişi iskeleden, rıhtımın çimenlik yamacından el sallarken koca gemi önce titremeye başladı, sonra bir yana doğru sertçe sarsıldı, ardından da tek ve muhteşem bir hareketle Mississippi'nin akışına bıraktı kendini.

"Ne w Orleans'ın ışıkları ufaldı, sönükleşti, sonunda ardımızda, aydınlanmaya başlayan bulutların altında sadece solgun bir ışıltı kaldı. Kendimi hiç o sıradaki kadar bezgin hissetmemiştim, buna rağmen o ışığı gözden kaybedince ye kadar güvertede oturdum, belki de bir daha hiç göremeyeceğimi bilerek. Birkaç saniye içinde nehir aşağı yol alıp Freniere ve Pointe du Lac iskelelerini geçtik, sonra kıyı boyunca karanlığın içinde yemyeşil ortaya çıkan azametli kavak ve servi duvarını gördüğümde neredeyse sabah olduğunu anladım. Tehlike arzedecek kadar yakındı şafak.

"Kamaranın anahtarını çevirirken hayatımın belki de en büyük yorgunluğu vardı üstümde. Seçkin ailemle yaşadığım onca yıl, o gece hissettiğim korkuyu, zayıflığı, çıplak dehşeti hissetmedim. Üstelik birdenbire kurtulamayacaktım. Birdenbire güven duygusu yaşamayacaktım. Ne zihin ne de beden-korkuya daha fazla dayanamadığına bitkinliğin zorunlu kıldığı bir rahatlama duyabiliyordum ancak. Çünkü Lestat artık millerce uzağımızda olduğu halde, canlanması bende kurtulamayacağım karmakarışık korkular uyandırmıştı. Claudia, 'Kurtulduk Louis, kurtulduk' derken, ona *evet* diye fısıldadığımda bile kapıda Lestat'i, o pörtlek gözleri, o yaralı yüzü görüyordum. Nasıl dönmüştü, nasıl yenmişti ölümü? O bumburuşuk yıkıntı halinden, başka hangi yaratık tekrar hayata dönebilirdi? Cevabı ne olursa olsun, anlamı neydi bunun-sadece Lestat açısından değil, Claudia ve benim açımdan da? Ondan kurtulmuştuk, ama kendimizden kurtulmuş muyduk?

"Gemide garip bir 'humma' salgını baş gösterdi. Oysa gemi şaşırtıcı biçimde temizdi, fare yoktu, yalnız ara sıra ölü fareler bulunuyordu kurumuş halde, günler önce ölmüş gibi. Yine de humma baş gösterdi. Hastalık yolcularda önce bir zaafiyet, boğazda bir kasılma halinde görülüyordu; bazen boğazda izler de oluyordu, bazen de başka bir yerlerinde; hiçbir iz görülmediği de oluyordu, ama eski bir yara tekrar açılıyor ve acıyordu. Bazen, yolculuk ve hastalık ilerledikçe giderek daha fazla uyuyan hummalı yolcular uykularında ölüyorlardı. Atlas Okyanusu'nu geçerken, birkaç kez denizde cenaze töreni yapıldı. Ben, doğal olarak hummadan çekindiğim için yolcularla haşır neşir olmuyor, sigara salonunda onlara katılıp hikâyelerini öğrenmek, hayal ve beklentilerini dinlemek istemiyordum. 'Yemeklerimi' yalnız yiyordum. Ama Claudia yolcuları seyretmekten hoşlanıyordu, akşamın erken saatlerinde güvertede durup gelene geçene bakıyor, daha sonra ben lombozun önünde otururken yavaşça, 'Bak bu kadın hummaya yakalanacak bence...' diyordu.

"Ben o zaman elimdeki kitabı bırakıp lombozdan dışarı bakıyor, denizin tatlı salıntısında yıldızları

seyrediyordum, karadan göründüklerinden çok daha berrak ve parlaktılar, eğilip dalgalara değeceklermiş gibi. Karanlık kamarada tek başıma otururken öyle anlar oluyordu ki, gökyüzü denizle birleşmek üzere alçalmış gibi görünüyor, bu birleşmeyle sanki büyük bir sır açıklığa kavuşacak, büyük bir uçurum bir mucizeyle ebediyen kapanacakmış gibi geliyordu bana. Ama gökyüzüyle deniz birbirinden ayrılmaz hale geldiğinde, her ikisi de kaostan çıktığında bu sırrı açıklayacak olan kimdi? Tanrı mı? Yoksa Şeytan mı? Birdenbire şunu fark ettim ki, Şeytan'ı tanımak müthiş bir teselli olacaktı benim için, ne kadar korkunç olursa olsun, yüzünü görmek, tamamen ona ait olduğumu bilmek, bu cehaletin azabını temelli dindirmek. İnsan tabiatı dediğim her şeyden beni ebediyen ayıracak olan bir perdenin ötesine geçmek.

"Geminin giderek bu sırra yaklaştığını hissediyordum. Göğün sonu görünmüyordu; nefes kesen bir güzellik ve sessizlikle sarıyordu bizi. O zaman *ebedi istirahat* sözleri korkunç oldu. Çünkü lanetliyen istirahat olmayacaktı, olamazdı; cehennemin sürekli ateşleriyle kıyaslandığında bu işkence neydi ki? O sabit yıldızların altında sallanan denizin (yıldızların kendilerinin) Şeytan'la ilgisi neydi? Çocukluğumuzda, ölümlü coşkunluğa kendimizi kaptırdığımızdan istenilir olduklarını hayal bile edemediğimiz, bize durağan gelen o imgeler: Ebediyen Tanrı'nın yüzüne bakan melekler hatta Tanrı'nın yüzü ebedi istirahat buydu; bu tatlı, beşik gibi deniz onun belirsiz bir vaadiydi sadece.

"Ama gecenin uyuduğu, bütün dünyanın uyuduğu böyle anlarda bile, cennet de cehennem de azaplı bir hayalden öteye gitmiyordu. Birine ya da ötekine inanmak, bilmek... belki de hayalini kurabileceğim tek kurtuluş buydu.

"Lestat gibi ışığı seve n Claudia uyandığında lambaları yaktı. Gemideki bir hanımdan aldığı harika bir deste iskambil kâğıdı vardı; resimli kâğıtlar Marie Antoinette tarzındaydı, kâğıtların sırtında da parlak mor üstüne yaldızlı zambak motifi vardı. Claudia kâğıtların saat şeklinde dizildiği tek kişilik bir oyun oynuyordu. Lestat'in bu işi nasıl becerdiğini sormaya başladı ısrarla, sonunda cevap verdim. Claudia geçirdiği sarsıntıyı atlatmıştı. Yangın sırasındaki çılgınlıklarını hatırlıyorsa da üzerinde durmak istemiyordu belli ki. Yangından önce kucağında gerçek gözyaşları döktüğünü hatırlıyorsa da onda bir değişiklik yaratmamışlardı; geçmişte de daima olduğu gibi, tereddüte yer vermeyen bir insandı, her zamanki sessizliği, endişe ya da pişmanlık yüklü değildi.

" 'Onu yakmalıydık' dedi. 'Görünüşe bakıp öldüğünü sanmakla aptallık ettik.'

'Ama nasıl ölmemiş olabilir?' diye sordum. 'Gördün onu, ne halde olduğunu biliyorsun.' Aslında hiç hoşlanmıyordum bu konudan. Bana kalsa kafamın bir köşesine iter, unutturdum, ama beynim izin vermiyordu. Artık sorulara cevap veren Claudia'ydı, hem soruyor, hem cevap veriyordu. 'Belki de bizimle mücadele etmekten vazgeçmişti' diye açıkladı, 'o çaresiz, kurumuş cesede hapsolmuş halde yaşıyordu hâlâ, bilinçli, hesaplayarak...'

" 'O halde bilinçli ha!' diye fısıldadım.

" 'Belki de bataklığın sularına daldığında, arabamızın sesini, gittiğimizi duyduğu zaman kollarını, bacaklarını hareket ettirecek kuvveti vardı. Karanlıkta etrafında sayısız canlı vardı. Bir keresinde Lestat'in bahçeden küçük bir kertenkelenin kafasını koparıp kanını bardağa akıttığını görmüştüm. Ondaki yaşama isteğini, direncini düşünebiliyor musun, o suyun içinde hareket eden herhangi bir şey yakalamak için yoklayan ellerini?'

" 'Yaşama isteği mi? Direnç mi?' diye mırıldandım. 'Belki de başka bir şeydi...'

" 'Sonra, gücünün en azından yola varabilecek kadar yerine geldiğini hissedince yolda birini buldu. Belki yere çöküp bir araba geçsin diye bekledi; belki de bulabildiği kadar kan toplayarak sürüne sürüne göçmen kulübelerine ya da dağınık kır evlerine vardı. Kim bilir ne haldeydi!' Claudia gözleri

kısık, sesi kısık, duygusuz, tepede asılı lambaya baktı. 'Sonra ne mi yaptı? Bence çok açık. New Orleans'e vaktinde yetişememişse bile, Eski Bayou mezarlığına varabilmiştir mutlaka. Hayırseverler hastanesi her gün taze cesetler gönderir mezarlığa. Nemli toprağı tırnaklarıyla eşeleyip yeni bir tabut ararken, içindekileri bataklığa boşaltırken, ertesi akşama kadar hiç kimsenin kendisini rahatsız etmeyeceğı o sığ mezara sığınırken görür gibiyim Lestat'i. Evet... öyle yaptı, bundan eminim.'

"Uzun süre düşündüm bunu, kafamda canlandırdım, öyle olması gerektiğinde aklım yattı. Sonra Claudia elindeki kâğıdı açıp beyaz saçlı papazın oval yüzüne bakarak, düşünceli bir tavırla, "*Ben yapabiliyordum*" dedi.

" 'Niye öyle bakıyorsun bana?' diye sorup kâğıtlarını topladı, küçük parmaklarıyla düzgün bir deste haline getirmeye çalıştı, sonra karıştırdı.

" 'Ama sence... bedeninden kalanları yaksak ölürdü, öyle mi?' diye sordum.

" 'Tabii ki. Ayağa kalkacak bir şey yoksa yoktur. Nereye getiriyorsun lafı?' Kâğıt dağıtmaya başlamıştı, benim elimi küçük meşe masanın üzerine koydu. Kâğıtlara baktım ama elime almadım.

" 'Bilmiyorum...' diye fısıldadım. 'Sadece belki de yaşama isteğı, direnci yoktu diye düşünüyorum... ikisine de gerek yoktu belki de.'

"Claudia'nın gözlerime dikilen gözlerinden ne düşündüğü, benim düşüncelerimi anlayıp anlamadığı okunmuyordu.

" 'Belki ölmesi mümkün değildi... mümkün değil, belki... gerçekten ölümsüzüz.'

"Claudia uzun bir süre oturduğu yerden beni seyretti. "Sonunda başımı çevirerek, 'O durumda bilinç...' dedim. 'Gerçekten öyleyse, başka durumlarda da bilinç olamaz mı? Ateş, gün ışığı., ne fark eder?'

" 'Louis' dedi Claudia yumuşak bir sesle. 'Korkuyorsun. Korkuya karşı savunman yok. Korkunun kendisinin tehlike demek olduğunu anlamıyorsun. Bu soruların cevabını ancak bunları bize anlatabilecek, yüzyıllardır, bizim gibi yaratıklar dünya yüzünde görünmeye başladığından beri bu bilgiye sahip olanları bulunca öğrenebileceğiz. Bu bilgi bizim doğuştan hakkımızdı, Lestat bizi mahrum etti bu bilgidен. Ölmeyi hak etti.'

" 'Ama ölmedi...' dedim.

" 'Öldü' dedi Claudia. 'Birinin o evden kurtulabilmesi için bizimle, yanı başımızda kaçması gerekirdi. Hayır. Öldü o, o titrek sanatçı arkadaşı da öldü. Bilincin ne önemi var?'

"Kâğıtları toparlayıp bir kenara koydu, yatağın yanındaki masanın üzerinde duran kitapları vermem için işaret etti; gemiye biner binmez eşyaların arasından çıkardığı kitaplar, Claudia'nın rehber olarak kabul ettiği, vampir ilmine ait birkaç seçkin kayıt. Çılgın ingiliz macera romanları, Edgar Allan Poe hikâyeleri, hayal ürünü yoktu aralarında. Sadece Claudia için bir tür Kutsal Kitap haline gelen, doğ u Avrupa vampirlerini anlatan birkaç kitap. Bu ülkelerde vampirleri bulduklarında gerçekten yakıyorlar, kalbine kazık saplıyorlar, başını gövdesinden ayırıyorlardı. Saatlerce bunları okuyordu Claudia, Atlas Okyanusu'nu aşmadan önce defalarca okunmuş bu eski kitapları; bunlar seyyahların hikâyeleri, rahip ve bilimadamlarının anlatılarıydı. Claudia bir yandan da gezimizi programlıyordu, kâğıt kaleme gerek duymadan, kafasında. Bizi Avrupa'nın parıltılı başkentlerinden bir an önce Karadeniz'e götürecek olan bir yolculuktan bu, gemiyle Varna'ya gidip Karpatlar'ın kırsal bölgelerinde araştırmaya başlayacaktık.

"Benim için karanlık bir manzaraydı, mecburen gidecektim, içimde başka yerlerin, başka bilgilerin özlemi vardı, Claudia bunu anlayabilmekten çok uzaktı. Bu özlemlerin tohumları yıllar önce atılmıştı,

gemimiz Cebelitarık Boğazı'ndan geçip Akdeniz'in sularına girdiğinde acı çiçekler açan tohumlar.

"O suların mavi olmasını isterdim. Değildiler. Gece sularıydı, o zaman nasıl kıvrandım, genç bir adamın saf duyularıyla kanıksadığım, disiplin görmemiş hafızamla sonsuza dek kaybettiğim denizleri hatırlamaya çalıştım. Akdeniz siyahtı, İtalya açıklarında siyahtı, Yunanistan açıklarında siyahtı, hep siyahtı; şafaktan önceki soğuk, geç saatlerde, Claudia bile kitaplarından ve tedbir adına kısıtlanan istihkakının vampir iştahını kesmemesinden yorgun düşüp uyumuşken, denizden yükselen buharın içinden aşağıya doğru bir fener tutup ateş şıpırdayan dalgaların üstünde yanıncaya kadar sarkıttığım zaman bile siyahtı; o kabaran yüzeyde ışığın kendinden başka hiçbir şey çıkmıyordu açığa, benimle birlikte hareket ediyordu ışının aksi; derinliklerden bana bakan bir göz, 'Louis' diyordu sanki, 'senin arayışın sadece karanlığın arayışı. Bu deniz senin denizin değil. İnsanların efsaneleri senin efsanelerin değil, insanların hazineleri senin değil.'

"Ah o anlarda Eski Dünya vampirleri arayışı nasıl acıyla dolduruyordu içimi, neredeyse tadabildiğim bir acı, san, ki hava bile tazeliğini kaybetmiş gibi. Gecenin o canavarca yaratıklarının bize vereceği sırlar, gerçekler ne olabilir ki? Hakikaten bulabilirsek onları, mecburen olması gereken korkunç sınırları ne gibi sınırlardı? Lanetlilerin lanetlilere söyleyeceği ne olabilir ki?

"Pire'de karaya adımımı bile atmadım. Yine de kafamda Atina Akropolisi'ni dolaştım, Parthenon'un açık çatısından yükselen ayı seyrettim, o kolonların azametiyle kendi boyumu ölçtüm, Marathon'da ölen Yunanlılar'ın sokaklarında yürüdüm, rüzgârın zeytin ağaçlarındaki sesini dinledim. Bunlar ölemeyecek insanların anıtlarıydı, yaşayan ölülerin değil; benim daha hayal meyal anlamaya başladığım, zamanın geçişinden etkilenmeyen sırlar buradaydı. Yine de hiçbir şey beni arayışımızdan vazgeçirmedi, hiçbir şey de vazgeçiremezdi zaten, ama bu kararlılığıma rağmen sorularımızın getirebileceği müthiş tehlikeyi düşünüyordum tekrar tekrar, gerçek her sorunun tehlikesini; çünkü cevabın mutlaka hesapsız bir bedeli, trajik bir tehlikesi vardı. Bunu benden iyi kim bilebilirdi? Ben ki kendi bedenimin ölümüne nezaret etmiş, insana ait olarak nitelendirdiğim her şeyin kuruyup solarak beni bu dünyaya sımsıkı bağlayan, öte yandan da beni ebediyen bu dünyadan sürgün eden, kalbi çarpan bir hortlak haline getiren kopmaz bir zincir oluşturduğunu görmüştüm.

"Deniz beni kötü rüyalarla, keskin anılarla dolu uykulara düşürdü. New Orleans'da bir kış gecesi, St. Louis mezarlığında dolaşırken kız kardeşimi görmüştüm, yaşlı, iki büklüm, kucağında, dikenleri özenle eski parşömen kâğıdına sarılmış bir demet beyaz gül; kırılaşmış saçlarla çevrili başını öne eğmiş, tehlikeli karanlıkta düzenli adımlarla ağabeyi Louis'nin, küçük kardeşininkinin yanına dikilmiş taşının bulunduğu mezara doğru ilerliyordu... hiç tanımadığı, kendi soyadını taşıyan manevi bir evlada cömert bir miras bırakarak Pointe du Lac yangınında ölmüş olan Louis. O çiçekler Louis içindi, sanki ölümünün üzerinden yarım asır geçmemişti, sanki onun hafızası da Louis'ninki gibi kendisine rahat vermiyordu. Keder soluk güzelliğini keskinleştirmiş, keder ince belini bükmüştü. Onu seyrederken gümüş saçlarına dokunmak, geri kalan yıllarında ona kederden beter bir dehşet yükleyecek olmasa, sevgimi ona fısıldamak için neler vermezdim. Ondan keder içinde ayrıldım. Tekrar tekrar, defalarca.

"Artık çok fazla rüya görüyordum. Fazla uzun süre rüya görüyordum bu geminin hapsinde, her güneş doğuşuna hiçbir ölümlü beden gösteremeyeceği uyumu gösteren vücudumun hapsinde. Kalbim Doğu Avrupa'nın dağları için giderek daha hızlı çarpıyordu, o ilkel kırlarda sorularımıza cevap bulabiliriz umuduyla çarpıyordu. Bu işkencenin varolmasına niye izin veriliyordu Tanrım? Başlamasına niçin izin verilmişti, nasıl bir son verilebilirdi Tanrım bu işkenceye? Bunların cevabını öğrenmeden son vermeye cesaretim yoktu, biliyordum. Zamanla Akdeniz'in suları da Karadeniz'in suları oldu."

Vampir iini çekti. Oğlan dirseğini masaya koymuş, yüzünü sağ avucuna dayamıştı; hırslı ifadesi gözlerinin kızarıklığına aykırı düşüyordu.

"Seninle oyun oynadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu vampir, biçimli koyu renk kaşları bir an atıldı.

"Hayır," dedi oğlan hemen. "Size daha fazla soru sormamın gereksiz olduğunu biliyorum. Zamanı gelince her şeyi anlatacaksınız." Oğlan ağzını kapadı, tekrar söze başlamasını beklercesine vampire baktı.

O sırada uzaktan bir ses geldi, içinde bulundukları eski, Victoria stili binanın bir yerinden geldi ses, ilk defa duyuyorlardı bu tür bir sesi. Oğlan başını kaldırıp hole açılan kapıya baktı. Binanın varlığını unutmuş gibiydi. Birisi eski ahşap döşemede hantal adımlarla yürüyordu. Ama vampir rahatsız olmamıştı. Kendini tekrar şimdiki zamandan ayırır gibi başka yöne baktı.

"O köy. Adını söyleyemeyeceğim; unuttum gitti. Ama kıyıda millerce uzakta olduğunu hatırlıyorum, tek başımıza faytonla gidiyorduk. Hem ne fayton! O fayton Claudia'nın işiydi, önceden tahmin etmeliydim aslında; ama zaten çok şey şaşıtır beni. Varna'ya ayak baştığımız andan itibaren Claudia'da gördüğüm değişiklikler, benim kadar Lestat'in de kızı olduğunu fark ettirdi bana. Paranın değerini benden öğrenmiş, ama Lestat'in de harcama tutkusunu almıştı; bulabileceğimiz en lüks siyah arabadan başka şeyle yola çıkacak değildi, arabamız bir alay yolcuyu taşıyabilecek deri koltuklarla döşenmişti, oysa bu muhteşem kompartımanı bir adamla bir ocuk, ince oymalı bir meşe sandığı taşımak için kullanıyordu sadece. Arkaya, oradaki dkknlarda bulanabilen en iyi giysilerle doldurulmuş iki sandık bağlıydı; hızla ilerliyorduk, o hafif, dev tekerlekler ve sağlam yaylar, o yükü dağ yollarından korkunç bir kolaylıkla aşırıyorlardı. Başka hiçbir şeyin olmadığı bu yabancı ülkede bunun bir heyecanı vardı; drtımla atlar ve faytonun hafifçe yana yatışı.

"Gerçekten de yabancı bir ülkeydi. Issız, bütün kırsal bölgeler gibi karanlık, ay bulutların arkasına girdikçe şatoların, harabelerin sık sık kararttığı bir yer; o saatler boyunca New Orleans'de hiç yaşamadığım bir endişe duydum, insanları da durumu kurtarmıyordu. Minik köylerinde ıplaktık, şaşkındık, onların arasında ciddi bir tehlike altında olduğumuzun daima bilincindeydik.

"New Orleans'da öldürmenin gözlenmesi hiç gerekmezdi. Humma, veba ve cinayet gibi şeylerin tahribatı orada daima bizimle rekabet halindeydi ve nde giderdi. Ama burada fark edilmeden ldrebilmek için çok uğraşmak gerekiyordu. Çünkü New Orleans'ın kalabalık sokaklarını korkunç bulabilecek olan bu basit köy insanları, ölülerin yürüyüp insan kanı içtiklerine yürekten inanıyorlardı. Adımızı biliyorlardı: Vampir, şeytan. Biz zaten en ufak bir dedikoduya karşı tetikteydik, kendimiz dedikodu yaratmayı ne olursa olsun istemiyorduk.

"Aralarında tek başımıza, hızlı ve lüks içinde seyahat ediyor, gösteriş içinde güvenli olabilmek için abalıyorduk. Hanlarda şömine n vampir sohbetlerini fazlasıyla ucuz buluyorduk; kızım huzur içinde kuağımda uyurken bana bilinen efsaneleri anlatmaya yetecek kadar Almanca, hatta bazen Fransızca bilen bir köylü ya da yolcu mutlaka oluyordu.

"Neyse, sonunda seyahatimizin dönüm noktasını oluşturacak olan o köye geldik. Seyahatimizin bu kısmıyla ilgili hiçbir anım tat vermiyor bana; ne havadaki tazelik, ne gecelerin serinliği. şimdi bile belli belirsiz bir ürpermeyle söz edebiliyorum ancak.

"Bir gece önce, bir çiftlik evinde kalmıştık, bu yüzden de bizi uyaracak bir şey yoktu bir tek köyün ıssız görüntüsü; aslında köye vardığımızda o kadar geç değildi, dar sokaktaki bütün panjurların sürgülenmiş olmasını, hanın geniş kemerinin altında sallanan fenerin karartılmış olmasını gerektirecek kadar geç değildi.

"Kapıların önüne çöpler yığılmıştı. Bir terslik olduğuna dair başka işaretler de vardı. Kepengi inik bir dükkân vitrininin altında bir saksı kurumuş çiçek. Han avlusunun ortasında bir ileri, bir geri yuvarlanıp duran bir fiçî.

"Ama daha Claudia'yı arabadan sıkıştırılmış toprak zemine indirirken han kapısının altından sızan ışığı gördüm.

'Kukuletanı kafana geçir' dedi hemen Claudia. 'Geliyorlar.' Biri içeriden sürgüyü açıyordu.

"Önce kadının çok dar tuttuğu aralıktan, arkasındaki ışığı gördüm bir tek. Sonra fayton fenerlerinin ışığı gözlerinde parladı.

" 'Gece için bir oda!' dedim Almanca. 'Atlarımın da fena halde bakıma ihtiyacı var!'

" 'Gece seyahat edilecek zaman mı?' dedi kadın tuhaf, düz bir sesle. 'Bir de çocukla.' O konuşurken odada, arkasında başkalarının olduğunu fark ettim. Mırıltılarını duyuyor, yanan ateşin kıpırtılarını görüyordum. Görebildiğim kadarıyla, ateşin etrafında toplananların çoğu köylülerdi, bana benzer giyimli bir tek kişi vardı, üstünde iyi dikilmiş bir ceket, omuzlarında paltosuyla; ama kıyafeti bakımsızdı; pejmürdeydi. Kızıl saçları şöminenin ateşiyle parlıyordu, bizim gibi o da yabancıydı ve bize bakmayan tek kişi oydu. Baş sarhoşmuş gibi hafifçe sallanıyordu.

" 'Kızım yorgun' dedim kadına. 'Buradan başka kalabileceğimiz yer yok.' Sonra Claudia'yı kucağıma aldım. Claudia yüzünü bana çevirip fısıldadı: 'Louis, kapının üstündeki sarmısak, haç!'

"Bunları görmemiştim. Küçük bir haçtı, bronzdan bir İsa vücudu kakılmıştı ahşabın üzerine, sarmısak da haçın etrafına çelenk gibi sarılmıştı, taze bir sap, çiçekleri solmuş, kurumuş bir sapa dolanmıştı. Kadının gözleri benimkileri izledi, sonra sertçe bana baktı; ne kadar bitkin olduğu belliydi, gözleri kızarmıştı, göğsündeki şalı sımsıkı kavrayan eli titriyordu. Siyah saçları darmadağındı. Neredeyse eşiğe gelinceye kadar yaklaştım, o sırada ansızın kapıyı ardına kadar açtı, bizi içeri almaya ancak karar verebilmiş gibi. Yanından geçtiğim sırada bir dua okudu, Slavca sözleri anlamadığım halde dua olduğundan emindim.

"Kirişleri alçak, küçük oda insanlarla, kaba, panolu duvarların dibine, banklara, hatta yere dizili kadın ve erkeklerle doluydu. Sanki bütün köy orada toplanmıştı. Bir kadının kucağında uyuyan bir çocuk vardı, bir çocuk da merdivende uyumaktaydı, battaniyelere sarılmış, dizlerini kıvrıp basamaklardan birine dayanmış, üst basamağa dayadığı kolunu başına yastık yapmıştı. Her yanda çivilere, çengellere sarımsaklar, tencereler, güğümler asılmıştı, içerideki tek ışık ateşin ışığıydı, bizi seyreden durgun yüzlere çarpık gölgeler vuruyordu.

"Kimse oturmamız için bir hareket yapmadı, bir şey ikram etmedi, sonunda kadın istersem atları ahıra götürebileceğimi söyledi Almanca. Biraz vahşi, kenarları kızarık gözleriyle sabit bir şekilde bakıyordu bana, sonra yüzü yumuşadı. Hanın kapısında durup bana fener tutacağını, ama acele etmem ve çocuğu orada bırakmam gerektiğini söyledi.

"Ama başka bir şey dikkatimi çekmişti, yanan odunun ve şarabın ağır kokusunun bastırıldığı bir koku alıyordum. Ölüm kokusuymuştu bu. Claudia'nın göğsüme bastırıldığı elinin ağırlığını hissettim, minik parmağıyla merdivenin altındaki kapıyı gösteriyordu. Koku oradan geliyordu.

"Döndüğümde kadın beni bir kadeh şarap ve bir tas çorbayla beklemekteydi. Oturdum, Claudia

dizimde oturuyordu, başını ateşten o esrarengiz kapıya çevirmişti. Gene yabancınn haricindeki bütün gözler bize dikiliydi. Şimdi adamın profilini açıkça görebiliyordum. Sandığımdan çok daha gençti; yabani görünüşü heyecanındandı. Aslında zayıf ama çok hoş bir yüzü vardı, açık renk, çilli teni bir oğlan çocuğu gibi gösteriyordu, iri, mavi gözlerini, konuşur gibi ateşe dikmişti; kiprikleri, kaşları ışıktaki altın gibi parlıyor, bu da yüzüne çok masum, samimi bir ifade veriyordu. Ama sefil haldeydi, rahatsızdı, sarhoştı. Birdenbire bana döndü, ağlamış olduğunu anladım, 'İngilizce biliyor musunuz?' diye sordu, sorusu sessizlikte patladı.

" 'Evet, biliyorum' dedim. Zafer kazanmışçasına diğerlerine göz attı. Onlar taş gibi bakışlarla onu seyrediyorlardı.

" 'İngilizce biliyorsunuz!' diye haykırdı, dudakları acı bir gülümsemeyle gerildi, gözleri tavanda dolaştı, sonra benim gözlerime dikildi. 'Bu ülkeden gidin' dedi. 'Hemen gidin. Arabanızı, atlarınızı alın, hayvanlar bayılcaya kadar sürün, ama gidin buradan!' Sonra kusacakmış gibi omuzları kasıldı. Elini ağzına götürdü. Kadın şimdi duvara dayanmış, ellerini kirli önlüğünün üstünde kavuşturmuştu, sakın bir tavırla, 'Şafakta gidebilirsiniz. Şafakta' dedi.

" 'Peki ama ne oluyor?' diye fısıldadım kadına; sonra adama baktım. Beni seyrediyordu, gözleri cam gibiydi, kızarmıştı. Kimse konuşmuyordu. Alevlerin arasında bir kütük, tok bir sesle devrildi.

" 'Söylesenize' dedim yavaşça İngiliz'e. Ayağa kalktı. Bir an düşecek sandım. Tepemde duruyordu, benden çok daha uzun boyluydu, başı önce öne, sonra arkaya düştü, sonunda dengesini bulup ellerini masaya dayadı. Siyah ceketinde, gömleğinin manşetinde şarap lekeleri vardı. 'Görmek istiyor musunuz?' diye sordu soluğu tıkanarak, gözlerime bakarak. 'Kendi gözlerinizle görmek istiyor musunuz?' Bu sözleri söylerken sesi yumuşak ve acıktıydı.

" 'Çocuğu bırakın!' dedi kadın birden, aceleci, buyurgan bir el hareketiyle.

" 'Uyuyor' dedim. Sonra kalkıp İngiliz'in peşinden merdivenin dibindeki kapıya gittim.

"Kapıya en yakın olanlar yol açarlarken hafif bir karışıklık oldu. Birlikte küçük bir salona girdik.

"Büfenin üzerinde tek bir mum yanıyordu, ilk gördüğüm şey, bir rafın üzerinde bir sıra zarif boyalı tabak oldu. Küçük pencerede perdeler, duvarda Meryem Ana'yla çocuk İsa'nın parıltılı bir resmi asılıydı. Duvarlar ve sandalyelerin ortasına zor sığan büyük meşe masanın üstüne genç bir kadının bedeni yatırılmıştı, beyaz elleri göğsünde kavuşmuş, kumral saçları karışmış, ince beyaz boynunun ve omuzlarının altına sıkışmıştı. Güzel yüzünü ölüm katılaştırmıştı bile. Bileğinin etrafında, koyu renk yünlü eteğinin kenarından aşağı, boylu boyunca, amber teşbih boncukları parlıyordu. Yanında da geniş, yumuşak kenarlı, tüllü, çok hoş kırmızı bir fötr şapkayla koyu renk bir çift eldiven duruyordu. Sanki hemen biraz sonra kalkıp bunları giyecekmiş gibi konmuşlardı oraya, İngiliz, kadına yaklaşarak dikkatle şapkaya dokundu. Yıkımın eşiğindeydi. Ceketinin cebinden kocaman bir mendil çıkarmış, yüzüne götürmüştü.

"Ona ne yapmayı düşünüyorlar, biliyor musunuz?' diye fısıldadı bana bakarak. 'En ufak bir fikriniz var mı?'

"Kadın arkamızdan içeri girip İngiliz'in koluna uzandı, ama o kabaca silkeledi kadını. 'Biliyor musunuz?' diye ısrarla sordu bana fısıltıyla, gözlerinden ateş fişkırlarak. 'Barbarlar!'

" 'Sus artık!' dedi kadın alçak sesle.

"İngiliz dişlerini sıkıp başını iki yana salladı; bir tutam kızıl saç gözlerine düştü. 'Çekil git yanımdan' dedi kadına Almanca. 'Çekil karşımdan.' Öteki odadan bir fısıltı geliyordu. İngiliz tekrar genç kadına baktı, gözleri yaşlarla doldu. 'Ne kadar masum' dedi yavaşça; sonra tavana baktı, sağ

yumruğunu sıkı, soluğu kesilerek, 'Lanet olsun...' dedi. 'Tanrım! Lanet olsun!'

"Kadın, 'Yüce Tanrı' diye mırıldanıp hemen haç çıkardı.

" 'Bunu görüyor musunuz?' diye sordu bana İngiliz.

Çok büyük bir dikkatle ölü kadının boğazındaki dantelleri araladı, sanki sertleşen tenine dokunmak istemiyormuş, dokunamazmış gibi. Kadının boğazında kuşkuya yer vermeyecek şekilde iki diş yarası vardı, sararan cildin üzerinde, binlerce kere gördüğüm diş yaraları. Adam ellerini yüzüne götürdü, uzun, zayıf bedeni tabanlarının üstünde yaylanıyordu. 'Galiba çıldırıyorum!' dedi.

" 'Hadi gel' dedi kadın, mücadele eden İngiliz'in kolundan tutarak, yüzü birden kızarmıştı.

" 'Bırakın onu' dedim kadına. 'Kendi haline bırakın. Ben ilgilenirim onunla.'

"Kadının ağzı çarpıldı. 'Buna bir son vermezseniz hepinizi atacağım buradan dışarıya, karanlığa.' Bunu yapamayacak kadar bitkin, kendisi de yıkılma noktasına yakındı. Ama sonra sırtını bize döndü, şalına iyice sarındı, kapıda birikmiş adamların açtığı yoldan yavaşça, sessizce dışarı çıktı.

"İngiliz ağlıyordu.

"Ne yapmam gerektiğini anlamıştım, ama kalbim sessiz bir heyecanla güm güm atarken tek düşündüğüm, ondan mutlaka bir şeyler öğrenmem gerektiği değildi. Onu bu halde görmek yürek parçalayıcıydı. Talih beni acımasızca yaklaştırmıştı ona, fazla yaklaştırmıştı.

" 'Ben de yanınızda kalayım' diye teklif ettim. Masanın kenarına iki sandalye çektim. Gözleri yanındaki titreyen mumda, bütün ağırlığıyla kendini bıraktı sandalyeye. Kapıyı kapadım, duvarlar çekilir gibi oldu, adamın öne eğik başının etrafındaki ışık halkasının parlaklığı arttı sanki. Sırtını büfeye yaslayıp mendiliyle yüzünü sildi. Sonra cebinden deri kaplı bir matara çıkarıp uzattı, istemediğimi söyledim.

" 'Neler olduğunu anlatmak ister misiniz?'

"Evet anlamında salladı başını. 'Belki siz buraya biraz sağduyu aşılayabilirsiniz' dedi. 'Fransız'sınız, değil mi? Ben İngiliz'im, biliyorsunuz.'

" 'Evet' diye başımı salladım.

"Sonra elimi hararetle sıkı, içki duyularını o kadar uyuşturmuştu ki elimin soğukluğunu fark etmedi bile; adının Morgan olduğunu, bana ihtiyacı olduğunu, şimdiye kadar kimseye bu kadar çaresizce ihtiyaç hissetmediğini söyledi. O sırada, ateşini hissettiğim o eli tutarken, garip bir şey yaptım. Hemen hiç kimseye itiraf etmediğim adımı söyledim ona. Ama o beni duymamış gibi ölü kadına bakıyordu, dudaklarında çok hafif bir gülümseme belirdi, gözü yaşlarla doldu, ifadesi her insanı duygulandırırdı; bazıları dayanamayabilirdi de.

" 'Bunu ben yaptım' dedi başını sallayarak. 'Onu buraya ben getirdim.' Sonra şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı.

" 'Hayır' dedim hemen. 'Siz yapmadınız. Kim yaptı, söyleyin.'

"Sonra düşüncelere daldı, kafası karışmış gibiydi. 'İngiltere'den hiç çıkmamıştım' diye söze başladı. 'Resim yapıyordum ben... şimdi sanki bir önemi kalmış gibi... resimler, kitap! Her şey ne kadar garip ve hoş gelmişti! Ne kadar güzel gelmişti!' Cümlesi havada asılı kaldı, gözleri odada dolaştı. Uzun süre yine kadına baktı, sonra yavaşça, 'Emily' dedi, kalbine yakın tuttuğu değerli bir şey

görür gibi oldum.

"Sonra hikâye yavaş yavaş açılmaya başladı. Almanya'dan geçerek o ülkeye bir balayı yolculuğu, yolcu arabaları nereye giderse, Morgan resmini yapacağı bir manzarayı nerede bulursa. Sonunda bu ücra yere gelmişler, çünkü yakınlarda çok iyi korunmuş olduğu söylenen yıkık bir manastır varmış.

"Ama Morgan'la Emily o manastıra ulaşamamışlar. Burada onları trajedi beklemekteymiş.

"Yolcu arabalarının o taraflara uğramadığı anlaşılnca Morgan kendilerini yük arabasıyla getirmesi için bir çiftçiye para vermiş. Oraya vardıkları gün öğleden sonra köyün dışındaki mezarlıkta bir keşmekeş varmış. Şöyle bir göz atan çiftçi arabadan inip yakından bakmamakta direnmiş.

" 'Bir geçit, törenini andırıyordu adeta' dedi Morgan.

'Herkes en iyi kıyafetlerini giymiş, kiminin elinde çiçekler; doğrusu büyüleyici bulmuştu her şeyi. Seyretmek istiyordum. O kadar heveslenmişim ki, adamı gönderdim, biz eşyalarımızla kaldık. Hemen ilerideki köyü görebiliyorduk. Aslında Emily'den çok benim isteğimdi tabii, ama Emily o kadar yumuşak huyluydu ki. Sonunda Emily'yi bavullarımızın üzerine oturtup ben onsuz çıktım tepeye. Gelirken gördünüz mü mezarlığı? Hayır, görmediniz tabii. Tanrı'ya şükredin ki arabanız sağ salim getirmiş buraya sizi. Gerçi atlarınız, ne kadar yorgun olsalar da yola devam etseydiniz...' Sustu.

" 'Nedir tehlike?' diye zorlamadan sordum.

" 'Ah... tehlike! Barbarlar!' diye mırıldandı. Kapıya göz attı. Sonra matarasından bir yudum alıp kapağını kapattı.

" 'Neyse, geçit töreni filan değilmiş. Görür görmez anladım' dedi. 'Yanlarına gittiğimde insanlar benimle konuşmuyorlardı bile nasıl olduklarını biliyorsunuzdur; ama seyretmeme ses çıkarmadılar. Doğrusunu isterseniz, hiç orada değilmişim gibiydi. Size ne gördüğümü söylediğimde inanmayacaksınız, ama inanmalısınız; çünkü inanmazsanız deliyim demektir, bundan eminim.'

" 'inanacağım, devam edin' dedim.

" 'Mezarlık yeni mezarlarla doluydu, hemen fark ettim, bazılarının üstünde yeni tahta haçlar vardı, bazıları da çiçekleri daha taze toprak yığınları halindeydi; köylülerin birkaçının elinde çiçekler vardı, bu mezarları süsleyeceklermiş gibi; ama hepsi kıpırtısız duruyordu, gözleri, beyaz bir atı geminden tutmuş iki adamın üzerindeydi ne müthiş bir attı! Eşeleniyor, tepiniyor, yana doğru çekiliyordu, sanki orada olmayı hiç mi hiç istemiyordu; harika bir şeydi ama, çok güzel bir hayvandı bembeyaz bir aygır. Bir ara nasıl kararlaştırdılar bilemiyorum, kimse tek söz etmemişti adamlardan biri, başı çeken oydu sanıyorum, bir küreğin sapıyla ata var gücüyle vurdu, at çılgınca bayır yukarı koşmaya başladı. Tahmin edebileceğiniz gibi, atı en azından bir süre kesinlikle göremeyiz sandım. Ama yanılmıştım. Aradan bir dakika geçmişti ki, atın hızı dörtnala düştü, eski mezarların arasında dönüyor, tepeden aşağı yeni mezarlara doğru iniyordu. İnsanların hepsi durmuş seyrediyorlardı. Kimseden tek ses çıkmıyordu. Toprak yığınlarının üstünden geçiyor, çiçekleri eziyordu, kimse atın dizginini yakalamak için elini oynatmıyordu. Sonra ansızın duruverdi, mezarlardan birinin tam tepesinde.'

"Morgan gözlerini sildi, ama gözyaşları dinmiş gibiydi. Benim gibi o da anlattığı hikâyeden büyülenmişti âdeta.

" 'Ne oldu, biliyor musunuz?' diye devam etti. 'Hayvan olduğu yerde duruyordu. Birdenbire kalabalığın arasından bir çığlık yükseldi. Çığlık değildi aslında, herkes içini çekiyor, inliyordu sanki, sonra bütün sesler kesildi. At durduğu yerde başını sallıyordu; sonunda başı çeken adam ileri doğru atılıp ötekilerden birkaçına bağırды; kadınlardan biri bir çığlık atıp kendini mezarın üstüne, neredeyse

atın ayaklarının altına attı. Ben de mümkün olduğunca yaklaştım. Ölünün taşın üstünde yazılı adını seçebiliyordum; öleli daha altı ay olmuş, genç bir kadındı, tarihler gözümün önündeydi; mezarın üstüne atılan kadın perişan bir halde toprağa diz çökmüş, taşı topraktan söküp çıkarmak ister gibi kollarıyla sımsıkı kavramıştı. Adamlar kadını ayağa kaldırmaya, uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

"Geri dönmek üzereydim, ama dönemezdim, ta ki niyetlerini anlayınca kadar. Emily güvenlikte sayılırdı tabii, bu insanların hiçbiri ikimizle de zerrece ilgilenmiyordu. Aralarından ikisi sonunda kadını mezardan kaldırabildiler, diğerleri küreklerle gelip mezarı kazmaya koyuldular. Kısa bir süre sonra biri mezara inmişti bile, herkes o kadar kıpırtısızdı ki, en ufak sesi bile işitmek mümkündü, dipte toprağı kazan küreğın sesi, küçük bir tepe halinde yığılan toprağın sesi. Size tarif etmem mümkün değil. Güneş tepemizde parlıyordu, gökyüzünde tek bir bulut yoktu, herkes ayakta, birbirine tutunmuş duruyordu, o zavallı kadın bile...' Sözlerine ara verdi, gözü Emily'ye takılmıştı. Oturduğum yerde devam etmesini bekliyordum. Matarayı tekrar ağzına götürdüğünde viskinin sesini duydum, içinde o kadar viski olmasına sevindim, içip acısını dindirebilecek diye. 'O tepede saat gece yarısı da olabilirdi' dedi bana bakarak, çok alçak sesle. 'Verdiği duygu buydu. Sonra mezarın dibindeki adamın çıkardığı sesleri duydum. Küreğiyle tabutun kapağını kırıyordu! Sonra tahta parçaları yağmaya başladı. Sağa, sola rasgele fırlatıyordu kırdıkça. Ansızın müthiş bir çığlık attı. Öteki adamlar yaklaştılar, ansızın mezara doğru bir üşüşme oldu; sonra da hepsi bir dalga gibi geriye yığıldılar haykırarak, bazıları dönüp ötekileri iterek kaçmaya çalışıyordu. Zavallı kadın çılgına dönmüş, dizlerini büküyor, kendisini tutan adamlardan kurtulmaya çalışıyordu. Benim de yaklaşmamak elimde değildi. Herhalde hiçbir şey engelleyemezdi beni; emin olun böyle bir şeyi ilk kez yaptım, bir daha da yapmam Tanrı korusun. Bakın, bana inanmanız şart, inanmalısınız! O, o tabutun içinde, ölü kadın yatıyordu, oracıkta, ayaklarının üstündeki kırık tahtaların üstünde de adam duruyordu, inanın bana... taptazeydi, pespembeydi...'-sesi çatladı, oturduğu yerde gözlerini açmış, ellerini parmaklarının arasında görünmez bir şey tutuyormuş gibi bitiştirmiş, kendisine inanmam için yalvarıyordu bana 'canlıydı sanki! Altı ay önce gömülmüştü! Öylece yatıyordu! Kefeni arkaya doğru üzerinden sıyrılmıştı, elleri göğsünün üzerinde tıpkı uykudaymış gibi kavuşmuştu.'

"İçini çekti. Eli bacağına düştü, başını salladı iki yana, bir an sabit bakışlarla durdu öylece. 'Yemin ederim!' dedi.

'Sonra mezarın içindeki adam eğilip ölü kadının elini kaldırdı. inanın o kol benim kolum kadar rahat hareket ediyordu! Adam tırnaklarını incelermiş gibi kadının elini uzattı. Sonra haykırdı; mezarın kenarındaki kadın sağındaki solundaki adamları tekmeledikçe topraklar cesedin yüzüne, saçlarına dökülüyordu. O kadar da güzeldi ki ölü kadın; ah, bir görseydiniz, sonra neler yaptılar!'

" 'Söyleyin, ne yaptılar?' dedim yavaşça. Ama daha o anlatmadan ne olduğunu biliyordum. •

" 'inanın...' dedi. 'Böyle bir şeyin anlamını insan görmeden bilemez!' Müthiş bir sır veriyormuş gibi kaşını kaldırıp baktı bana. 'Bilemez!'

" 'Doğru, bilemez' dedim.

" 'Bakın, anlatayım size. Bir kazık, tahta bir kazık aldılar; mezarın içindeki adam kazığı tepesinde çekiçe tam kadının kalbi hizasında tuttu. Gözlerime inanamıyordum! Sonra da tek bir kuvvetli darbeyle çaktı kazığı. İnanın, istesem kıpırdamam mümkün değildi; olduğum yere çakılmışımdım. Sonra o adam, o canavar, küreğini alıp iki eliyle birden ölü kadının tam boğazına sapladı. Kafası böyle uçuverdi' Morgan gözlerini kapadı, yüzü kasılmış, başı yana eğilmişti.

"Ona bakıyor ama onu görmüyordum. O mezardaki başı kesik kadını görüyordum, içimde keskin bir bulantı vardı, sanki bir el boğazıma bastırıyor, iç organlarım dışıma çıkarcasına yükseliyordu,

nefes alamıyordum. Sonra bileğimde Claudia'nın dudaklarını hissettim. Claudia gözlerini Morgan'a dikmişti, görünüşe bakılırsa epey zamandır.

"Morgan yavaşça başını kaldırıp bana baktı, gözleri çılgın gibiydi. 'Ona da aynı şeyi yapmak istiyorlar' dedi.

'Emily'ye! İzin vermeyeceğim onlara.' Sertçe başını salladı.

'İzin vermeyeceğim. Bana yardım etmelisiniz Louis.' Dudakları titriyordu, ani umutsuzluğu yüzünü öyle çarpıtmıştı ki istemeyerek geri çekilebilirdim. 'Bizim damarlarımızda akan kan aynı kan. Yani, Fransız, ingiliz, biz medeni insanlarız Louis. Bunlar vahşi.'

" 'Sakin olmaya çalışın Morgan' dedim kolumu uzatarak. 'Sonra neler oldu, anlatın lütfen. Siz ve Emily...'

"Beceriksizce matarasını çıkarmaya çalışıyordu. Cebinden çekip çıkardım, Morgan kapağını açtı. 'Sağ olun Louis; dostça davranıyorsunuz' dedi samimiyetle. 'Ben Emily'yi hemen götürdüm oradan. Oracıkta mezarlıkta yakacaklardı cesedi; Emily'nin bunu görmesine izin veremezdim..' Başını iki yana salladı. 'Bizi oradan götürecek bir araba bulmanın imkânı yoktu; o sırada hiçbiri bizi iki günlük bir mesafeye, doğru düzgün bir yere götürmeyi kabul etmiyordu.'

" 'Peki ama, size nasıl açıkladılar olayı, Morgan?' diye ısrar ettim. Fazla vakti kalmadığı belliydi.

" 'Vampirler!' diye patladı, viski eline döküldü. 'Vampirler Louis. İnanabiliyor musunuz?!' Matarasıyla kapıyı işaret etti. 'Vampir istilas! Bunları hep fısıltıyla söylüyorlardı, sanki şeytanın kendisi kapıda kulak kesilmiş gibi! Tabii Tanrı'ya şükür bir son verdiler bu işe. O mezarlıktaki zavallı kadının her gece tırnaklarıyla toprağı kazıp yukarı çıkarak bizlerle beslenmesini engellediler!' Matarayı ağzına götürdü. 'Ah... Tanrım...' diye inledi.

"Sabırla, viskiyi içişini seyrederek bekledim.

" 'Emily ise...' diye devam etti. 'O bütün bunları büyüleyici buluyordu. O uzaktaki ateş, doğru düzgün bir akşam yemeği ve bir kadeh iyi şarap... Emily o kadını görmemişti ama! Ne yaptıklarını görmemişti' dedi çaresizlik içinde.

'Buradan çekip gitmek istiyordum; para teklif ettim onlara.

'Madem bu iş bitti" diyordum onlara, "biriniz bu parayı istiyor olmalısınız, sırf bizi buradan götürme karşılığında küçük bir servet." '

" 'Ama bitmemişti...' diye fısıldadım.

"Gözlerinde yaşların biriktiğini, ağzının acıyla çarpıldığını gördüm.

" 'Nasıl oldu olay?' diye sordum.

"Soluğu tıkanarak, 'Bilmiyorum' dedi, başını salladı iki yana, sanki soğuk, serinletici bir şeymiş gibi matarayı alnına bastırdı, değildi halbuki.

" 'Hana mı girdi?'

" 'Emily ona gitmiş dediler' diye itiraf etti, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. 'Her yer kilitliydi! O konuda çok dikkatli davrandılar. Bütün kapılar, pencereler! Sonra sabah oldu, hepsi bağıışıyordu, Emily yoktu. Sabahlığımı giymek için bile oyalanmadım. Koşuyordum. Hanın arkasında koşarken yoluma çıktı, kalakaldım. Neredeyse üzerine basıyordum... şeftali ağaçlarının altında yatıyordu. Elinde boş bir fincan vardı. Sımsıkı tutmuştu, boş bir fincan! Dediler ki Emily'yi avlamış... Emily su vermeye çalışıyormuş ona...'

"Matara elinden kaydı. Elini kulaklarına bastırđı, vücutu büküldü, başı aşağı düştü.

"Uzun süre oturduğum yerde onu seyrettim; ona söyleyecek sözüm yoktu. Sessizce ağlayarak Emily'ye aynı şeyi yapmak istediklerini, Emily'nin artık vampir olduğunu söylediklerini fısıldayınca, ona yavaşça vampir olmadığını söyledim, ama beni duyduğunu sanmıyorum.

'Sonunda öne doğru hareket etti, düşecekmiş gibi. Muma uzanır gibiydi, kolu büfenin üzerine yaslanmadan önce parmağı muma dokundu, sıcak balmumu, kısacık kalmış fitili söndürdü. Artık karanlıktaydık, Morgan'ın başı koluna düşmüştü.

"Odadaki bütün ışık Claudia'nın gözlerinde toplanmış gibiydi şimdi. Sessizlik uzadıkça uzuyor, ben merak içinde oturmuş Morgan'ın başını tekrar kaldırmayacağını umuyordum; sonra kadın geldi kapıya. Elindeki mum, sarhoş, uyuyakalmış Morgan'ı aydınlattı.

" 'Gidin artık siz' dedi kadın bana. Çevresinde koyu insan gölgeleri birikmişti, eski, ahşap han, ayaklarını sürüyerek yürüyen kadınlarla, erkeklerle doluydu. 'Ateşin yanına gidin!'

" 'Ne yapacaksınız?!' diye sertçe sorup ayağa kalktım, Claudia'yı tutarak. 'Ne yapmaya niyetlisiniz? Söyleyin!'

" 'Ateşin yanına gidin!' diye emretti kadın.

" 'Hayır, yapmayın bunu' dedim. Ama kadın gözlerini kısıp dişlerini gösterdi. 'Gidin dedim!' diye hırladı.

" 'Morgan' diye seslendim; duymadı beni, duyamazdı. " 'Bırakın onu' dedi kadın hiddetle.

" 'Ama aptallık bu yaptığınız; anlamıyor musunuz? Bu kadın ölü!' diye yalvardım.

" 'Louis' diye fısıldadı Claudia, kendisini duyamayacakları şekilde, kolunu kukuletanın kürkünün altından, boynuma dolayarak. 'Bu insanlara bulaşma.'

"Diğerleri odaya girmeye başlamışlardı, masanın çevresine toplanıyorlardı, bize çevrili yüzleri acımasızdı.

" 'Peki nereden geliyor bu vampirler?!' diye fısıldadım.

'Mezarlığı aramışsınız! Vampirse gerçekten, nereye saklanıyorlar? Bu kadın size bir kötülük yapamaz. Siz vampirlerinizin peşine düşün.'

" 'Gündüz vakti' dedi kadın ciddiyetle, göz kırıp başını öne salladı ağır ağır. 'Gündüz vakti avlıyoruz onları.'

" 'Nerede, mezarlıkta, kendi köylülerinizin mezarlarını kazarak mı?'

"Kadın başını iki yana salladı. 'Harabelerde' dedi. 'Hep harabedeydiler. Yanıldık. Dedemin zamanında harabelerdeymişler, gene oradalar. Gerekirse tek tek her taşı yerinden sökeceğiz. Ama sizin... şimdi gitmeniz lazım. Gitmezseniz dışarıya, zifiri karanlığa biz atacağız sizi!'

"Sonra önlüğünün arkasından yumruğunda sımsıkı tuttuğı kazığı çıkardı ve titreyen mum ışığına kaldırdı. 'Duydunuz ya dediğimi, gidin!' dedi; adamlar arkasında giderek yaklaşıyorlardı, dişleri kenetlenmiş, gözleri ışıktaki parıl parıl.

" 'Evet...' dedim. 'Dışarıya. Tercih ederim. Dışarıya.' Neredeyse iterek, hızla yanından geçtim, yol açmak için tökezleyerek geri çekildiler. Elimi han kapısının sürgüsüne uzatıp tek ve hızlı bir hareketle açtım.

" 'Yapmayın!' diye bağırdı kadın gırtlaktan Almanca'sıyla. 'Çıldırılmışsınız siz!' Aceleyle yanıma geldi, hayretler içinde sürgüye baktı. Elini kapının kaba tahtasına dayadı. 'Ne yaptığınızın farkında

mısınız?!"

" 'Harabeler nerede?' diye sordum sükûnetle. 'Ne kadar uzakta? Yolun solundalar mı, sağındalar mı?'

" 'Hayır, yapmayın.' Başını şiddetle iki yana sallıyordu. Kapıyı zorla açtım, yüzüme soğuk hava çarptı. Duvarın dibinden bir kadın sert, öfkeli bir şeyler söyledi, çocuklardan biri uykusunda inledi. 'Ben gidiyorum. Sizden bir tek isteğim var. Harabeler nerede, söyleyin ki uzak durayım. Söyleyin.'

" 'Bilmiyorsunuz ki, bilmiyorsunuz' dedi kadın; sonra kadının sıcak bileğini yakalayıp yavaşça kapının dışına çıktım, ayakları döşemeye sürtünüyordu, gözleri çıldırmış gibiydi. Adamlar yaklaştılar ama kadın istemeye istemeye karanlığa adım attığında durdular. Kadın başını salladı, saçları gözlerine düşmüştü, elime, yüzüme dik dik bakıyordu.

'Söyleyin...' dedim.

"Bana değil Claudia'ya baktığını gördüm. Claudia ona dönmüş, şöminede yanan ateşin ışığı yüzüne düşmüştü. Kadın Claudia'nın tombul yanaklarını, büzülmüş dudaklarını görmüyordu, biliyorum; kendisine karanlık, şeytanca bir zekâyla bakan gözlerini görüyordu. Kadının dişleri alt dudağına geçti.

" 'Kuzeyde mi, güneyde mi?' " 'Kuzeyde...' diye fısıldadı.

" 'Solda mı, sağda mı?'

" 'Solda.'

" 'Ne kadar uzakta?'

"Eli umutsuzca çırpınıyordu. 'Beş kilometre' dedi soluğu tıkanarak. Bıraktım onu, geriye doğru düşüp kapıya yaslandı, gözleri korkuyla, şaşkınlıkla faltaşı gibi açıldı. Gitmek üzere sırtımı dönmüşken ansızın arkamdan bağırdı, bekleyeyim diye. Döndüm baktım, başının üzerindeki kirişe asılı haçı sökmüş bana uzatıyordu. Hafızamın karanlık kâbus manzarasının içinden Babette çıkıp gelmiş, yıllar önceki gibi bana bakarak o sözleri söylüyordu: '*Çekil arkama Şeytan!*' Ama kadının yüzünde çaresizlik vardı. 'Lütfen alın şunu, Tanrı aşkına' dedi. 'Hızlı sürün atlarınızı.' Sonra kapı kapandı, Claudia'yla ikimiz mutlak bir karanlıkta bulduk kendimizi."

"Birkaç dakika içinde, gece bir tünel gibi arabamızın solgun ışıklarını örttü, sanki köy yok olmuştu. Bir dönemeçte ileri doğru silkelendik, yaylar gıcırdıyordu, donuk ay bir an için çamların ardındaki dağların solgun silüetini ortaya çıkardı. Morgan'ı aklımdan çıkaramıyordum, sesi sürekli kulaklarımdaydı. Buna bir de kendi dehşet içindeki beklentim karışıyordu; Emily'yi öldüren şeyle, şüpheye yer bırakmayacak şekilde bizim cinsimizden olan şeyle karşılaşma beklentim. Ama Claudia çıldırmış gibiydi. Atları kendisi sürebilecek olsa dizginleri ele alırdı. Defalarca kamçıyı kullanmam için ısrar etti. Yüzümüzün önündeki lambalara birden çarpan tek tük alçak dallara vahşice saldıırıyordu; sallanan bankta belime sarılan kolu demir kadar sağlamdı.

"Hatırlıyorum, yol birdenbire kıvrılıyordu, fenerler tangırdadı, Claudia rüzgârda sesini duyurmaya çalışarak, 'Louis, orada işte, gördün mü?' diye bağırdı. Dizginlere asıldım sertçe.

"Claudia diz üstü çöküp bana sarılmıştı sınıksıkı, araba denizde bir gemi gibi sallanıyordu.

"Tüy tüy, koca bir bulut ayın önünden çekilmişti, tepemizde kulenin karanlık silüeti yükseliyordu.

Uzun bir pencereden, arkadaki soluk gökyüzü görünüyordu. Banka tutunarak, oturduğum yerde, araba yayların üzerine yerleşirken kafamda devam eden hareketi durdurmaya çalıştım. Atlardan biri kişnedi. Sonra bütün sesler kesildi.

"Claudia, 'Louis, gel...' diyordu.

"Bir şeyler fısıldadım, aceleci, mantıksız bir itiraz. Çok net ve korkunç bir biçimde Morgan'ın yakınımda olduğu izlenimine kapılmıştım; handa bana yalvardığı gibi alçak sesle, heyecanla konuşuyordu. Etrafımızda, gecenin içinde, bir tek canlı varlık kıpırdamıyordu. Sadece rüzgâr ve yaprakların yumuşak hışıltısı vardı.

" 'Sence geldiğimizi biliyor mu?' diye sordum; rüzgârı bastırmaya çalışan sesim kendime yabancıydı. O küçük salondaydım, kaçış yoktu sanki oradan, bu sık orman gerçek değildi. Galiba ürperdim. Sonra Claudia'nın eli çok yavaşça gözüme götürdüğüm elime değdi. Cılız çamlar arkasında adeta rüzgârla şişiyordu, yaprakların hışırtısı arttı, sanki büyük bir ağız esintiyi içine çekip hortum şeklinde dışarı bırakıyordu. 'Onu dört yol ağzına mı gömecekler? Bu mu yapacakları? Bir İngiliz kadın!' diye fısıldadım.

" 'Ne olurdu senin cüssene sahip olsaydım..' diyordu Claudia. 'Ne olurdu sen de benim kalbime sahip olsaydın. Ah Louis...' Başı bana doğru eğildi, tam öpmek için eğilen vampir edasıyla, o kadar ki, geri çekildim; ama dudaklarını yavaşça benimkilere bastırdı sadece, kollarım onu sararken nefes alıp benim içime bıraktı. 'Bırak seni yönlendireyim..' diye yalvardı. 'Artık geri dönüş yok. Kucağına al beni' dedi, 'aşağıya, yola bırak.'

"Dudaklarını yüzümde, gözkapaklarımda hissederek kıpırtısız oturduğum süre bana sonsuz gibi gelmişti. Sonra Claudia hareket etti, küçük bedeninin yumuşaklığı aniden koptu benden, öyle zarif ve hızlı bir hareketle ki, şimdi arabanın yanında havada duruyor gibiydi, eli bir an benimkini kavradı, sonra bıraktı. Başımı eğip ona baktım, başını kaldırmış bana bakıyordu; yolun üzerinde, fenerin altındaki titrek ışık gölünde duruyordu. Minik çizimleri geri geri giderken eliyle çağırdı beni. 'Louis, gel aşağı...' Sonunda karanlıkta kaybolmak üzereydi ki bir anda lambayı çengelinden çıkarıp yüksek otların arasında, yanında durdum.

" 'Tehlikeyi hissetmiyor musun?' diye fısıldadım ona.

"Havayı solur gibi solumuyor musun?' Yamaca doğru dönerken dudaklarında o bir an süren, anlaşılmaz gülümsemelerinden biri oynadı. Fener yükselen ormanda bir patika açıyordu. Küçük beyaz eliyle yünlü pelerinin önünü kapatıp ileri doğru hareket etti.

" 'Bir dakikacık bekle..'

" 'En büyük düşmanın korkudur...' diye cevap verdi, ama durmadı.

"Yüksek otlar giderek yerlerini alçak taş, toprak yığınlarına bıraktığı, orman sıklaştığı, ayın solması ve tepedeki dalların sımsıkı örülmesiyle uzaktaki kule gözden kaybolduğu halde ışığın önünde, sağlam adımlarla ilerliyordu. Biraz sonra hafif esintide atların sesi ve kokusu da duyulmaz oldu. 'Tetikte ol' diye fısıldadı Claudia, yılmadan ilerlemeye devam ederek; arada bir, birbirine girmiş sarmaşıklar, kayalar bir an bir sığınak görüntüsü sunduğunda duruyordu. Ama harabeler çok eskiydi. Yerleşimin vebadan mı, yangından mı, yoksa yabancı düşmanlar tarafından mı mahvedildiği belli değildi. Ayakta bir tek manastır kalmıştı aslında.

"Karanlıkta rüzgârın, yaprakların sesine benzer bir fısıltı duyuldu, ama ikisi de değildi. Claudia'nın sırtının dikleştiğini gördüm, adımları yavaşlarken beyaz avucu parladı bir an. O zaman sesin su sesi olduğunu anladım, dağdan aşağı ağır ağır kıvrılarak iniyordu, siyah ağaç gövdelerinin arasından, çok

ileride gördüm onu: Ay ışığıyla aydınlanmış bir çağlayan aşağıda kaynayan bir göle dümdüz dökülüyordu. Claudia'nın silueti çağlayanın önünde belirdi, eliyle nemli toprakta çıplak bir köke tutunmuştu; sonra bitkilerle kaplı tepeye elleriyle tırmandığını gördüm, kolu belli belirsiz titriyor, küçük çizimleri havada sallanıyor, toprağa saplanıyor, sonra tekrar havaya fırlıyordu. Su soğuktu, etrafındaki havayı da mis gibi kokutuyor, hafifletiyordu, bir an dinlendim: Çevremdeki ormanda hiçbir şey kıpırdamıyordu. Dinledim, duyularım yaprakların melodisini yavaşça tanıdı, ama başka bir kısırtı yoktu. Sonra yavaş yavaş kollarımı, boynumu ve sonunda yüzümü yalayan bir serinlik gibi kavradım ki gece fazlasıyla ıssız, fazlasıyla cansızdı. Sanki kuşlar bile buradan kaçmıştı, ırmağın iki yakasında dolaşması gereken sayısız yaratık da öyle. Ama Claudia tepemdeki düz, kayalık çıkıntıdan fenere uzanıyor, pelerini yüzüme değiyordu. Havaya kaldırdım feneri, Claudia birden ışığa çıktı, korkutucu bir melek gibi. Minik cüssesine rağmen benim sete çıkmama yardım edebilirmiş gibi minik elini uzattı. Bir saniye sonra, ilerlemeye devam ediyorduk, ırmağın üzerinden dağın tepesine doğru. 'Hissediyor musun?' diye fısıldadım. 'Fazlasıyla kısırtısız ortalık.'

"Claudia'nın eli, 'Sus' der gibi sıkı elimi. Yamaç giderek dikleşiyordu, sessizlik cesaret kırıcıydı. Işığın sınırlarına gözümü dikmeye önümüzde yükselen her yeni ağaç gövdesini görmeye çalıştım. Bir şey hareket etti, Claudia'ya uzandım, neredeyse sertçe yanıma çektim. Ama yaprakların arasından, kuyruğunu savurarak ok gibi fırlayan bir sürüngendi sadece. Yapraklar yerlerine yerleştiler. Ama Claudia gerileyip bana yapıştı, eli pelerininin kıvrımları arasından ceketimi sıkıca kavradı; sanki ileriye çekti beni, pelerinin onun pelerininin dökümlü kumaşının üstüne döküldü.

"Az sonra suyun kokusu kayboldu, ayın parladığı bir anda, tam önümüzde, ormanda bir düzlük gördüm. Claudia feneri sıkıca kavrayıp madeni kapağını örttü. Ona engel olmak istedim, elim onunkıyla mücadele etti; sonra alçak sesle, 'Bir an için gözlerini kapa' dedi, 'sonra yavaş yavaş aç. O zaman göreceksin onu.'

"Söylediklerini yaparken içimden bir ürperti yükseldi. Claudia'nın omzuna tütündüm sımsıkı. Sonra gözlerimi açtım ve uzaktaki ağaç gövdelerinin ötesinde manastırın uzun, alçak duvarlarını ve iri kulenin yüksek dörtgen tepesini gördüm. Kulenin çok uzağında muazzam, simsiyah bir vadinin tepesinde dağların karlı dorukları parlıyordu. 'Gel'

dedi Claudia, 'sessiz ol, vücudunun hiç ağırlığı yokmuşçasına.' Hiç duraksamadan, doğru duvarlara, duvarların ardında bekleyen neyse, ona ilerledi.

"Birkaç saniyede içeri girmemizi sağlayacak gediği bulduk, çevresindeki duvarlardan bile karanlık, taşları yerinde tutmak istercesine sarmaşıklarla sımsıkı örülmüş iri deliğe geldik. Tepesi açık odada burnumda taşların keskin nem kokusuyla yukarı baktığımda çok yüksekte, çizgi çizgi bulutların ötesinde, tek tük serpişmiş yıldızlar gördüm. Yukarıya geniş bir merdiven çıkıyordu, bir köşeden ötekine, vadiye bakan dar pencerelere kadar. İlk merdiven boşluğun da, karanlığın içinden, manastırın diğer odalarına açılan geniş, karanlık geçit beliriyordu.

"Claudia kısırtısızdı, o da taşlardan farksızdı sanki. Nemli odada incecik saç telleri bile kıpırdamıyordu. Kulak kesilmiş dinliyordu. Ben de onunla birlikte dinlemeye başladım. Rüzgârın alçak sesi vardı fonda sadece. Claudia yavaşça, ihtiyatla hareket ederek, ayağının ucuyla ağır ağır önündeki nemli toprağı kazıp bir alanı temizledi. Yassı bir taş çıktı ortaya, Claudia yavaşça topuğunu vurduğunda içi boşmuş gibi bir ses çıktı. Sonra taşın geniş kenarını ve uzak bir köşede yükseldiğini gördüm; korkunç derecede net bir resim canlandı hayalimde; o erkekli kadınlı köylüler topluluğu taşın etrafına toplanmış, dev bir manivelayla kaldırıyorlardı. Claudia'nın gözleri merdivene çevrildi, altındaki harap kapıya çakıldı. Ay yüksek bir pencereden içeri vurdu bir an. Sonra Claudia o kadar

ansızın hareket etti ki, hiç ses çıkarmadan yanımda bitiverdi. 'Duyuyor musun?' diye fısıldadı. 'Dinle.'

"O kadar alçak bir sesteki ki, herhangi bir ölümünün işitmesine imkân yoktu. Harabelerden gelmiyordu. Uzaktan geliyordu, bizim yamacı tırmandığımız uzun, dolambaçlı yoldan değil de, başka bir yoldan, tepenin ortasından yukarıya doğru, doğrudan köyden. Sadece bir hışırtıydı, kazıma sesi gibiydi, ama devam ediyordu; sonra yavaş yavaş daha toparlak bir ayak sesi duyulmaya başlandı. Claudia'nın eli elimi daha sıkı kavradı, hafifçe iterek, sessizce merdivenin altına götürdü beni. Pelerininin altında elbisesinin kıvrımlarının hafifçe kabardığını gördüm. Ayak sesleri giderek yükseliyordu, bir adımın ötekini çok sertçe takip ettiğini, diğerinin ise yavaşça toprağa sürtündüğünü hissediyordum. Aksak bir yürüyüşü, rüzgârın pes ıslığını bastırarak gittikçe yaklaşıyordu. Kalbim güm güm atıyordu, şakaklarımdaki damarların sıkıştığını hissettim, kollarımdan, bacaklarımdan bir ürperti geçti, gömleğimin tenime yapışan kumaşını, sert yakasını, hatta düğmelerin pelerinine sürtünüşünü hissedebiliyordum.

"Sonra rüzgâr hafif bir koku getirdi. Kan kokusu, iradem dışında derhal uyandırdı beni, sıcak, tatlı insan kanı kokusu, damlayan, akan kan; sonra yaşayan ten kokusu aldım, ayak sesleriyle uyumlu, boğuk, hırıltılı bir soluma duydum. Ama bir ses daha duyuluyordu, hafif, ilk sese karışan bir ses, adımlar duvara giderek yaklaşırken başka bir yaratığın dura dura, sıkışık soluması. O yaratığın kalbini de duyabiliyordum, düzensiz çarpıyordu, korkunç bir zonklamaydı; ama onun altında bir kalp daha vardı, düzenli atan bir kalp, giderek yükseliyordu sesi, benimki kadar güçlü bir kalp! Sonra, içinden geçtiğimiz kertikli delikten gördüm onu.

"Önce devasa omuzu belirdi, bir de uzun, gevşek kol ve el, kıvrık parmaklar; sonra kafasını gördüm. Öteki omzunda birini taşıyordu. Kırık kapıda doğruldu, ağırlığı omzuna yerleştirdi ve karanlığın içinden, doğrudan bize dikti bakışlarını. Ona bakınca, gökyüzüne çizilmiş gibi duran profilini görünce bütün kaslarım demir gibi oldu. Ama yüzünü seçmek mümkün değildi; sadece çok solgun bir ay ışığının bir cam parçasına benzeyen gözüne yansımaları görölüyordu. Sonra ışık düğmelerine vurdu, kolunu yine aşağı sallandırıp uzun bacaklarından birini bükerek ilerlediğinde düğmelerin hışırtısını duydum, kulenin içine girdi, bize doğru ilerledi.

"Claudia'yı sımsıkı kavradım, her an arkama itip öne fırlamaya, onu karşılamaya hazırdım. Ama sonra hayretler içinde gördüm ki, onun gözleri benim onu gördüğüm gibi görmüyordu beni; manastırın kapısına doğru götürdüğü bedeninin ağırlığıyla zar zor yürüyordu. Ay ışığı şimdi öne eğik başına, çökük omzuna değen dalgalı, siyah, gür saçlarına ve ceketinin siyah koluna vuruyordu. Ceketinde bir şey dikkatimi çekti; önu fena halde yırtılmıştı, kolu da dikiş yerinden sökülmuş gibiydi. Hatta çıplak omzunu gördüm gibi geldi. Taşıdığı insan kıpırdadı ve perişan bir şekilde inledi. O bir an durdu ve insanı okşadı. O anda duvardan öne doğru bir adım atıp ona doğru ilerledim.

"Dudaklarımdan tek kelime çıkmadı: Söyleyecek tek sözüm yoktu. Sadece önüne, ay ışığına çıktığımı biliyorum, başını sertçe kaldırdı, dalgalı, siyah saçları arkaya doğru savruldu, gözlerini gördüm.

"Bir süre bana baktı, ışık gözlerinde parladı, iki sivri köpek dişine vurdu; sonra genzinin derinliklerinden pes, boğuk bir haykırış koptu, kendi sesim sandım. İnsan taşların üzerine düştü, ürpererek inledi. Vampir yine aynı boğuk haykırışla üzerime atıldı; kokuşmuş nefesi burnuma çarptı, pençeye benzeyen parmakları pelerininin kürküne gömüldü. Geriye doğru düştüm, başım duvara çarptı, iki elimle kafasına uzanıp karmakarışık bir pislik yığından başka şey olmayan saçından yakaladım. Yakalamamla birlikte ceketinin nemli, çürüyen kumaşı yırtıldı, ama beni tutan kolu demir

gibi idi; ben kafasını geriye çekmek için kıvrılırken sivri dişleri boğazıma değdi. Arkasında Claudia bir çığlık attı. Kafasına sert bir şey inince vampir birden durdu, sonra bir darbe daha yedi. Claudia'ya bir yumruk indirecekmiş gibi döndü, ben de bütün gücümle yumruğumu yüzüne yapıştırdım. Kafasına tekrar bir taş indi, Claudia hızla koşarak kaçtı, bütün ağırlığımla vampirin üzerine abandım, topal bacağının büküldüğünü hissettim. Kafasını tekrar tekrar taşlara vurduğumu hatırlıyorum, parmaklarım o pis saçlarını neredeyse kökünden yoluyordu, sivri dişleri bana doğru çevriliydi, elleri her yanıma tırmalıyordu. Alt alta üst üste yuvarlandık, sonunda tekrar zaptettim onu, ay ışığı yüzüne vurdu. Ve çılgınca, hıçkırıklı solumalarımın arasında kollarımda ne tuttuğumu anladım, iri gözleri çıplak yuvalarında pörtlemişti, burnu iki küçük, korkunç delikten oluşuyordu, kafatası çürümüş, kösele gibi bir deriyle kaplıydı, vücudunu örten pis kokulu, çürüyen paçavralar kat kat toprak, balçık ve kan tabakalarıyla kalınlaşmıştı. Aklı olmayan, canlı bir cesetle boğuşuyordum. Ama uzun sürmeyecekti bu kavga.

"Tepesinden aşağıya, sivri bir taş, tam alnına düştü, iki gözünün arasından kan fışkırdı. Kurtulmaya çalıştı, ama ikinci taş öyle bir hızla çarptı ki kemiklerinin çatırdadığını duydum. Keçeleşmiş saçlarının altından sızan kan taşlara, otlara akıyordu. Göğsü altımda inip kalkıyordu, ama kolları ürperip kıpırtısız kaldı. Doğrudum, boğazım düğümlenmişti, içimde bir bulantı vardı, vücudumdaki her lif kavgadan dolayı ağrıyordu. Bir an yüksek kule devriliyormuş gibi oldu, sonra düzeldi. Duvara sırtımı verdim, yarattığı seyrediyordum, kan kulaklarıma hücum ediyordu. Neden sonra, Claudia'nın yarattığın göğsünün üzerine diz çökmüş, kafasının yerindeki saç ve kemik yığını karıştırdığını fark ettim. Kafatasının parçalarını dağıtıyordu. Avrupalı vampiri, Eski Dünya yarattığını bulmuştuk işte, ölmüştü."

"Uzun süre geniş merdivende yattım, yerdeki kalın toprak tabakasına aldırmadan; toprağın serinliği başıma iyi geliyordu; öylece onu seyrettim. Claudia yarattığın ayaklarının dibinde, kolları iki yana sarkmış, duruyordu. Gözlerinin bir an kapandığını gördüm; minik gözkapakları yüzünü küçük, ay ışığıyla aydınlanmış beyaz bir heykel gibi gösteriyordu. Sonra vücudu ağır ağır sallanmaya başladı.

'Claudia' diye seslendim. Uyandı. Onu bu kadar sıkıntılı gördüğüm çok az olmuştur. Kulenin duvarına yakın bir yerde yatan insanı gösterdi. Hâlâ kıpırtısızdı, ama ölü olmadığını biliyordum. Vücudumun ağrısından onu tamamen unutmuştum; duyularım kanayan cesedin iğrenç kokusundan körelmişti. Ama adamı görebiliyordum. Kafamın bir köşesinde, adamın kaderinin ne olacağını da biliyordum, umurunda da değildi. Şafağa en fazla bir saatimiz kaldığını biliyordum.

" 'Hareket ediyor' dedi Claudia. Basamaklardan kalkmaya çalıştım. Uyanmasa, hiç uyanmasa daha iyi olur demek istiyordum; Claudia ona doğru yürüyordu, ikimizi de öldürmesine ramak kalan ölü yarattığın yanından kayıtsızca geçti. Claudia'nın sırtını, önündeki adamın kıpırdandığını, ayağının otların üzerinde büküldüğünü gördüm. Yaklaştığım sırada ne görmeyi bekliyordum, bilemiyorum; dehşet içinde bir köylü, bir çiftçi, onu buraya getirmiş olan yarattığın yüzünü zaten görmüş bir zavallı. Bir an orada yatan adamın kim olduğunu kavrayamadım; Morgan'dı, solgun yüzüne ay vurmuştu, vampirin izleri vardı boynunda, mavi gözleri sabit, ifadesiz, boşluğa bakıyordu.

"Ona yaklaştığımda gözleri birden iri iri açıldı. 'Louis!' diye fısıldadı hayretle, dudakları birtakım kelimeler söylemeye çalışır gibi oynadı ama konuşamadı. 'Louis...' dedi tekrar; sonra gülümsediğini gördüm. Dizlerinin üstüne zar zor kalkarken ağzından törpü sesi gibi kuru bir ses çıktı, bana uzandı.

Bembeyaz olmuş, kasılmış yüzü sesle birlikte iyice gerildi, çaresizce başını salladı, kızıl saçları dağılmış, karışmış, gözlerine dökülmüştü. Dönüp koşarak kaçtım ondan. Claudia ok gibi fırlayıp yetişti ve kolumdan yakaladı. 'Göğün rengini görüyor musun?!' diye tısladı. Arkasında Morgan, öne doğru, ellerinin üzerine düştü. 'Louis' diye seslendi tekrar; ışık gözlerine vuruyordu. Harabeleri, geceyi, hiçbir şeyi görmüyor gibiydi, bir tek tanıdık yüz görüyordu, yine aynı tek söz çıktı ağzından. Kulaklarımı avuçlarımla tıkayıp ondan uzaklaştım. Havaya kaldırdığı eli kanlıydı. Kanı hem görüyor, hem de kokusunu alıyordum. Claudia da alıyordu kokusunu.

"Claudia hızla çöktü Morgan'ın üzerine, taşların üstüne bastırıldı, beyaz parmakları kızıl saçlarına geçti. Morgan başını kaldırmaya çalıştı. İleriye uzattığı elleri Claudia'nın yüzünü çerçeveler gibiydi, sonra birden sarı buklelerini okşamaya başladı. Claudia dişlerini geçirince Morgan'ın elleri çaresizce iki yana düştü.

"Claudia bana yetiştiğinde ormanın kıyısındaydım. 'Git al onu' diye emretti. Dudaklarındaki kanın kokusunu alıyor, yanaklarındaki kırmızılığı görüyordum. Bileği beni yakıyordu, buna rağmen kıpırdamadım. 'Dinle beni Louis' dedi, sesi hem çaresiz, hem de öfkeliydi. 'Sana bıraktım onu, ama ölmek üzere... vakit çok dar.'

"Claudia'yı kucağıma alıp uzun inişe geçtim. Dikkate, gizlenmeye gerek yoktu, doğaüstü bir yaratık beklemiyordu bizi. Doğu Avrupa sırlarının kapısı yüzümüze kapanmıştı. Karanlığı yarararak yola doğru ilerliyordum. 'Dinler misin beni?' diye bağırdı Claudia. Ama ben aldırmayıp devam ettim, elleri ceketimi, saçımı çekiştiriyordu. 'Göğü görüyor musun, görüyor musun?!' diye dırlanıyordu.

"Buz gibi ırmağa bata çıka yoldaki feneri arayarak paldır küldür koşarken Claudia göğsüme yaslanmış hıçkırıyordu adeta.

"Arabayı bulduğumda gökyüzü lacivertti. Claudia'ya, 'Haçı ver bana' diye bağırarak kırbacı şaklattırtı. 'Gidebileceğimiz tek yer var.' Araba dönemeci alırken Claudia üzerime devrildi, köye doğru ilerlemeye başladık.

"Müthiş garip bir duygu içindeydim; koyu kahverengi ağaçların arasında sis yükseliyordu. Hava soğuk ve temizdi, kuşlar ötmeye başlamıştı. Sanki güneş doğuyordu. Ama umurumda değildi. Güneşin doğmadığını, hâlâ vaktimiz olduğunu biliyordum. Harikulade, huzur verici bir duyguydu. Sıyrıklar, kesikler tenimi yakıyor, kalbim açıktan acıyordu, ama kafamda harika bir hafiflik vardı. Ama sonra hanın ve kilisenin çan kulesinin gri siluetlerini gördüm; fazla nettiler. Tepedeki yıldızlar da hızla gözden kaybolmaktaydılar.

"Bir saniye sonra hanın kapısını yumruklamaktaydım. Kapı açılırken kukuletanı iyice yüzüme indirdim, Claudia'yı pelerininin altında tutuyordum. 'Köyünüz vampirden kurtuldu!' dedim, hayretler içinde bana bakan kadına. Bana verdiği haçı tutuyordum elimde. 'Tanrı'ya şükür öldü. Cesedini kulede bulacaksınız. Hemen haber verin diğerlerine.' Onu itip geçerek hana girdim.

"Toplananlar bir anda telaşa düştü, ama dayanılmaz derecede yorgun olduğumu söyledim ısrarla. Dua edip dinlenmem gerekiyordu. Arabadan sandığımı alıp uyuyabileceğim doğru düzgün bir odaya getirmelerini söyledim. Yalnız Varna piskoposundan haber bekliyordum ve kesinlikle sadece bu sebeple uyandırabilirlerdi beni. 'Rahip gelince vampirin öldüğünü söyleyin, sonra kendisine yemek ve içki verin, beni beklesin' dedim. Kadın haç çıkarıyordu.

"Takdir edersiniz ki' dedim kadına, aceleyle merdivene doğru giderek, 'vampirin işini bitirinceye kadar size görevimi açıklayamazdım...' 'Tabii, tabii' dedi. 'Ama siz rahip değilsiniz... çocuk!' dedi. 'Hayır, sadece bu konularda çok tecrübeliyim. Şeytan benimle başa çıkamaz' dedim. Sonra durdum. Küçük salonun kapısı açıktı, meşe masanın üstünde beyaz, kare bir kumaş parçasından başka şey

yoktu.

'Arkadaşınız' dedi kadın yere bakarak, 'Karanlığa dalıp gitti... çıldırmıştı.' Başımı sallamakla yetindim.

"Odanın kapısını kapattığımda bağışmalarını duyuyordum. Dört bir yana koşuşuyorlardı sanki; sonra hızlı alarım ritminde çalınan kilise çanının keskin sesi duyuldu. Claudia kucağımdan aşağıya kaymış, ben kapıyı sürgülerken ciddiyetle bana bakıyordu. Çok ağır hareketlerle pencerenin panjurunu açtım. Buzlu bir ışık sızdı odaya. Claudia hâlâ beni seyrediyordu. Sonra yanımda hissettim onu. Aşağı baktım, elini uzatmıştı bana. 'Al' dedi. Şaşkınlığımı görmüş olmalıydı. O kadar zayıf hissediyordum ki kendimi, Claudia'nın yüzü gözümün önünde titreşiyor, gözlerinin mavisi beyaz yanaklarında oynaşıyordu.

" 'iç' diye fısıldadı yaklaşarak, iç. ' Yumuşak, körpe bileğini uzattı. 'Hayır, ne yapmam gerektiğini biliyorum, eskiden de yapmamış mıydım?' dedim. Pencereyi sımsıkı kapatıp ağır kapıyı sürgüleyen o oldu. Hatırlıyorum, küçük şöminenin yanına çömelip eski tahtaları yokladım, cilalı yüzeyin gerisi çürümüştü, parmaklarımın basıncıyla çöktü. Birdenbire yumruğumun tahtaya geçtiğini gördüm ve bileğime keskin bir kıymığın saplandığını hissettim. Sonra karanlıkta elimle yoklayarak sıcak ve kalbi atan bir şey yakaladığımı hatırlıyorum. Soğuk ve rutubetli bir hava çarptı yüzüme, etrafımda serin, nemli bir karanlığın yükselişini gördüm; sanki bu hava kırık duvardan sessizce sızıp odayı dolduran bir suydı. Oda kaybolmuştu. Hiç bitmeyen bir kaynaktan sıcak kan içiyordum, kan boğazımdan aşağı akıyor, çarpan kalbime gidiyor, damarlarıma yayılıyor, bu serin, karanlık suya karşı tenimi ısıtıyordu. Sonra içtiğim kanın atışı yavaşladı, bütün vücudum yavaşlaması için haykırıyor, kalbim hızla çarpıyor, öteki kalbi de birlikte çarptırmaya uğraşıyordu. Havalandığımı hissettim, sanki karanlıkta yüzüyordum; sonra karanlık da kalbin atışı gibi kaybolmaya yüz tuttu. Baygınlığımda bir şey parıl dadı; merdivenlerde, döşeme tahtalarında ayak sesleriyle, toprakta tekerleklerin dönüşüyle, atların nallarıyla belli belirsiz titriyor, titreşirken bir şıngırtı çıkarıyordu. Çevresinde küçük ahşap bir çerçeve vardı, o çerçevenin içinde, parıltının arkasından bir adam silueti göründü. Tanıdık biriydi. Uzun ince vücudunu, siyah, dalgalı saçlarını tanıyordum. Sonra yeşil gözlerinin bana çevrili olduğunu fark ettim. Dişlerinin arasında, dişlerinin arasında da kocaman, yumuşak, kahverengi bir şey vardı, iki eliyle sımsıkı tutmuştu. Bir sıçan. Kocaman, iğrenç, kahverengi bir sıçandı, ayakları havada, ağzı açık, koca, kıvrık kuyruğu donmuş kalmış. Bağırarak sıçanı attı ve dehşet içinde bakakaldı, açık ağzından kanlar akıyordu.

"Köreltici bir ışık çarptı gözlerime. Gözlerimi açmaya çalıştım, bütün oda ışıl ışıl yanıyordu. Claudia tam karşımdaydı. Minik bir çocuk değıl, çok daha büyük biriydi, iki eliyle beni önce, kendine doğıru çekti. Diz çökmüştü, kollarım beline dolandı. Sonra karanlık indi, Claudia kucağımda ikiye katlandı adeta. Kilit yerine oturdu. Kollarım, bacaklarım uyuştu ve sonra unutuşun felci indi üzerime."

"Bütün Transilvanya, Macaristan ve Bulgaristan, yaşayan ölülerin yürüdüğüne köylülerin bildiğı, vampir efsaneleriyle dolup taşan bütün ölkeler böyleydi. Bütün köylerdeki vampirler aynıydı."

"Beyinsiz birer ceset mi?" diye sordu oğlan.

"Hepsi," dedi vampir. "Bulabildiklerimiz tabii. En fazla dört beş tane hatırlıyorum. Bazen uzaktan

seyrediyorduk sadece, öküz gibi sallanan kafalarıyla, düşük omuzlarıyla, çürümüş, pejmürde kıyafetleriyle onları tanımamak mümkün değildi. Köyün birinde bir kadın vampire rastladık, öleli belki birkaç ay ancak olmuştu; köylüler onu görmüştü, adını da biliyorlardı. Transilvanya'daki canavarlardan sonra bir tek ondan umutlandık, ama o umudumuz da boşa çıktı. Ormana dalıp kaçtı bizden, peşinden koştuk, uzun, siyah saçlarından tutmaya çalıştık. Beyaz cenaze giysisi pıhtılaşmış kanlarla, parmakları mezar toprağıyla kaplıydı. Gözleri de... cansızdı, ay ışığını yansıtan iki göl gibi. Ne sır vardı o gözlerde, ne de gerçek; sadece umutsuzluk vardı."

"Peki neydi bu yaratıklar? Niye öyleydiler?" diye sordu oğlan, dudakları tiksintiyle büzüldü. "Anlamıyorum. Hem sizden ve Claudia'dan bu kadar farklı olup hem varolmaları nasıl mümkündü?"

"Benim birtakım kuramlarım vardı. Claudia'ın da. Ama o sırada benim için aslolan umutsuzluktu. O umutsuzluğun içinde bir de kendimize benzeyen tek vampiri, Lestat'i öldürmüş olduğumuz korkusu sürekli kendini duyuruyordu. Ama yine de imkânsız gibi geliyordu. Bir büyücünün bilgeliğine, bir cadının güçlerine sahip olsaydı... bu canavarları yöneten güçlerden bir şekilde bilinçli bir hayat koparmış olduğunu düşünebilirdim. Ama Lestat, Lestat'ti işte, tıpkı sana tarif ettiğim gibiydi; sonuç olarak sır filan taşımıyordu, Avrupa'da geçirdiğimiz aylar boyunca cazibesi kadar sınırları da bildikti benim için. Onu unutmak istiyor, ama sanki sürekli onu düşünüyordum. Sanki boş geceler onu düşünmek için yaratılmıştı. Bazen de o kadar farkında oluyordum ki Lestat'in, odadan yeni çıkmış, sesinin tınısı havada asılıymış gibi geliyordu. Nedense bunda tatsız bir teselli buluyordum ve istemeye istemeye yüzünü canlandırıyordum kafamda son gece yangındaki haliyle değil ama, başka gecelerdeki haliyle, bizimle evde geçirdiği son gecede, elleri dalgın dalgın epinet çalarken, başını yana eğmiş haliyle. Rüyalarımın nereye vardığını anlayınca içimde ızdıraptan da feci bir tiksinti duydum. Hayatta olmasını istiyordum! Doğu Avrupa'nın karanlık gecelerinde bulabildiğim tek vampir Lestat'ti."

"Ama Claudia'nın uyanıkken düşündükleri çok daha pratik şeylerdi. New Orleans'daki otelde vampir olduğu geceyi bana defalarca anlattırdı; köy mezarlıklarında bulduğumuz bu yaratıkların niye akıllı olmadığını açığa çıkarmak, bir ipucu bulabilmek için işlemi defalarca kurcaladı. Lestat ona kanını içirdikten sonra bir mezara kapatılmış olsa, doğaüstü kan ihtiyacıyla taşları kırıp mezardan çıkıncaya kadar orada kapalı kalmış olsa, akıllı neredeyse ölünceye kadar aç kalmış olsa ne olacaktı peki? Akıl kalmadan da vücut kendini kurtarabilirdi. Yeryüzünde, bu gördüğümüz yaratıklar gibi, bulduğu yeri talan ederek aptalca gezecek ti. Claudia'nın bu varlıklarla ilgili açıklaması buydu. Ama kökenleri neydi, nasıl başlamışlardı varolmaya? Açıklayamadığı nokta buydu, bu da ona bir keşif umudu veriyordu, oysa ben bitkinlikten hiçbir umut beslemiyordum. 'Kendi kendilerini üretiyorlar, bu açık, ama başlangıcı ne?' diyordu. Sonra, Viyana'nın dış mahallelerine yakın bir yerde, daha önce hiç sormadığı soruyu sordu. Lestat'in ikimize yaptığını ben niçin yapamıyordum? Niçin yeni bir vampir yaratamıyordum? Bilmem neden, başta onu anlamadım bile, ama içimdeki bütün güdülerle belğimden nefret ettiğim için, bu sorudan özellikle korkuyordum, bildiğim bütün korkulardan beterdi neredeyse. Çünkü içimde çok güçlü olan bir şeyi anlamıyordum. Yalnızlık bu soruyu, bu ihtimali bana yıllar önce Babette Freniere'in büyüüne kapıldığımda düşündürtmüştü. Ama onu içimde kirli bir tutku gibi saklamıştım. Babette'ten sonra ölümlü hayattan kaçtım. Yabancıları öldürdüm. İngiliz Morgan da, kendisini tanıdığım için, ölümcül öpücüğümde n Babette kadar muafı. İkisi de bana çok fazla acıya mal oldu. Onlara ölüm sunmayı düşünemezdim. Ölüm içinde hayat ise canavarcaydı. Claudia'ya sırtımı çevirdim. Ona cevap vermeyi reddediyordum. Ama o kadar öfkeli, sabırsızlıktan perişan olduğu halde bu davranışına dayanamadı. Yanıma sokuldu, elleriyle, gözleriyle avuttu beni,

sevgili kızımdı sanki benim.

"Daha sonra, küçük, konforlu bir banliyö oteline yerleştığımızda, 'Üstünde durma Louis' dedi. Pencerede durmuş uzaktaki Viyana'nın pırıltısını seyrediyordum; bu şehir, uygarlığı, sırf büyüklüğü bile beni heveslendiriyordu. Berrak bir geceydi, şehrin pusu göğe vurmuştu. 'Bırak vicdanını rahatlatayım, gerçi tam olarak ne olduğunu asla bilemeyeceğim vicdanın ama...' dedi kulağıma, saçlarımı bir eliyle okşayarak.

" 'Rahatlat Claudia' dedim. 'Rahatlat vicdanımı. Bir daha bana vampir yaratmaktan hiç söz etmeyeceğini söyle.'

" 'Bizim gibi öksüzler değil benim istediğim!' dedi sertçe. Sözlerim onu kızdırmıştı. Duygularım onu kızdırmıştı.

'Ben cevap istiyorum, bilgi istiyorum' dedi. 'Ama Louis, söylesene, farkında olmadan bu işi yapmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?'

"Yine o kasıtlı duygusuzluk içine girdim. Sözlerini anlamıyormuş gibi bakıyordum ona. Susmasını, yanımda olmasını, ikimizin Viyana'da olmasını istiyordum. Saçlarını arkaya atıp parmak uçlarımla uzun kirpiklerine dokundum, uzaktaki ışığa baktım.

" 'Düşünürsen, o yaratıkları meydana getirmek için ne gerekir ki?' dedi. 'O serseri canavarları? Senin kaç damla kanının bir insanın kanına karışması gerekir... ilk saldırıyı atlatmak için nasıl bir kalp gerekir?'

"Yüzümü seyrettiğini hissediyordum, durduğum yerde, kollarım kavuşmuş, sırtımı pencerenin kenarına vermiş, dışarıya bakmaya devam ettim.

" 'O soluk yüzlü Emily, o sefil İngiliz...' dedi, yüzümdeki ızdırap kasılmasına ilgisiz kalarak. 'Onların kalpleri işe yaramazdı, kanlarının eritilmesi kadar ölüm korkusu yüzünden öldüler. Ölümün düşüncesi öldürdü onları. Peki ya ayakta kalabilen kalpler? Zaman zaman içgüdülerine uyup senin adımlarını izlemek için boş yere çabalayan bir canavarlar ordusu yaratmadığından emin misin? Bu arkanda bıraktığın öksüzlerin ömrü ne kadardı bir gün orda, bir hafta şurda, sonra ya güneşten kavrulup kül oluyorlardır, ya da ölümlü kurbanlarından biri doğruyordur.'

" 'Yeter, kes ' diye yalvardım. 'Tarif ettiğin her şeyi kafamda ne kadar ayrıntılı canlandırdığımı bilsen devam etmezdin. Kesinlikle olmadı böyle bir şey! Lestat beni vampir yapabilmek için bütün kanımı emmişti, ölümün eşiğindeydim. Sonra bütün o kanı kendisinininkiyle karışmış olarak geri verdi. Bu şekilde yarattı beni!'

"Claudia başını çevirdi, ellerine bakıyor gibiydi. Galiba içini çekti, ama emin değildim. Sonra gözleri ağır ağır tepeden tırnağa süzdü beni, sonunda göz göze geldik. Sonra da gülümsedi galiba. 'Benim isteklerimden korkma' dedi yavaşça. 'Sonuçta kesin karar daima senindir. Öyle değil mi?'

" 'Anlamıyorum' dedim. Soğuk bir kahkaha atarak sırtını döndü bana.

" 'Gözünün önüne bir getirsene' dedi, sesi o kadar alçaktı ki zor duyuyordum. 'Bir çocuklar kolonisi. Elimden bir tek o gelirdi...'

" 'Claudia' diye mırıldandım.

" 'Merak etme' dedi birden, sesini yükseltmeden. 'Sana bir şey söyleyeyim mi, Lestat'ten o kadar nefret ettiğim halde...' Sustu.

" 'Evet...' diye fısıldadım. 'Evet...'

" 'O kadar nefret ettiğim halde, onunla birlikteyken... bir bütündük.' Claudia bana baktı,

gözkapakları titriyordu, sanki sesindeki hafif yükselme beni rahatsız ettiği kadar onu da rahatsız etmişti.

" 'Hayır, sadece sen bir bütündün..' dedim ona. 'Çünkü başından beri biz ikimiz senin birer yanında olduk hep.'

"Bana o sırada gülümsedi gibi geldi, ama emin değildim. Başını eğdi, ama kirpiklerinin arasından, gözlerinin bir sağa bir sola çevrildiğini görebiliyordum. Sonra, 'İkiniz birer yanımda' dedi. 'Her şeyi canlandırdığın gibi bunu da canlandırıyor musun gözünde, söylerken?'

"Çok uzun zaman öncesinden bir gece, sanki o anmış gibi somuttu kafamda, ama Claudia'ya söylemedim. O gece çaresiz bir halde Lestat'ten kaçıyor, Lestat, Claudia'yı sokakta bir kadını öldürmeye teşvik etmiş, Claudia besbelli paniğe kapılarak geri çekilmişti. Kadının Claudia'nın annesine benzediğinden emindim. Sonunda Claudia bize izini kaybettirmişti; sonra dolabın içinde bulmuştum onu, ceketlerin, paltoların altında taşbebeğine sarılmış halde. Onu kucağımda küçük yatağına götürmüş, yanında oturup şarkı söylemişim, Claudia kucağında taşbebeği, gözlerini benden hiç ayırmamıştı, kendisinin bile anlamaktan çok uzak olduğu bir ızdırabı körü körüne, esrarengiz bir şekilde dindirmeye çalışır gibi. Bu muhteşem aile tablosunu canlandırabiliyor musun gözünde? Loş ışıklar, vampir baba vampir kızına şarkı söylüyor. Sadece taşbebeğin yüzü insan yüzüydü, bir tek taşbebeğin.

" 'Hikâyemize dönelim: Claudia birdenbire, sanki bu fikir kafasında özel bir aciliyetle o anda şekillenmişçesine, 'Buradan gitmemiz lazım!' dedi. Kulağını korkunç bir sestten korunmak ister gibi eliyle kapatmıştı. 'Arkamızdaki yollardan, şu anda gözlerinde gördüğüm şeyden kurtulmamız lazım; benim için basit birer düşünce olan şeyleri dile getiriyorum şimdi...' "

" 'Affet beni' dedim, elimden geldiğince yumuşak bir sesle, o eski odadan, o kabarık yataktan, o ürkmüş canavar çocuktan ve canavar sestten ağır ağır sıyrılarak. Peki Lestat, Lestat neredeydi? Öteki odada çakılan bir kibrit, birden canlanan bir gölge, koyu karanlıkta canlanan ışık ve gölge gibi.

" 'Asıl sen beni affet...' diyordu şimdi de Claudia, batı Avrupa'nın ilk başkentine yakın bu küçük otel odasında.

"İkimiz birbirimizi affediyoruz. Onu affetmiyoruz ama; o olmayınca ikimizin ne halde olduğunu görüyorsun. '

" 'Şu anda yorgunuz, her şey çok kasvetli de ondan..' dedim, hem Claudia'ya, hem kendime, çünkü dünyada konuşabileceğim kimse yoktu.

" 'Evet, doğru; zaten *buna* son vermemiz gerekiyor. Başından beri hata ettiğimizi anlıyorum şimdi. Viyana'yı geçelim. Kendi dilimize, kendi insanlarımıza ihtiyacımız var. Doğrudan Paris'e gitmek istiyorum.' "

III. BÖLÜM

"Paris'in adı bile olağanüstü bir haz doğurdu birden içimde, huzura o kadar yakın bir rahatlama getirdi ki, şaşırdım; yalnız bunu hissedebildiğime değil, neredeyse unutmuş olduğuma da şaşırdım.

"Paris'in anlamını kavrayabilir misin bilmiyorum. Be nim ifadem o anlamı sana aktaramaz şimdi, çünkü Paris'in benim için anlamı, o zamanki, o günlerdeki, o saatteki an lamından çok farklı; ama hâlâ, şu anda bile, düşününce o mutluluğa benzer bir his duyuyorum. Mutluluğu ise hiç tanımayacağımı, tanımayı hak etmeyeceğimi söylemek için şimdi her zamankinden çok sebebim var. Mutluluğa o kadar tutkun değilim. Yined e Paris kelimesi bana mutluluğu hissettiriyor.

"Ölümlü güzellik genellikle ızdırap verir bana, ölümlü ihtişam is e Akdeniz'de o kadar umutsuzca duyduğum özlemle doldurur içimi. Ama Paris, Paris beni kendine öyle çekti ki, kendimi tamamen unuttum. Ölümlü tenine, ölümlü kılığına düşkün, lanetli, arayış içindeki doğaüstü varlığı unuttum. Paris herhangi bir vaatten kat kat etkileyici, aydınlatıcı, ödüllendiriciydi.

"Öncelikle şunu anlaman gerekir ki, Paris, Ne w Orleans'ın anasıydı; Ne w Orleans'a o can vermişti, ilk ahalisini o vermişti; Paris, Ne w Orleans'ın yıllardır olmaya çalıştığı şeydi. Ama Ne w Orleans, güzel ve müthiş canlı olmakla birlikte müthiş kırılğandı. Ne w Orleans'da daima vahşi ve ilkel bir şey vardı, egzotik ve sofistike hayatı hem içeriden, hem dışarıdan tehdit eden bir şey. O ahşap sokakların her santimetresi, sıkışık ıspanyol evlerinin her tuğlası, şehri hep çevreleyen, yutmaya hazır bekleyen kırlardan çalınmıştı. Hortumlar, seller, hummalar, veba, hatta Louisiana'nın rutubetli iklimi durmadan her kalasa, her taş cephe ye işlerdi; öyle ki, New Orleans çalışıp çabalayan halkının kafasında bir hayal gibiydi daima; her saniye bilinçsiz de olsa kuvvetli bir müşterek irade tarafından ayakta tutulan bir hayal.

"Ama Paris, Paris başlı başına bir evrendi, tarih tarafından oyulmuş, biçimlendirilmiş, eksiksiz bir bütünlüktü; bu III. Napolyon döneminde yüksek binaları, büyük katedralleri, muazzam bulvarları ve eski dolambaçlı ortaçağ sokaklarıyla tabiatın kendisi kadar uçsuz bucaksız ve sağlam görünüyordu. O her şeyi kapsıyordu; galerileri, tiyatroları, kafeleri dolduran, sürekli deha ve kutsallık, felsefe ve savaş, uçarılık ve sanatın en incelmışini üreten havai ve büyülenmiş halkı her şeyi kapsıyordu; o kadar ki, çevresindeki bütün dünya karanlıklara gömülse, iyi olan, güzel olan, aslolan yine de orada en güzel meyvelerini verebilir gibi görünüyordu. Sokaklarını süsleyen, kanatları altına alan muhteşem ağaçları bile onunla uyum içerisindeydi, tam ortasından kıvrılarak geçen Seine'in sakin, güzel suları da öyle; bu yerde kanla ve bilinçle şekillenmiş dünya dünya olmaktan çıkmış, Paris olmuştu.

"Yeniden hayata dönmüştük. Âşıktık, doğu Avrupa'da dolaştığımız o umutsuz gecelerden sonra öyle bir saadet içindeydim ki Claudia, Boulevard des Capucines'deki Saint-Gabriel Otel'i'ne yerleşmemizi önerince tamamen teslim oldum. Avrupa'nın en büyük otellerinden biri olduğu söyleniyordu, geniş odalarına kıyasla eski New Orleans konağımızın anısı cüce kalıyordu, aynı zamanda konforlu görkemiyle evimizi hatırlatıyordu. En iyi sütlerin birinde kalacaktık. Penceremiz havagazı lambalarıyla aydınlatılan bulvara bakıyordu; akşamın erken saatlerinde asfalt kaldırımlar gezinenlerle tıklım tıklım doluyor, bitmez tükenmez bir faytonlar silsilesi şatafatlı kıyafetler giymiş hanımefendilerle kavalyelerini Opéra'ya, Opéra Comique'e, baleye, tiyatrolara, balolara, Tuileries'deki hiç bitmeyen davetlere götürüyordu.

"Claudia harcamalarının nedenini bana tatlılıkla, mantıklı şekilde açıklıyordu, ama her şeyi benim aracılığımla ısmarlamanın onu sinirlendirdiğini görüyordum; yorucuymuş onun için. Bu otelin bize sessiz sedasız, tam bir özgürlük sağladığını söylüyordu, gece yaşama alışkanlığımız akın akın gelen Avrupalı turistler sayesinde fark edilmiyor, odalarımız tanımadığımız birtakım hizmetkârlar tarafından mükemmel durumda tutuluyor, ödediğimiz astronomik bedel yalnızlığımızı ve güvenliğimizi garanti altına alıyordu. Ama bütün mesele bu değildi. Harcamalarının daha hummalı bir amacı vardı.

"Balkonda, küçük bir kadife koltukta oturmuş, otel kapıları önünde duran uzun kupa arabaları kuyruğunu seyrederken, 'Benim dünyam bu ' diye açıkladı. 'İstediğim gibi olmalı' dedi, kendi kendine konuşur gibi. İsteddiği gibi de oldu; pembeli yaldızlı fevkalade duvar kâğıtları, bol miktarda damasko ve kadife mobilya, dört kolonlu yatağa işlemeli yastıklar, ipekli kılıflar. Mermer şömine rafları ve kakmalı sehpaaların üzerine konmak üzere her gün düzinelerle güller geliyor, Claudia'nın soyunma odasının perdeli raflarını dolduruyor, eğimli aynalarda sonsuz sayıda yansıyor. Son olarak da balkon kapılarının önlerini tam bir kamelya ve eğreltiotu bahçesine çevirdi. 'Çiçekleri özlüyorum; her şeyden çok çiçekleri özlüyorum' diyordu dalgın dalgın. Dükkanlardan, galerilerden aldığımız tablolarla bile çiçeklerin peşindeydi. New Orleans'da hiç görmediğim türden harikulade resimlerdi bunlar; insanı üç boyutlu bir masa örtüsünün üstüne dökülmüş taç yaprakları toplamak üzere elini uzatmaya iten klasik stildeki gerçeğe uygun buketler de vardı, yeni ve tedirgin edici bir stilde resimler de; bunlarda renkler öyle bir yoğunlukla parlıyordu ki, eski çizgileri, eski sağlamlığı yıkıyor, benim hezeyana en yakın halimde, gözümün önünde çiçeklerin bittiği, lamba alevi gibi çıtırdadığı hayallere benzettiğim görüntüler yaratıyordu. Paris bu odalara doluyordu.

"Kendimi orada rahat hissediyordum, uçucu sadelik hayallerinden, bir başkasının tatlı ısrarının bana verdikleri uğruna vazgeçmiştim yine; çünkü burada hava Rue Royale'deki avlumuzun havası gibi hoştu, şaşırtıcı bolluktaki havagazı lambaları süslü, yüksek tavanlarda bile gölgelere yer bırakmıyor, her şeyi canlandırıyor. Işık yaldızlı kıvrımlarda dans ediyor, şamdanların süslemelerinde titreşiyordu. Karanlık yoktu. Vampirler yoktu.

"Arayışında kararlı olduğum halde, bir saatliğine, babayla kızın bu uygar lüksten çıkıp Cabriolet'ye sadece Seine kıyılarında dolaşmak, köprüden geçip Quartier Latin'in daha karanlık, daha dar sokaklarında kurban değil, tarih peşinde gezinmek üzere bindiklerini düşünmek çok hoştu. Sonra da saatin tik-taklarına, bronz şömine ayaklarına, masanın üzerine açılmış iskambillere döneceklerdi. Şiir kitapları, bir tiyatro oyununun programı, her yanda büyük otelin dipten gelen uğultusu, uzaktan keman sesleri, bir saç fırçasının sesini bastıran hızlı, canlı bir kadın konuşması, ta tepede, üst katta, gecenin havasına, 'Anlıyorum, şimdi başlıyorum, şimdi başlıyorum anlamaya...' diye defalarca tekrarlayan bir erkek sesi.

" 'Her şey istediğin gibi mi?' diye sordu Claudia, belki de sırf beni unutmadığını göstermek için, çünkü saatlerdir konuşmamıştı; vampirlerin lafı edilmiyordu. Ama bir terslik vardı. Eski sükûnet, hatırlama anlamındaki düşünme değildi bu. Kara kara bir düşünme, içten içe bir doyumsuzluk vardı. Ona seslendiğimde, cevap verdiğimde gözlerinden silinse de, öfke yüzeye çok yakın bir yerde duruyordu.

" 'Canım, benim ne istediğimi biliyorsun' dedim, kendi irademin efsanesinde ısrar ederek. 'Sorbonne yakınlarında, Rue St. Michel'in gürültüsüne ne çok uzak, ne de çok yakın bir tavan arası. Ama her şeyden önce senin arzularının yerine gelmesini isterim.' Claudia'nın cevabıma memnun olduğu belliydi, ama gözlerini benden öteye çevirdi, 'Senin durumun çaresiz; çok yaklaşma; benim sana sorduğu mu sorma bana: Hoşnut musun?' demek ister gibiydi.

"Benim hafızam fazlasıyla net; fazlasıyla keskin; nesnelerin kenarı aşınmalı, çözümlenmeyenler yumuşamalı oysa. Yani sahneler, madalyonlara yerleştirilmiş resimler gibi kalbimin yakınında duruyor, ama hiçbir ressamın, fotoğraf makinesinin yakalayamayacağı korkunç sahneler; Claudia'yı tekrar tekrar o son gece, piyanonun yanındaki haliyle görüyordum, Lestat piyano çalar, ölmeye hazırlanırken; Lestat onu kışkırtırken Claudia'nın yüzünün aldığı hali görüyordum, bir anda bir maskeye dönüşen o kasılmayı görüyordum; dikkat etse, Lestat hayatını kurtarabilirdi, eğer ölmüş idiyse tabii.

"Claudia'nın içinde bir şey birikiyor, yavaşça kendini dünya yüzündeki en gönülsüz tanığa göstermeye başlıyordu. Çocukların takmayacağı yüzük ve bileziklere bir tutkunluk başlamıştı Claudia'da. Fütursuz, dimdik yürüyüşü bir çocuğun yürüyüşü değildi, sık sık küçük butiklere önden girip tepeden bakan bir tavırla parmağını istediği parfüme ya da eldivenlere uzatıyor, parasını kendisi ödüyordu. Hiçbir zaman fazla uzaklaşmıyordum ondan ve sürekli tedirgindim bu koca şehirde bir şey olacağından korktuğum için değil, Claudia'dan korktuğum için. Claudia kurbanları için hep 'kayıp çocuk', küçük 'öksüz' olmuştu, görünüşe bakılırsa artık başka bir şey, kötücül ve dehşet verici bir şey oluyordu sokaktan geçerken kendisine teslim olanlar için. Ama bu genellikle yalnız başına yaptığı bir şeydi; beni bir saatliğine Notre-Dame'ın oymalı binalarının arasında gezinmeye ya da bir parkın kenarında, faytonun içinde bırakıyordu.

"Bir gece, otel süitinin şatafatlı yatağında, altıma sıkışmış kitabın rahatsızlığıyla uyandığımda Claudia gitmişti bile. Hizmetkârlara onu görüp görmediklerini sormaya cesaretim yoktu. Onların yanından fark edilmeden geçip gitmeyi adet edinmiştik; isimsizdik. Claudia'yı koridorlarda, ara sokaklarda, hatta balo salonunda aradım; onun tek başına bal o salonunda olabileceği düşüncesi bende anlaşılmaz bir korku uyandırmıştı. Ama sonunda, lobinin yan kapısında göründü, başlığının altından görünen saçları hafif yağmurdan ıslanmış, ıslıl ıslıldı; kaçamak bir yaramazlıktan dönen çocuk aceleyle koşturuyor, büyük merdivenin basamaklarını çıkıyor, beni hiç görmemiş gibi yanımdan geçip gidiyor, kendisini gören hanımların, beylerin yüzü hayranlıkla aydınlanıyordu. İmkânsızdı beni görmemesi; garip, zarif bir küçümsemeydi.

"Hemen arkasından içeri girip kapıyı kapadığımda Claudia pelerinini çıkarmaktaydı. Altın yağmur damlaları saçarak pelerinini, saçlarını silkeledi. Başlığının altında ezilen kurdeleler döküldü; çocuksu elbisesini; o kurdeleleri; kucağında da fevkalade yatıştırıcı bir şey, küçük bir taşbebek görünce elle tutulur bir rahatlama hissettim. Bana hâlâ bir şey söylememişti, bebekle ilgileniyordu. Bebeğin farbalalı elbisesinin altında herhalde çengellerle ya da tellerle tutturulmuş minik ayakları küçük çanlar gibi ses çıkarıyordu.

'Hanım bebek bu ' dedi Claudia başını kaldırıp bana bakarak. 'Bak. Hanım bebek. ' Bebeği şifonyerin üzerine bıraktı.

" 'Evet, öyle' diye fısıldadım.

" 'Bunu bir kadın yaptı' dedi. 'Aslında çocuk bebekler yapıyor, hepsi birbirinin aynı bebekler, bir dükkân dolusu, ben ona "Hanım bebek istiyorum" diyene kadar hep çocuk bebekler yapıyordu."

"Esrarengiz, kışkırtıcı bir durumdu. Claudia oturduğu yerde bebeğe bakıyordu dikkatle; ıslak saç tutamları geniş alnına yapışmıştı. 'Bu bebeği niye yaptı bana, biliyor musun?' diye sordu. Keşke odada gölgeler olsaydı, lüzumsuz ateşin sıcak halkasından çıkıp karanlıklara sığınabilseydim, diye düşünüyordum, ışıklandırılmış bir sahnenin ortasındaymış gibi yatağın üzerinde oturuyor olmasaydım, karşımda, aynalarda Claudia'yı, kabarık kollarını görmeseydim.

" 'Çünkü çok güzel bir çocuksun, o da seni mutlu etmek istedi' dedim. Sesim kendime cılız ve

yabancı geldi.

"Claudia sessizce gülüyordu. 'Çok güzel bir çocuk' dedi başını kaldırıp bana bakarak. 'Hâlâ böyle mi görüyorsun beni?' Yüzü tekrar karardı; bebekle oynuyor, parmakları minik tığ işi yakayı bebeğin taş göğüslerine doğru itiyordu.

'Evet, ben onun çocuk bebeklerine benziyorum, onun çocuk bebekleriyim ben. Onu dükkânında, bebeklerinin üstüne eğilmiş çalışırken görmelisin; hepsinin yüzü, dudakları aynı.' Parmağı kendi dudağına dokundu. Ansızın bir şey yer değiştirdi sanki, odanın duvarları arasında hem de; sanki temellerin altındaki zemin iç geçiriyormuş gibi aynalar Claudia'nın görüntüsüyle titredi. Sokaktan arabalar geçti yuvarlanarak, ama çok uzaktaydılar. Sonra o hâlâ çocuk bedeninin ne yaptığını gördüm: Bir eliyle bebeği tutuyordu, öbür eli dudaklarındaydı; bebeği tutan eli eziyordu bebeği, sıkıyor, parçalıyordu, bebek tuz buz olup açılan kanlı elinden halıya döküldü. Minik elbiseyi silkeleyip kırık parçaları yağmur gibi döktü yere, gözlerimi çevirdim, ama şöminenin üstündeki eğik aynadan bana bakıyordu, gözleri tepeden tırnağa süzüyordu beni. O aynadan bana doğru ilerledi ve yatağa gelip yanıma sokuldu.

" 'Niye çeviriyorsun başını, niye bakmıyorsun bana?' diye sordu, sesi pürüzsüzdü, tıpkı gümüş bir çan gibi. Sonra yavaşça güldü, bir kadın gülüşüyle. 'Sonsuza kadar senin kızın olacağımı mı sanıyordun?' dedi. 'Sen aptalların babası mısın, babaların aptalı mısın?'

" 'Sesin bana karşı acımasız!' dedim.

" 'Hmm... acımasız.' Galiba basını salladı. Gözucuyla görüyordum onu; mavi alevlerden, altın rengi alevlerden oluşmuş bir ateşti.

" 'Peki seninle ilgili,' dedim elimden geldiğince yumuşak konuşmaya çalışarak, 'orada ne düşünüyorlar?' Açık pencereyi işaret ettim.

" 'Çok şeyler' deyip gülümsedi. 'Çok şeyler, insanların bulduğu açıklamalar harikulade. Parklarda, sirklerde, insanların para verip güldükleri "küçük insanları," hilkat garibelerini hiç gördün mü?'

" 'Ben büyücünün çırağıydım sadece!' diye patladım istemeden. 'Çırak!' dedim. Claudia'ya dokunmak, saçını okşamak istiyordum, ama ondan, parlamak üzere olan bir kibrite benzer öfkesinden korkarak yerimde öylece oturdum.

"Tekrar gülümsedi, sonra elimi kucağına çekip kendi eliyle kapatmaya çalıştı. 'Evet, çırak' diye güldü. 'Ama bir şey söylemeni istiyorum senden, o bulunduğun yüksek tepeden. Söylesene... sevişmek nasıl bir şeydi?'

"Daha ne yaptığının farkına varmadan ondan uzaklaşmıştım bile; aptal bir ölümlü erkek gibi pelerininimle eldivenlerimi arıyordum. 'Hatırlamıyor musun?' diye sordu son derece sakın bir tavırla, ben elimi bronz kapı tokmağına uzatırken.

"Gözlerini sırtımda hissederek durdum, utanmıştım; sonra dönüp, nereye gidiyorum, ne yapacağım, niye burada duruyorum? diye düşünür gibi yaptım.

" 'Aceleye gelen bir şeydi' dedim, gözlerimi kaçırmamaya çalışarak. Nasıl kusursuz ve soğuk bir mavilikteydi gözleri! Ne kadar dürüsttü. 'Çoğu zaman... tadı çıkarılmayan... çabucak kaybolan keskin bir şeydi. Öldürmenin soluk bir gölgesi denebilir.'

" 'Ahhh...' dedi Claudia. 'Şimdi sana acı vermem gibi... bu da öldürmenin soluk bir gölgesi.'

" 'Evet hanımefendi' dedim. 'Bana öyle geliyor ki dediğiniz doğru.' Hızlı bir reverans yapıp iyi

geceler diledim.

"Ondan ayrıldıktan çok sonra yavaşlattım adımlarımı. Seine'in karşı kıyısına geçmiştim. Karanlık istiyordum. Claudia'dan, içimden fişkırان duygulardan, Claudia'yı mutlu etmeyi beceremeyeceğim, onu memnun ederek kendimi mutlu etmeyi beceremeyeceğim korkusundan, o müthiş, ezici korkudan saklanmak istiyordum.

"Onu memnun etmek için dünyaları, hem boş, hem de ebedi görünen, şimdi sahip olduğumuz dünyayı verirdim. Yine de sözleri, gözleri beni incitmişti. Ona çeşitli açıklamalar yapabilirdim; aklımdan durmadan, birbiri ardına açıklamalar geçiyor, Rue St.Michél'den ayrılıp Quartier Latin'in daha eski, daha karanlık sokaklarına daldıkça umutsuzca fısıltılar şeklinde açıklamalar şekilleniyordu dudaklarımda; ama hiçbirinin onun tahmin edebildiğim ciddi memnuniyetsizliğini gideremediği gibi kendi ızdırabımı da yatıştırıyordu.

"Sonunda sözlerden vazgeçip garip bir nakarat tutturdum. Bir ortaçağ sokağının kapkara sessizliği içindeydim, körü körüne sokağın sert dönemeçlerini izliyor, her an yıkılıp kayıtsız yıldızların altında bu ara sokağı ortadan bir dikişle birleştirircesine kapatıverecek gibi görünen dar, sefil apartmanlarının yüksekliğinde teselli buluyordum. 'Onu mutlu edemiyorum, onu mutlu etmiyorum; mutsuzluğu her gün artıyor.' Garip nakaratım buydu, teşbih çekerek dua okur gibi gerçekleri değiştirebilecek bir büyü gibi tekrarlıyordum; Claudia'nın arayışımız konusundaki kaçınılmaz hayal kırıklığını giderebilirmiş gibi, benden uzaklaştığını, müthiş ihtiyacıyla beni ezdiğini hissettiğim bu zindandan kurtarabilirmiş gibi. O şingır şingır, küçük hanım bebeği yaptırdığı taşbebek ustasına zalim bir kıskançlık doldurmuştu içimi; çünkü o kadın Claudia'ya, benim karşımda durup ben orada değilmişim gibi kendine yakın tuttuğu bir şey verebilmişti.

"Ne yararı vardı, nereye varabilirdi? Aylar önce Paris'e geldiğimden beri şehrin dev boyutlarını, bu seçtiğim kıvrılan, kör sokaktan bir hazlar dünyasına geçebileceğimi böylesine tam anlamıyla hissetmemiştim, anlamsızlığımı da ilk defa bu kadar net biçimde hissediyordum. Claudia bu öfkeye tahammül edemezse, öylesine öfkeyle, acıyla fark ettiği sınırlan bir şekilde kavrayamazsa şehir anlamsızdı onun için. Ben çaresizdim. Claudia da çaresizdi. Ama o benden daha güçlüydü. Ve daha otelde ona sırtımı çevirdiğim andan beri biliyordum ki, gözlerinin ardında bana olan sevgisi devam etmekteydi.

"Başım dönüyordu, bitkindim, üstüne üstlük kaybolmuşum, birden, bastırılması mümkün olmayan vampir duyularıyla takip edilmekte olduğumu fark ettim.

"İlk aklıma gelen, mantıksız bir düşünceydi. Claudia beni takip etmişti. Benden daha zeki olduğu için de uzaktan izimi bulmuştu. Ama bu fikir kafamda o kadar kesin olduğu halde, başka bir fikir daha geldi aklıma, aramızda geçenler düşünülürse oldukça acımasız bir fikir. Ayak sesleri Claudia'ninkilere kıyasla fazlasıyla hantaldı. Aynı sokakta yürüyen bir ölümlüydü bu sadece, gaflet içinde ölüme doğru yürüyen bir ölümlü.

"Devam ettim ben de, tekrar ızdırabıma dalmak üzereydim, çünkü layıktım o ızdıraba. Ama o sırada aklım, sersemlik etme, dinle, dedi. Arkamdan, çok uzaktan yankılanan bu adımların kendi adımlarımla tam bir uyum içinde olduğunu fark ettim. Tesadüf olacaktı. Çünkü bir ölümlünün adımları iseler, bir ölümlünün işitemeyeceği kadar uzaktaydılar. Ama ben bunu düşünmek için durduğumda adımlar da durdu. Ben, Louis, kendini kandırıyorsun deyip dönerek tekrar harekete geçtiğimde onlar da harekete geçti. Ayağım yere basıyor, ayak yere basıyor, hızlanıyorum, hızlanıyor. Sonra olağanüstü, yadsınamayacak bir şey oldu. Arkamdan gelen ayak seslerine karşı tetikteyken, yere düşmüş bir kiremite ayağım takıldı ve duvara çarptım. Arkamdaki ayak sesleri düşüşümün ani,

sürüklenen ritmini mükemmel biçimde yankıladı.

"Hayretler içindeydim. Korkunun çok ötesinde bir paniğe kapılmışım. Sokak sağımda, solumda kapkaranlık uzanıyordu. Bir tavan arası penceresinde solgun bir ışık bile yanmıyordu. Tutunacak tek dalım ise, yani kendimle ayak sesleri arasındaki mesafenin büyüklüğü, bunların bir insana ait olmadığının kesin işaretiydi. Ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Bu varlığa seslenmek, hoş geldin demek, mümkün olduğunca hızlı ve kesin biçimde onu beklediğimi, ne zamandır onu aradığımı, onunla yüzleşmek istediğimi bildirmek için neredeyse dayanılmaz bir istek duyuyordum. Bir yandan da, korkuyordum. Yapılacak en mantıklı şey tekrar yürümek, bana yetişmesini beklemekmiş gibi geldi; yürürken gene kendi hızımı taklit etti, aramızdaki mesafe değişmedi. İçimdeki gerginlik artıyor, çevremdeki karanlık giderek daha tehditkâr oluyordu; adımlarıma tempo tutarak, niye beni izliyorsun, niye orada olduğunu belli ediyorsun? diye tekrarlayıp duruyordum.

"Sonra sert bir dönemece geldim ve döndüğümde, bir sonraki köşe başında yanan ışığı gördüm. Sokak ışığa doğru dikleşiyordu, yokuşu çok ağır çıkmaktaydım, kalbimin atışları kendi kulaklarımı sağır ediyordu, kendimi ışıktan göstermekten çekmiyordum.

"Bir sonraki dönemece gelmeden duraksadım, hatta durdum, tam o sırada yukarıda bir şey gümbürdedi, sanki yanımdaki evin çatısı çökmüştü. Tam zamanında geriye doğru sıçradım, bir kucak dolusu kiremit sokağa döküldü, biri omzumu sıyırdı düşerken. Sonra bütün sesler kesildi. Gözlerim kiremitlerde, kulak kesilmiş bekliyordum. Sonra yavaşça dönemeci dönüp ışığa çıktım ve sokağın tepesinde, havagazı lambasının altında bir başka vampirin şüpheye yer bırakmayan haşmetli görüntüsüyle karşı karşıya kaldım.

"Benim kadar ince, ama çok çok uzun boyluydu; uzun, beyaz yüzü lambanın ışığında çok parlaktı, iri siyah gözleri açık bir merakla bana dikilmişti. Sağ bacağı, yarı yolda duruvermiş gibi hafifçe kıvrıktı. Sonra birdenbire fark ettim ki siyah saçları uzun ve gürdü, tıpkı benimkiler gibi taranmıştı, ayrıca benimkinin tıpatıp aynı bir ceket ve pelerin vardı üzerinde, bununla da kalmayıp duruşumu ve yüz ifademi de mükemmel biçimde taklit ediyordu. Yutkundum ve gözlerimi ağır ağır üzerinde gezdirdim; onun da gözleri benzer biçimde benim üzerimde dolaşırken nabzımın hızlı atışını ondan gizlemeye çalıştım. Onun gözlerini kırptığını görünce kendimin de gözlerimi kırptığımı anladım, kollarımı göğsümde kavuşturdum, o da yavaşça kollarını kavuşturdu göğsünde. Çıldırtıcıydı. Daha da beter bir şeydi. Çünkü dudaklarımı belli belirsiz oynattığımda o da dudaklarını belli belirsiz oynattı ve sözlerin dudaklarımda sönüğünü fark ettim, buna karşılık, engel olmak için başka sözler söyleyemediğimi de fark ettim. Ve bütün bu süre boyunca o müthiş boy, o keskin siyah gözler ve o güçlü dikkat karşımdaydı, mükemmel bir taklitti tabii, ama yine de benim üzerime mihlanmıştı. Vampir oydu; bense ayna gibiydim.

"'Bravo' dedim kısaca, umutsuzca, tabii ki benim söylediğim kadar hızlı tekrar etti kelimeyi. Her şeyden çok buna sinirlendiğim halde, ağır ağır bir gülümsemeye kendimi bıraktığımı fark ettim, tenimin her gözeneginden fişkırان tere ve bacaklarımdaki şiddetli titremeye rağmen. O da gülümsedi, ama gözlerinde benimkine benzemeyen hayvanca bir vahşet vardı ve gülümseyişi tamamen mekanik olduğundan bir uğursuzluk saçıyordu.

"ileri doğru bir adım attım, o da attı; gözlerimi ayırmadan durduğumda o da durdu. Ama sonra, benim kolum kıpırdamadığı halde yavaşça, çok yavaşça sağ kolunu kaldırdı ve parmaklarını büküp yumruğunu sıkarak gitgide artan bir hızla kalbimin atışlarına uydurarak göğsüne vurmaya başladı. Ağzından bir kahkaha çıktı. Başını geriye attı, köpek dişlerini göstererek gülüyor, gülüş bütün sokağı dolduruyordu. Ondan nefret ediyordum. Bütün benliğimle.

" 'Bana kötülük etmek mi niyetin?' diye sordum, ama sözlerim alayla yankılandı sadece.

" 'Düzenbaz!' dedim sertçe. 'Soytarı!'

"Bu kelime durdurdu onu. Daha söylerken dudaklarında sönüverdi, yüzü sertleşti.

"Ondan sonra güdülerime uyarak hareket ettim. Ona sırtımı dönüp yürümeye başladım, belki de arkamdan gelsin, kim olduğumu sorsun diye. Ama takip edemeyeceğim bir hızla hareket ederek tekrar karşıma dikiliverdi, yoktan varolmuşçasına. Tekrar sırtımı döndüm, tekrar lambanın altında, karşımda buldum onu, hareket ettiğini ele veren tek şey, koyu, dalgalı saçlarının sallanmasıydı.

" 'Seni arıyordum! Paris'e seni aramaya geldim!' Bu sözleri söylemek için kendimi zorladım, sözlerimi tekrarlamadı, hareket etmedi, sadece durduğu yerden bana baktı.

"Sonra yavaşça, zarafetle öne doğru ilerledi; kendi bedeninin ve tavırlarının hakimiyetine dönmüş olduğunu gördüm; elini sanki benim elimi tutmak ister gibi uzatıp apansız bir hareketle beni geriye doğru itti, dengem bozuldu. Doğrulurken gömleğimin ıslanıp etime yapıştığını, elimin rutubetli duvardan kirlendiğini fark ettim.

"Onunla yüzleşmek üzere döndüğümde tamamen yere yıktı beni.

"Gücünü sana tarif edebilseydim keşke. Sana saldırısam, sen kolumun hareketini bile göremeden sana sıkı bir yumruk atsam, anlardın.

"Ama içimden bir ses, kendi gücünü göster ona, dedi; hızla ayağa fırlayıp iki kolum ileride, üstüne saldırdım. Ama geceye, boş geceye toslayıp lamba direğinin altında kendi etrafımda döndüm; tek başıma, tam bir aptal konumunda etrafa bakıyordum. O zaman bunun bir tür imtihan olduğunu anladım, yine dikkatimi karanlık sokakta, kapı girişlerinde, saklanabileceği yerlerde topladım. Bu imtihanı hiç mi hiç istemiyordum, ama kurtulmanın yolunu da bulamıyordum. Tam bunu küçümseyerek açık etmek için bir yol arıyordum ki tekrar ortaya çıkıp sertçe beni olduğum yerde döndürerek biraz önce düşmüş olduğum eğimli kaldırım taşlarının üzerine fırlattı. Çizmesini kaburgalarımnda hissettim. Öfkelenerek bacağını yakaladım, kumaşı ve kemiği hissetmek beni şaşırttı, inanamıyordum. Düşüp karşıdaki taş duvara çarpmıştı, öfkesini bastırmayıp bir hırıltı koyverdi.

"Ondan sonra olanlar tam bir kargaşaydı. Çizmesiyle beni tekmeleye çalıştıkça sımsıkı tutuyordum bacağını. Bir ara, üzerime devrilip çekildikten sonra, kuvvetli eller tarafından havaya kaldırıldım. Neler olabileceğini tahmin edebiliyorum. Beni kendisinden metrelerce öteye fırlatabilirdi, gücü buna rahat rahat yeterdi. Hırpalanır, ciddi biçimde yaralanır, bilincimi kaybedebilirdim. O kavganın ortasında bile bilincimi kaybedip kaybedemeyeceğimi bilmemek beni son derece rahatsız ediyordu. Ama sınama fırsatı olmadı. Çünkü o sersem halimle bile aramıza bir başkasının girdiğinden emindim, onunla kararlı bir şekilde mücadele ediyor, beni bırakmaya zorluyordu onu.

"Başımı kaldırıp baktığımda sokaktaydım, sadece bir an, iki beden gördüm, göz kapandıktan sonra görüntünün titreşmesi gibi. Sonra sadece siyah giysilerin savrulması, taşlara çarpan bir çizme ve bomboş gece kaldı. Oturdum, nefes nefeseydim, yüzümden aşağı terler akıyordu, önce etrafıma, sonra yukarıya, ince bir şerit halindeki soluk göğe baktım. Tepemdeki duvarın karanlığında yavaş yavaş, gözlerimin tamamen ona yoğunlaşması sayesinde bir siluet ortaya çıktı. Kapının üst çıkıntısına çömelmişti, döndüğünde önce saçında belli belirsiz bir ışık gördüm, sonra sert, beyaz yüzünü. Garip bir yüzdü, genişti, ötekinin yüzü gibi ince değildi, koyu renk gözleri bana dikiliydi. Dudakları hiç kıpırdamamış gibi görüldüğü halde bir fısıltı çıktı ağzından. 'Bir şeyin yok.'

"Bir şeyim olmadığı gibi, ayakta ve saldırmaya hazırdım. Ama o hâlâ çömelmiş duruyordu, duvarın bir parçasıydı sanki. Beyaz bir elin muhtemelen bir yelek cebini karıştırdığını gördüm. Beyaz bir kart

çıkıktı ortaya, bana onu uzatan parmaklar kadar beyaz. Almak için bir harakette bulunmadım. 'Yarın gece bize gel' dedi aynı fısıltıyla, aynı düz, ifadesiz yüzle, hâlâ tek gözü ışıktaydı. 'Sana bir zarar vermeyeceğim' dedi. 'Öteki de vermeyecek. Ben izin vermeyeceğim.' Sonra eli, sadece vampirlerin başarabildiği şeyi yaptı; yani karanlıkta bedeninden ayrılmışçasına kartı getirip elime bıraktı, mor yazı ışıktaydı. Ve silüet duvara bir kedi gibi tırmanarak tepedeki çatı altında hızla gözden kayboldu.

"Artık yalnız kaldığımı biliyordum, hissediyordum. Lambanın altında durmuş kartı okurken kalbimin atışları boş, dar sokağı dolduruyordu sanki. Adresi gayet iyi biliyordum, çünkü o sokaktaki tiyatrolara gitmişim birkaç kere. Ama ismi çok şaşırtıcıydı: 'Théâtre des Vampires.' Başlama saati gece dokuz olarak belirtilmişti.

"Kartın tersini çevirdim ve şöyle bir not buldum: 'Küçük dilberi de yanınızda getirin. Sizi görmekten mutluluk duyacağım. Armand.'

"Bu mesajı, kartı bana veren silüetin yazdığına hiç şüphe yoktu. Şafaktan önce varıp bunları Claudia'ya anlatmak içinse çok az zamanım kalmıştı. Hızla koşuyordum, bulvarlarda yanlarından geçtiğim kişiler kendilerine sürtünen gölgeyi göremiyorlardı bile."

"Théâtre des Vampires'e sadece davetiyeyle girilebiliyordu, ertesi gece kapıdaki görevli kartımı bir süre inceledi, çevremizde yağmur sessizce yağıyordu: Kapalı gişenin önünde kalakalmış erkeklerle kadının üzerine; yarasa kanatlarına benzeyen yana açılmış kollara ve pelerinleriyle ölümlü bir kurbanın çıplak omuzlarına kapanmaya hazır korku romanı vampirlerinin kırıışık afişleri üzerine; yanımızdan geçip tıklım tıklım lobiye giren çiftin üzerine. Bütün seyircilerin insan olduğunu açıkça görebiliyordum, aralarında bir tek vampir bile yoktu, sonunda bizi içeriye, sıkışık konuşmaların, nemli yünlerin, fötr kenarlı şapkaları ve ıslak bukleleri düzelten eldivenli hanım parmaklarının arasına alan delikanlı bile vampir değildi. Hummalı bir heyecan içerisinde gölgelere doğru ilerledim. Sırf bu tiyatronun bulunduğu kalabalık sokakta tenimiz fazla beyaz, gözlerimiz fazla parlak görünmesin diye erkenden beslenmişim. Zevkine varamadığım kanın tadı daha da tedirgin etmişti beni; ama vaktim yoktu. Bu gece öldürme gecesi değildi. Bu gece, nasıl biterse bitsin, gizlerin açığa çıktığı bir gece olacaktı. Bundan emindim.

"Ama işte bu fazlasıyla insan güruhunun içinde duruyorduk, salonun kapıları açılmıştı artık, genç bir delikanlı bize doğru geliyor, işaret ediyor, kalabalığın omuzlarının üstünden merdiveni gösteriyordu. Yerimiz locaydı, tiyatronun en iyi localarından biri, kan tenimi tamamen matlaştırmamış, kucığımdaki Claudia'yı bir insan çocuğa dönüştürmemişse bile, teşrifatçı çocuk ne fark etmiş görünüyordu, ne de ilgileniyordu. Hatta bronz parmaklıkların ardındaki iki sandalyeye oturmamız için perdeyi açarken lüzumundan fazla gülümsedi.

" 'İnsan köle kullanmalarına şaşmamak gerekir, değil mi?' diye fısıldadı Claudia.

" 'Ama Lestat insan kölelere hiç güvenmezdi' dedim. Koltukların doluşunu, aşağıda, sıra sıra ipek koltukların arasında gezinen harikulade çiçekli şapkaları seyrettim. Önümüzde yelpaze gibi açılan geniş, yuvarlak balkonda beyaz omuzlar parıldıyor, havagazı lambalarının ışığında pırlantalar şırıltıyordu. 'Unutma, bir defacık olsun kurnazca davran' diye fısıldadı Claudia, sarışın kafası öne eğikti.

'Fazlasıyla centilmensin.'

"Işıklar birer birer sönüyordu, önce balkon ışıkları, sonra salondaki duvar ışıkları. Sahnenin altındaki çukur bölümde bir grup müzisyen toplanmıştı; uzun, yeşil kadife perdenin aşağısındaki ışık titredi, sonra parlaklaştı, seyirciler gri bir bulut tarafından sarmalanmışçasına gözden uzaklaştı, sadece bileklerdeki, boyunlardaki, parmaklardaki pırlantalar parlıyordu. Tıpkı o gri bulut gibi bir sessizlik çöktü seyircilerin üzerine ve bütün sesler tek bir ısrarlı, yankılanan öksürük halinde birleşti. Sonunda tam sessizlik oldu. Ardından, ağır, ritmik bir tef. Tahta bir flütün tiz ezgisi eklendi buna; flüt sanki tefin zillerinin keskin, metalik çınlamasını kapıp örüyor, büyüleyici bir ortaçağ ezgisine dönüştürüyordu. Sonra tefi vurgulayan yaylıların tıngırdayıışı. Flütün sesi ezginin içinden hüzünlü, acıklı bir şarkıyla yükseldi. Bu müziğin özel bir cazibesi vardı, bütün seyirciler bu müzikle donup kalmış, birleşmiş gibiydi, flütün sesi karanlıkta ağır ağır açılan ışıklı bir kurdeleydi sanki. Yukarı kalkan perde bile sessizliği bozacak en ufak bir gürültü çıkarmıyordu. Işıklar yandı, sahne sahne gibi değil, sık bir orman gibiydi, ışık pürtüklü ağaç gövdelerinde, yukarıdaki kemer biçiminde karanlığa uzanan sıkışık yaprak kümelerinde parlıyordu. Ağaçların arasından, bir nehrin alçak, taş kıyısı, onun arkasında da, nehrin şıkır şıkır suları görünüyordu; bütün bu üç boyutlu dünya, hafif esintiyle belli belirsiz titreşen ince ipek bir perdenin üstüne resmedilmişti.

"Bu görüntüyü karşılayan tek tük alkışlara salonun her yerinden katilindi, alkışlar yükselip doruğa ulaştı ve sonra azalıp bitti. Koyu, kıvrım kıvrım bir pelerine bürünmüş bir siluet, sahnede bir ağaç gövdesinden diğerine gidiyordu, o kadar hızlı hareket ediyordu ki, ışığa çıktığında sihirli bir şekilde ortaya çıkıverdiği izlenimini uyandırıyor, pelerinden dışarı çıkan kolu gümüş bir tırpanı açığa vuruyor, öteki eli, ince bir sopanın ucundaki maskeyi görünmez yüzüne tutuyordu, mask e Ölüm'ün pırıltılı çehresi, boyalı bir kurukafaydı.

"Seyircilerden korku ve şaşkınlık nidaları koptu. Karşılarında Ölüm duruyordu, elinde tırpanıyla, karanlık bir ormanın kenarındaki Ölüm. içimde bir şey, seyirciler gibi tepki gösteriyordu, korku değil, insanca bir tepki duyuyordum o kırılgan, boyalı dekorun büyüüne, oradaki ışıklı dünyanın muammasına; dalgalanan siyah peleriniyle seyircilerin karşısında bir ileri bir geri, iri bir panter zarafetiyle hareket ederek sanki o korku nidalarını, iç çekişleri, saygılı mırıltıları çekip çıkartan bu siluetin gezindiği dünyanın sihrine.

"Sonra, hareketleri de tıpkı ahengine uyduğu müziğin ritmi gibi büyüleyici bir güce sahip olan bu siluetin arkasından, iki yandan başkaları girdi sahneye. Önce iki büküm eğilmiş, kır saçları yosuna benzeyen, kolu koca bir çiçek sepetinin ağırlığıyla aşağı sarkmış yaşlı bir kadın görüldü. Küçük adımlarla ayaklarını sürüyordu sahnede, başı müziğe ve Azrail'in hızlı adımlarına uygun olarak sallanıyordu. Sonra onu görünce geri çekildi ve sepetini yavaşça yere bırakıp ellerini dua eder gibi kavuşturdu. Yorgundu; başını uykuda gibi ellerine dayadı ve yakarırcasına Ölüm'e uzandı. Ama Ölüm kadına yaklaşp eğilerek saçlarının altında tamamen gölgede kalan yüzüne bakınca geri çekildi ve havayı temizlemek ister gibi elini salladı. Seyircilerden çekingen bir kahkaha yükseldi. Ama yaşlı kadın doğrulu p Ölüm'ün peşine düşünce kahkahalar güçlendi.

"Onlar koşarken hareketli bir dans müziği başladı; yaşlı kadın sahnede dört dönerek Ölüm'ü kovalıyordu, sonunda Ölüm bir ağaç gövdesine yapışp karanlıkta gizlenerek maskeli yüzünü bir kuş gibi eğdi, kanadının altına soktu. Yaşlı kadın çaresiz, yenilmiş, sepetini aldı ve yumuşayan müzikle birlikte kendi ağır yürüyüşüne dönerek sahneden çıktı. Hoşuma gitmemişti. Kahkahalar hoşuma gitmemişti. Sonra diğer kişiler girdi sahneye, müzik hareketleriyle uyumluydu; koltuk değnekleriyle sakatlar, kül rengi paçavralar içinde dilenciler, hepsi Ölüm'ü yakalamaya çalışıyor, Ölüm dönüp duruyor, birden sırtını yay gibi gerip birinden kurtuluyor, kadınsı bir tiksinti ifadesiyle ötekenden

kaçıyordu, sonunda züppece bir bitkinlik ve bıkkınlık gösterisiyle hepsini kovdu.

"İşte o sırada farkına vardım ki havada gülünç yaylar çizen bu gevşek, beyaz el, beyaza boyanmış değildi. Kalabalıktan kahkahalar kopartan el bir vampir eliydi. Nihayet boşalmış olan sahnede, esnemesini bastırır gibi sırtıkan kurukafaya doğru kalkmış olan el bir vampir eliydi. Sonra bu vampir, maskeyi hâlâ yüzüne tutarak yavaşça uykuya dalarcasına, ipekli bir ağaç resmine ağırlığını verirmiş gibi kusursuz bir poz aldı. Müzik kuşlar gibi cıvıldadı, akan sular gibi şıkırdadı; vampiri sarı bir halka içine alan spot ışığı azaldı, o uyurken neredeyse söndü.

"Bir başka spot ışığı fondaki perdeyi deldi, sanki perdeyi toptan eritecek gibiydi; tek başına, sahnenin ta arkasında duran genç bir kadını aydınlattı. Heybetli, boylu poslu bir kadındı, gür, altın sarısı saçları bir yele gibi, bir tapınak gibi çevrelemişti başını. Spot ışığında tökezleyerek ilerlerken seyircilerin şaşkınlığını hissedebiliyordum; çevresindeki karanlık orman yükseliyor, kadın ağaçların arasında kaybolmuş izlenimi uyandırıyor. Kaybolmuştu kadın gerçekten; vampir değildi. Partal bluzundaki, eteğindeki çamurlar boya değildi, dokunulmamış olan kusursuz yüzü ışığa çevriliydi; saçlarının oluşturduğu haleyle, mermerden bir Meryem Ana kadar güzel ve ince çizgilere sahipti. Işık görmesine engel oluyordu, ama herkes onu görüyordu. Sendeleyerek ilerlerken dudaklarından çıkan inilti, flütün bu güzelliğe bir övgü olan tiz, romantik ezgisini yankılar gibiydi. Ölüm solgun spot ışığında sıçrayarak uyandı ve dönüp kadını gördü, seyircilerin gördüğü gibi; boşdaki elini hayretle havaya kaldırdı bu görüntü karşısında.

"Gülüşmeler kahkahaya dönüşmeden kesildi. Kadın fazlasıyla güzel, ela gözleri fazlasıyla kederliydi. Gözleri fazlasıyla mükemmeldi. Sonra kurukafa maske birden sahne dışına fırlatıldı ve Ölüm seyircilere ıslıl ıslıl beyaz yüzünü göstererek aceleyle güzel siyah saçlarını düzeltti, yeleğini çekti, yakasından hayali tozları silkeledi. Ölüm âşık olmuştu. Bu ışıltılı yüz, parlak elmacıkkemikleri, kırılan siyah göz, ustaca bir yanılsamaymış gibi alkışlarla karşılandı; oysa kesinlikle bir vampirin yüzüydü bu, Quartier Latin'de beni bulan o kurnaz, sırtıkan vampir sarı spotun çiğ ışığıyla aydınlanmıştı.

"Elim karanlıkta Claudia'nın eline uzandı ve sımsıkı tuttu. Ama Claudia kendinden geçmişçesine, kıpırtısız oturmaktaydı. Sahnedeki orman iki hayali parçaya ayrılıp ortadan yanlara doğru hareket ederek, görmeyen bakışlarını kahkahalara dikmiş zavallı ölümlü kızı açıkta bıraktı, vampir her an üstüne atılabilirdi.

"Sahnenin önündeki ışıklara doğru ilerleyen kız ansızın vampiri görüp durdu, çocuk gibi inledi. Gerçekten de, tamamen gelişmiş bir kadın olduğu halde tıpkı çocuk gibiydi. Yaşını sadece gözlerinin etrafındaki ince deride çok hafif kırışıklar açığa vuruyordu. Bluzunun altından beliren göğüsleri küçük ama biçimliydi, kalçaları dar olmakla birlikte uzun, tozlu eteğine, keskin, şehvetli bir köşelilik kazandırıyor. Vampirden geriye doğru kaçarken, gözlerindeki yaşların titrek ışıktaki cam gibi parladığını gördüm ve ruhum hem onun adına korkuyla, hem de istekle kasıldı. Güzelliği yürek parçalayıcıydı.

"Ansızın kızın arkasında, karanlıkta birtakım boyalı kurukafalar belirdi, maskeleri taşıyan, siyah giysiler içindeki bedenler görünmüyor, sadece açıkta kalan beyaz eller, bir pelerinin kenarını ya da bir eteğin kıvrımlarını tutuyordu. Erkeklerle birlikte kurbanı doğru ilerleyen kadın vampirler de vardı; hepsi birer birer maskelerini attılar, maskeler yerde özel olarak düzenlenmişçesine bir yığın oluşturdu, sopalar kemiğe benziyor, kurukafalar yukarıdaki karanlığa sırtıyordu. Ve yedi vampir bir arada durdular; üçü kadındı, beyaz kalıplı göğüsleri elbiselerinin gergin siyah korsajlarının üstünde parlıyor, siyah buklelerle çevrelenmiş sert, ışıltılı yüzlerinde koyu renkli gözleri sabit bir şekilde

bakıyordu. O pembe insanın etrafında süzülürcesine toplanırken keskin bir güzelliğe sahiptiler, ama o pırıltılı sarı saçlarla, çiçek pembesi tenle kıyaslanınca solgun ve soğuktular. Seyircilerin nefes alışını, nefeslerini tutuşlarını, hafif iç çekişlerini duyabiliyordum. Müthiş bir gösteriydi; giderek daralan o beyaz yüzler halkası ve öncüleri Centilmen Ölüm; Ölüm ellerini kalbinin üstünde kavuşturup seyircilere döndü, başını özlemle eğerek seyircilerin yakınlığını elde etmeye çalıştı: Dayanılmaz bir kız değil miydi! Gülüşler, iç çekişler, mırıltı halinde duyuldu.

"Ama büyülü sessizliği bozan kız oldu.

" 'Ölmek istemiyorum...' diye fısıldadı. Sesi bir çanın tınlaması gibiydi.

" 'Biz ölümün ta kendisiyiz...' dedi Ölüm; kızın çevresinden 'Ölüm' diye bir fısıltı yükseldi. Kız saçlarını savurarak döndü, saçları tıpkı bir altın yağmuru gibi, gözalcı, canlı bir varlık gibi pejmürde giysilerinin tozu üzerine döküldü. 'İmdat!' diye seslendi yavaşça; sesini yükseltmeye bile korkar gibiydi. Orada olması gerektiğini bildiği kalabalığa, 'Biriniz yardım edin...' dedi. Claudia'dan hafif bir gülüş yükseldi. Sahnedeki kız nerede olduğunu, olayları belli belirsiz anlıyordu, ama ağızları açık kendisine bakan bu salon dolusu insandan çok daha fazla şey biliyordu.

" 'Ölmek istemiyorum! İstemiyorum!' İnce sesi çatladı; gözleri uzun boylu, kötü niyetli öncü vampirdeydi, o düzenbaz şeytan ötekilerin oluşturduğu halkadan çıkıp kıza doğru bir adım attı.

" 'Hepimiz öleceğiz' dedi. 'Her ölümlüyle paylaştığın tek şey ölümdür.' Eliyle orkestrayı, balkondaki, localardaki uzak yüzleri gösterdi.

" 'Hayır' diye itiraz etti kız inanamayarak. 'Daha yıllar var önümde, uzun yıllar var...' ince sesi, ızdırapla şarkı söyler gibiydi. Bu da kızı dayanılmaz derecede çekici kılıyordu, tıpkı çıplak gırtlığının hareketi ve boynunda tir tir titreyen eli gibi.

" 'Yıllar ha!' dedi baş vampir. 'O kadar yılın olduğunu nereden biliyorsun? Ölümün yaşa saygısı yoktur! Şu anda, içten içe seni kemiren bir hastalığın olabilir. Ya da sokakta, seni sırf sarı saçların yüzünden öldürmek üzere bekleyen bir adam olabilir!' Parmakları kızın saçlarına uzandı, tok, doğaüstü sesi yankılanıyordu. 'Kaderinde neler yazılı olabileceğini söylememe gerek var mı?'

" 'Umurumda değil... korkmuyorum' diye karşı çıktı kız, vampirin sesinden sonra pürüzsüz sesi kırılıverecek gibi geliyordu kulağa. 'Şansımı denemek istiyorum...'

" 'Diyelim denedin ve yaşadın, yıllarca yaşadın, ne geçecek eline? Kambur, dişsiz bir ihtiyar görüntüsü mü?' Sonra kızın saçlarını arkasında toplayarak solgun boynunu açığa çıkardı. Ardından bluzunun gevşek kıvrımlarını tutan ipi yavaşça çözdü, ucuz kumaş açıldı, kollar kızın dar, pembe omuzlarından sıyrılıp kaydı; kız bluzu yakaladıysa da vampir bileklerinden tutup sertçe sarstı. Seyirciler sanki tek vücut halinde iç çektiler; kadınlar dürbünlerinin ardından, erkekler koltuklarında öne eğilerek. Kumaş düştü, solgun, pürüzsüz cildi kalbiyle birlikte atıyordu, minik göğüs uçları kumaşın kaymasına izin verdi; vampir bileğini sıkıca kavramış, aşağıda tutuyordu, gözyaşları kızın kızaran yanaklarından aşağı boşanıyor, dişleri dudağına geçiyordu. 'Bu ten şimdi ne kadar pembeyse, yaşlanınca bozaracağı, kırışacağı da o kadar kesin' dedi.

" 'Yaşamama izin verin, lütfen' diye yalvardı kız başını çevirerek. 'Umurumda değil... umurumda değil.'

" 'Öyleyse şimdi ölmek de umurunda olmamalı. Madem bu tür şeyler... korkunç şeyler seni korkutmuyor?'

"Kız bocalayarak, çaresiz, aciz, başını salladı. Öfkeyi damarlarımda hissediyordum, tutku kadar belirgin biçimde. Kız öne eğik başıyla hayatı savunmanın bütün sorumluluğunu taşıyordu, haksızlıktı

bu; gözle görülür, kutsal ve kendisinde öylesine güzel vücut bulmuş bir şey için vampirin mantığına karşı mantık mücadelesine girişmek zorunda kalması müthiş bir haksızlıktı. Ama vampir onu susturmuş, kızın karşı koyulmaz kuvvetteki içgüdüsünü bayağı, bulanık hale düşürmüştü. Kızın içten içe öldüğünü, zayıf düştüğünü hissediyordum, nefret ediyordum vampirden.

"Bluz kızın beline düştü. Küçük yuvarlak göğüsleri tamamen açığa çıkınca içi gıcıklanan kalabalıktan bir mırıltı yükseldi. Kız bileğini kurtarmaya çalıştı ama vampir sımsıkı tutuyordu.

" 'Farzet seni bıraktık... farzet Azrail'in, güzelliğine dayanabilecek bir kalbi var... kime döndürecek o zaman tutkusunu? Senin yerine birinin ölmesi lazım. O kişiyi seçer misin bizim için? Şimdi senin durduğun yerde durup bu ızdırabı çekecek kişiyi?' Vampir seyircileri işaret etti. Kızın bocalaması korkunçtu. 'Kız kardeşin var mı... ya da annen... çocuğun?'

" 'Hayır' dedi kız soluğu tıkanarak. 'Hayır...' deyip yele gibi saçlarını salladı.

" 'Senin yerine geçecek biri vardır canım mutlaka, bir arkadaşın filan? Hadi seç!'

" 'Seçemem. Yapamam..' Kız vampirin kendisini sımsıkı tutan kolları arasında kıvrandı. Çevresindeki vampirler hiç kıpırdamadan seyrediyorlardı, yüzleri hiçbir duygu vurmuyordu açığa, doğaüstü tenleri birer maskeydi adeta.

'Yapamaz mısın?' diye kışkırttı vampir. Kız yapabileceğini söylese, vampirin onu nasıl lanetleyeceğini, birini ölüme mahkûm etmekle kendisi kadar kötü ruhlu ve kaderine layık olduğunu söyleyeceğini biliyordum.

" 'Ölüm her yerde seni bekliyor' dedi vampir iç çekerek, birden kafası karışmış gibi. Seyirciler bunu fark edemezdi, ben ediyordum. Düzgün yüzünde kasların gerildiğini görebiliyordum. Kızın ela gözlerini göz hapsinde tutmaya çalışıyor, ama kız çaresiz, bir umutla başka yöne bakıyordu. Yükselen sıcak havada kızın cildinin toz ve parfüm kokusunu alıyor, kalbinin yumuşak atışını işitiyordum. 'Bilinçsiz ölüm... bütün ölümlülerin kaderi.' Vampir düşünceli bir tavırla eğilip kıza yaklaştı, kız aklını çelmişti, mücadele halindeydi. 'Hmm... ama biz *bilinçli* ölümüz! Yani sen gelin olacaksın. Ölüm tarafından sevilme ne demektir, biliyor musun?' Kızın yüzünü, gözyaşlarının parlak lekesini öpecekti neredeyse. 'Ölüm'ün senin adını öğrenmesi ne demektir, biliyor musun?'

"Kız korkuya yenilmiş halde vampire baktı. Sonra gözleri buğulandı, dudakları sarktı. Öteye, yavaşça gölgelerin arasından çıkmış olan başka bir vampire bakıyordu. Bu vampir uzun süre boyunca topluluğun kıyısında, elleri kavuşmuş, iri siyah gözleri kıpırtısız, durmuştu. Hali açlık hali değildi. Kendinden geçmiş gibi görünmüyordu. Ama kız onun gözlerine bakıyordu, ızdırabı onu güzel bir ışıkla sarmalanmıştı, bu ışıktaki dayanılmaz derecede çekiciydi. Yorgun seyircilerin ilgisini ayakta tutan da buydu, bu korkunç ızdıraptı. Kızın tenini, küçük, sivri göğüslerini hissediyordum, kollarımın onu okşayışını hissediyordum. Gözlerimi kapadım ve karanlıkta onu net olarak gördüm. Etrafındaki herkes de, bütün bu vampirler cemaati de aynı şeyi hissediyordu. Kızın hiç şansı yoktu.

"Tekrar başımı kaldırdığımda sahnenin önündeki dumanlı ışıklarda kızın titrediğini gördüm, altın gibi parlayan gözyaşlarını gördüm, uzakta duran öteki vampir hafifçe, 'Acımayacak' dedi.

"Düzenbaz vampirin kasıldığını gördüm; ama başka kimse fark etmiyordu. Sadece kızın düzgün, çocuksu yüzünü, ayrık ağzını, uzaktaki vampire bakarken masum bir merakla gevşeyen dudaklarını görüyorlar, 'Acımayacak mı?' diye tekrarlayan yumuşak sesini duyuyorlardı.

" 'Güzelliğin bizim için bir armağan.' Vampirin gür sesi hiç zorlamadan bütün tiyatroyu dolduruyor, yükselen heyecan dalgasını sanki bastırıyordu. Sonra eli hafifçe, belli belirsiz hareket etti. Düzenbaz vampir geri çekiliyor, açlık ve sükûnetleri garip bir biçimde bir arada bulunan o sabırlı ve beyaz

yüzlerden biri oluyordu. Sonra öteki vampir ağır ağır, zarif hareketlerle kıza doğru ilerledi. Kız gevşemişti, çıplaklığını unutmuştu, gözkapakları titreşti, nemli dudaklarının arasından bir inilti çıktı. 'Acımayacak' dedi. Zor dayanıyordum kızın vampire yaklaşmasına, onun gücü altında ölmesine. Kıza seslenmek, onu bu baygınlık halinden koparmak istiyordum. Onu istiyordum ayrıca. İstiyordum onu; vampir ona yaklaşıyordu, elini kızın eteğini büzen ipe uzatmıştı, kız başını arkaya atıp vampire doğru eğildi, siyah kumaş kalçalarından, bacaklarının arasındaki altın sarısı tüylerden bir çocuğun zarif bükümlü, ayva tüyleri aşağıya kaydı, etek ayaklarına düştü. Vampir kollarını açtı, sahne önündeki titreşen ışıklara sırtını dönmüştü, kızın altın saçları siyah ceketine dökülürken vampirin kumral saçları titrer gibi oldu. 'Acımayacak... acımayacak...' diye fısıldıyordu kıza, kız kendini teslim etti.

"Sonra vampir kızın dingin yüzünü herkesin görebileceği şekilde yan çevirerek kızı havaya kaldırdı, kızın sırtı yay gibi büküldü, çıplak göğüsleri vampirin düğmelerine değdi, solgun kollar vampirin boyuna dolandı. Vampir dişlerini geçirirken kız kasıldı, bir çığlık attı, yüzü kıpırtısızdı, paylaşılan tutku karanlık tiyatrodan yankılandı. Vampirin beyaz eli kızın pembe poposunda parlıyor, kızın saçları üzerine dökülüyordu. Vampir bir yandan kanını içerken bir yandan kızın ayaklarını yerden kesti, kızın vampirin beyaz yanağına yapışık boynu parlıyordu. Kendimi halsiz, sersem hissediyordum; açlık kabarıyordu içimde, kalbimi, damarlarımı sıkıştırıyordu. Elim locanın bronz parmaklığını sıktıkça sıkıyordu, sonunda metalin ek yerlerinin gıcırdağını hissettim. Bu ölümlülerin hiçbirinin duyamadığı o hafif bükülme sesi nedense beni oturduğum sağlam yere bağladı adeta.

"Başımı eğdim; gözlerimi kapatmak istiyordum. Hava sanki kızın tuzlu ten kokusuyla yüklü, sıcak, hoş, sıkıştıktı. Çevresindeki diğer vampirler yaklaştılar, kızı sımsıkı tutan beyaz el titredi ve kumral saçlı vampir kızı bıraktı, döndürüp etrafa gösterdi, kızın başı arkaya düştü, vampir kızı diğerlerine bıraktı, arkasındaki sert ve güzel vampir kadınlardan biri yükseldi, kızı kucaklayıp okşayarak içmeye başladı. Hepsi kızın etrafındaydı şimdi, büyülenmiş seyircilerin karşısında birinden diğerine, bir başkasına geçiriyorlardı sırayla, kızın başı öne, erkek vampirlerden birinin omuzuna düşmüş, ensesi küçük poposu kadar, uzun bacaklarının pürüzsüz cildi kadar, gevşek bir şekilde kıvrılmış dizlerinin arkasındaki yumuşak çizgiler kadar kışkırtıcıydı.

"Koltuğuma dayanmıştım, ağzımda kızın tadı vardı, damarlarım işkence içindeydi. Gözucuyla kızı fetheden kumral saçlı vampiri görüyordum, önceki gibi diğerlerinden ayrı duruyordu, koyu gözleri karanlıkta beni bulmuş, sıcak hava dalgalarının üzerinden izliyor gibiydi.

"Vampirler birer birer çekilmekteydi. Orman dekoru geri gelip sessizce kayarak yerine oturdu. Ölümlü kız esrarengiz ormanda artık zayıf, bembeyaz, çıplak yatıyordu, siyah bir tabutun ipeklerine gömülmüştü, ormanın zemininde yatar gibi; müzik tekrar başlamıştı, ürkütücüydü, müzik yükseldikçe ışıklar azalıyordu. Düzenbaz vampir hariç bütün vampirler gitmişti, o da karanlıklardan tırpanını ve elinde tuttuğu maskesini bulup almıştı. Işıklar ağır ağır sönerken uyuyan kızın yanına çömeldi, her yeri kaplayan karanlıkta bir tek müziğin gücü vardı. Sonra o da bitti.

"Bir an bütün tiyatro kıpırtısız kaldı.

"Sonra tek tük alkışlar başladı, ansızın çevremizdeki herkes alkışlarda birleşti. Duvarlardaki şamdanlarda ışıklar yandı, başlar birbirine çevrildi, her yandan konuşmalar yükseldi. Bir sıranın ortasında bir kadın ayağa kalkıp tilki kürkünü sertçe çekti koltuktan, oysa kimse yol vermemişti; bir başkası aceleyle halı döşeli koridora fırladı; sonra bütün seyirciler tek vücut halinde ayağa kalkıp itilirmiş gibi çıkışlara ilerlediler.

"Fakat sonra uğultu, daha önce lobiye dolduran sofistike, parfüm kokulu kalabalığın rahatlatıcı, gevşek uğultusu haline geldi. Büyü bozulmuştu. Ardına kadar açılmış kapılardan yağmurun kokusu, at

nallarının sesleri, taksi çağırınların sesleri geliyordu. Aşağıdaki hafif çarpık koltuklar deryasında bir beyaz eldiven yeşil ipek minderin üzerinde parlıyordu.

"Oturduğum yerde seyrediyor, dinliyordum, aşağı eğdiğim yüzümü bir elimle gizliyordum, herkesten, hiç kimseden; dirseğim parmaklığa dayalıydı, içimdeki tutku yatışıyordu, kızın tadı dudaklarımdaydı. Sanki yağmur kokusuyla birlikte hâlâ onun kokusu geliyordu, boş tiyatrodan çarpan kalbinin atışlarını işitiyordum. Derin bir nefes aldım, yağmurun tadını duydum, Claudia'yı gördüm, eldivenli elleri kucığında, tamamen kıpırtısız oturuyordu.

"Ağzımda acı bir tat, içimde karışıklık vardı. Sonra aşağıda, koridorda tek başına ilerleyen bir yer gösterici gördüm, koltukları düzeltiyor, halının üzerinden sağa sola saçılmış programları topluyordu. Farkındaydım, yanındaki perdeli kemer altlarından birine atlayıp karanlıkta hızla çekiversem, o kız gibi alsam onu, içimdeki bu sancı, bu kargaşa, ancak inatçı bir ağırlıkla yakamı bırakan bu köreltici tutku geçecekti. Yapmak istiyordum, hiçbir şey istemiyordum. Claudia yana eğilmiş kulağına, 'Sabret Louis. Sabret' dedi.

"Gözlerimi açtım. Yakında biri vardı, görüş alanımın kıyısında; işitme duyumu, bu dalgınlığımı bile sivri bir anten gibi delen, ya da bana öyle gelen, keskin sezgilerimi alt eden biri. Ama işte sessizce gelmiş, locanın perdeli girişin arkasında durmuştu, o kumral saçlı vampir, soğukkanlı vampir, halıyla kaplı merdivende durmuş bize bakıyordu. Tahmin ettiğim gibi tiyatroya girebilmemiz için davetiyeyi bana vermiş olan vampirdi bu. Armand.

"Kıpırtısızlığı, uzak, hülyalı ifadesi olmasa irkilirdim. Çok uzun süredir o duvara yaslanmış duruyor gibiydi; biz kendisine bakarken, sonra da kalkıp ona yaklaşırken hiçbir değişiklik olmadı halinde. Beni tamamen etkisi altına almış olmasa, uzun boylu, siyah saçlı vampir olmadığından ötürü rahatlardım; ama bunu düşünecek durumda değildim. Armand bakışlarıyla şimdi de gevşek biçimde Claudia'yı süzüyordu, insanlara özgü bakışını gizleme huyundan hiç eser yoktu. Elimi Claudia'nın omzuna koydum. 'Çok uzun zamandır sizi arıyoruz' dedim Armand'a, kalbim sakinleşerek; onun sükûneti benim korkumu, kaygımı çekip alıyordu adeta, denizin karadan bir şeyleri alıp götürmesi gibi. Ondaki bu özelliği ne kadar yüceltsem azdır. Yine de tarif edemem, o sırada da edemiyordum; kendi kendime bile tarif etmeye çalışıyor olmaktan rahatsızlık duyuyordum. Ne yaptığımı bildiği izlenimini uyandırıyor bende, kıpırtısız duruşu, derin kahverengi gözleri düşündüklerimin, özellikle de bir araya getirmeye çabaladığım sözlerin bir yararı olmadığını söyler gibiydi. Claudia bir şey demiyordu.

"Vampir duvardan ileriye doğru hareket edip merdivenleri inmeye başladı, bize de hoş geldiniz, izleyin gibilerinden bir işaret yaptı; ama bütün bunlar çok hızlı ve akıcıydı. Onunkilerle kıyaslandığında benim hareketlerim insan hareketi karikatürü gibiydi. Alt duvardaki bir kapıyı açıp tiyatronun altındaki bölmeye aldı bizi, merdivenleri inerken ayakları taş basamaklara belli belirsiz dokunuyordu, bize sırtını tam bir güvenle dönmüştü.

"Yeraltında dev bir bal o salonuna benzer bir yere girdik, yukarıdaki binadan daha eski bir mahzene oyulmuştu sanki burası. Tepemizde, vampirin açmış olduğu kapı kapandı ve odayı iyice göremeden ortalık karardı. Karanlıkta Armand'ın giysilerinin hışırtısını, sonra bir kibritin sertçe çakıldığını duydum. Yüzü kibritin üzerinde kocaman bir alev misali belirdi. Sonra bir silüet yanına, ışığa geldi; genç bir oğlandı bu, mum getirmişti. Oğlanın görüntüsüyle birlikte birden sahnedeki çıplak kadının, eğilmiş vücudunun, damarlarında atan kanın uyandırdığı haz bir dalga gibi patladı içimde. Çocuk dönüp bana baktı, tıpkı kumral saçlı vampir gibi bakıyordu, o bu arada mumu yakmış, çocuğa 'Git' diye fısıldıyordu. Işık karşı duvarlara doğru genişledi, vampir mumu havaya kaldırıp

ikimize de izlememiz için işaret ederek duvar boyunca yürümeye başladı.

"Her yanımızı bir freskler ve duvar resimleri âlemi çevreliyordu, oynayan mum alevinde renkleri koyu ve canlıydı, birazdan yakınımızdaki resmin konusu da belirginlik kazandı. Bruegel'in korkunç 'Ölümün Zaferi'ydi, o kadar büyük boyutlarda resmedilmişti ki, karanlıkta bütün o dehşetengiz figürler tepemizde yükseliyor, o merhametsiz iskeletler zavallı ölüleri kokuşmuş bir hendeğe taşıyorlar, insan kafataslarıyla dolu bir el arabasını çekiyorlar, uzanmış bir cesedin kafasını kesiyorlar, insanları darağacında sallandırıyorlardı. Kavrulmuş, dumanlar tüten bu sonsuz cehennemin üzerinde bir çan çalıyor, insan orduları, katliama giden askerlerin korkunç, akılsız yürüyüşüyle yaklaşıyorlardı. Başımı çevirdim ama kumral saçlı vampir elime dokunup duvarın daha ilerisine götürdü beni, 'Meleklerin Düşüşü' biçimleniyordu yavaşça; lanetliler, göğün yüce katlarından korkunç bir canavarlar şöleni karmaşasına kovuluyorlardı. O kadar canlı ve mükemmeldi ki ürperdim. Daha önce bana dokunan el yine dokundu, buna rağmen yerimden kıpırdamadım, kasıtlı olarak resmin en tepesine baktım, orada, ağızlarında borazanlarıyla iki güzel meleği gölgelerin arasından seçebiliyordum. Bir an için büyü bozuldu. Notre-Dame'a ilk girdiğim akşam duyduğum kuvvetli hisle doldum; ama sonra, örümcek ağı gibi incecik, çok değerli bir şey elimden zorla alınırcasına kayboluverdi bu his.

"Mum yükseldi. Bütün çevremde dehşet verici görüntüler yükseldi: Bosch'un ahmak, edilgen, alçalmış lanetlileri, Traini'nin şişmiş, tabuta konmuş cesetleri, Dürer'in korkunç atlıları ve ortaçağ tahta kalıp resimlerinden, amblemlerinden, oymalarından oluşan, dayanılmaz boyutlarda büyütülmüş bir gezinti alanı. Tavanda bile iskeletler, çürüyen cesetler, şeytanlar, işkence aletleri kaynıyordu, sanki burası ölümün katedraliydi.

"Sonunda salonun ortasında durduğumuzda, mum ışığı çevremizdeki bütün görüntüleri canlandırır gibi oldu. Çıldırmaktan korkuyordum, duvarlar korkunç biçimde kaymaya başladı, düşer gibi bir hisse kapıldım. Claudia'nın eline uzandım. Claudia düşüncelere dalmıştı, yüzü hareketsizdi, ona baktığımda gözleri uzaktaydı, onu yalnız bırakmamı ister gibiydi; sonra ok gibi fırlayarak benden uzaklaştı, topuklarının taş zemindeki hızlı tıkırtısı duvarlar boyunca yankılanıyordu; şakaklarıma, kafatasıma parmaklar vuruyordu sanki. Ellerimi şakaklarıma bastırdım, korunacak bir yer arayarak aptalca yere bakıyordum, sanki gözlerimi yerden kaldırırsam katlanamayacağını, feci bir acıyı görmek zorunda kalacaktım. Sonra vampirin alevde yüzen yüzünü gördüm tekrar, yaşlanmaz gözleri koyu kirpiklerle çevrelenmişti. Dudakları kıpırtısızdı, ama ben ona bakınca en ufak bir hareket bile yapmadan gülümser gibi oldu. İyice diktim gözlerimi, çok dikkat edersem çözebileceğim güçlü bir yanılsama olduğundan emindim; ben baktıkça daha çok gülümser gibiydi, sonunda sessiz bir fısıltıyla, düşünceyle, şarkıyla canlanır gibi oldu. Karanlıkta kıvrılan bir şeyi duyar gibi duyuyordum onu, yangında kıvrılan duvar kâğıdı gibi, yanan bir taşbebeğin yüzünden soyulan boya gibi. Ona uzanıp sertçe sarsmak, kıpırtısız yüzünü harekete geçirmek, bu yumuşak şarkıyı kabul ettirmek istedim; ansızın kendime yapışmış buldum onu, kolunu göğsüme dolamıştı, kirpikleri o kadar yakındı ki, ısıltılı göz yuvarlarının üzerinde sert ve parlak olarak görüyordum onları, hafif, tatsız nefesi tenime değiyordu. Çıldırılmışım işte.

"Ondan uzaklaşmak için hareket ettim, ama ona doğru çekiliyordum, yerimden kımıldamamıştım, kolumun kararlı basıncını hissediyordum, mumu gözümün dibinde yanıyordu, sıcaklığını hissediyordum; soğuk tenim o ısıyı istiyordu, ama ansızın söndürmek için elimi salladığımda mumu bulamadım, bir tek onun ısıltılı yüzünü gördüm, Lestat'in yüzünü hiç böyle görmemiştim; beyaz, gözeneksiz, kaslı, erkeksiydi. Öteki vampir. Bütün öteki vampirler. Hemcinslerimin bitmez tükenmez kafflesi.

"Sonra o an geçti.

"Kendimi elimi uzatmış onun yüzüne dokunuyor buldum; ama benden uzaktaydı, hiç yakınımda olmamış gibiydi, elimi itmek için hiçbir çaba göstermemişti. Kızarak, şaşkınlık içinde geri çekildim.

"Paris gecesinin içinde, uzakta bir yerlerde bir çan çaldı, donuk, altın ses dalgaları duvarları deler gibiydi; o sesi taşıyan tahtalar, kocaman org boruları gibi toprağın dibine doğru uzuyordu. Yine o fısıltı, o anlaşılmasız şarkı duyuldu. Karanlığın içinden o ölümlü oğlanın beni seyrettiğini gördüm, teninin sıcak kokusunu duydum. Vampir becerikli eliyle onu çağırdı, oğlan bana yaklaştı, gözleri korkusuzdu, heyecan vericiydi, mum ışığında yanıma sokulup kollarını omzuma doladı.

"Bunu hiç hissetmemiş, hiç yaşamamıştım; bilinçli bir ölümlünün kendini verışı. Ama kendi iyiliği için onu itmeme fırsat kalmadan, körpe boynundaki morumsu çürük izini gördüm. Bana sunuyordu onu. Boylu boyunca bütün vücudunu bana bastırmaktaydı, giysilerinin altından organının sert, kuvvetli basıncını bacağımda hissediyordum. Dudaklarımın arasından acıklı bir inilti çıktı, ama o daha da eğildi; dudakları, kendisine kim bilir nasıl soğuk ve cansız gelen tenimdeydi; dişlerimi tenine geçirdim, vücudum kaskatıydı, sert organını bastırmıştı, tutkuyla havaya kaldırdım onu. Çarpan kalbi dalga dalga bana geçiyordu, hafiflemiş, bütün ağırlığımdan kurtulmuş olarak onunla sallanıyor, onu, kendinden geçişini, bilinçli hazzını içip bitiriyordum.

"Sonra, bitkin düşmüş, nefes nefese bir halde, uzağımda olduğunu gördüm, kollarım boştu, ağzım hâlâ onun kanının tadıyla dopdoluydu. O kumral saçlı vampire yaslanmış, kolunu vampirin beline dolamış, tıpkı vampirin baktığı gibi, dingin bir ifadeyle bana bakıyordu; kan kaybından gözleri buğulanmıştı, zayıf düşmüştü. Sessiz'ce ileriye doğru hareket ettiğimi hatırlıyorum, kontrolüm dışında ona doğru çekiliyordum sanki, bakışları beni kışkırtıyor, o bilinçli can bana meydan okuyordu; ölmesi gerekliydi ve ölmüyordu; yaşamaya devam edecekti, o yakınlığı anlayarak, onun üstesinden gelerek! Başımı çevirdim. Vampirler kalabalığı gölgelerin içinde hareket etmekteydi, mumları serin havanın üzerinden kamçı gibi, hızla geçiyordu; tepelerinde dev bir resim yükselmekteydi, mürekkeple çizilmiş gibi figürler: İnsan yüzlü bir akbaba tarafından parçalanan uyuyan bir kadın cesedi; ellerinden, ayaklarından bir ağaca bağlanmış çıplak bir adam, yanında bir başka adamın ağaca asılmış gövdesi, kolları kesilip diğer bir dala bağlanmış, kafası bir kazığa geçirilmiş, gözleri ardına kadar açık.

"O şarkı tekrar duyuldu, ince, havai bir sesle söylenen şarkı. İçimdeki açlık yavaş yavaş dindi, boyun eğdi, ama başım zonkluyor, mum alevleri cilalı ışık halkaları halinde birbirine karışıyordu. Ansızın biri bana dokundu, sertçe itti, neredeyse dengemi kaybediyordum; doğrulduğumda, nefret ettiğim düzenbaz vampirin zayıf, köşeli yüzünü gördüm. Beyaz ellerini bana doğru uzattı. Ama uzaktaki öteki vampir birden öne çıkarak aramıza girdi. Bir an öteki vampire vurur gibi oldu, hareket ettiğini görür gibi oldum, sonra yine göremedim hareket ettiğini; ikisi de heykeller gibi kıpırdamadan durmuşlar, göz göze bakışıyorlardı, zaman, sakın bir kumsala vurup geri çekilen dalgalar gibi geçiyordu. Üçümüz o gölgelerin arasında ne kadar bir süre durduk, bilemiyorum, bana tamamen kıpırtısız gibi görünüyorlardı, sanki aralarında titreşen alevler canlıydı bir tek. Sonra duvar boyunca sendeleyerek yürüdüğümü ve iri bir meşe sandalye bulup üzerine çöktüğümü hatırlıyorum. Claudia galiba yakınımda alçak, tatlı sesle biriyle konuşuyordu. Alnıma kan, hararet basmıştı.

" 'Gelin benimle' dedi kumral vampir. Yüzüne bakıyor, sestten önce kıpırdatmış olması gereken dudaklarında bir hareket arıyordum, ama sesin üzerinden umutsuz uzunlukta bir zaman geçmişti. Sonra üçümüz, uzun, taş bir merdivenden aşağı, şehrin daha da altına inmeye başladık, Claudia önümüzden

gidiyordu, gölgesi duvarda upuzundu. Hava giderek serinleyip su kokusuyla, tazeliğiyle doldu, vampirin mumunun ışığında su damlacıklarının, taşların arasından altın damlalar halinde sızdığını gördüm.

"Girdiğimiz yer küçük bir odaydı, taş duvara oyulmuş derin bir şöminede ateş yanıyordu. Öteki uçta taşa oturtulmuş, iki bronz kapıyla önü kapanan bir yatak vardı. Başlangıçta bunları, şöminenin karşısındaki uzun duvar boyunca dizilmiş kitapları, duvara dayalı ahşap masayı ve öteki taraftaki tabutu net olarak gördüm. Ama sonra oda etrafımda dönmeye başladı; kumral saçlı vampir ellerini omuzlarıma koyup deri bir koltuğa oturttu beni. Ateş bacaklarıma vuruyor, yakıyordu, ama bu bana iyi geldi, bu keskin ve belirgin his beni sersemlikten kurtardı. Gözlerim yarı açık arkama yaslanıp çevremi görmeye çalıştım tekrar. Uzaktaki yatak sanki bir sahneydi, o oğlan da küçük sahnenin keten yastıklarına yaslanmış yatmaktaydı, siyah saçları ortadan ayrılmış, kulaklarının çevresinde kıvrır kıvrır olmuştu, bu hülyalı, ateşli haliyle Botticelli resimlerindeki o kıvrak, androjen yaratıklara benziyordu, yanında, ona sokulmuş, Claudia yatıyordu, minik beyaz elini oğlanın pembe cildine dayamış, yüzünü boynuna gömmüştü. Kumral saçlı vampir her şeye hakim bir tavırla seyrediyordu, ellerini önünde kavuşturmuştu; Claudia ayağa kalkınca oğlan ürperdi. Vampir, Claudia'yı şefkatle kucağına aldı, ben de alsam öyle alırdım; Claudia elleriyle vampirin boynuna tutundu, gözleri baygınlıktan yarı kapalı, dudakları kana boyalıydı. Vampir, onu yavaşça masanın üstüne oturttu, Claudia sırtını deri ciltli kitaplara yasladı, elleri zarif bir hareketle kucağına, eflatun elbisesine düştü. Kapılar oğlanın üzerine kapandı, yüzünü yastıklara gömerek uyudu.

"Odada beni rahatsız eden bir şey vardı, ne olduğunu çıkaramıyordum. Aslında neyim olduğunu bilmiyordum, sadece ya kendim ya da başkası tarafından, iki fırtınalı, hummalı durumdan zorla koparıldığımı biliyordum: O korkunç resimlere dalışım, bir de başkalarının gözü önünde, utanç verici biçimde kendimi bırakarak kan içişim.

"O anda beni neyin tehdit ettiğini, aklımın neden kaçmaya çalıştığını bilmiyordum. Sürekli Claudia'ya bakıyordum, kitaplara yaslanışına, masanın üzerindeki nesnelerin, cilalanmış beyaz kafatasının, şamdanın, elle resimlenmiş yazıları ışıpta parlayan açık parşömen kitabın arasında oturuşuna; sonra Claudia'nın tepesinde, boynuzlu, toynaklı bir ortaçağ şeytanının cilalı, parıltılı resmi belirgini eşti; hayvani şekli, tapınan cadılar topluluğunun üzerinde yükseldi. Claudia'nın başı resmin tam altındaydı, saçının serbest kalmış bukleleri resme dokunuyordu; kahverengi gözlü vampiri iri meraklı gözlerle seyrediyordu. Ansızın onu kucağıma almak istedim, korku ve dehşet içinde, tutuşan hayalimde onu bir taşbebek gibi devrilirken gördüm. Şeytana bakmaktaydım, onun korkunç yüzünü, Claudia'nın o ürkütücü kıpırtısızlığına tercih ederdim.

" 'Oğlan konuşmalarınızdan uyanmaz' dedi kahverengi gözlü vampir. 'Öyle uzaktan geldiniz, öyle uzun zamandır yoldasınız ki.' İçimdeki kargaşa yavaş yavaş yatışmaktaydı, yükselip temiz hava cereyanıyla giden duman gibi. Yattığım yerde uyanık, son derece sakin karşımda oturan vampire bakıyordum. Claudia da ona bakıyordu, pürüzsüz yüzü ve sakin gözleri her zamankinden farksızdı, kendisinde hiçbir değişiklik olmamış gibiydi.

" 'Adım Armand' dedi. 'Davetiyeyi size vermesi için Santiago'yu gönderdim. Adlarınızı biliyorum. Evime hoş geldiniz.'

"Konuşabilmek için gücümü toparladım; tek başımıza olduğumuz korkusuna kapıldığımızı vampire söylerken sesim bana yabancı geldi.

" 'Peki ama siz nasıl varoldunuz?' diye sordu. Claudia'nın kucağımdaki eli belli belirsiz havaya kalktı, gözleri otomatik olarak vampirden bana çevrildi. Ben bunu gördüm, onun da gördüğünden

emindim, ama hiçbir şey sezdirmedi. Claudia'nın bana ne söylemeye çalıştığını derhal anladım. 'Cevap vermek istemiyorsunuz' dedi Armand, sesi alçak ve Claudia'nınkinden de ölçülü, benimkinden çok daha az insansıydı. Tekrar o sesi, o gözleri düşünmeye doğru kaydığımı hissettim, büyük bir çabayla kurtardım kendimi.

" 'Bu grubun lideri sen misin?' diye sordum.

" 'Senin kastettiğin anlamda *lider* değilim' dedi. 'Ama burada bir lider olsaydı, ben olurdum.'

" 'Ben buraya... özür dilerim ama... nasıl varolduğumu konuşmaya gelmedim. Çünkü bu benim için bir muamma değil, kafamda soru işareti yok bu konuda. Eğer saygı göstermemi gerektiren bir gücün yoksa, bu konulardan söz etmek istemiyorum.'

" 'Böyle bir gücüm olduğunu söylesem sana, saygı gösterir miydin?' diye sordu.

"Keşke konuşmasını tarif edebilseydim, her konuştuğunda, benim kaydığımı hissettiğim ve ancak çok zorlanarak kopabildiğim dalgınlık halinden çıkar gibiydi; buna rağmen hiç hareket etmiyor ve her an tetikte görünüyordu. Bu benim dikkatimi dağıtıyor, aynı zamanda da cezbediyordu; bu oda, sadeliği, vazgeçilmez eşyalarının sıcak, hoş bileşimi de öyle; kitaplar, masa, şöminenin yanındaki iki koltuk, tabut, resimler. Bu odayla kıyaslandığında oteldeki odaların lüksü bayağı, ondan da önemlisi, anlamsız geliyordu. Ölümlü, uyuyan oğlan haricinde her şeyi anlıyordum, onu ise hiç anlamıyordum.

" 'Emin değilim' dedim, gözlerimi o feci ortaçağ İblisi'nden ayıramayarak. 'Gücünün neden... kimden geldiğini bilmem gerekir. Diğer vampirlerden mi... yoksa başka bir yerden mi geldiğini.'

" 'Başka bir yerden...' dedi. 'Başka yer ne?' " 'O!' dedim, ortaçağ resmini göstererek.

" 'O bir resim' dedi. " 'O kadar mı?'

" 'O kadar.'

" 'Öyleyse sana burada lider ya da vampir olarak gücünü veren şeytan... ya da şeytani bir güç değil mi?'

" 'Hayır' dedi sakın bir tavırla, o kadar sakindi ki, sorularım hakkında ne düşündüğünü, hatta benim düşünmeden anladığım şekilde düşünüp düşünmediğini kestirmem imkânsızdı.

" 'Ya öteki vampirler?' " 'Hayır' dedi.

" 'Öyleyse biz...' Öne doğru eğildim. '... Şeytan'ın çocukları değiliz?'

" 'Nasıl Şeytan'ın çocukları olabiliriz?' diye sordu. 'Bu çevrendeki dünyayı Şeytan'ın yarattığını mı düşünüyorsun?'

" 'Hayır, eğer herhangi biri yarattıysa Tanrı'nın yarattığını düşünüyorum. Ama Şeytan'ı da Tanrı'nın yaratmış olması gerekir, onun çocukları olup olmadığını öğrenmek istiyorum!' I

" 'Çok doğru, bu nedenle de, Tanrı'nın Şeytan'ı yarattığına inanıyorsan Şeytan'ın bütün gücünün de Tanrı'dan geldiğini, Şeytan'ın sadece Tanrı'nın çocuğu olduğunu, bizim de Tanrı'nın çocukları olduğumuzu anlamam gerekir. Şeytan'ın çocukları diye bir şey yok aslında.'

"Bu cevabı karşısında duygularımı gizleyemedim. Deri koltuğa yaslanıp küçük tahta oyma şeytana baktım; o an için Armand'ın varlığıyla ilgili bütün mecburiyet hislerinden kurtulmuş, düşüncelerimde ve basit mantığının reddedilemez çıkarımlarında kaybolmuştum.

" 'Peki bu seni niye kaygılandırıyor? Söylediklerim seni şaşırtmış olamaz' dedi. 'Niye seni etkilemesine izin veriyorsun?'

" 'Anlatayım' diye söze başladım. 'Usta bir vampir olduğunu biliyorum. Sana saygı duyuyorum.

Ama senin soğukkanlılığın benim için mümkün değil. Ne olduğunu biliyorum, ben ona sahip değilim ve ileride olacağımı da hiç sanmıyorum. Bunu kabullendim.'

" 'Anlıyorum' dedi başını sallayarak. 'Tiyatroda gördüm seni, acı çektiğini, o kıza duyduğun acımayı gördüm. Denis'i sana sunduğumda ona acıdığını da gördüm; sen öldürürken ölüyorsun, ölmeye layık olduğunu hissediyorsun sanki, hiçbir sınır da tanımıyorsun. Ama niye bu tutku ve adalet duygusuna sahipken kendine Şeytan'ın çocuğu demek istiyorsun?'

" 'Ben kötüyüm, gelmiş geçmiş bütün vampirler kadar kötüyüm ben de! Defalarca öldürdüm, daha da öldüreceğim. O oğlanı, Denis'i bana verdiğinde aldım, oysa yaşayıp yaşamayacağını bilemezdim.'

" 'Bu niye seni bütün vampirler kadar kötü yapsın? Kötülüğün dereceleri yok mudur? Kötülük insanın ilk günahla birlikte düşüp dibine vardıgı kocaman, tehlikeli bir uçurum mudur?'

" 'Evet, bence öyledir' dedim. 'Senin ifade ettiğın gibi mantıklı değildir. Ama o kadar karanlık ve boştur. Tesellisi de yoktur.'

" 'Haksızlık ediyorsun ama' dedi, ilk kez sesinde bir pırıltı hissediliyordu. 'Eminim iyiliğın birçok derecesi ve çeşidi olduğunu düşünüyorsundur. Bir çocuğın iyiliğı vardır ki, masumiyettir; bir de her şeyini başkalarına vermiş olan, mahrumiyet içinde ve hizmet ederek yaşayan keşişin iyiliğı vardır. Azizlerin iyiliğı, ev kadınlarının iyiliğı. Bütün bunlar birbirinin aynı mıdır?'

" 'Hayır. Ama kötülükten aynı derecede, yani sonsuz uzaktadırlar' diye cevap verdim.

"Böyle şeyler düşündüğümü bilmiyordum. O anda bunları kendi düşüncelerim olarak dile getiriyordum. Bunlar benim en derin hislerimdi, onları dile getirdiğim için şekillenmişlerdi, bir başkasıyla konuşurken bu şekilde düşünebilmişim. O zaman zihnimin bir anlamda pasif olduğunu düşündüm. Yani zihnim ancak bir başka zihnin dokunuşuyla kendini toparlayabiliyor, bir özlem ve ızdırap karmaşasından düşünceler formüle edebiliyordu; başka bir zihnin aşılmasıyla; öteki zihin tarafından heyecanlandırılıp sonuçlar çıkarmak zorunda kalınca. O sırada yalnızlığım çok garip, keskin bir biçimde yatıştı. Yıllar önce, bir başka yüzyılda, Babette'in merdiveninin dibinde durduğum o anı rahatça zihnimde canlandırabiliyor, acısını duyabiliyordum, Lestat'le geçen yılların aralıksız metalik sıkıntısını hissedebiliyordum; ardından da, yalnızlığı duyuların (ki bunlar öldürmeye susayan duyuların aynılarıydı) yumuşak hoşgörüsünün arkasına iten, Claudia'ya olan tutkulu, lanetli sevgimi hissediyordum. Sonra manastır harabelerinde öldürdüğüm o akılsız vampirle karşılaştığım doğu Avrupa'daki ıssız dağ tepesini gördüm. Sanki zihnimin o müthiş, dişi özlemi tekrar tatmin edilmek üzere uyanmaktaydı. Ve bunu kendi sözlerime rağmen hissediyordum: 'Ama o kadar karanlık ve boştur. Tesellisi de yoktur.'

"Armand'a baktım, o gergin, yaşlanmayan yüzündeki iri kahverengi gözlerine, beni bir resim gibi seyreden gözlerine baktım; resimli balo salonunda hissettiğim, fiziksel dünyanın kayışını, eski hezeyanımın çekimini, korkunç bir ihtiyacın uyanışını hissettim; öyle korkunç bir ihtiyaç ki, giderilmesi vaadi bile dayanılmaz düş kırıklığı olasılığını içeriyordu. Bir yandan da o eski, korkunç, peşimi bırakmayan kötülük meselesi vardı.

"Sanıyorum ellerimi başıma götürdüm, ölümlülerin büyük bir üzüntü içindeyken içgüdüyle yüzlerini kapadıkları gibi, kafatasının içine ulaşıp o canlı organı ovarak acısını dindirebilirmişçesine beyne uzanmak istemeleri gibi.

" 'Peki bu kötülüğē nasıl ulaşıılıyor?' diye sordu. 'Şeref bir anda nasıl lekeleniyor? Devrimin halk mahkemesi ya da Roma imparatorlarının en zalimi kadar kötü nasıl olunuyor? Pazar ayinini kaçırmak veya takdis edilmiş ekmeğı çiğnemek yetiyor mu? Veya bir somun ekmek çalmak... komşunun

karısıyla yatmak?"

" 'Hayır...' deyip başımı salladım. 'Hayır.'

" 'Ama kötülüğün derecesi yoksa ve bu kötülük durumu varsa, tek günah yeterli. Söylediğin bu değil mi? Tanrı'nın varolduğu ve...'

" 'Tanrı'nın varolup olmadığını bilmiyorum' dedim.

'Bildiğim kadarıyla da... yok. '

" 'Öyleyse hiçbir günahın önemi yok ' dedi. 'Hiçbir günahla kötülüğe ulaşılamaz.'

" 'Doğru değil. Çünkü Tanrı yoksa eğer, biz evrenin en yüksek bilinç düzeyindeki yaratıklarıyız. Zamanın geçişini, insan hayatının her dakikasının değerini bir tek biz anlıyoruz. Kötülüğü, gerçek kötülüğü yapan şey ise, tek bir insanın canının alınması. Bir insanın ertesi gün, daha ertesi gün, ya da daha sonra zaten ölecek olması... önemli değil. Çünkü Tanrı yoksa, bu hayat... her saniyesi... sahip olduğumuz tek şey.'

"Bir an yenilmiş gibi arkasına yaslandı, iri gözleri kısıldı, sonra ateşin derinliklerine çivilendi. Bana geldiğinden beri ilk defa başını çevirmişti, seyredilmeden ona bakar buldum kendimi. Uzun süre bu şekilde oturdu, düşüncelerini hissediyordum adeta, havada duman gibi elle dokunulurdular sanki. Yanlış anlama, düşüncelerini okumak değil, gücünü hissetmek. Sanki bir aura'sı vardı, yüzü çok genç olduğu halde (bunun bir şey ifade etmediğini biliyordum), son derece yaşlı ve bilge görünüyordu. Tanımlayabileceğim bir şey değildi, çünkü yüzünün genç çizgilerinin, gözlerinin aynı anda hem masumiyeti, hem de bu yaşlılık ve tecrübeyi nasıl ifade edebildiğini açıklayamıyordum.

"O sırada kalktı, ellerini gevşek bir şekilde arkasında kavuşturup Claudia'ya baktı. Bütün bu süre boyunca Claudia'nın konuşmaması benim için anlaşılırdı. Bunlar onun sorulan, onun meseleleri değildi, buna rağmen vampir onu büyülemişti, Claudia onu bekliyor ve şüphesiz benimle konuştuğu süre boyunca ondan bir şeyler öğreniyordu. Ama birbirlerine bakarlarken başka bir şeyi kavradım. Armand tamamen emrinin altındaki bir vücutla ayağa kalkmıştı, insan hareketlerinden, ihtiyaç, âdet ve zihnin düzensiz değişimlerinden kaynaklanan hareket alışkanlığından arınmıştı; sonraki kıpırtısızlığı da doğaüstüydü. Claudia da, daha önce hiç görmediğim şekilde, aynı kıpırtısızlıktaydı. Ve birbirlerine benim kesinlikle dışında kaldığım doğaüstü bir kavrayışla bakıyorlardı.

"Ben onlar için dönen, titreşen bir şeydim, tıpkı ölümlülerin benim için oldukları gibi. Armand tekrar bana döndüğünde, Claudia'nın benim kötülük kavramımı benimsemediğini, paylaşmadığını anladığını biliyordum.

"En ufak bir işaret vermeden konuşmaya başladı. 'Geriye kalan tek gerçek kötülük bu ' dedi alevlere.

" 'Evet' dedim, o her şeyi silip atan, her zamanki gibi benim için bütün meselelerin önüne geçen konunun canlanışını hissederek.

" 'Doğru' dedi, beni dehşete düşürmüş, kederimi, umutsuzluğumu artırmıştı.

" 'Demek Tanrı yok... O'nun varolduğuna dair hiçbir bilgin yok mu?'

" 'Yok' dedi.

" 'Hiçbir bilgin yok!' diye tekrarlardım; basitliğimden, sefil insan ızdırabımdan korkmuyordum.

" 'Yok.'

" 'Buradaki vampirlerin hiçbiri de Tanrı'yla ya da şeytanla konuşmuyor?'

" 'Benim bildiğim vampirlerin hiçbirisi konuşmuyor' dedi düşünceli bir tavırla, ateş gözlerinde oynayıyordu. 'Ve bildiğim kadarıyla da bugün, yani dört yüz yıl sonra, dünyadaki canlı en yaşlı vampir benim.'

"Afallamış halde ona baktım.

"Sonra kavramaya başladım. Başından beri korktuğum gibiydi, o kadar yalnız, o kadar umutsuz. Her şey eskisi gibi devam edecekti, hiç durmadan. Arayışım sona ermişti. Bitkin bir halde arkama yaslanıp alevleri seyretmeye koyuldum.

"Onu bırakıp devam etmek, sırf aynı hikâyeyi bir daha duymak için dünyayı dolaşmak boşunaydı. 'Dört yüz yıl' yanılmıyorsa tekrarladım bu sözleri 'dört yüz yıl.' Gözlerimi ateşe diktiğimi hatırlıyorum. Ateşlerin arasında ağır ağır aşağı düşen bir kütük vardı, aşağı doğru tamamen kayması bütün gece sürerdi, üzeri minik deliklerle doluydu; kütüğün içine sızan bir madde daha çabuk yanmıştı, bu minik deliklerin her birinden çıkan minik alevler daha iri alevlerin arasında oynayıyordu; bu kara ağızlı minik alevlerin hepsi benim gözüme bir koroyu oluşturan yüzler gibi görünüyordu, koro sessiz bir şarkı söylemekteydi. Koronun şarkı söylemesine gerek yoktu; sürekli ateşin içinde, bir nefeste sessiz şarkısını oluşturunuyordu.

"Birdenbire Armand giysilerini hışırdatarak hareket etti, çıtırdayan gölge ve ışıkların aşağıya doğru inmesiyle onu ayaklarımın dibinde diz çökmüş buldum, ellerini ileri uzatarak başını tutmuştu, gözleri alev alev yanmaktaydı.

" 'Bu kötülük, bu kavram hayal kırıklığından, tatminsizlikten geliyor! Anlamıyor musun? Şeytanın çocukları! Tanrı'nın çocukları! Bana soracağın tek soru bu mu? Seni büyüleyen tek kuvvet bu mu? Varolan tek kuvvet içimizdeki güçken bize tanrılar ve şeytanlar yaratmak zorunda mısın? Bu eski hayali yalanlara, mitlere, doğaüstü işaretlerine nasıl inanabilirsin?' Claudia'nın durgun yüzünün tepesinden şeytanı öyle bir hızla çekip aldı ki, hareketini göremedim, sadece karşımda alay eden, sonra alevlerin arasında çatırdayan şeytanı görebildim.

"Bunları söylediğinde içimde bir şey kırıldı, yırtıldı, bir duygular seli, bütün kaslarımla birleşti. Ayağa kalkmış ondan uzaklaşıyordum.

" 'Sen deli misin?' diye sordum, kendi öfkeme, umutsuzluğuma şaşarak. 'İkimiz burada karşılıklı duruyoruz, ölümsüzüz, yaşlanmıyoruz, her gece kalkıp bu ölümsüzlüğü insan kanıyla besliyoruz; şurada, masanda, çağların bilgisinin dibinde bizim kadar şeytani, kusursuz bir çocuk oturuyor; ve sen bana nasıl olup da doğaüstünde bir anlam bulacağıma inandığımı soruyorsun! Sana bir şey söyleyeyim mi, nasıl bir yaratığa dönüştüğümü gördükten sonra her şeye inanabilirdim! Sen inanmaz mıydın? Ve buna inandıktan, bu kadar allak bullak olduktan sonra, gerçeklerin en mantıksızını da kabul edebilirim; bütün bunların hiçbir anlamı olmadığını da kabul edebilirim!'

"Geri geri kapıya doğru giderek Armand'ın şaşkın yüzünden, dudaklarına götürdüğü elinden, kıvrılıp avucuna batan parmağından uzaklaştım. 'Dur! Geri dön...' diye fısıldadı.

" 'Hayır, şu anda dönemem. Bırak gideyim. Bir süre... bırak gideyim... Değişen bir şey yok; her şey aynı. Bırak bunu sindireyim... bırak gideyim.'

"Kapıyı kapatmadan önce dönüp arkama baktım. Claudia önceki gibi, ellerini dizinde kavuşturmuş oturduğu halde yüzü bana dönüktü. Sonra gülümsemesi kadar ince bir harekette bulundu, belli belirsiz bir üzüntü gizliydi hareketinde, devam etmemi söylüyordu.

"O sırada tiyatrodan tamamen çıkıp gitmek, Paris sokaklarına çıkıp dolaşmaktı isteğim, üst üste yığılan şaşkınlıklar yavaş yavaş hafiflesin, geçsin diye. Ama alt mahzenin taş dehlizlerinde el

yordamıyla ilerlerken kafam karıştı.

Belki de kendi irademi kullanmaktan âcizdim. Lestat'in ölmüş olması her zamankinden de abes geliyordu bana, eğer ölmüşse tabii; şimdi onu düşündüğümde (onu hep düşünüyordum galiba) eskisinden daha iyi niyetliydi bakışım. O da hepimiz gibi kayıptı. Paylaşmaya korktuğu bir bilgiyi kıskançlıkla gizlediği falan yoktu. Hiçbir şey bilmiyordu, bilinecek bir şey yoktu.

"Ama yavaş yavaş zihnimde netleşen düşünce tam bu değildi. Ondan yanlış gerekçelerle nefret etmiştim; bu doğrudu. Ama henüz tam anlamıyla kavramamıştım bunu. Şaşkın bir halde, o karanlık basamaklarda oturur buldum sonunda kendimi; balo salonundan gelen ışık kendi gölgemi pürüzlü zemine düşürmüştü, ellerimle başımı tutmuştum, bir bitkinlik çöküyordu üzerime. Aklım, 'Uyu' diyordu. Ama daha derinden, aklım, 'Rüya gör' diyordu. Yine de Hôtel Saint-Gabriel'e dönmek için bir harekette bulunmuyordum; orası şimdi bana çok güvenli, ferah bir yer gibi görünüyordu, incelikli ve lüks bir ölümlü teselli yeri, koyu mor kadifeden bir koltuğa uzanıp bir ayağımı divana dayar, alevlerin mermer karoları yalayışını seyreder, kendimi uzun aynalarda tıpkı düşüncelere dalmış bir insan olarak görürdüm. Kaç oraya, dedim kendi kendime, seni çeken her şeyden kaç. Sonra tekrar aynı düşünceye saplandım: Lestat'e haksızlık ettim, yanlış gerekçelerle nefret ettim ondan. Bu sefer fısıltıyla dile getiriyordum, zihnimin karanlık, anlaşılmaz göllerinden çekip çıkarmaya çalışıyordum düşüncemi, fısıltım merdivenleri örten taş kubbede bir gıcırtyla yankılanıyordu.

"Sonra havada yumuşak, bir ölümlünün duyamayacağı hafiflikte bir ses duydum: 'Nasıl yani? Nasıl haksızlık ettin?' "O kadar hızlı döndüm ki, nefesim kesildi. Yanımda biri oturuyordu, o kadar yanımdaydı ki çizmesinin ucu omzuma değiyordu neredeyse, bacaklarını iyice kendine çekmiş, kollarıyla sarmıştı. Bir an gözlerimin beni yanılttığını sandım. Armand'ın Santiago dediği düzenbaz vampirdi.

"Oysa halinde eski kişiliğini, daha birkaç saat önce bana uzanıp da Armand kendisine vurduğunda gördüğüm o şeytani, iğrenç benliğini hatırlatan hiçbir şey yoktu. Yukarı çektiği dizlerinin üstünden bana bakıyordu, saçları dağılmıştı, ağzı gevşek, kurnazlıktan yoksundu.

" 'Kimseyi ilgilendirmez' dedim, içimdeki korku yatışmıştı.

" 'Ama bir isim söyledin, duydum söylediğini' dedi.

" 'Tekrarlamak istemediğim bir isim' dedim, başımı öteye çevirdim. Beni nasıl gafil avlayabildiğini, gölgesinin niçin benim gölgemin üstüne düşmediğini şimdi anlıyordum; benim gölgede kaybolacak şekilde büzülmüştü. Arkama oturmak üzere o merdivenlerden aşağı kayarak gelişini düşünmek biraz irkilticiydi. Halindeki her şey irkilticiydi, ona kesinlikle güvenilemeyeceğini hatırlattım kendime. O zaman bana öyle geldi ki, Armand bir anlamda kendisini en doğru şekilde sunabilmek için ipnotik gücünü kullanıyordu; zihnindekileri söze dökmeden yüzeye çıkarmayı başarmıştı. Ama bu vampir yalancıydı. Onun gücünü de hissediyordum, neredeyse Armand'ınki kadar kuvvetli, çiğ, ezici bir güç.

" 'Paris'e bizi bulmaya geliyorsun, sonra da tek başına merdivenlerde oturuyorsun...' dedi, yatıştırıcı bir tonda.

"Niye yukarı, aramıza gelmiyorsun? Niye bizimle konuşup o ismini söylediğin kişiyi anlatmıyorsun? Kim olduğunu biliyorum, ismini biliyorum.'

" 'Bilmiyorsun, bilemezsin. Bir ölümlüydü o' dedim düşünmeden, içgüdüyle. Lestat düşüncesi, bu yaratığın Lestat'in ölümünü bilmesi düşüncesi beni rahatsız ediyordu.

" 'Buraya ölümlüleri, onlara yapılan haksızlığı mı düşünmeye geldin?' diye sordu; ama sesinde

sitem ya da alay yoktu.

" 'Yalnız kalmaya geldim, kabalık etmiş olmak istemem, ama gerçek bu ' diye mırıldandım.

" 'Ama bu halde yalnız kalınmaz ki, ayak seslerimi bile duyamayacak halde... senden hoşlandım. Yukarı gelmeni istiyorum.' Bunları söyleyerek yavaşça çekip ayağa kaldırdı beni.

"O anda Armand'ın hücresinin kapısından uzun bir ışık huzmesi dehlize vurdu. Armand'ın yaklaştığını işittim, Santiago kolumu bıraktı. Şaşkın bir halde ayakta durmaktaydım. Armand, kucağında Claudia'yla, merdivenin alt basamağında göründü. Claudia'nın yüzünde, benim Armand'la konuşmam boyunca değişmeyen o düz ifade vardı. Kendi derin düşüncelerine dalmış, etrafındakileri görmüyormuş gibiydi; buna dikkat ettiğimi hatırlıyorum, bir anlam veremediğim, o anda bile değişmemiş olmasını kavrayamadığım halde. Aceleyle Armand'ın kucağından aldım onu, sanki ikimiz birlikte tabuttaymışız gibi, o felç uykusuna kendini bırakırmış gibi bedenime yapışan yumuşak gövdesini hissettim.

"O sırada Armand güçlü bir kol hareketiyle Santiago'yu kenara savurdu. Santiago arkaya düşer gibi olduysa da hemen doğruldu, aynı anda Armand onu merdivenin başına çekti; bütün bunlar o kadar hızlı oldu ki, sadece bir bulut halinde giysilerini görebiliyor, çizmelerinin gıcirtısını duyabiliyordum. Sonra Armand tek başına merdivenin tepesinde kaldı, yanına çıktım.

" 'Bu gece tiyatrodan ayrılman güvenli olmaz' dedi fısıltıyla. 'Senden şüpheleniyor. Seni buraya getirmiş olmamdan da. Seni daha yakından tanımayı kendine hak biliyor. Güvenliğimiz buna bağlı.' Yavaşça balo salonuna götürdü beni. Sonra dönüp dudaklarını neredeyse kulağıma bastırarak konuştu: 'Seni uyarmalıyım. Hiçbir soruya cevap verme. Soru sor, her soru senin için bir gerçeğin tomurcuklanması demektir. Ama hiçbir bilgi verme, kesinlikle hiçbir şey anlatma, özellikle yaratılışınla ilgili olarak.'

"Daha sonra uzaklaştı, ama kendisini izlememizi işaret ederek; ötekilerin hepsi karanlıkta bir araya toplanmışlardı, uzak mermer heykeller gibiydiler, yüzleri, elleri, tıpkı bizimkilere benziyordu. O anda, hepimizin aynı maddeden yaratıldığını güçlü bir şekilde hissettim, New Orleans'da geçirdiğim uzun yıllar boyunca bu düşünce nadiren gelmişti aklıma; özellikle de o korkunç duvar resimlerinin yoğunluğunu bölen uzun aynalarda ötekilerden birinin ya da birkaçının aksini gördüğümde.

"Oymalı meşe koltuklardan birini bulup yerleştüğimde Claudia uyanır gibi oldu. Bana doğru eğilip garip, anlaşılmaz bir şeyler söyledi, galiba Armand'ın dediğini yapmamı istiyordu; nasıl yaratıldığımız konusunda hiçbir şey anlatmamamı. Claudia'yla konuşmak istiyordum, ama o uzun boylu vampirin, Santiago'nun bizi seyrettiğinin farkındaydım, gözleri bizle Armand arasında ağır ağır gidip geliyordu. Birkaç kadın vampir Armand'ın etrafına toplanmıştı, kollarını Armand'ın beline doladıklarını görünce bir heyecan kapladı içimi. Onlara bakarken beni dehşete düşüren şey, alımlı biçimleri, narin yüz hatları, vampir doğasının cam gibi kaskatı hale getirdiği zarif elleri, ani bir sessizlikle bana dikilen büyüleyici gözleri değildi; beni şaşırtan şey, kendi şiddetli kıskançlığımda Onları Armand'ın bu kadar yakınında görmek korkutuyordu beni, dönüp her birini öptüğünde korkuyordum. Sonra onları yakınıma getirdiğinde, kafam karıştı, güvensizdim.

"Hatırladığım isimler Estelle ve Celeste; bu porselen dilberler Claudia'yı körlerin fütursuzluğuyla elliyor, ellerini Claudia'nın parlak saçlarında, hatta dudaklarında gezdiriyorlardı, Claudia ise, gözleri hâlâ buğulu, uzaklara dikili, hepsine katlanıyordu, benim de bildiğim, onların anlamaz görüldüğü şeyi biliyordu; kendilerinininki kadar keskin ve belirgin bir kadın zekâsının bu küçük bedende yaşadığını. Claudia'nın onların karşısında eflatun eteklerini kaldırıp dönüşünü, kadınların hayranlığına soğuk soğuk gülümseyişini seyrederken şöyle düşündüm: Kim bilir kaç kere unuttuğumu bunu, çocukmuş

gibi konuşmuştum onunla, aşırı bir rahatlıkla dokunmuştum, bir yetişkinin kendini bırakışıyla kucaklamıştım onu. Aklım üç değişik şeye yöneliyordu; şimdi bir yıl önce gibi gelen Hôtel Saint-Gabriel' deki o son gece, Claudia'nın hınçla aşktan bahsettiği gece; Armand'ın açıklamalarının, daha doğrusu açıklaması olmayışının bende yarattığı, sürekli geri tepen şok; bir de etrafımda, karanlığın içinde, grotesk duvar resimlerinin altında fısıldaşan vampirleri sessizce izleyişim. Çünkü hiç soru sormadan çok şey öğrenebilirdim vampirlerden ve Paris'te vampirlerin hayatı tıpkı korktuğum gibiydi, tıpkı yukarıdaki tiyatronun küçük sahnesinde gösterildiği gibiydi.

"Evdeki solgun ışıklar zorunluydu, resimler ince ayrıntılarına kadar yorumlanıyordu, hemen her gece resimlere yeni bir tanesi ekleniyordu, vampirler çağdaş ressamların yeni resim ve oymalarını getiriyorlardı eve. Celeste, soğuk elini kolumun üzerine koymuş, bu resimleri yaratan insanlardan aşağılayarak söz ediyordu, Claudia'yı kucağına almış olan Estelle ise, vampirlerin böyle korkunç şeyler yapmadıklarını, sadece bunları topladıklarını üzerine basa basa belirtiyor, insanların vampirlerden çok daha fazla kötülük yapabildiğini ısrarla tekrarlıyordu bana, naif koloni üyesine.

"Claudia düz, yumuşak bir sesle, 'Bu tür resimler yapmak kötülük mü?' diye sordu.

"Celeste siyah buklelerini arkaya savurup güldü. 'Hayal edilen şey yapılır' diye cevabı yapıştırdı, ama gözlerinde bastırılmış bir düşmanlık okunuyordu. 'Tabii ki her tür katliamda insanlarla rekabet etmeye çalışıyoruz, öyle değil mi?!' diyerek öne uzanıp Claudia'nın dizine dokundu. Ama Claudia sessizce ona bakmakla; Celeste'in sinirli gülüşünü ve konuşmasını izlemekle yetindi. Santiago yakına gelip Hôtel Saint-Gabriel'deki süitimiz konusunu açtı; korkunç derecede güvensiz dedi, ellerini abartılı bir sahne jestiyle oynatarak. Süitimiz hakkındaki bilgisi şaşırtıcıydı, içinde uyuduğumuz sandığı biliyordu; kendisine çok bayağı gelmişti. 'Buraya gelin!' dedi bana, merdivende gösterdiği neredeyse çocuksu yakınlıkla. 'Bizimle yaşayın, gizlenmeniz gereksiz. Bizim bekçilerimiz var. Söylesene, nereden geliyorsunuz siz?' Eli koltuğumun kolunda, diz üstü çöktü. 'Sesindeki o aksanı tanıyorum; konuşsana biraz.'

"Fransızcamın aksanlı olduğu düşüncesi beni hafifçe irkilttiyse de asıl derdim bu değildi. Santiago'nun iradesi kuvvetliydi, açık bir şekilde tahakküm ediyordu, tahakkümünün bana yansıttığı görüntü her an biraz daha netleşiyordu kafamda. Bu arada etrafımızdaki vampirler konuşmalarına devam ediyorlardı, Estelle vampirlerin kıyafetlerinin siyah olması gerektiğini açıklıyor, Claudia'nın sevimli pastel elbisesinin güzel ama zevksiz olduğunu söylüyordu. 'Biz geceye karışmalıyız' diyordu. 'Bizim parıltımız karanlık bir parıltıdır.' Sonra eğilip yanağını Claudia'nın yanağına yaklaştırarak eleştirisini yumuşatmak için güldü; Celeste de güldü, Santiago da gülüyordu, bütün salon korkunç, çınlayan kahkahalarla canlanıvermişti adeta, doğaüstü sesler resimli duvarlardan yansıyor, ölgün mum alevlerini titretiyordu. 'Ah bu bukleler örtülecek' dedi Celeste, Claudia'nın altın saçlarıyla oynayarak. Aslında çok açık olan bir şeyi yeni anlamıştım; Armand dışında hepsinin saçlarının siyaha boyanmış olduğunu. Hepimizin aynı çekiç ve fırçadan çıkma heykeller olduğumuz rahatsızlığımızı artıran şey de buydu, bir de siyah giysiler. Bu izlenimin beni ne kadar rahatsız ettiğini anlatamam, içimde, çok derinlerde bir şeyi, tam olarak kavrayamadığım bir şeyi kıpırdatıyordu.

"Fark etmeden onlardan uzaklaşıp dar aynalardan birine gitmişim, omzumun üzerinden hepsini görüyordum aynada. Claudia aralarında bir mücevher gibi parlıyordu; aşağıda uyuyan ölümlü oğlan gibi. Onları korkunç sıkıcı bulduğumu fark ettim; sıkıcıydılar, ne yana baksam sıkıcıydılar, ışıltılı vampir gözleri birbirinin aynıydı, zekâları boğuk, bronz birer çan gibiydi.

"Beni bu düşüncelerden koparan tek şey, ihtiyacım olan bilgiydi. 'Doğu Avrupa vampirleri...' diyordu Claudia, 'iğrenç yaratıklar, bizlerle ne ilgileri olabilir?'

" 'Hortlaklar' dedi Armand yavaşça, uzaktan, bir fısıltıdan daha kısık bir sesle, kusursuz, doğaüstü kulaklara seslenerek. Salona sessizlik çöktü. 'Onların kanı farklıdır, kirlidir. Bizim gibi çoğalırlar ama becerileri, kaygıları yoktur. Eski günlerde -' Birdenbire sustu. Aynada yüzünü görebiliyordum. Garip bir katılık vardı yüzünde.

" 'Hadi, eski günleri anlat bize' dedi Celeste tiz bir sesle, insan tonunda. Sesinde kötücül bir tını vardı.

"Sonra Santiago aynı kandırıcı tavrı takındı. 'Evet, bize vampir kolonilerini, bizi görünmez kılacak olan otları anlat' dedi. Gülümsedi. 'Kazığa bağlanıp yakılmaları anlat.'

"Armand gözlerini Claudia'ya dikti. 'O canavarlardan kaçınmak gerek' dedi, gözleri kasıtlı olarak Santiago ve Celeste'e çevrildi. 'Hortlaklardan. Ölümlülere saldırır gibi saldırırlar bizlere.'

"Celeste küçümsemeyle bir şeyler mırıldanarak ürperdi, aynı soyadını taşıyan bayağı kuzenlerinden söz eden bir aristokrat gibi. Ama benim gözlerim Claudia'ydı, çünkü gözleri yine buğulanmıştı. Birden Armand'dan öteki tarafa çevirdi bakışlarını.

"Ötekilerin sesleri tekrar yükseldi, yapmacık söyleşi tonlamalarıyla birbirlerine gecenin avlarını anlatıyorlardı, şu ya da bu karşılaşmayı en ufak bir duygu kırıntısına yer vermeden tarif ediyorlardı, ara sıra şimşekler çakar gibi, karşılıklı zulme kışkırtmalar patlıyordu. Uzun boylu, zayıf bir vampir, ölümlü hayatı gereksiz yere romantikleştirdiği için köşeye sıkıştırılıyor, ruhsuzlukla, önüne fırsat çıkmışken en eğlenceli şeyi yapmamakla suçlanıyordu. Suçlanan vampir basit biriydi, omuz silkiyor, verecek cevap bulamıyordu, uzun süreli, uyuşuk sessizliklere düşüyordu, sanki boğazına kadar kanla dolmuşçasına, burada duracağına bir an önce tabutuna dönmek ister gibiydi. Yine de yerinde duruyordu, ölümsüzlüğü bir konformistler kulübüne çevirmiş bu doğaüstü topluluk tarafından baskı altında tutulur gibiydi. Lestat olsa ne düşünürdü? Buraya gelmiş miydi acaba? Gelmişse niye ayrılmıştı? Lestat'e kimse emir veremezdi küçük topluluğun efendisiydi o; ama yaratıcılığı, kurbanlarıyla kedi gibi oynaması bu vampirlerin arasında ne kadar hayranlık uyandırırды. Harcamak... bu kelime, acemi bir vampirken benim için son derece önemli olan bu kavram çok sık geçiyordu. Falanca çocuğu öldürme fırsatını 'harcadın.' Filanca zavallı kadını, adamı korkutup delirtme fırsatını 'harcadın', azıcık kurnazlıkla mümkündü halbuki.

"Başım dönüyordu. Alelade, ölümlülere has başağrısı. Bu vampirlerden uzaklaşmaya can atıyordum; Armand'ın uyarılarına rağmen, Armand'ın uzaktaki şekli olmasa durmazdım orada. Ötekilerden uzaklaşmış gibiydi, oysa sık sık başını sallıyor, tek tük bir-iki söz söyleyip aralarında olduğunu hissettiriyordu, eli koltuğunun aslan pençesi biçimindeki kolundan nadiren kalkıyordu. Onu böyle görünce, küçük toplulukta kimsenin onunla benim gibi göz göze gelmediğini, kimsenin onunla benim ara sıra baktığım gibi bakışmadığını görünce, yüreğim ferahladı. Yine de soğuk duruyordu bana karşı, sadece gözlerini çeviriyordu bana. Uyarısı kulağımda çınladığı halde ciddiye almıyordum. Tiyatrodan çekip gitmek istiyordum, ruhsuzca durmuş, bilgi topluyordum sonunda; faydasız, son derece sıkıcı bilgiler.

" 'Peki aranızda hiç suç yok mu, ağır bir suç yok mu?.'

diye sordu Claudia. Menekşe rengi gözleri bana dikilmişti sanki, sırtım ona dönüktü, aynadan görüyordum onu.

" 'Suç! Sıkıntı!' diye haykırdı Estelle ve beyaz parmağını Armand'a uzattı. Armand salonun bir ucundaki uzak köşesinden Estelle'le birlikte güldü. Estelle, 'Sıkıntı ölümdür!' diye bağırıp sivri

vampir dişlerini gösterince Armand korkudan düşmüş gibi yaparak elini gevşek bir hareketle alnına götürdü.

"Ama ellerini arkasında kavuşturmuş seyretmekte olan Santiago araya girdi. 'Suç!' dedi. 'Evet, var suç. Bir başka vampirin peşine düşüp yok etmemizi gerektirecek bir suç. Ne olduğunu tahmin edebilir misiniz?' Bakışlarını Claudia' dan bana, sonra tekrar Claudia'nın maskeyi andıran yüzüne çevirdi. 'Biliyorsunuzdur mutlaka, sizi yaratan vampir konusunda bu kadar ketum olduğunuza göre.'

" 'Niye ki? diye sordu Claudia. Gözleri belli belirsiz açıldı, elleri hâlâ kucagındaydı.

"Salonda sesler ağır ağır kesildi, sonunda tam bir sessizlik çöktü, bütün o beyaz yüzler, bir ayağı önde, ellerini arkasında kavuşturmuş, Claudia'nın tepesinde dikilip duran Santiago'ya çevrildi. İlgi merkezi olduğunu gören Santiago'nun gözleri parladı. Sonra Claudia'nın yanından ayrılıp sessizce arkamdan yaklaşarak elini omzuma koydu.

'Bu suçun ne olduğunu tahmin edebiliyor musun? Vampir ustanız size söyledi mi?'

" 'O mütecaviz, tanıdık elleriyle yavaşça beni döndürüp hafifçe kalbimin üzerine vurdu, kalbimin hızlanan atışına uygun tempoda.

"Nerede olursa olsun her vampir için ölüm demek olan suç. Yani hemcinsini öldürmek!'

" 'Yaaaa!' diye haykırdı Claudia ve kahkahalarla gülmeye başladı. Eflatun ipek çalkalanmaları arasında, keskin, yankılanan adımlarla yürümekteydi. 'Bizim gibi, Venüs misali köpükten doğmak mı diye öyle korkmuştum ki!

Vampir ustamız ha! Hadi Louis, gidelim!' diye beni çağırıp çekti.

"Armand gülüyordu. Santiago kıpırtısızdı. Kapıya geldiğimizde ayağa kalkan Armand oldu. 'Yarın gece de buyurun' dedi. 'Ondan sonraki gece de.'

"Sokağa çıkıncaya kadar soluk aldığımı sanıyorum. Yağmur hâlâ yağıyordu, sokak, yağmurda sıırılsıklam, تنها ama çok güzeldi. Rüzgârda uçuşan birkaç kâğıt parçası, ağır ağır geçen parıltılı bir fayton, tok, düzenli nal sesleri. Gökyüzü soluk eflatun rengindeydi. Hızlı hızlı yürümeye başladım, Claudia yanımda yolu gösteriyordu, sonunda adımlarıma ayak uyduramayınca kucığıma aldım onu.

"Hôtel Saint-Gabriel'e yaklaştığımızda, çelik gibi bir öfkeyle, 'Hoşlanmadım onlardan' dedi. Otelin geniş, ısıll ısıll aydınlatılmış lobisi bile şafaktan hemen önceki bu saatlerde bomboştu. Uykulu görevlilerin, danışmadaki uzamış yüzlerin önünden görünmeden geçtim. "Bütün dünyayı dolaştım onları bulmak için, iğrenç yaratıklarımış!" Pelerinini fırlatıp atarak odanın ortasına yürüdü. Yağmur balkon camlarını dövüyordu. Düşünmeden tek tek bütün ışıkları yaktım, tıpkı Lestat ve Claudia gibi, şamdanı havagazı alevlerine doğru kaldırarak. Sonra o mahzendeyken hayalini kurduğum mor kadife koltuğu bulup bitkin bir halde bıraktım kendimi koltuğa. Sanki etrafımda oda alev alevdi; gözlerim pastel renkli ağaçlarla sakın suların resmedildiği yaldızlı çerçeveli tabloya dikildi ve vampir büyüsi bozuldu. Burada dokunamazlardı bize; halbuki bunun yalan, aptalca bir yalan olduğunu biliyordum.

" 'Tehlikedeyim, tehlikedeyim' dedi Claudia için için yanan bir öfkeyle.

" 'Canım, ona ne yaptığımızı nereden bilebilirler. Ayrıca tehlikedendi Kendi suçumu kabul etmediğimi mi düşünüyorsun? Üstelik tek suçlu sen olsaydın bile...' Claudia yaklaşıncı elimi uzattım, ama gözlerindeki hiddeti görünce elim gevşek bir şekilde yana düştü. 'Seni tehlike altında bırakır mıydım sanıyorsun?'

"Gülümsüyordu. Bir an gözlerime inanamadım. 'Hayır, bırakmazdın Louis. Bırakmazdın. Seni bana bağlayan tek şey tehlike zaten.'

" 'Beni sana bağlayan şey aşk' dedim yavaşça.

" 'Aşk mı?' dedi dalgın dalgın. 'Aşkla neyi kastediyorsun?' Sonra, yüzümdeki acıyı görmüş gibi yanıma gelip elini yanağıma götürdü. O da benim gibi soğuktu, doymamıştı, o ölümlü oğlan tarafından kışkırtılmıştı ama doymamıştı. " 'Benim aşkıma hep değerini bilmeden kendine hak saydığını söylemek istiyorum' dedim. 'Evliliğimizi kastediyorum..' Ama daha bu sözleri söylerken eski inancımın sarsılmakta olduğunu hissettim; bir gece önce ölümlü tutku konusunda bana sataştığında hissettiğim o acıyı duydum. Başımı öbür tarafa çevirdim.

" 'Armand seni çağırırsa beni bırakıp gidersin...' " 'Asla...' dedim.

" 'Gidersin, senin onu istediğin gibi o da seni istiyor.

Seni bekliyormuş...' "

" 'Asla...' deyip ayağa kalktım ve sandığa doğru yürüdüm. Kapılar kilitliydi ama o vampirleri dışarıda tutamazlardı. Onları ancak biz, gün ışığının izin verdiği en erken saatte kalkarak dışarıda tutabilirdik. Claudia'ya dönüp gelmesini söyledim. Hemen yanıma geldi. Yüzümü saçlarına gömmek, beni affetmesi için yalvarmak istiyordum. Çünkü aslında haklıydı; yine de seviyordum onu, her zamanki aşkımla. Onu kendime çektiğimde dedi ki: 'Bir tek kelime bile söylemeden bana defalarca, tekrar tekrar ne dediğini biliyor musun, beni soktuğu transın özünde ne vardı, biliyor musun, gözlerim sadece ona bakarken, kalbim bir ipin ucundaymışçasına beni kendine çekerken?'

" 'Demek sen de hissettin...' dedim fısıltıyla. 'Demek aynı şeydi.'

" 'Beni tamamen güçsüz kıldı!' dedi. Claudia'nın, Armand'ın masasının üzerindeki hali canlandı gözümde, sırtını kitaplara yaslamış, başı düşmüş, elleri ölü eli gibi.

" 'Sen ne diyordun? Seninle konuştu demek...' "

" 'Kelimelerle değil!' diye tekrarladı. Havagazı lambalarının solgunlaştığını fark ettim, mum alevleri durgun, fazlasıyla sabittiler. Yağmur pencereleri dövmekteydi. 'Ne dedi, biliyor musun... ölmeliymişim!' diye fısıldadı. 'Seni bırakmalıyım.'

"Başımı iki yana salladım, ama o canavar kalbimde bir heyecan dalgası kabardı. Claudia inandığı gerçeği olduğu gibi söylüyordu. Gözlerinde cam gibi, gümüşü bir perde vardı sanki. 'Benim canımı çekip kendi içine alıyor' derken o güzelim dudakları öyle titriyordu ki dayanamıyordum. Sımsıkı kucakladım onu, ama gözleri yaşlarla doluydu.

'Kölesi olan oğlanın canını emiyor, benim canımı emiyor, beni de köle ederdi kendine. Seni seviyor. Seviyor seni. Seni istiyor ve benim aranızda girmemi istemiyor.'

" 'Onu anlamamışsın!' diye itiraz ettim, Claudia'yı öptüm; onu öpücüklere boğmak istiyordum, yanağını, dudaklarını.

" 'Hayır, fazlasıyla iyi anladım' diye fısıldadı onu öpen dudaklarıma. 'Asıl anlamayan sensin. Aşkın, onun bilgisine, gücüne duyduğun hayranlık seni kör etmiş. Ölümü nasıl içtiğini bilsen, Lestat'ten daha çok nefret ederdin ondan. Louis, asla geri dönmemelisin ona. Söylüyorum sana, tehlikedeyim!'"

"Ertesi akşam erken saatte Claudia'dan ayrıldım, tiyatrodaki vampirlerden bir tek Armand'ın güvenilir olduğuna kanıydım. Claudia istemeye istemeye gitmeme izin verdi, gözlerindeki ifade bende

derin bir sıkıntı yaratmıştı. Zaaf onun hiç bilmediği bir şey olduğu halde, beni gönderirken korku ve hatta mağlubiyet okudum gözlerinde. Görevimi yerine getirmek üzere hızla tiyatroya gittim, son müşteri çıkıncaya kadar dışarıda bekledim, bekçiler kapıları sürgülüyordu.

"Beni ne sandıklarını tam bilemiyordum. Yüzündeki boyaları silmemiş, ötekiler gibi bir oyuncu mu? Önemli değildi. Önemli olan beni içeriye almalarıydı, bekçilerin ve holdeki tek tük vampirlerin yanından hiçbir engelle karşılaşmadan geçip Armand'ın açık duran kapısına geldim. Anında gördü beni, daha uzaktan ayak seslerimi duymuştu kuşkusuz; hemen içeriye alıp oturmamı söyledi. Oğlanıyla meşguldü, çocuk masada oturmuş, et ve balıkla dolu gümüş bir tepside yemek yiyordu. Yanında bir sürahi beyaz şarap duruyordu, bir gece öncesinden hummalı ve zayıf düşmüş olduğu halde teni kırmızıydı, sıcaklığı ve kokusu benim için işkenceydi. Görünüşe bakılırsa, karşımda, şöminenin önündeki deri koltukta, yüzü oğlana dönük, kollarını koltuğun deri kolunda kavuşturmuş Armand için öyle değildi. Oğlan kadehini doldurup havaya kaldırdı. 'Ustam' dedi gülümseyerek, çakmak çakmak gözleri bana çevrilerek; ama Armand'a kadeh kaldırıyordu.

" 'Kölen' diye fısıldadı Armand, tutkulu bir iç çekişle. Kana kana şarabı içen oğlanı seyretti. Islak dudaklarının, şarap geçerken hareket eden boğazının tadını çıkardığını görüyordum. Sonra oğlan aynı kadeh kaldırır gibi bir parça beyaz et alıp ağır ağır, gözleri Armand'a dikili, çiğnedi. Armand ziyafeti gözlerine çeker gibiydi, hayatın artık sadece gözleriyle paylaşabildiği yanını doya doya seyrediyordu. Kendini tamamen vermiş gibi görüldüğü halde bir hesap vardı; yıllar önce benim Babette'in penceresinde durup onun ölümlü hayatına özlem duyduğum zaman yaşadığım işkenceyi yaşamıyordu.

"Oğlan yemeğini bitirdikten sonra kollarını Armand'ın boynuna dolayıp diz çöktü, buz gibi teninden sahiden zevk alıyor gibiydi. Lestat'in bana ilk geldiği geceyi hatırlıyordum, gözlerinin nasıl yandığını, beyaz yüzünün nasıl parladığını. Yani benim şu anda sana görüldüğüm gibi.

"Sonunda bitti. Oğlan uyuyacaktı artık, Armand bronz kapıları üzerine kapadı. Yemeğin ağırlığıyla birkaç dakikada uykuya daldı. Armand karşımda oturmaktaydı; iri, güzel gözleri sakin ve görünürde masumdu. Gözlerinin beni kendisine çektiğini hissedince bakışlarımı yere çevirdim, şöminede ateş yansaydı keşke, diye geçirdim içimden, ama küller vardı sadece.

" 'Yaratılışla ilgili hiçbir şey anlatmamamı söyledin bana, niye?' dedim, yüzüne bakarak. Çekindiğimi seziyor, ama incinmiyor gibiydi, hafif bir merakla bakıyordu sadece. Ama merakı karşısında zayıftım, fazlasıyla zayıftım, tekrar başımı öte yana çevirdim.

"Sizi yaratan vampiri öldürdünüz mü? Bu yüzden mi onsuz geldiniz buraya? Adını bu yüzden mi söylemiyorsunuz? Santiago öldürdüğünüz kanısında.'

" 'Bu doğruysa, ya da sizi aksine ikna edemezsek, bizi yok etmeye mi çalışacaksınız?' diye sordum.

" 'Ben sana hiçbir şey yapmaya çalışmam' dedi sakin bir tavırla. 'Ama daha önce de söylediğim gibi, sorduğun anlamda lider değilim burada.'

" 'Ama onlar senin lider olduğunu düşünüyorlar, değil mi? Santiago'yu benden iki kere uzaklaştırdın.'

"Ben Santiago'dan daha güçlüyüm, daha yaşlıyım. Santiago senden daha gençtir' dedi. Sesi düzdü, gururla söylemiyordu bunları. Bunlar gerçeklerdi.

" 'Biz sizinle kavga etmek istemiyoruz.'

" 'Kavga başladı bile' dedi. 'Ama benimle değil. Yukarıdakilerle.'

" 'Peki ama bizden şüphelenmesi için ne gibi bir gerekçesi var?'

"Armand düşünür gibiydi, gözleri yerdeydi, çenesini sıkılı yumruğuna dayamıştı. Bitmeyecekmiş gibi görünen bir sürenin sonunda başını kaldırdı. 'Sana bazı sebepler gösterebilirim' dedi. 'Birincisi, çok sessizsiniz, ikincisi, dünyada vampirlerin sayısı azdır, mücadele korkusundan bir arada, kendi içlerine kapanık yaşarlar, yetiştirecekleri kişiyi büyük bir özenle seçerler ve diğer vampirlere sonsuz saygı göstermesine dikkat ederler. Bu evde on beş vampir yaşıyor ve bu sayı kıskançlıkla sabit tutuluyor. Ayrıca şunu da söylemem gerekir ki, zayıf vampirlerden korkulur. Onların gözünde kusurlu olduğun çok açık: Fazla hissediyor, fazla düşünüyorsun. Kendin de söylediğin gibi vampir soğukkanlılığı senin için pek bir değer taşıyor. Sonra bu esrarengiz çocuk var; hiç büyümeyecek, kendine yeterli olamayacak bir çocuk. Şu oğlanın o kadar değer verdiğim hayatı tehlikede bile olsa, şu anda onu vampir yapmazdım; çünkü henüz çok genç, yeterince güçlü değil, ölümlü kaderini daha tatmamış sayılır; sense yanında bu çocukla geliyorsun. Onu yaratan nasıl bir vampir acaba diye soruyorlar; sen mi yarattın onu? Anlıyor musun, beraberinde bütün bu kusurları ve muammayı getiriyorsun ve tamamen suskunsun. Bu yüzden de güvenilir değilsin. Santiago bahane arıyor zaten. Ama bütün bu anlattıklarımın daha gerçeğe yakın bir sebep var. O da şu: Santiago ile Quartier Latin'de ilk karşılaştığında ona... maalesef... soytarı dedin.'

" 'Yaaa' deyip arkama yaslandım.

" 'Belki de hiçbir şey söylemesen daha iyi olurdu.' Benim de olaydaki mizahı anladığımı görüp gülümsedi.

" 'Oturduğum yerde Armand'ın söylediklerini düşündüm, bütün konuşması boyunca beni en çok üzen şey, Claudia'nın garip ikazlarıydı, bu yumuşak bakışlı genç adamın ona 'Ol' demiş olması ve bunun da ötesinde, yukarıda, bal o salonundaki vampirlere giderek artan tiksintimdi.

"Armand'a bunlardan söz etmek için içimde dayanılmaz bir arzu vardı. Claudia'nın korkusundan henüz bahsedemezdim, hayır; bir yandan da Armand'ın gözlerine baktığımda, Claudia'nın üzerinde böyle bir güç kullanmaya çalıştığına inanamıyordum; gözleri, Yaşa, diyordu. Gözleri, Öğren, diyordu. Anlamadıklarımın boyutlarını ona itiraf etmeyi ah ne kadar çok istiyordum; bu kadar yıllık arayıştan sonra, yukarıdaki vampirlerin, ölümsüzlüğü bir geçici hevesler ve ucuz konformizm kulübü haline getirdiklerini keşfedince nasıl şaşırdığımı anlatmak istiyordum. Ama bu kederin, karışıklığın arasından net bir kavrayış süzülüyordu: Niye başka türlü oldu? Ne beklemiştim? Lestat'le ilgili, ölmesine izin verecek kadar büyük bir hayal kırıklığı duymaya ne hakkım vardı? Kendimde neyi bulmam gerektiğini bana göstermediği için mi böyle bir hak buluyordum kendimde? Ne demişti Armand? *Varolan tek kuvvet içimizdeki güçtür...*

" 'Dinle beni' dedi Armand. 'Onlardan uzak durmalısın. Yüzün hiçbir şeyi gizleyemiyor. Şu anda seni sorguya çeksem cevap verirsin. Gözlerime bak.'

"Söylediğini yapmadım. Gözlerimi masasının üstündeki küçük resimlerden birine diktim, hiç ayırmadım, sonunda resim Meryem Ana'yla Çocuk İsa olmaktan çıkıp bir çizgi ve renk harmonisine dönüştü. Çünkü söylediğinin doğru olduğunu biliyordum.

" 'Onlara engel ol lütfen, onlara zarar vermek niyetinde olmadığımızı söyle. Bunu yapamaz mısın? Kendin söyledin bize düşman olmadığını, ne yapmış olursak olalım...'

"Armand hafifçe iç çekti. 'Şimdilik engelledim onları' dedi. 'Ama tamamen engellemek için gerekli gücüm olsun istemiyorum üzerlerinde. Çünkü böyle bir gücü kullanırsam, korumam da gerekir. Düşmanlar edinirim. Sonra sonsuza dek düşmanlarımla uğraşmam gerekir, oysa benim burada tek istediğim bir miktar alan ve birazcık huzur. Ya da hiç burada olmamak. Bana verilen sıradan saltanatı kabul ediyorum, ama onlar üzerinde egemenliği değil, sadece onları belirli bir mesafede tutmayı

kabul ediyorum.'

"Gözlerim hep aynı resme çakılı, 'Tahmin etmeliydim' dedim.

"Yani uzak durmalısın. Celeste çok güçlüdür, en yaşlılardan biridir, çocuğun güzelliğini de kıskanıyor. Santiago ise gördüğün gibi sizin kanundışı olduğunuzu gösterecek en ufak delilin üstüne atlamaya hazır bekliyor.'

"Yavaşça dönüp tekrar ona baktım, o ürkütücü vampir kıpırtısızlığıyla, sanki aslında yaşamıyormuş gibi oturuyordu. Zaman uzuyordu. Sözlerini sanki tekrarlıyormuş kadar net duydum: 'Benim burada tek istediğim bir miktar alan ve birazcık huzur. Ya da hiç burada olmamak.' Onu öyle şiddetle arzuladım ki bastırmak için bütün gücümü kullanmam gerekti, sırf bu arzuyla savaşıarak oturduğum yerde ona bakmak için. Şöyle olsun istiyordum: Claudia bir şekilde bu vampirlerin arasında güvencede olsundu, ondan ya da başkasından öğrenebilecekleri bir suçu olmasındı ki ben de özgür olsaydım, özgür olup ebediyen bu hücrede kalsaydım, buyur edildiğim sürece, hatta bana katlanıldığı, hangi koşullar altında olursa olsun kalmama izin verildiği sürece.

"O ölümlü oğlanı görüyordum tekrar, sanki yatağın üzerinde uyumuyormuş da Armand'ın boynuna kollarını dolamış, yanına diz çökmüşçesine. Benim için bu bir aşk ikonuydu. Hissettiğim aşkın ikonuydu. Bu aşkın fiziksel bir yanı olmadığını söylemem gerekir. Ondan söz etmiyorum kesinlikle, üstelik Armand güzel ve yalındı, onunla hiçbir yakınlık itici gelmezdi bana. Vampirler için fiziksel aşk bir tek şeyle doruğa ulaşır ve tatmin edilir, öldürmeyle. Başka tür bir aşktan söz ediyorum, Lestat'te asla bulamadığım öğretmenimi buluyordum onda, beni kendisine tam anlamıyla çeken bir aştı bu. Armand bilgiyi asla sakınmazdı, bundan emindim. Bir camdan geçer gibi Armand'dan geçerek bilginin içine girebilir, onu özümseyebilir, gelişebilirdim. Gözlerimi kapadım. Bana Armand konuşmuş gibi geldi, ama o kadar hafif bir sesteki ki emin olamadım. 'Niye burada olduğumu biliyor musun?' diyormuş gibi geldi bana.

"Başımı kaldırıp tekrar ona baktım, acaba düşüncelerimi biliyor, okuyabiliyor mu, gücü bu boyutlara varabiliyor mu, diye merak ediyordum. Bunca yıldan sonra sıradan bir yaratık olduğu ve gücümü kullanmayı bana öğretmediği için Lestat'i affedebilirdim; buna rağmen hâlâ bunu istiyordum, hiç direnmeden kendimi bırakabilirdim buna. Her şeyin üzerinde bir keder vardı, kendi zayıflığı ve korkunç ikilemim karşısında duyduğum keder; Claudia beni bekliyordu. Claudia, kızım ve sevgilim.

" 'Ne yapacağım?' diye fısıldadım. 'Onlardan, senden ayrılacak mıyım? Bunca yıldan sonra...'

" 'Onların senin için bir değeri yok ' dedi Armand. "Gülümseyerek başımı salladım.

" 'Yapmak istediğin ne?' diye sordu. Sesi müthiş yumuşak ve anlayışlıydı.

" 'Bilmiyor musun, böyle bir güce sahip değil misin?' diye sordum. 'Düşüncelerimi kelimeleri okur gibi okuyamıyor musun?

"Başını iki yana salladı. 'Senin düşündüğün anlamda hayır. Sadece senin ve çocuğun gerçek bir tehlike karşısında olduğunuzu biliyorum; çünkü senin için gerçek bir tehlike bu. Ayrıca onun sevgisiyle bile, yalnızlığının neredeyse katlanamayacağı kadar korkunç olduğunu biliyorum.'

"Ayağa kalktım. Kalkıp kapıya gitmek, koridoru hızla geçmek basit bir şeydi; ama başarmam için gücümün her zerresini, soğukkanlılığım dediğim o tuhaf şeyin her damlasını harcamam gerekti.

" 'Onları bizden uzak tutmanı rica ediyorum' dedim kapıda; ama dönüp ona bakamıyordum, sesinin yumuşak müdahalesini bile duymak istemiyordum.

" 'Gitme' dedi.

" 'Başka seçeneğim yok.'

"Koridorda, varlığını o kadar yakınımda hissettim ki yerimden sıçradım. Yanımda duruyordu; gözleri gözlerimle aynı hizadaydı; elindeki anahtarı avucuma bastırdı.

" 'Orada bir kapı var' dedi; koridorun karanlık ucunu işaret ederek; ben orayı duvardan ibaret sanmıştım. 'Bir de sadece benim kullandığım, ara sokağa çıkan merdiven. Oradan git ki diğerleriyle karşılaşmayasın. Endişelisin, fark ederler.' Derhal döndüm gitmek üzere, oysa benliğimin her zerresiyle orada kalmak istiyordum. 'Yalnız sana şunu söylemek istiyorum' deyip elinin tersini hafifçe kalbime bastırdı. 'İçindeki gücü kullan. Hor görme artık onu. Kullan gücünü! Yukarıdaki sokaklarda seni gördüklerinde o gücü kullanıp yüzünü bir maskeye dönüştür, onlara baktığında, herhangi birine baktığında düşündüğün şeyi düşün: Dikkat! Bu kelimeyi boynuna takmak üzere verdiğim bir tılsım olarak kabul et. Santiago'yla ya da herhangi bir vampirle göz göze geldiğinde kibarca istediğini söyle ama sadece ve sadece bu kelimeyi düşün. Dediklerimi unutma. Sana basit sözler söylüyorum, çünkü yalınlığa saygın var. Bunu anlıyorsun. Kuvvetli yanın da bu.'

"Anahtarı aldım, kilidi açışımı, merdiveni çıkışımı hatırlamıyorum. Armand'ın nerede olduğunu, ne yaptığını da. Tek hatırladığım, tiyatronun arkasındaki karanlık ara sokağa adımımı attığım anda, yakınımda bir yerden çok hafifçe bana seslendiği: 'Gelebildiğin zaman buraya, bana gel.' Dönüp bakındım ama onu göremeyince şaşırmadım. Hôtel Saint-Gabriel'den çıkmamamı, ötekilere istedikleri suç delilini vermememi de söylemişti bir ara. 'Çünkü' demişti, 'başka vampirleri öldürmek çok heyecanlıdır; işte bu yüzden de cezası ölümdür.'

"Sonra uyanır gibi oldum sanki. Yağmurdan parlayan Paris sokağına, iki yanımdaki yüksek, dar binalara, kapının kapanıp arkamda düz, karanlık bir duvar oluşturduğu ve Armand'ın artık orada olmadığı gerçeğine uyandım.

"Claudia'nın beni beklediğini bildiğim halde, otelin penceresinde, havagazı lambalarının tepesinde, donuk beyaz yapraklı çiçekler arasında duran minik şeklini gördüğüm halde bulvarı terk ettim, karanlık sokaklar beni yutsun diye, tıpkı New Orleans sokaklarının defalarca yuttuğu gibi.

"Claudia'yı sevmiyor değildim; aksine, onu çok fazla sevdiğimi, ona olan tutkumun Armand'a olan tutkum kadar güçlü olduğunu biliyordum. O anda ikisinden de kaçıyor, öldürme arzusunun içimde, bilinci, acıyı tehdit eden, hoş karşılanan bir humma gibi yükselmesine izin veriyordum.

"Yağmurun ardından basan sisin içinden bir adam bana doğru gelmekteydi. Onu bir rüya manzarasında dolaşır halde hatırlıyorum; çünkü etrafımda gece karanlık ve gerçekdişiydi. Bu tepe dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi, Paris'in yumuşak ışıklarıysa sisin içinde şekilsiz bir titreşmeydi. Keskin gözlü ve sarhoştur adam, körü körüne ölümün kucığına yürüyordu, damarları atan parmaklarını uzatıp yüzümün kemiklerine dokundu.

"Henüz çıldırmış ve umutsuz hale gelmemiştim. Ona 'Geç git' diyebilirdim. Yanılmıyorsam dudaklarım gerçekten de Armand'ın bana verdiği kelimeyi şekillendirdi: 'Dikkat'. Yine de kolunu teklifsizce, sarhoş sarhoş belime dolmasına izin verdim; hayranlık ve sevgi dolu gözlerine, benim resmimi yapmak için yalvaran ve sıcaklık vaat eden sesine, bol gömleğini lekeleyen yağlıboyaların yoğun, tatlı kokusuna bıraktım kendimi. Montmartre sokaklarında onu izliyordum, 'Sen ölümlerden biri değilsin' diye fısıldadım. Beni yabancı otlar bürümüş bir bahçeden, tatlı, ıslak çimenlerin arasından geçiriyordu, 'Canlısın, canlısın' dediğimde gülüyordu, eliyle yanağıma dokunuyor, yüzümü okşuyor, sonunda çenemi tutarak alçak bir kapıdan içeri, ışıklı bir yere alıyordu, kızarmış yüzü yağ lambalarının ışığında parıl parıldı, kapı kapanırken her yanıma bir sıcaklık sardı.

"Gözlerinin iri, parlak beyazlarını, ortadaki koyu yuvarlakta toplaşan minik kırmızı damarları, beni

bir sandalyeye doğru çeken o sıcak elini, soğuk açlığını yakan elini gördüm. Sonra etrafımda çepeçevre yüzler gördüm: Lambaların isinden, yanan ocağın titreşen alevlerinden yükselen parıltılı yüzler, küçük, eğimli çatının altında etrafımızı saran tuvalerde renklerden oluşan bir harikalar diyarı, kalp gibi atan, alev alev bir güzellik. 'Otur, otur...' dedi bana, o ateşli elleriyle göğsümden iterek, ellerine yapışmıştım, ama çekiverdi, açlığım dalga dalga kabarmaktaydı.

"Sonra onu biraz uzakta gördüm, elinde paletiyle dikkatle bakıyordu, dev tuval, hareket eden kolunu kapatıyordu. Bilinçsiz ve çaresizce oturduğum yerde kaldım, resimlerine dalıp sürüklendim, o hayranlık dolu gözlerine dalıp sürüklendim, bıraktım devam etsin, ta ki Armand'ın gözleri kayboluncaya, Claudia taş koridorda yankılanan topuk sesleriyle koşarak benden uzaklaşuncaya, çok uzaklaşuncaya kadar.

" 'Sen canlısın...' diye fısıldadım. 'Kemik' diye cevap verdi. 'Kemik...' Yığın halinde kemikler gördüm; New Orleans'da, derin kazılmamış mezarlardan toplanıp o dar toprak parçasına bir başkası gömülebilir diye mezarın arkasındaki bölmelere yerleştirilen kemikleri. Gözlerimin kapandığını hissettim; açlığımın ızdıraba dönüştüğünü, kalbimin canlı bir kalp özlemiyle haykırdığını hissettim; sonra adamın ileri doğru hareket ettiğini hissettim, elleri doğrudan yüzüme uzanmıştı o ölümcül adım, o ölümcül sendeleme. İstemedim içimi çektim. 'Kurtar kendini' diye fısıldadım. 'Dikkat!'

"Sonra yüzünün nemli parlaklığında bir değişiklik oldu, nazik teninin kırık damarlarını boşalttı bir şey. Geri geri giderek benden uzaklaştı, fırça elinden düştü. Ayağa kalkıp tepesine dikildim, dişlerimin dudağıma değdiğini hissediyordum, gözlerimin onun yüzünün renkleriyle dolduğunu hissediyordum, kulaklarımın onun karşı koyan çılgınlığıyla dolduğunu hissediyordum, ellerimin o güçlü, mücadeleci tenle dolduğunu hissediyordum, sonunda onu kendime çekip hareketsizleştirdim, tenini parçalayıp ona can veren kanı içtim. 'Öl' diye fısıldayarak bıraktım, başı düşmüş, ceketime yaslanmıştı. 'Öl' dedim, başını bana kaldırmaya çabaladığını hissettim. Sonra tekrar içtim, tekrar karşı koydu, sonunda şokun etkisiyle gevşedi, neredeyse ölü olarak yere kaydı. Buna rağmen gözleri kapanmıyordu.

"Tuvalinin karşısına yerleştim, zayıf düşmüştüm, huzura kavuşmuştum, yere baktım, buğulanan, solan gözlerine, benim kendi ellerim kırmızıydı, tenim harikulade sıcaktı.

"Yine ölümlüyüm' diye fısıldadım ona. 'Canlıyım. Senin kanınla canlandım.' Gözleri kapandı. Kendimi bırakıp duvara yaslandım ve karşımda kendi yüzümü buldum.

"Daha ancak bir eskiz yapmıştı; cesur, siyah çizgiler; bu bile yüzümü ve omuzlarımı mükemmelen ortaya koyuyordu, yer yer, leke leke renkler de belirmeye başlamıştı: Gözlerimin yeşili, yanağımın beyazı. Ama o ne dehşetti, yüzümdeki ifadeyi görmenin dehşeti! Kusursuz bir biçimde yakalamıştı ifademi ve ifademde korkudan eser yoktu. Yeşil gözler o serbestçe çizilmiş şekilden bilinçsiz bir masumiyetle bakıyordu bana, adamın anladığı o kahredici arzusunun ifadesiz şaşkınlığıyla. Yüz yıl öncesinin Louis'si ayında rahibin vaazını dinlerken kendini kaybetmiş, dudakları ayrık, sarkmış, saçları dağınık, bir eli kucığında kıvrılmış, gevşek. Ölümlü bir Louis. Galiba gülüyordum, ellerimi yüzüme götürmüş gülüyordum, gözlerim yaşlarla doluncaya kadar neredeyse; elimi çektiğimde gözyaşlarımın ölümlü kanı bulaşmış izini parmaklarımda gördüm. Öldürmüş olan canavar sızlanmaya başlamıştı bile içimde, yine öldürecekti, şimdi resmi alıp küçük evden fırlamaya hazırlanıyordu.

"Birden adam bir hayvan hırıltısıyla yerden doğrulup çizmeme yapıştı, eli derinin üstünde kaydı. Bana meydan okuyan muazzam bir ruh gücüyle resme uzandı ve beyazlaşan elleriyle sımsıkı kavradı. 'Geri ver onu!' diye hırladı.

'Geri ver!' İkimiz de yapışmıştık resme, benim gözlerim ona ve onun öylesine çaresizlikle

kurtarmaya çalıştığı şeyi o kadar kolaylıkla tutan kendi ellerime çakılmıştı, sanki cennete veya cehenneme beraberinde götürecekti resmi; ben onun kanının insanlaştıramadığı yaratıktım, o benim kötülüğümün alt edemediği insandı. Sonra sanki başka biriymişim gibi resmi ellerinden koparıp aldım ve tek kolumla onu dudaklarıma doğru çekip öfkeyle boğazını parçaladım."

"Hôtel Saint-Gabriel'deki süitimize gelince resmi şöminenin üzerindeki rafa koyup uzun süre seyrettim. Claudia süitin bir yerindeydi, bir başka varlık giriyordu araya, sanki balkonlardan birinde bir kadın ya da bir erkek vardı yakında, şüphe götürmez derecede kişisel bir koku yayıyordu etrafa. Resmi niçin aldığımı bilmiyordum; niye şimdi beni öldürmenin verdiği utançtan daha büyük bir utanç dolduran bir mücadeleyle onu ele geçirdiğimi bilmiyordum; niçin hâlâ mermer rafın üzerinde dururken başım eğik, ellerim açıkça titrek vaziyette gözlerimi ondan ayıramadığımı bilmiyordum. Sonra yavaşça başımı çevirdim. Süitin çervemde şekillenmesini istiyordum; çiçekleri, kadifeleri, duvarlardaki şamdanları istiyordum. Ölümlü, önemsiz ve emniyette olmak istiyordum. Sonra sanki sislerle çevriliymiş gibi bir kadın belirdi gözümün önünde.

"Üzeri dolu masanın başında oturuyordu sakın bir halde, Claudia saçıyla ilgilenmekteydi; o kadar kıpırtısız, korkusuzca oturuyordu ki, eğik aynalarda yansıyan yeşil tafta kolları, etekleriyle tek bir hareketsiz kadın değil, bir kadınlar topluluğuydu. Koyu kızıl saçları ortadan ayrılmış, kulaklarının arkasına doğru gergin biçimde toplanmıştı, serbest kalan küçük küçük bukleler solgun yüzünün etrafında bir çerçeve oluşturuyordu. Sakin, menekşe rengi gözleriyle bana bakıyordu, ağzı bir çocuk ağzıydı, neredeyse inatçı denilecek derecede yumuşak, boya ya da kişilikle lekelenmiş bir yaydı; gözleri alev saçarcasına parladı, ağız gülümsedi ve 'Evet, tıpkı anlattığın gibi, bayıldım ona. Tıpkı anlattığın gibi.' dedi. Yavaşça o koyu tafta yığını toparlayıp ayağa kalktı ve üç küçük ayna bir anda boşaldı.

"Tamamen şaşkın ve neredeyse dilim tutulmuş halde döndüm, Claudia uzakta, dev yatağın üzerindeydi, minik yüzünde katı bir sükûnet vardı ama ipek perdeyi sımsıkı kavramıştı. 'Madeleine' dedi alçak sesle. 'Louis utangaçtır.' Claudia soğuk bakışlarla izlerken Madeleine gülümsemekle yetindi, sonra bana yaklaşıp iki elini boğazındaki dantel kırmaya götürüp çekti, iki küçük yarayı gördüm. Sonra gülümsemesi dondu, dudakları bir anda sarktı, şehvetle doldu, gözleri kısıldı, 'İç' diye fısıldadı.

"Başımı öteki tarafa çevirdim, ifade edecek kelime bulamadığım bir dehşete kapıldım, yumruğum havaya kalktı. Ama o anda Claudia yumruğumu yakaladı, amansız gözlerle bana bakıyordu. 'Hadi Louis, sen yap' diye emretti. 'Ben yapamıyorum çünkü.' Sesi ızdırap verecek derecede sakindi, bütün duygularını sert, ölçülü ses tonuyla gizlemişti.

'Boyum yetmiyor, gücüm yetmiyor! Beni yaratırken bunu garantiye almışsınız! Hadi!'

"Ondan kopardım kendimi, bileğimi tutuyordum, Claudia yakmıştı sanki bileğimi. Kapıyı görebiliyordum, derhal kapıdan çıkıp gitmek en mantıklı davranış olacak gibi geldi bana. Claudia'nın gücünü, iradesini hissediyordum, ölümlü kadının gözleri de aynı iradeyle alev almış gibiydi. Ama Claudia tekrar yakaladı beni, gücünü dağıtıp ona acıمامı sağlayacak ve kendi gücümü toparlamama fırsat verecek uysal bir yakarıyla, zavallı bir gönül almayla tutmuyordu ama. Soğukluğuna rağmen gözlerinde okunan duyguyla tutunuyordu, sonra bana sırtını döndü, anında yenilmişçesine neredeyse. Yatağa niye öyle devrildiğini, başını eğdiğini, dudaklarını hummadaymışçasına kıpırdattığını, gözlerinin sadece duvarlarda gezindiğini anlamıyordum. Ona dokunmak, istediği şeyin imkânsız olduğunu söylemek istiyordum; onu içten içe yakan ateşi söndürmek istiyordum.

"Yumuşak, ölümlü kadın şöminenin karşısındaki kadife koltuklardan birine yerleşmişti; kendisini çevreleyen tafta elbisesinin hışırtısı, yanardöner parıltısı sanki kendi muammasının, bizi seyreden tutkusuz gözlerinin, solgun yüzündeki ateşin bir parçasıydı. Ona doğru döndüğümü hatırlıyorum; zarif yüzündeki o çocuksu, somurtkan ağız kışkırtmıştı beni. Vampir öpücüğü yaradan başka görünür bir iz bırakmamış, soluk pembe teninde düzelmez bir değişikliğe yol açmamıştı. Claudia'ya baktığını fark ederek, 'Sana nasıl görünüyoruz?' diye sordum. Bu mini minnacık güzellik, küçük, yumuk ellerde düğümlenmiş korkunç kadın tutkusu onu heyecanlandırmışa benziyordu.

"Gözlerini Claudia'dan bana çevirdi. 'Sana soruyorum... nasıl görünüyoruz? Bizi, beyaz tenimizi, vahşi gözlerimizi güzel mi buluyorsun, sihirli mi buluyorsun? Ölümlü görüşünün nasıl bir şey olduğunu, bulanıklığını çok iyi hatırlıyorum; vampirin cazip, aldatıcı güzelliği o perdeyi nasıl yakar geçerdi! İç diyorsun bana. Ne istediğin konusunda en ufak bir fikrin bile yok!'

"Ama o sırada Claudia yataktan kalkıp yanıma geldi.

'Ne cüretle yaparsın bunu!' diye fısıldadı, 'ikimiz için bu kararı ne cüretle veriyorsun? Senden nasıl nefret ediyorum bilsen! İçimi kurt gibi kemiren bir tutkuyla nefret ediyorum senden!' Küçük bedeni

titriyordu, elleri sarı elbisesinin plili korsajı üzerinde titriyordu. 'Gözlerini kaçırma! Gözlerini kaçırmadan, çektiğin ızdıraptan bıktım. Hiçbir şey anlamıyorsun. Sendeki kötülük, kötü olamaman; bunun cezasını da ben çekiyorum. Artık çekmeyeceğim bu cezayı, haberin olsun!' Parmaklarını bileğine geçirdi; kıvranarak geriye çekildim, içinde uyuyan bir canavar gibi canlanıp gözlerinden dışarı bakan nefretin, öfkenin karşısında sendeledim. 'Bir kâbus peri masalındaki zalim canavarlar gibi ölümlü ellerden çekip kopardınız beni, sorumsuz, kör babalar! Babalarım!' Tükürür gibi söylüyordu bu sözü. 'Gözyaşları varsın biriksin gözlerinde. Bana yaptıklarınız yüzünden ne kadar gözyaşı dökse azdır. Altı ölümlü yıl daha yaşasam, ya da yedi, sekiz... böyle bir şeklim olabilirdi.' Parmağını sertçe Madeleine'e uzattı, Madeleine ellerini yüzüne götürmüş, gözleri buğulanmıştı. İniltisi Claudia'nın adıydı neredeyse. Ama Claudia onu işitmiyordu. 'Evet, böyle bir şeklim olabilirdi, Canavarlar! Bana bu umutsuz görünümde, bu çaresiz şekilde ölümsüzlük verdiniz!' Gözlerinde yaşlar belirmişti. Sözleri sönüp gitmiş, sanki göğsüne geri çekilmişti.

" 'Şimdi onu bana vereceksin!' dedi başını eğerek; bukleleri aşağı dökülüp bir perde gibi yüzünü örttü. 'Onu bana ver. Ya bunu yaparsın ya da o gece New Orleans'daki otelde bana yaptığını tamamlarsın. Artık bu nefretle, bu öfkeyle yaşamak istemiyorum! Yaşayamam. Dayanamam!' Saçlarını savurdu, kendi sözlerini duymak istemiyormuş gibi elleriyle kulaklarını kapattı, hızlı hızlı nefes alıyordu, gözyaşları yanaklarını yakıyor gibiydi.

"Yanı başına diz çökmüş, kollarımı onu kucaklamak ister gibi uzatmıştım. Ama ona dokunmaya, hatta adını söylemeye bile cesaretim yoktu; kendi ızdırabımın ağzımdan çıkacak ilk heceyle çözülüp zavallı, anlaşılmaz çılgınlıkla hainde korkunç şekilde boşanmasından korkuyordum. 'Aa ah. ' Başını ii yana salladı, dişleri sımsıkı kenetlenmiş, gözyaşlarını zorla yanaklarından aşağı fişkırtıyordu. 'Hâlâ seviyorum seni, işin acı tarafı da bu. Lestat'i hiç sevmemiş tim. Ama sen ! Nefretim ölçüsü sevgi. İkisi aynı ! Sen den ne kadar nefret ettiğimi bir bilsen! ' Gözlerini örten kır mızı tabakanın ardından hiddetle bakıyordu bana.

" 'Biliyorum ' diye fısıldadım. Başımı eğdim. Ama o benden uzaklaşıp Madeleine'in kollarına gitti, Madeleine umutsuzca kucakladı onu, Claudia'yı benden koruyabilir miş gibi alay eder gibi, acıklı bir alay Claudia'yı kendi sinden koruyabilirmiş gibi. 'Ağlama, ağlama ' diye fısıldı yordu Claudia'ya, eller Claudia'nın yüzünü, saçlarını, ölümlü bir çocuğu incitecek bir şiddetle okşuyordu.

"Ama Claudia birdenbire Madeleine'in göğsünde kay boldu sanki, gözleri kapalı, yüzü sakindi, sanki bütün tut kusu çekilmişti içinden, kol u Madeleine'in boynuna dolandı, yüzü tafta ve dantellere gömüldü. Yanaklarında gözyaşı lekeleriyle, kıpırtısız yatıyordu, bütün bu yüzeye çıkan şeyler onu zayıf düşürmüş, umutsuzlaştırmıştı, unutuşa gömülmüş gibiydi, etrafındaki oda yoktu sanki, ben yoktum sanki.

"İkisi birlikte karşımdaydılar, merhametli ölümlü hiç kendini tutmadan ağlıyordu artık, sıcak kollarıyla anlaması mümkün olmayan şeyi, sevdiğini sandığı bu beyaz, vahşi, anormal çocuk-nesneyi sarıyordu. Ona, lanetlilerle flört eden bu çılgın, pervasız kadına acımasam, kendi 7 ölümlü benliğime duyduğum acımayı aynen ona da duymasam şeytanı kollarından koparıp alır, sımsıkı göğsüme bastırır, biraz önce duyduklarına itiraz ederdim tekrar tekrar. Ama hiç kıpırdamadan diz çökmüş duruyor, sadece şunu düşünüyordum : Sevgi nefrete eşit. Bu düşünceyi bencilce göğsüm e toparlıyor, yatağa devrilirken buna tutunuyordum.

"Madeleine farkına varmadan çok önce Claudia ağlamayı kesmiş, Madeleine'in kucağında bir heykel kadar kıpırtısız oturarak nemli gözlerini bana dikmişti; her yanına dökülen yumuşak kızıl saçlara, kadının hâlâ kendisini ok şayan eline kayıtsızdı. Yatağın kolonuna dayanmış, yere

çökmüştüm, ben de gözlerimi o vampir gözlerinden ayırmadan bakıyor, kendimi savunmak için konuşmak istemi yor, konuşamıyordum. Madeleine, Claudia'nın kulağına bir şeyler fısıldıyor, gözyaşları Claudia'nın buklelerine dökülüyordu. Sonra Claudia ona yavaşça, 'Bizi yalnız bırak ' dedi.

" 'Hayır ' deyip başını iki yana salladı, Claudia'ya sımsıkı tutunarak. Sonra gözlerini kapadı, bütün vücudu korkunç bir sinirle, feci bir azapla titredi. Claudia onu koltuk tan kaldırıyordu, Madeleine boyun eğiyordu, şaşkındı, yüzü bembeyazdı; yeşil tafta, küçük sarı elbisenin etrafında balon gibi şişiyordu.

"Salon kemerinin altında durdular, Madeleinen e yapa çağını bilemez gibiydi, boğazına götürdüğü eli bir kuş kanadı gibi çırpındı, sonra hareketsiz kaldı. Théâtre des Vampires'in sahnesinde, nerede olduğunu anlayamayarak etrafına bakan o bahtsız kurban gibi bakmıyordu. Bu arada Claudia bir şey almaya gitmişti. Onun gölgelerin arasın dan, elinde iri bir taşbebeğe benzer bir şeyle çıktığını gördüm. Bakmak için dizlerimin üzerinde doğruldum. Ger çekten bir taşbebeği, kuzguni saçlı, yeşil, iri gözlü, dantellerle, kurdelelerle bezenmiş, sevimli yüzlü bir kız çocuğu; Claudia on u Madeleine'in kucağına verdiğinde porselen den ayakları tıngır tıngır ötüyordu. Bebeği kucağına alınca Madeleine'in gözleri katılaştır gibi oldu, saçını okşarken dudakları geriye çekildi, dişleri açığa çıktı. Boğuk boğuk, alçak sesle gülüyordu. 'Uzan ' dedi Claudia; birlikte kanepenin minderlerine gömüldüler, Claudia yanına yatıp kolların ı boynuna dolayınca yeşil tafta hışırdadı, çekildi. Bebeğin kayıp yere düştüğünü gördüm, ama Madeleine'in eli arayıp bebeği buldu ve gevşek gevşek sarkıttı, kendi başı arkaya düşmüş, gözleri sımsıkı kapanmıştı, Claudia'nın bukleleri yüzünü okşamaktaydı.

"Tekrar yere oturup sırtımı yatağın yumuşak kenarına dayadım. Claudia alçak sesle, neredeyse fısıltıyla konuşı yor, Madeleine'e sabırlı olmasını, sakinleşmesini söylüyordu. Claudia'nın halının üzerindeki ayak seslerini bekliyordum dehşet içinde; kayarak kapanı p Madeleine'i bizden ayıracak kapıların sesini, aramızda öldürücü bir buhar gibi asılı duran nefreti bekliyordum dehşetle.

"Ama başımı kaldırıp baktığımda Claudia mıhlanmış, düşüncelere dalıp kaybolmuş gibi duruyordu karşımda, yüzündeki bütün hınç, bütün sertlik kaybolmuştu, taşbebeğin boş ifadesi vardı yüzünde.

" 'Bana bütün söylediklerin doğruyd u ' dedim. 'Nefretin i hak ettim. Lestat'in seni kollarıma verdiği ilk andan beri hak etmiştim. '

"Claudia benim varlığımdan habersiz gibiydi, gözlerind e yumuşak bir ışık vardı. Güzelliği ruhumu yakıyordu, dayanamıyordum; sonra merakla, ' o zaman Lestat'e rağmen öldürebilirdin beni. Öldürebilirdin ' dedi. Sonra sakın gözlerini bana çevirdi : 'Şimdi öldürmek geliyormu için den? '

" 'Şimdi, öldürmek! ' Kucakladım onu, kendime çektim, yumuşayan sesi içimi ısıtmıştı. 'Deli misin, neler söylüyor sun sen ? Hiç öldürmek ister miyim? '

" 'Ben istiyorum öldürmeni ' dedi. ' O zaman yaptığın gibi eğil üstüme, kanımı damla damla çek al, gücünün yettiği kadarını; kalbimi uçuruma sürükle. Küçüğüm ben, tüketebilirsin beni. Sana karşı koymayacağım, bir çiçeği ezer gibi ezebileceğin kırılgan bir şeyim. '

" 'Bu söylediklerin ciddi mi ? Ciddim i söylüyorsun? ' diye sordum. 'Niye bıçağı şurama saplayıp kanırtmıyorsun? '

" 'Benimle birlikte ölür müydün? ' diye sordu, kurnaz, alaylı bir gülümsemeyle. 'Gerçekten ölür müydün benimle?' diye ısrar etti. 'Bana ne olduğunu anlamıyor musun ? Onun beni öldürmekte olduğunu anlamıyor musun, seni köle eden o usta vampirin ? Senin sevgini benimle paylaşmayacağını, bir damlasını bile paylaşmayacağını anlamıyor musun ? Senin gözlerinde onun gücünü görüyorum. Senin ızdırabını, kederini, gizleyemediği n aşkını görüyorum. Dön bana, onu isteyen gözlerinle bana

'bakacaksın, beni dinleyeceksin. '

" 'Yeter artık, yeter... Seni bırakmayacağım. Yemin ettim sana, anlamıyor musun ? Sana o kadını veremem. '

" 'Ama ben canımı kurtarmak için savaşıyorum : Onu bana ver, baksın bana, yaşamam için gereken görünümü tamamlasın ! O zaman sen Armand'ın olabilirsin ! Ben yaşamak için savaşıyorum! '

"Neredeyse ittim onu. 'Hayır, hayır, çılgınlık bu, büyücülük bu ' dedim, karşı koymaya çalışarak. 'Asıl beni onunl a paylaşmayı reddeden, o sevginin her damlasını isteyen sensin. Benim sevgim olmazsa Madeleine'inki. Armand gücüyle seni eziyor, seni önemsemiyor; asıl ölmesini istediği n Armand; tıpkı Lestat'i öldürdüğü gibi. Ama onun ölümünde suç ortağın olmayacağım, haberin olsun, onun ölümünde olmayacağım ! Madeleine'i bizlerden biri yapmaya cağım; onun elinde ölecek sayısız ölümlüyü lanetlemeyeceğim ! Benim üzerimdeki egemenliğin kırıldı. Yapmayacağım! '

" 'Ah, anlayabilseydi Claudia! '

"Armand'a karşı sözlerine bira n olsun gerçekten inanmadım, intikamı aşan o soğukkanlılığıyla, bencilce Claudia'nın ölmesini isteyebileceğine inanmadım. Ama o sıradabu bir şey değildi; kavrayabileceğimden çok daha korkunç bir şey olmaktaydı, yeni yeni anlamaya başladığım bir şey, karşısında kızgınlığının gülünç kaldığı bir şey, Claudia'nı n

kuvvetli iradesine karşı koymak için boş bir çaba. Benden nefret ediyordu, öğreniyordu, kendisid e itiraf etmişti zaten; kalbim göğsümde büzüldü kaldı; beni bir ömür boyu ayakta tutan aşktan mahrum etmekle öldürücü bir darbe indirmişti sanki. Bıçak oradaydı. Onun için ölüyordum, onun aşkı için ölüyordum, o ilk gece Lestat onu bana verdiğinde, Claudia'nın başını bana çevirip adımı ona söylediğinde öldüğüm gibi; kendimden nefret ettiğimde içimi ısıtan, varolmamı sağlayan o aşk için ölüyordum. Ah, Lestat nasıl anlamıştı her şeyi, işte sonunda planı bozulmuş tu.

"Ama bunun da ötesinde bir şey vardı; bir ileri bir geri, yana sarkmış ellerim açılıp kapanarak bir ileri bir geri yürürken kaçtığım bir yerde bir şey vardı, nemli gözlerinde okuduğum tek şey nefret değildi : İzdıraptı. Bana ızdırabını göstermişti: *Bana bu çaresiz görünümde, çaresiz şekilde ölümsüzlük verdiniz*. Sözle r Claudia'nı n ağzında n o anda çıkıyormuş gibi ellerimle kulaklarımı tıkadım, gözyaşlarını yanağımdan aşağı akıyordu. Bunca yıl boyunca tamamen onun acımasızlığına, ızdırap nedir bilmeyişine güvenmiş tim. Ah, Lestat olsa nasıl gülerdi bize ! Claudiabu yüzden bıçaklamıştı Lestat'i, Lestat gülerdi. Beni tam anlamıyla mahvetmek için ızdırabını bana göstermesi yeterdi. Vampir yaptığım çocuk acı çekiyordu. Onun ızdırabı benim ızdırabım demektir.

"Öteki odada bir tabut, bird e Madeleine için yatak vardı; Claudia yatağa çekilip beni dayanamadığını söyle baş başa bıraktı. Sessizlik bana iyi geldi. Gecenin geri kalan birkaç saatinde, bir ara, kendimi açık pencerenin önünde buldum, yağmurun hafif buğusunu hissediyordum. Yağmur eğreltiotu yapraklarının üzerinde, eğilen, boynunu büken, sonunda sapından kopuveren tatlı beyaz çiçeklerin üstünde parlıyordu. Küçük balkonu örten, çiçeklerden bir halı; çiçek yapraklarını hafif hafif döven yağmur. Kendimi zayıf ve tamamen yalnız hissediyordum. O gece aramızda geçenler asla geriye alınamazdı, beni m Claudia'ya yaptığım da asla geriye alınamazdı.

"Ama nedense, kendim de şaşıyordum buna, hiçbir pişmanlık yoktu içimde. Belkid e istemediğim ve bu boşlukta, bu yalnızlıkta nasıl kabul edeceğimi bilemediğim bu garip huzuru veren şey geceydi, yıldızsız gece, siste donmuş havagazı lambaları. Yalnızım, diye düşünüyordum. Yalnızım. Doğrusud abu gibi geliyordu, mükemmel olanı buydu, hoş ve kaçınılmaz biçimde. Kendimi ebediyen yalnız canlandırdım gözümde, sanki öldüğüm gece, vampir gücünü edindiğim Lestat'ten ayrılmış ve bir dahad a herhangi birine ihtiyaç duymadan ilerlemiştim. Sanki gece bana, 'Sen gecessin, seni bir tek

gece anlar ve kucaklar ' demişti. Gölgelerle tek vücuttum. Kâbussuz. Açıklanması imkânsız bir huzur.

"Yinede bu huzurun sonunu kesin olarak hissediyordum, ona kısa bir süre boyun eğişimi hissettiğim kadar kesinlikle; kara bulutlar gibi dağılmaktaydı. Claudia'yı kaybetmenin ısrarlı acısı, bu dağınık ve garip şekilde yabancı odanın köşelerinden çıkıp gelen bir şekil gibi üzerime çullanıyor, arkamdan bastırıyordu. Ama dışarıda, gece şiddetli, zorlu rüzgârla erir gibi olduğu halde, bir şeyin, hiç bilmediğim cansız bir şeyin beni çağırdığını hissediyordum. İçimdeki bir güçde ebu güce karşılık veriyordu, dirençle değil ama, esrarlı, tüyler ürpertici bir kuvvetle.

"Kapıları yavaşça açtım, odalardan sessizce geçtim, sonunda arkamda titreşen havagazı lambası alevlerinin solgun ışığında, kadını gördüm, kanepenin üzerinde uyuyordu, taşbebek göğsüne düşmüştü, gölgem üzerine vuruyordu. Yanı başında diz çökmeden biraz önce gözleri açıldı, kadının ötesinde, hakim karanlığın içinden öteki gözlerin beni seyrettiğini, soluğunu tutan minik vampir yüzünün beklediğini hissediyordum.

" 'Ona bakacak mısın Madeleine? ' Madeleine'in elleri bebeği kavradı, bebeğin yüzünü göğsüne bastırdı. O bana cevap verirken, neden bilmem, benim kendi elim bebeğe uzandı.

" 'Evet! ' Umutsuzca tekrarladı cevabını.

" 'Onu böylem i görüyorsun, bir taşbebek gibim i görü yorsun? ' dedim, elim bebeğin kafasını kavradı ama aynı anda Madeleine çekip aldı bebeği, dişlerini kenetleyip kötü kötü baktı bana.

" 'Ölemeyen bir çocuk ! Böyle görüyorum onu ' dedi, la net okur gibi.

" 'Aaah... ' diye fısıldadım.

" 'Taşbebeklerle işim yok artık ' deyip bebeği kanepenin minderlerinin arasına itti. Göğsünde bir şeyle oynuyordu, benim görmemi hem istediği, hem istemediği bir şey, parmakları yakalayıp kavradı. Ne olduğunu biliyordum, daha önce dikkatimi çekmişti. Altın iğneli bir madalyondu, yuvarlak yüz hatlarını karmakarışık eden tutkuyu, yumuşak bebek ağzının nasıl çarpıldığını anlatabilmeyi isterdim.

" 'Peki ya ölen çocuk? ' diye tahmin yürüttüm ona bakarak. Gözlerimin önünde bir bebekçi dükkânı vardı, hepsinin yüzleri birbirinin aynı taşbebekler. Madeleine başını iki yana salladı, madalyona öyle asılıyorduk i iğne taftayı yırttı. Şimdi yüzünde korku, hummalı bir panik okunuyordu. Kırık iğneden çektiği eli kanıyordu. Madalyonu elinden aldım. 'Kızım ' diye fısıldadı, dudakları titreyerek. Küçük porselen parçasının üzerindeki yüz, bir taşbebek yüzüydü, Claudia'nın yüzü, bebek yüzü, bir ressamın çizdiği tatlı bir masumiyet taklidi, oyuncak bebeğin benzeri, kuzguni saçlı bir çocuk. Annesi korku içinde önündeki karanlığa dikmiş ti gözlerini.

" 'Keder... ' dedim yavaşça.

" 'Kedere bir son verdim artık ' dedi bana bakıp gözlerin i kısarak. 'Senin gücüne sahip olmayın e kadar istediğimi bir bilsen; hazırım, açım ona. ' Derin bir nefes alarak bana döndü, elbisesinin altında göğsü kabardı.

" O anda yüzü allak bullak oldu. Başını, buklelerini sallayarak bana sırtını döndü. 'Ölümlü bir erkek olsaydın; hem erkek hem canavar! ' dedi öfkeyle. 'Sana gücümü gösterebilseydim... ' meydan okurcasına, kötü kötü güldü, '...beni istemeni, arzulanmanı sağlayabilirdim ! Ama sen anormalsin! ' Ağzının kenarları aşağı sarktı. 'Ne verebilirim sana? ! Sahip olduğun şeyi bana vermen için ne yapabilirim?!' Eli göğüslerinin üzerinde gezindi, bir erkek eli gibi, okşarcasına.

"Çok garip bir andı; garipti, çünkü sözlerinin bende uyandırdığı duyguyu imkânı yok tahmin edemezdim, onu, o ince, kıskırtıcı belini, yuvarlak, dolgun göğüslerini, o zarif, somurtkan dudaklarını o anda gördüğüm gibi göreceğim i tahmin edemezdim. Bende ölümlü erkeği, biraz önce içtiğim

kanın beni nasıl kıvrandırdığının ı Madeleine hayal edemezdi. Arzulamasına arzuluyordum onu, tahmin edebileceğinden çok; çünkü öldürmenin nasıl bir şey olduğunu anlamıyordu. Erkek gururumla bunu ona ispat etmek, bana söyledikleri yüzünden, kışkırtıcılığının ucuz kibiri ve benden tiksinererek öteye çevirdiği bakışları yüzünden onu aşağılamak istiyordum. Çılgınlıktı bu. Bunlar sonsuz hayat bahşetmek için bir sebep olamazdı.

"Acımasızca, güvenle, 'Bu çocuğu seviyor muydun? ' dedim.

"Yüzünün o anda aldığı şekli, şiddeti, mutlak nefreti asla unutamam. 'Evet. ' Tıslar gibi konuşuyordu. 'B un e cüret!' Avucumda sıkı sıkı tutun' dedim, gözleri büyüdü, ağzı açıldı. 'Baygınlığın artınca kalbimin atışına iyice kulak kesil. Tutun ve tekrar tekrar, "Yaşayacağım"

de.'

Yeleğime dokunup parmaklarını açtı, göğsüme bastırdı. Diz üstü çöküp ona yaklaştım, saçları yüzüme değiyordu.

" 'Seni aldığımda bana sıkı sıkı tutun' dedim, gözleri büyüdü, ağzı açıldı. 'Baygınlığın artınca kalbimin atışına iyice kulak kesil. Tutun ve tekrar tekrar, "Yaşayacağım"

de.'

" 'Tamam, peki' diye başını salladı, heyecandan kalbi güm güm atıyordu.

"Elleri boynumu yakıyor, parmakları yakamdan içeri giriyordu zorla. 'Benden öteye, o uzaktaki ışığa bak; gözlerini bir saniye olsun ışıktan ayırma ve sürekli "Yaşayacağım" diye tekrar et.'

"Deriyi yırttığımda nefesi kesildi, sıcak dalga içime aktı, göğsü benimkine yapışık, vücudu çaresizce kanepeden havaya yükseldi. Kendi gözlerimi kaparken onun gözlerini görüyordum, o alaylı, kışkırtıcı ağzını görüyordum. Onu havaya kaldırarak bütün gücümle emiyordum, zayıfladığını, ellerinin gevşeyip yana sarktığını hissettim. 'Sıkı tutun' diye fısıldadım, sıcak kan selinin içinden; kalbi kulaklarımda güm güm atıyor, kanı doygun damarlarımı şişiriyordu.

'Lamba' diye fısıldadım, 'lambaya bak!' Kalbi zayıflıyordu, duruyordu, başı geriye, kadifenin üzerine düştü, gözleri ölü denecek kadar donuktu. Bir an hareket edemeyeceğim sandım, ama hareket etmem şarttı, biliyordum; oda etrafımda fıldır fıldır dönüyor, başka biri bileğimi ağzıma götürüyordu, Madeleine'e söylediğim gibi ben de gözlerimi ışıktan ayırmıyordum, kendi bileğimden kanı emip zorla onun ağzına tuttum. 'iç, iç' dedim ona. Ama Madeleine ölü gibi yatıyordu. Onu kendime yaklaştırdım, kan dudaklarına akıyordu. Sonra gözlerini açtı, önce ağzının yumuşak basıncını, emmeye başladığında da kolumu kavrayan ellerini hissettim. Onu kucağımda sallıyor, fısıldıyor, umutsuzca baygınlıktan kurtulmaya çalışıyordum; sonra güçlü çekişini hissettim. Damarlarımda tek tek her birinde hissettim.

Onun çekişiyle lime lime olmuştum, elim kanepeye yapışmıştı, kalbi kalbime karşı çılgınca çarpıyor, parmakları koluma, açık avucuma batıyordu. Parça parça kesiliyor, doğranıyordum; bitmek bilmiyordu, çılgılık çılgılığa bağırıyordum, geri çekiliyordum ama onu da beraberimde çekiyordum, canım kolumdan akıp gidiyordu, çekişiyle uyumlu olarak, inleyerek nefes alıyordu Madeleine. Damarlarım, o ipler, o kızgın teller kalbime giderek artan bir güçle asılıyordu; sonunda düşünmeden, debelenerek, ondan kurtulup yere devrildim, kanayan bileğimi sımsıkı tuttum.

"Madeleine, kanlı ağzı açık, bana bakıyordu. Sonsuz bir süre geçti sanki bakarken. Bulanık görüntüsü önce iki oldu, sonra üç, sonunda bir tek titrek şekil haline geldi. Elini ağzına götürdü, ama gözleri hareket etmeden büyüdü yüzünde. Sonra ağır ağır ayağa kalktı, sanki kendi gücüyle kalkmıyor

da kendisine hakim olan görünmez bir kuvvet tarafından kaldırılıyordu kanepeden; sabit bakışlarla durmadan dönüyordu, kabarık eteği katı bir cisim gibiydi, müzik eşliğinde çaresizce dans edip duran dev bir müzik kutusu biblosu gibi dönüyor, dönüyordu. Birden, başını eğip tafta eteğine baktı, eliyle tuttu, parmaklarıyla ezip hışırdattı, eteğini bırakıp hemen kulaklarını kapattı, gözleri de sımsıkı kapalıydı, sonra iri iri tekrar açtı gözlerini. Sonra galiba lambayı gördü, öteki odada duran havagazı lambasının çift kapılardan sızan cılız, uzak ışığını. Koşup yanında durdu, canlıymış gibi seyrediyordu. 'Dokunma...' dedi Claudia ve yavaşça çekti kolundan. Ama Madeleine balkondaki çiçekleri görmüştü, onlara gidiyordu, avuçlarını uzatıp çiçek yapraklarına dokundu, sonra yağmur damlacıklarını yüzüne bastırdı.

"Odanın hemen dışında gezinip duruyor, Madeleine'in her hareketini izliyordum, çiçekleri alıp elinde ezişini, yaprakları etrafına dağıtışını, parmak uçlarını aynaya bastırıp kendi gözlerine bakışını. Benim acım dinmişti, yaram mendille sarılıydı, bekliyordum, Claudia'nın bundan sonra ne olacağını hatırlamadığını görerek bekliyordum. İkisi birlikte dans ediyorlardı, Madeleine'in teni titrek, altın rengi ışıktaki giderek solgunlaşıyordu. Claudia'yı kucaklayıp kollarına aldı ve birlikte dönmeye başladılar, Claudia'nın minik yüzü gülümsemesinin ardında tetikte ve dikkatliydi.

"Sonra Madeleine yoruldu. Geriye bir adım attı, dengesini kaybeder gibi oldu. Ama hemen doğrulup Claudia'yı yavaşça yere bıraktı. Claudia parmak uçlarında yükselip ona sarıldı. 'Louis.' Fısıldayarak bana seslendi. 'Louis...'

"Gelmesini işaret ettim ona. Madeleine ise bizi sanki görmüyordu bile, ileriye uzattığı ellerine bakıyordu. Yüzü bembeyazdı, bitkindi, birden dudaklarını tırmalamaya, parmak uçlarındaki koyu lekelerle bakmaya başladı. 'Yapma, yapma!' diye ikaz ettim yavaşça, Claudia'nın elinden tutup yanına çektim. Madeleine'in dudaklarından uzun bir inilti çıktı.

" 'Louis' diye fısıldadı Claudia, Madeleine'in henüz işitemediği doğaüstü sesiyle.

" 'Ölüyor, senin çocuk aklın bunu hatırlamıyor. Sen bundan kurtuldun, sende bir izi kalmadı' diye fısıldayıp saçını kulağının arkasına atım, gözlerimi Madeleine'den hiç ayırmıyordum. O ise bir aynadan ötekine gidiyor, gözyaşları sel gibi akıyor, bedeni can veriyordu.

" 'Ama Louis, ölürse...' diye haykırdı Claudia.

" 'Ölmez.' Claudia'nın küçük yüzündeki kederi görünce yanına diz çöktüm. 'Kanı yeterince güçlüydü, yaşayacak. Ama korkacak, çok korkacak.' Sonra yavaşça, güvenle Claudia'nın elini sıkıp yanağından öptüm. O zaman hem şaşkınlık hem korkuyla baktı bana. Ben Madeleine'in çılgınlıklarına kulak verip onun yanına giderken Claudia aynı ifadeyle izledi beni. Madeleine ellerini uzatmış sendeliyordu, onu yakaladım, sıkıca tuttum. Gözlerinde doğal olmayan bir ışık yanmaya başlamıştı bile, gözyaşlarında menekşe rengi bir ışık yansıyor.

" 'Ölümlü ölümü bu, sadece ölümlü ölümü' dedim tatlılıkla. 'Gökyüzünü görüyor musun? Artık onu terk etmemiz gerekiyor, bana samsıkı sarılıp yanımda yatacaksın. Kollarıma, bacaklarıma ölüme benzer bir uyku ağırlığı çökecek, o zaman seni teselli edemeyeceğim. Sen yattığın yerde onunla mücadele edeceksin. Ama karanlıkta bana sıkı sıkı tutun, tamam mı? Ellerimi sıkı sıkı tut, duyularımı kaybedinceye kadar ben de seni tutacağım.'

"O an Madeleine gözlerimde kaybolmuş gibiydi; onu kuşatan şaşkınlığı seziyordum, gözlerimin parıltısı bütün renklerin parıltısıydı ve baktığımda bütün bu renklerin gözlerimdeki yansımaları görüyordu. Onu yavaşça tabuta götürüp tekrar korkmamasını söyledim. 'Kalktığında ölümsüz olacaksın' dedim. 'Sana hiçbir doğal ölüm nedeni zarar veremez. Gel, uzan.' Tabuttan korktuğunu görüyordum, dar kutudan çekiniyordu, saten astar onun için bir teselli değildi. Teni şimdiden

parlamaya başlamış, Claudia'yla benim ışıltıımı kazanmıştı. Ben onunla birlikte yatmazsam yatmayacağını biliyordum.

"Onu kucakladım, uçsuz bucaksız odanın karşı tarafında o tuhaf tabutun yanında beni seyreden Claudia'ya baktım. Gözleri kıpırtısızdı, ama belirsiz bir şüpheyle, soğuk bir güvensizlikle kararmıştı. Madeleine'i yatağının yanına bırakıp o gözlere doğru gittim. Sakin bir tavırla yanında diz çöküp kucakladım Claudia'yı. 'Beni tanıyamıyor musun?' diye sordum. 'Kim olduğumu bilmiyor musun?'

"Bana baktı. 'Hayır' dedi.

"Gülümsedim. Başımı salladım. 'Kin duyma bana' dedim. 'Eşit durumdayız.'

"Bunun üzerine başını bir yana eğip dikkatle inceledi beni, sonra sanki istemeden gülümseyip başını sallayarak onayladı.

"Aynı sakin ses tonuyla, 'Bu gece bu odada ölen o kadın değildi' dedim. 'Onun ölmesi geceler sürecektir, hatta belki yıllar. Bu gece o odada, bendeki insanın son izleri öldü.'

"Yüzüne bir gölge çöktü; sanki sükûneti bir perde gibi yırtılmışçasına saydam bir gölge. Dudakları ayrıldı ama kısa bir nefes aldı sadece. Sonra, 'Öyleyse haklısın. Gerçekten de. Eşit durumdayız' dedi.

"'Oyuncak bebek dükkânını yakmak istiyorum!' "Madeleine bize bunu söyledi. Şöminedeki ateşe ölmüş kızının katlanmış elbiselerini atıyordu; beyaz danteller, bej ketenler, kırıksık ayakkabılar, naftalin ve lavanta kokan boneler. 'Artık hiçbir anlamı kalmadı bütün bunların.' Geriye çekilip harlanan ateşi seyretti. Sonra muzaffer, ateşli ve sadık gözlerle Claudia'ya baktı.

"Ona inanmıyordum, o kadar emindim ki -gerçi kaç gece onu artık kanlarını ememeyeceği kadınların, erkeklerin üzerinden çekip almam gerekmişti, daha önceki avlarla tamamen doymuş olduğu için, kurbanlarının ayaklarını yerden kesiyordu tutkuyla, bütün kanlarını içerken boğazlarını fildişi parmaklarıyla eziyordu emindim, er veya geç bu çılgınca yoğunluk hafifleyecekti, bu kâbusun kandırıcı süslerini, kendi ışıltılı tenini, Hôtel Saint-Gabriel'deki bu debdebeli süiti kavrayacak ve uyanmak isteyerek haykıracaktı; özgür olmak isteyerek haykıracaktı. Bunun bir deney olmadığını anlamıyordu; altın yıldız çerçeveli aynalara acemi dişlerini gösteriyordu, çıldırmıştı.

"Ama ne kadar çıldırdığını, rüya görmeye ne kadar alıştığını anlamış değildim hâlâ. Gerçekliğe dönmek isteyerek haykırmayacağını, aksine rüyalarını gerçeklikle besleyeceğini arılamıyordum; kendi ağdan evrenini yaratabilmek için çıkırgını dünyanın bütün iplikleriyle besleyen şeytani bir peri.

"Onun hırsını, büyüünü, daha yeni yeni anlamaya başlıyordum.

"Eski sevgilisiyle birlikte, ölmüş kızının aynısını defalarca yapa yapa oyuncak bebek yapma zanaatını öğrenmişti; yakında ziyaretine gideceğimiz dükkândaki rafların bu bebeklerle dolu olduğunu görecektim. Buna bir de vampir becerisi ve vampir yoğunluğu eklenmişti, öyle ki, bir gecede, ben onu öldürmekten vazgeçirdikten sonra, aynı doymak bilmez açlıkla birkaç tahta parçasından, keskisi ve bıçağıyla kusursuz bir sallanır koltuk yapıvermişti; şekli ve boy u Claudia'ya göre ayarlanmıştı; Claudia şöminenin karşısında o koltuğa oturduğunda bir kadın gibi görünüyordu. Aradan birkaç gece geçtikten sonra buna aynı boyutlarda bir de masa eklemek gerekti; sonra bir oyuncakçı dükkânından minik bir yağ lambası, porselen fincan-tabak; bir hanım çantasından, Claudia'nın ellerinde kocaman duran küçük bir deri cüzdan. Bir süre sonra Claudia'nın giyinme odası haline gelen küçük mekânın sınırlarında dünya ufalanıp yok oluyordu; kolonları göğsümdeki düğmelere ancak ulaşan bir yatak, aralarında kaybolduğumda sadece hantal bir devin bacaklarını yansıtan küçük aynalar; Claudia'nın göz hizasına, alçağa asılmış resimler; son olarak da, küçük tuvalet masasının ürerinde, minik parmaklı siyah gece eldivenleri, simsiyah kadifeden, dekolte bir kadın elbisesi, maskeli çocuk

balosundan alınmış bir ta. Ve asıl mücevher, Claudia; minik dünyasının zengin eşyaları arasında ipek bukleleri, çıplak beyaz omuzlarıyla gezinen bu peri kraliçesini kapıdan büyülenmiş gibi seyrediyordum bütün hantallığımla, halının üstüne uzanıyor, dirseğimi yere dayayıp başımı elime yaslıyor, sevgilimin gözlerine bakıyordum, bu mabedin kusursuzluğuyla şimdilik esrarengiz bir şekilde yumuşayan gözlerine. Siyah danteller içinde ne kadar güzeldi; bebek yüzlü, soğuk, lepiska saçlı bir kadın; parlak gözleri bana öyle berrak, uzun uzun baktı ki, unutulmuş olmalıydım; ben hülyalara dalmış yerde yatarken o gözler benden başka bir şey görüyor olmalıydı; beni çevreleyen hantal dünyadan, sınırları artık içinde acı çekmiş biri tarafından çizilen, hep acı çekmiş, ama şimdi çekmiyor gibi görünen, sanki bir oyuncak müzik kutusunun ıngıltısını dinleyen, elini oyuncak saate değdiren biri tarafından sınırları çizilen ve hiçe indirgenen bir dünyadan başka bir şey. Gözümün önünde kısalımış saatler, kk altın dakikalar canlandı. Delirdiğimi düşündüm.

"Ellerimi başımın altına koyup avizeye baktım; kendimi bir dünyadan koparıp ötekine girmem zordu. Madeleine kanepede o aralıksız tutkusuyla çalışıyordu, lmszlkte dinlenmeye yer yokmuşçasına, kk yatak için eflatun satene krem rengi danteller dikeyiyor, ara sıra, beyaz alnında biriken hafif kan karışmış terleri silmek için içine ara veriyordu bir tek.

"Acaba gözlerimi kapasam bu minik nesneler âlemi etrafımdaki odaları tamamen içine alır mı, uyandığımda Gliver gibi eli, ayağı bağlanmış, istenmeyen bir dev olarak bulur muyum kendimi diye merak ediyordum. Gözümün nnde Claudia için yapılan evler canlandı; bahçede fareler birer canavar kesilir, minik arabalar olur; iekli çalılar ağaçların yerini tutardı. lmller yle bylenirdi ki, kk pencerelerden içeri bakmak için diz çökerlerdi. Örümcek ağı gibi çekerdi kendine bakanları.

"Gerçekten de elim kolum bağlanmıştı. Yalnız o peri güzelliği değildi beni bağlayan (Claudia'nın beyaz omuzları ve incilerin donuk parıltısının o zarif muamması, büyüleyici gevşeklik, minik bir parfüm şişesi, cenneti vaat eden bir büyünün taştığı bir sürahi), korkuyla da bağlanmıştım oraya. Bu süitin sözümü ona Madeleine'in eğitimine nezaret ettiğim (Claudia'nın biraz ilgilense çok daha kolaylıkla öğretebileceği, öldürme ve vampir tabiatı konularında dağınık konuşmalar) bu süitin, her gece yumuşak öpücükler ve memnun bakışlarla Claudia'nın bir kere, sadece bir kere açığa çıkardığı nefret dolu tutkunun bir daha geri gelmeyeceği konusunda temin edildiğim bu süitin dışına çıksam, kendi aceleci yorumuma uygun olarak gerçekten kendimi değişmiş bulacağımdan korkuyordum; benim sevmiş olan yanım ölümlü yanımdı, bundan emindim. Öyleyse Armand'a, uğruna Madeleine'i dnştrdğm yaratığa, uğruna zgr olmak istediğim yaratığa karşı hissettiğim şey neydi? Garip, rahatsız edici bir uzaklık mı? Kr bir acı mı? Tanımlanamayan bir ürperti mi? Bu dünyevi kalabalığın içinde bile keşişlerinkine benzer hücresindeki Armand'ı, koyu kahverengi gözlerini görüyor, o rktc çekimi duyuyordum.

"Buna rağmen ona gitmiyordum. Neler kaybetmiş olabileceğimi keşfetmeye cesaretim yoktu. O kaybı bir başka ezici gerçekten ayırma çabasını göstermeye de: Avrupa'da yalnızlığı azaltacak, yeisi dönüştürecek bir hakikat bulamamış olduğum gerçeğiydi bu. Bulabildiğim kendi ruhumun i işleyişi, Claudia'nın ruhunun ızdırabı ve belki de Lestat'ten daha kötü olan bir vampire tutku olmuştu sadece, benim uğruna Lestat kadar kötü olduğum, ama kendisinde kötülük içinde düşünebildiğim tek iyilik vaadini gördüğüm bir vampir.

"Sonuçta bütün bunlar beni açıyordu. İşte saat şöminenin üstünde tıkırdamaya devam ediyordu; Madeleine, Thâtre des Vampires'deki gösterileri görmek için yalvarıyor, herhangi bir vampir hakaret etmeye kalkarsa Claudia'yı koruyacağına yemin ediyordu; Claudia stratejiden söz edip 'Henüz olmaz, şimdilik olmaz' diyor, ben, bir ölçüde rahatlatma duyarak Madeleine'in Claudia'ya olan

sevgisini, kör, kısıkanç tutkusunu izliyordum yattığım yerden. Kalbimde, hatıramda Madeleine'e o kadar az yakınlık var ki. Onun acının sadece ilk damarını görebildiğini, ölümden hiçbir şey anlamadığını düşünüyordum. O kadar kolay sertleşiyor, kötücül bir şiddete başvuruyordu ki. Kendi muazzam kibirim ve aldanışım, tek gerçek duygunun benim ölü kardeşim için duyduğum keder olduğunu düşünüyordum. Lestat'in yanardöner gözlerine nasıl kendimden geçerek âşık olduğumu, çok yansıtıcı bir yüzeyin su üstünde yürüyebilmeyi ifade ettiğini sanarak çok renkli ve ışıkl bir şey uğruna ruhumu sattığımı unutma izni veriyordum kendime.

"Matta ya da Petrus gibi onu takip etmem için İsa'nın ne yapması gerekirdi? Her şeyden önce iyi giyinmesi. Bir de bakımlı sarı saçlı, gösterişli bir kafaya sahip olması.

"Kendimden nefret ediyordum. O sırada, sık sık olduğu gibi onların konuşmalarını dinleyerek yarı uykuya geçtiğim zaman Claudia fısıltıyla öldürmekten, hızdan, vampir becerilerinden söz eder, Madeleine başını eğmiş, yıldırım hızıyla dikiş dikerken hâlâ hissedebileceğim tek duygu buymuş gibi geliyordu: Kendinden nefret. Onları seviyorum. Onlardan nefret ediyorum. Burada olup olmadıkları umurumda değil. Claudia eski teklifsizliğiyle kalbinin huzur dolu olduğunu söylemek istercesine elini başıma koyuyor. Umurumda değil. Bir de Armand'ın hayaleti var, o güç, o yürek parçalayıcı berraklık. Bir camın arkasındaymış gibi. Claudia'nın şakacı elini tuttuğumda, hayatımda ilk defa, Claudia'nın hem nefret edip hem sevdiği kişiliğim yüzünden beni affederken neler hissettiğini anlıyorum: *Hemen hemen hiçbir şey hissetmiyor.*"

"Aradan bir hafta geçtikten sonra, Madeleine, görevini yapmaya, dökme camdan bir vitrinin ardındaki oyuncak bebekler âlemini ateşe vermeye giderken ona eşlik ettik. Hatırlıyorum, dükkândan yokuş yukarı yürüyüp bir köşeyi dönmüş, yağmurun sesinden başka ses işitilmeyen dar bir karanlıklar mağarasına girmiştik. Ama sonra bulutlara vuran kızıl parıltıyı gördüm. Çanlar çalıyor, adamlar bağırıyor, yanımda Claudia ateşin özelliklerinden söz ediyordu yavaşça. Titreşen parıltılar arasından yükselen koyu duman sinirimi bozuyordu. Korkuyordum. Vahşi bir ölümlü korkusu değildi hissettiğim, böğrümde soğuk bir çengel gibiydi. Bu korku Rue Royale'deki eski malikânenin yanışıydı, alev almış döşemenin üstünde uyur gibi yatan Lestat'ti.

" 'Ateş artır...' dedi Claudia. Bense: 'Hayır, ateş sadece yok eder...'

"Madeleine yanımdan geçip gitmiş, sokağın tepesinde geziniyordu, yağmurun altında bir hayaletti, havada sallanıp bizi çağıran beyaz elleri, beyaz ateşböceklerinin beyaz kavisleriydi. Claudia'nın beni bırakıp ona gittiğini hatırlıyorum. Bana gelmemi söylerken kıvrıcık sarı saçlarının solgun görüntüsü. Yere düşen, dönen, siyah bir girdapta yüzen bir kurdele. Gitmişlerdi galiba. Kurdeleyi almak için eğildim. Ama başka biri uzanıp aldı. Kurdeleyi bana uzatan Armand'dı.

"Onu öyle yakınımda görünce çok şaşırmıştım; bir kapının eşiğinde Centilmen Ölüm; siyah pelerini ve ipek kravatıyla müthiş gerçek, aynı zamanda da kırıltısızlığıyla gölgeler kadar havai. Gözlerinden ateşin çok hafif bir pırıltısı yansıyor, gözünün siyahı yumuşayıp koyu kahverengi oluyordu.

"Rüyadan uyanır gibi aniden uyandım, ona uyandım, elimi kavrayan eline, kendisini izlememi söylemek ister gibi eğdiği başına onun varlığının (hücreesindeki kadar net biçimde beni yutan varlığının) bendeki heyecanlı duyumuna uyandım. Birlikte yürüyorduk, hızla; Seine'e yaklaşmıştık; insanların arasından o kadar süratle ve ustalıkla ilerliyorduk ki bizi görmüyorlardı bile, onları görmüyorduk bile. Ona rahatlıkla ayak uydurabilmem beni şaşırtıyordu.

Kendi güçlerimi fark etmeye, normal olarak seçtiğim yolların artık izlemem gerekmeyen insani yollar olduğunu kabullenmeye zorluyordu beni.

"Onunla konuşmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum, iki elimi omuzlarına koyup durdurmak

istiyordum, sırf o son geceki gibi gözlerine bakabilmek için; içimdeki heyecanla baş edebilmem için onu bir yer ve zamanda sabitleştirmem gerekiyordu. Ona anlatmak, açıklamak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Ama ne söyleyeceğimi, niye söyleyeceğimi bilmiyordum, bu duygunun dopdoluluğunu beni neredeyse gözlerimi yaşartacak kadar rahatlattığını biliyordum sadece. Kaybetmiş olmaktan korktuğum şey buydu.

"Nereye geldiğimizi bilmiyordum, sadece daha önce gezintilerim sırasında oradan geçtiğimi hatırlıyordum: Eski konakların bulunduğu bir sokak, bahçe duvarları fayton girişleri, yüksek kuleler, taş kemerlerin altında kurşunlu camdan pencereler. Başka yüzyıllardan kalma evler, budaklı ağaçlar, halka kapalılık ifade eden o ani, koyu, sessiz sükûnet; yüksek tavanlı odalardan oluşan bu muazzam alanda bir avuç insan oturur; taş, nefes seslerini, bütün bir ömrü emer.

"Armand bir duvarın tepesine çıkmıştı, kolunu bir ağacın sarkan dalına yaslamış, elini bana uzatıyordu; bir anda yanında buldum kendimi, ıslak yapraklar yüzümü okşuyordu. Tepemizde kat kat yükselen ıssız kule karanlık, sağanak yağmurun ardından belli belirsiz seçiliyordu. 'Beni dinle; şimdi kuleye tırmanacağız' diyordu Armand.

" 'Tırmanamam... imkânsız!..'

" 'Kendi güçlerinden haberin bile yok. Rahatlıkla tırmanırsın. Şunu unutma, düşersen incinmeyeceksin. Ben ne yaparsam onu yap. Yalnız bir şeye dikkat et. Bu evde oturanlar yüz yıldır beni tanır, ruh sanıyorlar beni; yani tesadüfen seni görürlerse veya sen pencerelerden onları görürsen, seni ne sandıklarını unutma ve onları fark ettiğini belli etme ki hayal kırıklığına uğramasınlar, kafaları karışmasın. Anladın mı? Tamamen emniyettesin.'

"Tırmanışın kendisinden mi, yoksa hayalet olarak görülme düşüncesinden mi daha çok korktuğumdan emin değildim; ama kendi kendime bile rahatlatıcı espriler yapacak zamanım yoktu. Armand tırmanmaya başlamıştı; çizimleri taşlar arasındaki çatlakları buluyor, elleri yarıklara pençe gibi sağlam tutunuyordu; ben de onu izliyordum, sımsıkı duvara yapışmışım, aşağıya bakmaya cesaretim yoktu, bir an dinlenmek için bir pencerenin üstündeki kalın, oymalı kemere asıldım, içeriye bir göz attım, alev alev yanan bir şöminenin önünde koyu renk bir omuz, maşayla ateşi dürtten bir el, izlendiğinden tamamen habersiz hareket eden biri. Gözden kayboldu. Tırmandıkça tırmanıyorduk, sonunda kule penceresine varabildik, Armand çabucak pencereyi çekip açtı, uzun bacakları içeriye girip gözden kayboldu; ben de ardından tırmandım, omuzlarımda Armand'ın kolunu hissediyordum.

"İstemedem iç çekip kollarımın arkasını ovarak durdum, odaya, bu ıslak, tuhaf yere baktım. Altımızda çatılar gümüş gibi parlıyor, dev, hışıltılı ağaçların arasından yer yer ufak kuleler yükseliyordu; uzakta ışıklı bir bulvarın kesik zincir parıltısı görülüyordu. Oda da dışarıdaki gece havası kadar rutubetliydi. Armand ateş yakıyordu.

"Küflenmiş bir eşya yığınınından sandalyeler bulup kalın tahtaları kolayca kırıveriyordu. Halinde, zarafeti ve beyaz yüzünün ağırbaşlı sükûnetiyle vurgulanan bir acayıplık vardı. O kalın tahtaları parçalarken herhangi bir vampirin yapabileceği, ama yalnızca bir vampirin yapabileceği bir şeyi yapıyordu. Armand'da insani hiçbir şey yoktu; alımlı yüz hatları ve koyu renk saçları bile diğerlerimizle sadece yüzeysel bir benzerliği olan korkunç bir meleğin özellikleri haline gelmişti. Usta bir terzinin elinden çıkmış ceketini bir seraptı. Beni cezbediği, Claudia dışında belki de herhangi bir canlı yaratıktan daha çok cezbediği halde, korkuya benzer başka heyecanlar uyandırıyor bende. İşini bitirince benim için ağır meşe bir sandalye çekip kendisinin mermer şömineye giderek orada, ellerini ateşte ısıtarak, yüzüne alevlerin kırmızı gölgesi düşerek oturması beni şaşırtmadı.

" 'Evde oturanların seslerini duyuyorum' dedim. Isı iyi geliyordu. Çizmelerimin derisinin

kurduğunu, parmaklarımın ısındığını hissediyordum.

" 'Öyleyse benim duyduğumu da biliyorsun' dedi yavaşça; sesinde sitemden iz olmadığı halde kendi sözlerindeki manayı kavradım.

" 'Ya gelirlerse?' diye ısrar ettim, onu inceleyerek,

" 'Benim halimden gelmeyeceklerini anlamıyor musun?' diye sordu. 'Bütün gece burada oturup hiç onlardan söz etmeyebiliriz. Şunu bilmeni isterim, onlardan söz ediyorsan, sen öyle istediğin içindir.' Ben bir cevap vermeyince, belki de biraz mağlubiyete uğramış gibi görününce, tatlılıkla bu kuleyi çok uzun zaman önce mühürleyip hiç uğramadıklarını söyledi; bacadan çıkan dumanı, penceredeki ışığı görseler bile ertesi günden önce kimse buraya çıkmaya kalkmazdı.

"Şöminenin bir yanında birkaç raf dolusu kitapla bir yazı masası olduğunu fark ettim. En üstteki sayfalar solmuştu, ama bir mürekkep hokkasıyla birkaç kalem vardı, şimdiki gibi fırtına olmadığı zamanlarda, ya da ateş havadaki nemi aldıktan sonra bu odanın çok rahat bir yer olacağını düşünüyordum.

" 'Gördün mü' dedi Armand, 'oteldeki sütinize hiç ihtiyacın yok aslında. Aslında çok az şeye ihtiyacın var. Ama her birimiz, ne kadar şey istediğimize kendimiz karar vermek zorundayız. Bu evde oturan insanlar bana isim taktılar; benimle her karşılaşma yirmi yıl boyunca konuşuluyor.

Onlar benim zamanımın içinde hiçbir anlamı olmayan tek tek anlar sadece. Bana zarar veremezler, ben de onların evini yalnız kalmak için kullanıyorum. Théâtre des Vampires'den hiç kimse, benim buraya geldiğimi bilmez. Bu benim sırrım.'

"Konuşurken dikkatle onu seyretmiştim, tiyatrodaki hücrede aklıma gelen şeyler tekrar aklıma geldi. Vampirler yaşlanmaz; genç yüzünün ve hareketlerinin bir ya da iki asır öncesine göre ne gibi farklılıkları olduğunu merak ediyordum; çünkü yüzünün, olgunluktan alınan derslerle derinleşmiş olmadığı halde, bir maske olmadığı da kesindi. Tıpkı yumuşak sesi gibi yüzü de son derece anlamlıydı, tam olarak neden öyle olduğunu bir türlü çıkartamıyordum. Sadece eskisi kadar güçlü bir şekilde beni çektiğini biliyordum; konuştuklarım da bir ölçüde kaçamaktı. 'Peki seni Théâtre des Vampires'e bağlayan nedir?' diye sordum.

" 'Bir ihtiyaç tabii ki. Ama ben ihtiyacım olan şeyi buldum' dedi. 'Benden niye kaçıyorsun?'

" 'Ben senden hiç kaçmadım' dedim, bu sözlerin bende uyandırdığı heyecanı gizlemeye çalışarak. 'Biliyorsun, Claudia'yı korumam gerek, benden başka kimsesi yok. Daha doğrusu yoktu, ta ki...'

" 'Ta ki Madeleine sizinle yaşamaya başlayıncaya kadar...'

" 'Evet...' dedim.

" 'Ama artık Claudia seni serbest bıraktı, yine de yanında kalıyorsun, sevgilin gibi bağlısın ona' dedi.

" 'Hayır, o benim sevgilim değil; anlamıyorsun' dedim.

'O benim çocuğum, beni serbest bırakabilir mi, bilmiyorum...' Bunlar kafamda defalarca evirip çevirdiğim düşüncelerdi. 'Çocuklar ana babalarını serbest bırakma gücüne sahip midirler bilmiyorum. Belki de hep ona bağlı kalacağım...'

"Sözlerimi yarıda kestim. 'Ömrü boyunca' diyecektim.

Ama bunun ölümlülere ait anlamsız bir klişe olduğunu fark ettim. O ebediyen yaşayacaktı, tıpkı benim de ebediyen yaşayacağım gibi. Ama ölümlü babalar için durum aynı değil miydi? Babalar daha önce öldüğü için kızları ebediyen yaşar. Birden şaşkına dönmüştüm; ama Armand'ın nasıl dinlediği

hiç gözümünden kaçmıyordu; başkalarının bizi dinlemesini hayal ettiğimiz şekilde dinliyor, yüzü söylenen her sözü tartıyor gibi görünüyordu. Ben bir an sözlerime ara verecek olsam, fırsatı kaçırmamak için ileri hamle yapmıyor, daha düşüncemi tamamlamadan bir şeyi anladığını belirtmiyor, aceleci, dürtücü bir güdüyle münakaşaya girmiyordu genellikle bir diyalogu imkânsız kılan şeyleri yapmıyordu.

"Uzun bir sessizlikten sonra, 'Seni istiyorum. Dünyada en çok istediğim şey sensin' dedi.

"Bir an doğru duyduğumdan şüpheye düştüm. Bana inanılmaz geliyordu. Yelkenlerim tamamen suya inmişti, onunla birlikte yaşamanın sessiz hayali genişleyip aklımdaki diğer bütün düşünceleri sildi.

" 'Seni istediğimi söyledim. Dünyada en çok istediğim şey sensin' diye tekrarladı, çok ince bir ifade değişikliğiyle. Sonra oturduğu yerden seyrederek bekledi. Yüzü her zamanki gibi sakindi, kabarık kumral saçlarının altındaki düzgün, beyaz alnında kaygıdan eser yoktu, iri gözleri bana çevrili, dudakları kıpırtısızdı.

" 'Benden bunu istiyorsun, ama bana gelmiyorsun' dedi. 'Öğrenmek istediğin şeyler var ama sormuyorsun. Claudia'nın elinden kayıp gittiğini görüyorsun ama engelleyemiyorsun adeta, sonra hızlandırmak istiyorsun, ama bir şey yapmıyorsun.'

" 'Kendi duygularımı anlayamıyorum. Belki de benim duygularımı sen daha açık görüyorsundur...'

"Senin nasıl bir muamma olduğundan haberin bile yok!" dedi.

" 'Ama sen hiç değilse kendini çok iyi tanıyorsun. Ben böyle bir şeyi iddia edemem' dedim. 'Onu seviyorum ama ona yakın değilim. Yani şimdi olduğu gibi seninle birlikteyken, onunla ilgili, herhangi biriyle ilgili hiçbir şey bilmediğimi biliyorum.'

" 'O senin için bir dönem, hayatının bir dönemi. Ondan ayrıldığında eğer ayrılırsan o dönemi seninle paylaşmış olan son canlıdan ayrılmış olacaksın. Bundan korkuyorsun, bu tek başınalıktan, yükten, ebedi hayatın boyutlarından.'

" 'Evet, doğru, ama bu sadece küçük bir parçası korkumun. Bu dönemin benim için fazla bir anlamı yok. Ona bir anlam veren Claudia'ydı. Başka vampirler bunu, yüzlerce dönemin geçişini yaşayıp üstesinden geliyor olmalı.'

" 'Üstesinden gelemiyorlar' dedi. 'Gelseler dünyada vampirden geçilmezdi. Burada, her yerde, nasıl oluyor da ben en yaşlı oluyorum sanıyorsun?' diye sordu.

"Düşündüm. Sonra, 'Şiddet yoluyla mı ölüyorlar?' diye bir tahmin yürüttüm.

" 'Hayır, hemen hemen hiçbir zaman. Buna gerek yok. Kaç vampirin sonsuzluğa tahammülü var sanıyorsun? Her şeyden önce, ölümsüzlük konusunda sefil düşüncelere sahipler. Ölümsüzlük kazandıklarında hayatlarındaki bütün biçimlerin aynen sabitleşmesini, değişmemesini istiyorlar; hep aynı güvenilir şekilde yapılmış faytonlar, o dönemde kendilerine yakışan kesimde giysiler, öteden beri anlayıp değer verdikleri şekilde giyinen, konuşan insanlar. Oysa aslında vampirin kendisi dışında her şey değişir; vampir dışındaki her şey sürekli çürümeye ve bozulmaya açıktır. Kısa bir süre sonra, esnekliği olmayan zihin için, çoğu kez en esnek zihin için bile, bu ölümsüzlük, tamamen anlaşılmaz, değersiz şekil ve kişilerden oluşan bir tımarhanede hapis cezası haline gelir. Vampir bir akşam uyanır ve belki de onlarca yıldır korktuğu şeyler karşılaşır; ne pahasına olursa olsun yaşamak istemediğini fark eder. Ölümsüzlüğü kendisine cazip kılan yaşama biçimi, stili, yolu her neyse, artık dünya yüzünden silinmiş olduğunu kavrar. Öldürme eylemi dışında umutsuzluktan kurtuluş vaat eden hiçbir şey olmamıştır. Ve vampir ölmeye gider. Artıklarını kimse bulamayacaktır. Kimse nereye gittiğini bilmeyecektir. Çoğunlukla etrafında kimse eğer hâlâ başka vampirlerin birlikteliğini arıyorsa

kimse umutsuz olduğunu bilmeyecektir. Uzun zaman önce kendinden, herhangi bir şeyden söz etmekten vazgeçmiş olacaktır. Yok oluverecektir.'

"Arkama yaslandım, sözlerindeki gözle görülür doğruluk etkilemişti beni, ama aynı zamanda bütün benliğim isyan ediyordu bu ihtimale. Umudumun ve dehşetimin boyutlarını fark ettim; onun tarif ettiği yabancılaştırmadan, o feci, kahredici umutsuzluktan ne kadar farklıydı bu duygular. Birdenbire o umutsuzluk iğrenç geldi bana. Kabul edemiyordum.

" 'Ama sen kendinde böyle bir ruh haline izin vermezsin' derken buldum kendimi. 'Sana bakıyorum, bu dünyada tek bir sanat eseri kalmamış olsa... ki binlercesi var... tek bir doğal güzellik kalmamış olsa... dünya tek bir boş hücreyle cılız bir mumdan ibaret olsa, eminim o mumu incelerdin, ışığın titreşimine, renklerin değişimine verirdin kendini... bu seni ne kadar süre ayakta tutardı.... ne imkânlar yaratırdı? Yanılıyor muyum? Ben iyice çıldırmış bir idealist miyim?'

" 'Hayır' dedi. Dudaklarında bir an bir gülümseme, uçucu bir hoşlanma ifadesi gezindi. Ama sonra sade bir tavırla sözlerine devam etti. 'Ama sevdiğin bir dünyaya karşı yükümlülük duyuyorsun, çünkü o dünya hâlâ bozulmamış senin gözünde. Kendi duyarlılığının seni delirtebileceği düşünülebilir. Sanat eserlerinden, doğal güzellikten söz ediyorsun. Keşke sanatçının gücüne sahip olsaydım da on beşinci yüzyılın Venedik'ini canlandırabilseydim senin için, ustamın oradaki sarayını, ölümlü bir delikanlıyken ona duyduğum aşkı, beni vampir yaptığında bana duyduğu aşkı. Ah, o günleri senin ya da benim için canlandırabilsem... bir anlığına da olsa! Değeri ne olurdu? O dönemin hatırasını zamanın sönükleştirmemesi, aksine bugün gördüğüm dünyanın ışığında daha zenginleşip sihirli olması benim için ne kadar üzücü.'

" 'Aşk mı?' diye sordum. 'Seni yaratan vampirle aranızda aşk mı vardı?' Öne doğru eğildim.

" 'Evet' dedi. 'O kadar güçlü bir aşk vardı ki, benim yaşlanıp ölmeme izin veremedi. Ben karanlığa doğabilecek kadar güçleninceye kadar sabırla bekleyen bir aşk vardı. Seni yaratan vampirle aranızda aşk olmadığını mı söylemek istiyorsun?'

" 'Katiyen' dedim hemen. Acıyla gülümsemekten kendimi alamadım.

"Beni inceledi. 'Öyleyse niye bu güçleri verdi sana?' diye sordu.

"Arkama yaslandım. 'Sen bu güçleri bir armağan olarak görüyorsun!' dedim. 'Öyle tabii. Özür dilerim, ama bütün karmaşıklığıyla bu kadar saf olman beni şaşırtıyor.' Güldüm.

" 'Hakaret mi kabul etmeliyim bunu?' diye gülümsedi. Tavrı da söylediklerimi tamamen doğruluyordu. O kadar masum görünüyordu ki. Onu yeni yeni anlamaya başlıyordum.

" 'Hayır, hakaret etmiyorum' dedim, ona bakınca nabzım hızlandı. 'Sen benim vampir olurken hayal ettiğim her şeysin. Bu güçleri bir armağan olarak görüyorsun!' diye tekrarladım. 'Ama söylesene... sana ebedi hayat bahşeden o vampire karşı şu anda aşk var mı içinde? Şu anda da seviyor musun?'

"Düşünür gibi durdu, sonra yavaşça, 'Bunun ne önemi var?' dedi. Sonra devam etti: 'Çok insanı, çok şeyi sevmeme konusunda pek talihli olduğumu sanmıyorum. Ama onu seviyorum, evet. Belki senin dediğin anlamda sevmiyorum. Hiçbir çaba göstermeden kafamı karıştırıyorsun. Bir muammasın. O vampire artık ihtiyacım yok.'

" 'Bana ebedi hayat, yüksek düzeyde algı yeteneği ve öldürme ihtiyacının bahşedilmesinin sebebi ' diye derhal açıklamaya giriştim, 'beni yaratan vampirin evimde ve paramda gözü olmasıydı. Böyle bir şeyi anlayabiliyor musun?' diye sordum. 'Ama, söylediklerimin gerisinde o kadar çok şey var ki. Bana o kadar ağır, o kadar bölük pörçük gösteriyor ki kendini! Sanki benim için bir kapıyı araladın sen, o kapıdan dışarı bir ışık seli akıyor ve ben de koşup ona varmak, itip, ötesinde bulunduğunu

söylediğın bölgeye girmek için can atıyorum! Oysa aslında inanmıyorum buna! Beni yaratan vampirde kötölük olduğuna içtenlikle inandığım her şey vardı; benim tarifime göre kötölüğün olması gerektiği kadar sefil, çıplak, çorak, kaçınılmaz ve dehşetli derecede sıkıcıydı! Şimdi biliyorum böyle olduğunu. Ama sen, sen bu kavramların tamamen ötesindesin! Kapıyı aç bana, ardına kadar it. O Venedik'teki sarayı, lanetlemeyle aşk macerasını anlat. Anlamak istiyorum.'

" 'Kendini aldatıyorsun. Sarayın senin için hiçbir anlamı yok ' dedi. 'Gördüğün aralık kapı şu anda bana açılıyor. Olduğum halimle benimle yaşamaya gelmene açılıyor. Sonsuz derecede kötüyüm, hiçbir suçluluk duymadan.'

" 'Evet, tam öyle' diye mırıldandım.

" 'Ve bu seni mutsuz ediyor' dedi. 'Sen ki hücremde beni ziyaret edip geriye kalan tek günahın, masum bir insanın canının bilerek alınması olduğunu söylemiştin.'

" 'Evet...' dedim. 'Kim bilir nasıl gülmüşsündür bana...'

" 'Sana hiç gülmedim' dedi. 'Sana gülmeyi göze alamam. Sana ölümümüz olarak tarif ettiğim umutsuzluktan senin aracılığıyla kurtulabilirim ancak. Senin aracılığıyla bu on dokuzuncu yüzyıla bağlantı kurmalı ve o kadar ihtiyacım olan canlılığı bana tekrar kazandırabilecek şekilde anlamalıyım bu yüzyılı. Théâtre des Vampires'de beklediğim sendin. O duyarlılığa, acıya ve ilgiye sahip bir ölümlü bulsaydım anında vampirleştirirdim. Ama böyle bir şey nadiren olur. Benim seni beklemem, seni aramam gerekti. Şimdi de senin için mücadele edeceğim. Aşkta ne kadar acımasız olduğumu görüyor musun? Aşkla kastettiğin bu muydu?'

" 'Ah, öyle büyük bir hata yapmış olursun ki' dedim gözlerine bakarak. Sözlerini yeni yeni kavramaya başlıyordum. Beni ağına alan bunalımımı hiç bu kadar açıkça hissetmemiştim. Onu tatmin etmem düşünülemezdi bile. Claudia'yı tatmin edemiyordum. Lestat'i hiç tatmin edememişim. Kendi ölümlü kardeşim Paul'u ise ne sefil, ölümcül bir hayal kırıklığına uğratmışım!'

" 'Hayır. Bu dönemle temas kurmalıyım' dedi sakın sakın. 'Ve bunu senin aracılığıyla yapabilirim... sanat galerisinde bir anda görebileceğim, en kalın kitaptan bir saatte okuyabileceğim şeyleri senden öğrenmek için değil...sen olayın ruhusun, kan damarısın' diye ısrar etti.

" 'Hayır. Hayır.' Kollarım sertçe havaya kalktı. Nerdeyse acıyla, isterik kahkahalarla gülmeye başlayacaktım.

" 'Anlamıyor musun? Ben hiçbir dönemin ruhu değilim. Ben her şeyle kavgalıyım, hep de öyle oldum! Hiçbir zaman, hiçbir yere, hiçbir kimseye ait olmadım, asla!' Fazlasıyla ızdıraplı, fazlasıyla doğruydı söylediklerim.

" 'Ama Armand'ın yüzü karşı koyulmaz bir gülümsemeyle aydınlandı sadece. Bana gülmek üzereymiş gibiiken omuzları sarsılmaya başladı. 'Ama Louis' dedi yavaşça.

" 'Döneminin ruhu da bu zaten. Anlamıyor musun? Herkes senin hissettiklerini hissediyor. Senin şerefının lekelenmesi, inancını kaybetmen bir yüzyılın çöküşüydü.'

" 'Bu söylediklerinden öyle hayrete düşmüştüm ki, uzun süre oturduğum yerden ateşi seyrettim. Ateş neredeyse bütün tahtaları yalayıp yutmuştu, için için yanan küllerden oluşan bir manzara. Ama çok sıcaktı ve hâlâ güçlü bir ışık veriyordu. Hayatımı olduğu gibi görüyordum.

" 'Ya Théâtre'taki vampirler?..' diye sordum yavaşça.

" 'Onlar imkânların sona erişini anlayamayan alaycılık çağını, mucize parodisine aptalca, sofistikle düşkünlüğü, son sığınağı kendiyile alay etmek olan dekadansı, yapmacık bir çaresizliği temsil

ediyorlar. Gördün onları; öteden beri tanıyordun zaten. Sen çağını başka türlü temsil ediyorsun. Sen çağının kırık kalbini temsil ediyorsun.'

" 'Bu mutsuzluk ama. Mutsuzluğun ne demek olduğundan senin hiç haberin yok.'

"Bundan hiç şüphem yok. Şu anda ne hissettiğini, seni neyin mutsuz ettiğini anlat bana. Gelmek için yanıp tutuştuğun halde niçin yedi gündür bana gelmediğini söyle. Seni hâlâ Cladua'ya ve öteki kadına bağlayan ne, anlat.'

"Başımı iki yana salladım. 'Benden nasıl bir şey istediğini bilemezsin. Madéleine'i vampire dönüştürme eylemini gerçekleştirmek benim için müthiş zor oldu. Böyle bir şeyi asla yapmayacağıma, yalnızlığımın beni asla buna itmeyeceğine dair kendime verdiğim sözü bozdum. Ben hayatımızı güçler ve armağanlar olarak görmüyorum. Bir lanet olarak görüyorum. Ölmeye cesaretim yok. Ama başka bir vampir yaratmak! Bu ızdırabı bir başkasına daha yüklemek, bu yeni vampirin öldürmek zorunda olduğu bütün o kadınlarla erkekleri ölüme mahkûm etmek! Ciddi bir sözü bozdum. Ve böylelikle...'

" 'Eğer bu senin için teselli olacaksa... benim de bu işte parmağım olduğunu biliyorsun herhalde.'

" 'Claudia'dan kurtulmak için yaptım, özgür olup sana gelebilmek için... evet, bunun farkındayım. Ama asıl sorumluluk bende!' dedim.

" 'Hayır. Doğrudan demek istiyorum. Ben yaptırdım bunu sana! O gece yakınındaydım. Seni bu işi yapmaya ikna edebilmek için gücümü sonuna kadar kullandım. Bunu bilmiyor musun?'

" 'Hayır!' 'Başımı eğdim.

" 'O kadını ben de vampirleştirebilirdim' dedi yavaşça.

'Ama senin de payın olması daha iyi olur diye düşündüm. Yoksa Claudia'dan vazgeçmezdin. Bunu istediğini biliyorsundur herhalde...'

" 'Yaptığım şeyden iğreniyorum!' dedim.

" 'Öyleyse benden iğren, kendinden değil.'

" 'Hayır. Anlamıyorsun. Bu olay olduğunda bende değer verdiğin şeyi neredeyse yok ettin! Senin gücünün beni etkilediğini bile bilmeden bütün kuvvetimle sana direndim. içimde bir şeyler öldü neredeyse! İçimdeki tutku söndü neredeyse! Madeleine yaratıldığında ben neredeyse yok oldum!'

" 'Ama o şey, o tutku, o insanlık, adına ne dersen de, ölü değil şimdi. Ölü olsa şu anda gözlerin yaşlı olmazdı. Sesinde öfke olmazdı' dedi.

"Bir an cevap veremedim, başımla onayladım sadece. Sonra tekrar konuşmaya çalıştım, 'isteğim dışında bir şey yapmaya bir daha zorlamamalısın beni! Böyle bir güç kullanmamalısın...' diye kekeledim.

" 'Haklısın' dedi hemen. 'Yapmamalıyım. Gücüm senin içinde bir yerde, bir eşikte duruyor. O noktada güçsüz kalıyorum. Ne var ki... Madeleine artık yaratıldı. Özgürsün artık.'

" 'Sen de memnunsun' dedim, kendimi toparlayarak.

'Huysuzluk etmek istemiyorum. Seninim. Seni seviyorum. Ama şaşkıyım. Memnun musun?'

" 'Nasıl olmam ki?' dedi. 'Tabii memnunum.'

"Ayağa kalkıp pencereye gittim. Son korlar da sönmekteydi. Gri gökyüzünden ışık geliyordu. Armand'ın beni takip ederek pencereye geldiğini duydum. Yanımda olduğunu hissediyordum, gözlerim göğün ışığına alışıncaya profilini, yağmura çevrili gözlerini gördüm. Yağmurun sesi her

yerdeydi, her yerde değışikti; çatı boyunca olukta akıyor, çatı tahtalarını dövüyor, ellerinin hemen önündeki eğik taş pervazdan sıcıyordu. Gecenin tamamını ıslatan, renklendiren yumuşak bir ses karışımı.

" 'Beni affediyor musun... kadın konusunda seni zorladığım için?' diye sordu.

" 'Benim affıma ihtiyacın yok.'

" 'Senin ihtiyacın var' dedi. 'Dolayısıyla benim de var.' Yüzü her zamanki gibi tamamen sakindi.

" 'Claudia'ya bakacak mı? Tahammül edecek mi?' diye sordum.

" 'Mükemmel durumda. Çılgın; ama bu günlerde bu durum mükemmel sayılır. Claudia'ya bakacak. Hayatının bir tek anını bile tek başına yaşamamış; birlikte olduğu kişilere bağlanmak doğal onun için. Claudia'yı sevmesi için özel nedenleri olması gerekmez. Kaldı ki ihtiyaçlarının yanı sıra özel nedenleri de var. Claudia'nın dış güzelliği, Claudia'nın sessizliği, Claudia'nın hakimiyet ve denetimi. Mükemmel bir beraberlik. Ama bence... en kısa zamanda Paris'ten ayrılmaları gerekir.'

" 'Neden?'

" 'Nedenini biliyorsun. Çünkü Santiago ve diğer vampirler şüpheyile izliyorlar onları. Bütün vampirler Madeleine'i gördü. Ondan korkuyorlar, çünkü Madeleine onları biliyor, onlar Madeleine'i tanımıyor. Kendilerini bilenlere rahat vermezler.'

" 'Peki oğlan, Denis? Onu ne yapmayı düşünüyorsun?' " 'Öldü o' diye cevap verdi.

" 'Şaşırmış kalmıştım. Hem sözlerine, hem de sükûnetine. 'Öldürdün mü onu?' diye sordum, nefesim kesilerek. 'Başını öne salladı. Bir şey söylemedi. Ama iri, koyu renk gözleri benimle, heyecanımla, gizlemeye çalışmadığım dehşetle büyülenmiş gibiydi. Yumuşak, ince gülümsemesiyle beni kendine çekiyordu; eli ıslak pencere pervazındaki elimin üstüne kapandı, vücudumun dönüp onunla yüz yüze geldiğini, ona yaklaştığını hissediyordum, sanki vücudumu ben değil, o hareket ettiriyordu. 'Böylesi daha iyiydi' dedi yavaşça. Sonra, 'Artık gitmeliyiz...' dedi. Aşağıya, sokağa baktı.

" 'Armand' dedim. 'İmkânsız...'

" 'Louis, beni izle' diye fısıldadı. Sonra pervazda durdu. 'Kaldırım taşlarının üstüne düşsen bile' dedi, 'sadece bir süreliğine incinirsin. O kadar hızlı ve kusursuz şekilde iyileşirsin ki birkaç gün sonra hiçbir izi kalmaz, kemiklerin derin kadar hızlı iyileşir; bu bilginin ışığında artık zaten rahatça yapabileceğin şeyleri serbestçe yapabilirsin. Şimdi aşağı kay.'

" 'Beni ne öldürebilir peki?' diye sordum.

" 'Yine durdu. 'Kalıntılarının yok edilmesi' dedi. 'Bilmiyor musun bunu? Ateş, parçalanma... güneşin ısısı. O kadar. Yaralanabilirsin tabii; ama yenilenirsin. Ölümsüzsün sen.'

" 'Sessiz, gümüşi yağmurun arasından, aşağıya karanlığa baktım. Sonra oynayan ağaç dallarının altından bir ışık parladı ve solgun huzmeler sokağı aydınlattı. Islak kaldırım taşları, arabalığın çanının çengeli, duvarın tepesine sarılmış asmalar. Bir faytonun iri, siyah gövdesi asmalara sürtündü, sonra ışık soldu, sokak sarırken gümüşi, sonra tamamen görünmez oldu, koyu ağaçlar yutuvermişçesine. Daha doğrusu hepsi birden karanlıktan çıkarılmışçasına. Başım dönüyordu. Binanın kıpırdadığını hissediyordum. Armand pencere pervazında oturmuş bana bakıyordu.

" 'Louis, bu gece benimle gel' diye fısıldadı aniden, ısrarlı bir tonda.

" 'Hayır' dedim yavaşça. 'Henüz çok erken. Onları henüz bırakamam.'

" 'Dönüp karanlık gökyüzüne baktı. İç çeker gibi oldu, ama duymadım. Pervazdaki elimin üstünde elini hissettim.

'Pekâlâ...' dedi.

" 'Biraz daha vakit geçsin...' dedim. Başını sallayıp elime hafifçe vurdu, önemli olmadığını belirtmek ister gibi. Sonra bacaklarını pervazdan aşırıp gözden kayboldu. Sadece bir anlık bir tereddüt geçirdim, kalbim gümbürdüyor du. Sonra pencereden çıkıp Armand'ı izledim, hızla, aşağıya bir kez olsun bakmaya cesaret edemedim."

"Anahtarımı otel odasının kilidine soktuğumda şafağa çok az kalmıştı. Havagazı lambası duvarları aydınlatıyordu. Madeleine şöminenin yanında, iğne ipliği elinde uyuyakalmıştı. Claudia penceredeki eğreltilerin, gölgelerin arasından kıpırtısız beni seyrediyordu. Saç fırçası elindeydi. Saçları pırıl pırıldı.

"Şok dalgalarına açık, ayakta duruyordum, sanki bu süitin bütün şehvi hazları ve karışıklığı üzerimden dalga dalga geçiyor, vücuduma nüfuz ediyordu, Armand'ın ve gittiğimiz kule odasının büyüünden ne kadar farklıydı. Burada huzur verici bir şey vardı, bu da beni rahatsız ediyordu. Koltuğumu aradım. Ellerim şakaklarımda koltuğumda otururken Claudia'yı yanımda hissettim, sonra da alımda dudaklarını.

" 'Armand'la birlikteydin' dedi. 'Ona gitmek istiyorsun.' "Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzü ne kadar yumuşak, ne kadar güzeldi ve aniden, ne kadar benimdi. Claudia'nın yanaklarına, gözkapaklarına hafifçe dokunmak isteğime hiç tereddütsüz boyun eğdim-kavga ettiğimiz geceden beri yapmadığım teklifsizce hareket eder. 'Seni tekrar göreceğim; burada değil, başka yerlerde. Nerede olduğunu hep bileceğim!' dedim.

"Kollarını boynuma doladı. Sımsıkı kucakladı beni, gözlerimi kapatıp yüzümü saçlarına gömdüm. Boynuna öpücükler konduruyordum. Yuvarlak, sıkı, küçük kollarını tuttum. Kollarını, dirsek içlerindeki yumuşak girintileri, bileklerini, avuçlarını öpüyordum. Parmakları saçlarımı, yüzümü okşuyordu. 'Sen nasıl istersen' diye söz verdi. 'Sen nasıl istersen.'

" 'Mutlu musun? İstediklerine sahip misin?' dedim yalvararak.

" 'Evet, Louis.' Parmaklarını enseme kenetleyip elbisesine yapıştırdı beni. 'Her istediğim tamam. Ama sen ne istediğini iyi biliyor musun?' Yüzümü zorla kaldırıp gözlerime baktı. 'Ben *senini* için korkuyorum, hata yapan sensin diye korkuyorum. Bizimle birlikte Paris'i terk etsene!' dedi birden. 'Dünya bizim, hadi gel bizimle!'

" 'Hayır.' Geriye çektim kendimi. 'Lestat'le olduğumuz zamanki gibi olsun istiyorsun. Bir daha asla öyle olamaz. Olmaz.'

" 'Madeleine'le yeni, farklı bir şey olacak. Aynı şey olsun istemiyorum. Onu bitiren bendim' dedi. 'Ama Armand'da neyi seçtiğini gerçekten anlıyor musun?'

"Başımı çevirdim. Armand'dan hoşlanmayışında, onu anlamayışında inatçı ve esrarengiz bir şey vardı. Armand'ın onun ölmesini istediğini söyleyecekti yine, buna da inanmıyordum. Benim anladığım şeyi Claudia anlamıyordu; onun ölmesini isteyemezdi Armand, çünkü ben istemiyordum. Ama kibirli ve körü körüne âşık görünmeden bun u Claudia'ya nasıl açıklayabilirdim? 'Öyle olması gerekiyor. Bir zorunluluk gibi yani' dedim, sanki Claudia'nın şüphelerinin baskısıyla yeni kavırıyordum bunu. 'Kendim olma gücünü ancak o verebilir bana. Izdırapla paramparça olarak, tükenerek yaşamaya devam edemem. Ya onunla giderim, ya da ölürüm' dedim. 'Bir şey daha var, mantıksız, açıklanmaz, sadece beni tatmin eden bir şey...'

" '...Nedir?' diye sordu.

" 'Onu seviyorum' dedim.

" 'Kuşkusuz seviyorsundur ' dedi dalgın bir tavırla.

'Ama sen, beni bile sevebildin.'

" 'Claudia, Claudia.' Onu kendime çekip dizime oturttum. Göğsüme sokuldu.

" 'Tek umudum, bana ihtiyacın olunca beni bulman...' diye fısıldadı. 'Benim sana dönebilmem... Seni ne kadar sık incittim, ne kadar çok acı verdim.' Sözleri havada asılı kaldı. Bana yaslanmış, kıpırtısız duruyordu. Ağırlığını üstümde hissederek, çok yakında artık Claudia'm olmayacak, diye düşündüm. Şimdi sadece ona sarılmak istiyorum. Bu basit şey her zaman ne kadar zevk vermişti bana. Üzerimde ağırlığı, enseme asılmış eli.

"Bir yerlerde bir lamba söner gibi oldu. Sanki serin, nemli havadan o miktarda ışık birden, sessizce çıkarıldı. Rüyanın eşiğinde oturuyordum. Ölümlü olsaydım, orada uyumak mutlu ederdi beni. Ve o gevşek, rahat durumda garip biçimde, bir ölümlü alışkanlığıyla güneşin daha sonra beni uyandıracağı duygusuna kapıldım, uyanacak ve güneş ışığında eğretilerin, yağmur damlacıklarında güneş ışığının o parlak, bildik görüntüsüyle karşılaşacaktım. Bu duyguya teslim oldum. Gözlerimi yarı yarıya kapadım.

"Sonra sık sık hatırlamaya çalıştım o anları. Biz öyle dinlenirken o süitte beni rahatsız etmeye başlayan, rahatsız etmiş olması gereken şeyin ne olduğunu çıkarmaya çalıştım tekrar tekrar. Tetikte olmadığım için, olması gereken değişikliklere nasıl duyarsız kaldığımı. Çok daha sonra, her yanımda çürümüş, soyulmuş ve asla tahmin edemeyeceğim kadar gücenmiş olarak, o anları bir bir eledim, saatin şöminenin üzerinde neredeyse fark edilmeden fıkırdadığı, gökyüzünün giderek solduğu o uykulu, sessiz erken saatleri; tek hatırlayabildiğim o süreyi çaresizce uzatmaya, sabitleştirmeye çalıştığım, saati durdurmak için elimi uzattığım halde tek hatırlayabildiğim, ışığın yumuşak değişimleriydi.

"Tetikte olsam böyle bir şeyi kesinlikle es geçmezdim. Daha büyük dertlere aldanıp dikkat etmedim. Sönen bir lamba, kendi sıcak balmumu gölünün titreşimiyle sönen bir mum. Gözlerim yarı kapalı vaziyette, yakında karanlıkta kalacağımızı, karanlığa gömüleceğimizi hissettim.

"Sonra gözlerimi açtım, aklımda lambalar, mumlar yoktu. Ve çok geçti. Dimdik ayakta duruşumu hatırlıyorum, Claudia'nın elinin kolumda kayışını, siyahlar giyinmiş bir erkekler ve kadınlar kalabalığının odalarda hareket edişini, giysileri bütün yaldızlı kenarlardan, cilalı yüzeylerden ışığı toplar, bütün ışıkları emer gibi. Onların karşısından bağırarak Madeleine'e seslendim, sıçrayarak uyandığını gördüm, dehşet içindeki acemi çaylak, kanepenin koluna asıldı, sonra ona uzandıklarında diz üstü yere çöktü. Santiago ve Celeste bize doğru geliyorlardı, arkalarında Estelle ve isimlerini bilmediğim başkaları, aynaları dolduruyor, bir araya toplanıp oynayan, tehditkâr gölge duvarları oluşturuyorlardı. Kapıyı açmış, Claudia'ya koş diye bağıırıyordum. Claudia'yı kapıdan itip sonra kapının önünü kestim gerilerek, yaklaşan Santiago'yu tekmelemeye başladım.

"Quartier Latin'de Santiago'ya karşı aldığım zayıf savunma pozisyonu şimdiki gücümle karşılaştırıldığında solda sıfırdı. Belki kendimi korumak için inançla savaşamayacak kadar kusurluydum. Ama Madeleine ve Claudia'yı koruma içgüdüğü olağanüstü kuvvetliydi. Santiago'yu geriye doğru tekmeleyip gizlice bana yaklaşan güçlü, güzel Celeste'e vurduğumu hatırlıyorum. Uzaktaki mermer merdivenden Claudia'nın ayak seslerini duydum. Celeste dönüyor, elleri pençe gibi saldırıp beni yakalıyor ve yüzümü tırmalıyordu, kan yüzümden aşağı, yakama akıyordu. Göz ucuyla, kıpkırmızı olan yakamı görüyordum. Sonra Santiago'yu ele geçirip onunla birlikte dönmeye başladım, beni tutan kolların, boğazıma sarılmaya çalışan ellerin korkunç gücünün farkındaydım. 'Dövüş onlarla Madeleine' diye bağıırıyordum. Ama Madeleine'in hıçkırıklarından başka şey duymuyordum. Sonra

bir girdap içinde gördüm onu; kaskatıydı, korkmuştu, diğer vampirlerle çevrelenmişti. Gümüş; çanları, gelin tellerini hatırlatan boş vampir kahkahalarıyla gülüyorlardı. Santiago'nun eli yüzündeydi. Dişlerimle kanatmışım yüzünü. Göğsüne, kafasına vurdum, kolum ağrıdan hissizleşti, bir şey göğsümü iki kol gibi sıktı, silkinip kurtuldum, arkamdan kırılan cam şangırtısı geldi. Ama başka bir şey, başka biri kolumu iki koluyla tutmuş, inatçı bir güçle çekiyordu.

"Zayıf düştüğümü hatırlamıyorum. Herhangi birinin gücünün benimkini aştığı bir dönüm noktası hatırlamıyorum. Sadece karşımdakilerin sayısının arttığını hatırlıyorum. Sadece sayı ve dayanıklılık yüzünden umutsuzca durduruldum, çevrelendim ve süitten zorla dışarı çıkarıldım. Vampirler tarafından sıkıştırılarak holde sürüklendim; sonra merdivenden aşağı yuvarlanmaya başladım, otelin dar arka kapılarının önünde bir an serbest kaldım, sonra hemen çevrelenip sımsıkı tutuldum tekrar. Celeste'in yüzünü çok yakınımda görüyordum, becerebilsem, dişlerimle yaralardım onu. Epeyce kan kaybediyordum, bileklerimden birine öyle sıkı yapışmışlardı ki, o elim tamamen hissizleşmişti. Madeleine yanı başımda hâlâ hıçkırarak ağlıyordu. Hepimizi bir arabaya tıktılar. Tekrar tekrar vurdukları halde bayılmıyordum. Bayılmamak için inatla direndiğimi, kafamın arkasına vurulan darbeleri, arabanın zemininde yatarken kafamın arkasındaki kanın ıslaklığını ve kanın boynumdan aşağı süzüldüğünü hatırlıyorum. Tek düşündüğüm şey, arabanın hareketini hissedebildiğimdi; yaşıyorum; kendimdeyim, diye düşünüyordum.

"Bizi zorla Théâtre de s Vampires'e sürükledikleri anda, Armand'a seslenmeye başladım haykırarak.

"Bıraktılar beni, mahzenin basamaklarında sendeledim, önümde, arkamda, güruh halindeki vampirler tehditkâr elleriyle itiyorlardı. Bir an Celeste'i yakaladım, bir çığlık attı, birisi arkamdan vurdu.

"Sonra Lestat'i gördüm herhangi bir darbeden daha ağır bir darbeydi bu. Balo salonunun ortasında dimdik ayakta duruyordu Lestat, ela gözleri keskin ve haşindi, ağzı kurnaz bir gülüşle yayılmıştı. Her zamanki gibi kusursuzca giyinmişti, dökümlü siyah pelerini ve biçimli ketenleri içinde her zamanki gibi muhteşemdi. Ama beyaz teninin her santimetresi yaralarla kaplıydı hâlâ. Gergin, yakışıklı yüzünü çarpıtıyordu yaralar; ince sert çizgiler dudaklarının üstündeki narin deriyi, gözkapaklarını, düzgün alnını kesiyordu. Gözleri, gözleri ise gurur dolu gibi görünen sessiz bir öfkeyle yanıyordu; 'Ne olduğumu gör ' dercesine, korkunç, amansız bir gurur.

" 'Bu mu?' dedi Santiago, beni öne iterek.

"Ama Lestat sertçe ona dönüp, sert, alçak bir sesle, 'Claudia'yı, çocuğu istediğimi söylemiştim!' dedi. 'O yapmıştı!' Bu feveranıyla birlikte başı istemeyerek hareket etti, eli sanki bir koltuğun koluna tutunmak ister gibi öne uzandı, sonra kapandı, Lestat doğruldu, bana baktı.

" 'Lestat' diye söze başladım, ne kadar umutsuzca bir şeyden medet umduğumu fark ederek. 'Yaşıyorsun! Canlısın! Bize nasıl davrandığımı anlat onlara...'

" 'Hayır' diye sertçe başını salladı. 'Bana geri dön Louis' dedi.

"Bir an kulaklarıma inanamadım. Dudaklarımdan fesat bir kahkaha fırladığı anda bile içimde daha mantıklı, daha çaresiz bir ses, ikna etmeye çalış onu, diyordu. 'Delirmişsin sen!'

" 'Sana hayatını bağışlayacağım!' dedi. Sözlerinin gerginliğiyle gözkapakları titriyor, göğsü kabarıyor, eli tekrar uzanıp bir şey yapmaktan âciz, karanlıkta kapanıyordu.

'Söz verdin bana' dedi Santiago'ya, 'New Orleans'a götürecektim onu.' Sonra, etrafımızı çevreleyen vampirlere tek tek baktı, nefesi giderek sıklaştı ve birden patladı: 'Claudia nerede? O yaptı diyorum

size!!

" 'Yavaş yavaş' dedi Santiago. Lestat'e uzanınca Lestat geri çekildi ve neredeyse dengesini kaybetti. Aradığı koltuk kolunu bulmuştu, sıkıca tutundu, gözleri kapalı, kendini toparlamaya çalıştı.

" 'Ama o da yardım etti...' dedi Santiago, Lestat'e yaklaşarak. Lestat başını kaldırıp baktı.

" 'Hayır' dedi. 'Louis, bana geri dinmelisin. Sana söylemem gereken bir şey var... bataklıkta o geceyle ilgili.' Ama sonra durup tekrar etrafına bakındı, kafeslenmiş, yaralanmış, çaresiz gibiydi.

" 'Beni dinle Lestat' dedim. 'Claudia'yı bırak, Claudia'yı serbest bırak... o zaman... dönerim sana.' Sözlerim boş ve madeni geliyordu kulağa. Ona doğru bir adım atmaya, gözlerimi sert, okunmaz kılmaya; kendi gücümü onun gözlerinden çıkan iki ışık huzmesi olarak hissetmeye çalıştım. Lestat bana bakıyor, inceliyor, bütün bu süre boyunca kendi zayıflığıyla mücadele ediyordu. Celeste'in eli bileğimdeydi. 'Anlat onlara' diye devam ettim, 'bize nasıl davrandığını anlat, yasaları bilmediğimizi, Claudia'nın başka vampirlerden haberi olmadığını söyle dedim. Bu mekanik sesler ağzımdan çıkarken sürekli olarak şunu düşünüyordum: Armand bu gece dönmeli, Armand geri dönmeli. O durdurur bunu, devam etmesine izin vermez.

"O sırada yerde sürüklenen bir şeyin sesi duyuldu. Madeleine'in bitkin ağlayışını duyuyordum. Döndüm, bir sandalyede oturduğunu gördüm, gözlerimin üzerinde olduğunu fark edince dehşeti artar gibi oldu. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama engellediler. 'Lestat' dedim. 'Benden ne istiyorsun? Ne istersen vereceğim..'

"Sonra sesi çıkaran şeyi gördüm. Lestat de görmüştü. Odanın içine sürüklenen şey, iri, demir kilitli bir tabuttu. Derhal anladım. 'Armand nerede?' dedim umutsuzca.

" 'Claudia yaptı bunları bana Louis. O yaptı. Sen yapmadın! Ölmesi şart!' dedi Lestat. Sesi incelmış, çatlamıştı, konuşmak onun için özel bir çaba haline gelmişti. 'Kaldırın şu nesneyi buradan, benimle birlikte dönecek o' dedi öfkeyle Santiago'ya. Santiago sadece güldü, Celeste de güldü, gülme herkese bulaşmıştı sanki.

" 'Söz verdiniz bana' dedi Lestat onlara.

" 'Ben sana hiçbir söz vermedim' dedi Santiago.

" 'Seni aptal yerine koydular' dedim alayla Lestat'e, tabut açılırken. 'Aptal yerine koydular! Armand'ı bulmalısın, burada lider Armand' diye patladım. Ama anlamazmış gibi görünüyordu.

"Sonra olanlar çaresiz, bulanık ve sefildi; onları tekmeleyişim, kollarımı kurtarmaya çalışmam, Armand'ın buna bir son vereceğini, Claudia'yı incitmeye cüret edemeyeceklerini haykırışım. Buna rağmen zorla tabuta soktular beni, çılgınca çabalarım onlara karşı hiç işe yaramadı, sadece kafamdan Madeleine'in ağlamalarını, korkunç keskin çığlıklarını ve her an Claudia'nın çığlıklarının da her an bunlara eklenebileceği korkusunu atmamı sağladı. Hatırlıyorum, üzerime kapanmakta olan ağır kapağı bir an havada tutabildim, sonra zorla üzerime kapattılar, kilitler takıldı, madeni gıcırtilar ve anahtar sesleri duydum. Çok uzun zaman öncesinden sözler geldi hatırıma; uçümüzün kavga ettiği o uzak, dertsiz diyarda tiz sesli, gülümseyen bir Lestat: 'Açlıktan ölen bir çocuk korkunç bir manzaradır... açlıktan ölen bir vampir daha da beterdir. Çığlıkları Paris'ten duyulur. Islak, titreyen vücudum havasız tabutun içinde gevşedi, Armand izin vermez buna diye düşündüm; bizi koyabilecekleri, yeterince emniyetli bir yerleri yok.

"Tabut havalandı, çizme gıcırtiları duydum, iki yana sallandım; kollarımla tabutun iki yanından destek alarak gözlerimi belki bir an kapadım, güvensizdim. Kenarlara tutunmaya, yüzümle kapak arasındaki ince hava tabakasını hissetmemeye zorladım kendimi; merdivene vardıklarında tabutun

sallanıp eğildiğini hissettim. Madeleine'in çılgınlıklarını anlamaya çalıştım boş yere, galiba Claudia'ya bağıyor, sanki o bizlere yardımcı olabilirmiş gibi ona sesleniyordu. Armand'a seslen; bu gece eve gelmek zorunda, diye düşündüm umutsuzca. Haykırmamı engelleyen tek şey, kendi çılgılığımın benimle birlikte kapalı kalmasının, kulaklarımı patlatırcasına yankılanarak haykırışımın benimle birlikte kilidi kalmasının korkunç utancını düşünmemdi.

"Ama daha o sözler kafamda şekillenirken bir şey daha düşündüm: Ya gelmezse Armand? Ya o konakta gizli bir tabutu varsa, oraya dönüyorsa?.. Sonra sanki vücudum birdenbire, hiç habersiz aklımın denetiminden çıkıverdi; çırpınarak etrafımdaki tahtalara vuruyor, dönüp sırtımın bütün gücüyle tabutun kapağına abanmaya çalışıyordum. Ama beceremiyordum; çok sıkıştı içerisi, başım tahtaya devrildi; sırtımdan aşağı terler boşanıyordu.

"Madeleine'in çılgınlıkları kesilmişti. Tek işittiğim, çizme sesleriyle kendi nefesimdi. Öyleyse yarın akşam gelir evet, yarın akşam söyleyeceklerdir ona, gelip bizi bulur, kurtarır. Tabut iyice eğildi. Burnuma su kokusu doldu, suyun serinliği tabutun havasız sıcaklığında elle tutulur gibi açıkça hissediliyordu; sonra su kokusuna derin toprak kokusu karıştı. Tabut sertçe yere bırakıldı, kollarım, bacaklarım ağrıyordu, kollarımın dış kısmını ovaladım, tabutun kapağına değmemeye çalışıyordum, ne kadar dar olduğunu hissetmemek için; korkunun artarak paniğe, dehşete dönüşmesinden endişeleniyordum.

"Artık beni bırakacaklarını düşünüyordum, ama bırakmadılar. Yakınımdaydılar, bir işle meşguldüler, burnuma çiğ, tanımadığım bir başka koku geldi. Sonra, tamamen kıpırtısız yattığım yerde, tuğla ördüklerini anladım, koku harçtan geliyordu. Yavaşça, dikkatle elimi kaldırıp yüzümü sildim. Tamam, demek ki yarın gece, diye kendimi yatıştırmaya çalıştım, bir yandan da sanki omuzlarım genişliyor, tabutun kenarlarına dayanıyordu. Peki, demek ki yarın gece gelecek; o zaman kadar da bu sadece kendi tabutumun sınırları, bütün bunlar için ödediğim bedel, geceler boyunca.

"Ama gözlerim yaşlarla dolmaktaydı, tekrar tahtalara vururken görüyordum kendimi; kafam bir yandan ötekine dönüyor, aklım yarına, bir sonraki geceye, ondan sonraki geceye gidiyordu. Sonra, aklımı bu çılgınlıktan başka yöne çekmek ister gibi Claudia'yı düşündüm Hôtel Saint-Gabriel'deki süitin solgun ışığında kollarının bana dolanışını hissettim, yanağının ışıktaki çizdiği kavisini, kirpiklerinin yumuşak, gevşek kırpılışını, dudaklarının ipeksi dokunuşunu gördüm. Vücudum kasıldı, ayaklarım tahtaları tekmelemeye başladı. Tuğla sesleri, boğuk ayak sesleri kaybolmuştu.

'Claudia' diye haykırmaya başladım, sonunda dönmekten, boynum acıyla kasıldı, tırnaklarım avucuma geçmişti; yavaş yavaş, uykunun felci çöktü üzerime buzdan bir ırmak gibi. Armand'a seslenmeye çalıştım sersemce, umutsuzca, gözkapaklarım ağırlaşır ellerim gevşedikçe, uykunun bir yerlerde onun da üzerine bastırıldığını, kendi yerinde kıpırtısız yattığını belli belirsiz düşünebiliyordum. Son bir kez debelendim. Gözlerim karanlığı gördü, ellerim tahtaya dokundu. Ama bitkindim. Sonra hiçbir şey kalmadı."

"Bir sesle uyandım. Uzaktan geliyordu ama açıkça duyuluyordu. İki kere adımı tekrarladı. Bir an nerede olduğumu bilemedim. Rüya görüyordum, tamamen yok olma tehdidiyle yüklü, ama ne olduğuna dair en ufak bir ipucu bile bulunmayan umutsuz bir şey ve bırakmaya istekli, hevesli olduğum korkunç bir şey. Sonra gözlerimi açtım, tabutun tepesine dokundum. Nerede olduğumu anladığım anda, şükürler olsun ki, bana seslenenin Armand olduğunu da anladım. Cevap verdim, ama sesim de benimle birlikte hapisti, kulaklarım patlayacak sandım. Bir an dehşet içinde, beni arıyor, bense burada olduğumu haber veremiyorum, diye düşündüm. Ama sonra benimle konuştuğunu duydum, korkmamamı söylüyordu. Sonra bir gürültü oldu. Bir daha tekrarlandı, sonra bir çatlama

sesi, ardından da gök gürültüsünü andıran, yuvarlanan tuğlaların sesi. Galiba birkaç tanesi tabuta çarptı. Sonra tuğlaların tek tek kaldırıldığını duydum. Armand kilideri çivileriyle birlikte söküyor muş gibi bir ses geliyordu.

"Tabutun tepesinin sert tahtası gıcırdadı. Bir ışık noktası parladı gözlerimin önünde. Derin bir nefes aldım, yüzümden ter fişkırdığını hissettim. Kapak gıcırdayarak açıldı, bir an körleştim; sonra doğrulup oturdum, parmaklarımın arasından parlak bir lamba ışığı gördüm.

" 'Çabuk' dedi Armand. 'Ses çıkarma.'

" 'Peki nereye gidiyoruz?' diye sordum. Armand'ın yıkarak açtığı kapıdan ileri uzanan kaba tuğladan bir dehliz gördüm. Dehliz boyunca, bu kapı gibi mühürlenmiş kapılar vardı. O tuğlaların ardında tabutlar, aklıktan ölüp çürüyen vampirler canlandı gözümde derhal. Ama Armand beni çekip ayağa kaldırıyor, ses çıkarmamamı söylüyordu yine; dehlizde sürünerek ilerliyorduk. Ahşap bir kapının önünde durduk, sonra lambayı söndürdü. Bir an ortalık kapkara oldu, sonra kapının altındaki ışık çizgisi seçildi. Kapıyı öyle yavaş açtık ki menteşelerden en ufak bir ses çıkmadı. Kendi nefes alışımı işitiyordum, tutmaya çalıştım. Armand'ın hücreesine giden alt dehlize giriyorduk. Hızla onu izlerken, korkunç bir gerçeği kavradım. Beni kurtarıyordu, ama bir tek beni kurtarıyordu. Onu durdurmak için elimi uzattımsa da çekti beni ardından. Ancak Théâtre de s Vampires'in yan tarafındaki ara sokakta durdurabildim onu. O zaman bile, her an devam etmek üzereydi. Daha ben konuşmaya başlamadan başını iki yana salladı.

" 'Claudia'yı kurtaramam!' dedi.

" 'Onsuz çekip gidebileceğimi düşünmüyorsun herhalde! İçeride kapalı!' Dehşete düşmüştüm. 'Armand, kurtarmalısın onu! Kurtarmak zorundasın!'

" 'Niye böyle söylüyorsun?' dedi. 'Böyle bir gücüm yok, anlaşıyor. Ayaklanırlar bana karşı. Ayaklanmamaları için bir sebep yok. Louis, dinle beni, kurtaramam onu. Sadece seni kaybetme tehlikesini göze almış olurum. Geri dönemezsin.'

"Bunun doğru olabileceğini kabul etmeye yanaşmıyordum. Armand'dan başka umudum yoktu. Ama dürüstçe şunu söyleyebilirim ki korkuyu aşmıştım. Ya Claudia'yı kurtarır ya da bu yolda ölürdüm, tek bildiğim buydu. Çok basitti aslında; cesaret meselesi değildi kesinlikle. Ayrıca şunu da biliyordum ki, dönersem Armand da peşimden gelecek, beni engellemeye çalışmayacaktı, pasifliğinden, konuşma biçiminden açıkça anlıyordum.

"Yanılmamıştım. Aceleyle dehlize döndüğümde hemen arkamdaydı, balo salonuna giden merdivene yöneldik. Öteki vampirlerin seslerini duyuyordum. Çok çeşitli sesler duyuyordum. Paris trafiği. Yukarıdaki tiyatronun kemerinden, toplantıya çok benzer sesler. Sonra, merdivenin başına geldiğimde, balo salonunun kapısında Celeste'i gördüm. Elinde sahnede kullandıkları maskelerden biri vardı. Dümdüz bakıyordu bana. Telaşa kapılmış gibi bir hali yoktu. Hatta tuhaf derecede kayıtsız görünüyordu.

"Üzerime atılsa, ortalığı velveleye verse, anlardım. Ama hiçbir şey yapmadı. Geriye doğru bir adım atıp bal o salonuna girdi; döndü, eteklerinin yumuşak hareketinden hoşlanmış gibiydi, sanki sırf eteklerini havalandırmanın zevki için dönüyordu, genişleyen bir daire çizerek salonun ortasına geldi. Maskeyi yüzüne götürüp boyalı kurukafanın ardından yumuşak bir sesle, 'Lestat... arkadaşın Louis ziyarete gelmiş. Dikkatli bak Lestat!' dedi. Maskeyi indirdi, bir yerden gülüşmeler geldi. Hepsinin salonda olduklarını gördüm, hepsi birer gölge, çeşitli yerlere oturmuşlar, kimi bir arada ayakta durmuş. Lestat ise bir koltukta, kamburu çıkmış, sırtı bana dönük oturmaktaydı. Elinde, göremediğim bir şeyle uğraşır gibiydi; yavaşça başını kaldırıp baktı, gür sarı saçları gözüne düştü. Gözlerinde

korku vardı. İnkâr edilemeyecek bir korku. Sonra Armand'a baktı. Armand ağır, emin adımlarla, sessizce ilerlemekteydi, bütün vampirler geri çekilip yol açıyor, onu seyrediyordu. Yanından geçerken Celeste eğilerek, '*Bonsoir, Monsieur*' dedi, maske elinde asa gibiydi. Armand özel olarak Celeste'e bakmadı. Başını Lestat'e doğru eğdi. 'Memnun musun?' diye sordu.

"Lestat'in ela gözleri Armand'a merakla bakıyor gibiydi, dudakları bir kelimeyi şekillendirmeye çabalıyordu. Gözlerine yaşlar dolduğunu görebiliyordum. 'Evet...' diye fısıldadı, eli siyah pelerininin altına gizlediği şeyle meşguldü. Sonra bana baktı ve gözyaşları yüzünden aşağı boşaldı. 'Louis' dedi, sesi dayanılmaz bir çabayla kalınlaşmış, boğuklaşmış gibiydi. 'Lütfen beni dinle. Geri dönmen lazım...' Sonra başını öne eğerek utançla yüzünü ekşitti.

"Santiago bir yerlerde gülüyordu. Armand yumuşak bir sesle Lestat'e gitmesi, Paris'ten ayrılması gerektiğini söylüyordu; toplumdışıydı artık.

"Lestat gözleri kapalı, yüzü ızdırapla çarpılmış, oturuyordu. Sanki Lestat'in ikiziydi: Hiç tanımadığım, yaralı, duygulu bir yaratık. Bana, 'Lütfen' diye yalvaran sesi dokunaklı ve yumuşaktı.

" 'Seninle burada konuşamam! Burada anlatamam. Benimle gelir misin... kısa bir süre... kendimi toparlayıncaya kadar?'

" 'Çılgınlık bu!...' dedim, ellerim aniden şakaklarıma gitti. 'Nerede o?! Claudia nerede?' Etrafımdaki durgun, ifadesiz yüzlere, esrarlı gülümsemelere baktım. 'Lestat.' Onu kendime doğru çevirip siyah yünlü ceketinin yakasına yapıştım.

"Sonra elindeki şeyi gördüm. Ne olduğunu biliyordum. Bir anda elinden kaptım, gözlerimi diktim o narin ipekli nesneye Claudia'nın sarı elbisesi. Lestat'in eli dudaklarına gitti, yüzünü çevirdi. Ben ona, elbiseye bakarken o arkasına yaslandı, alçak, bastırılmış hıçkırıklar koptu vücudundan. Parmaklarım yavaşça elbisenin üstündeki yırtıklarda, kan lekelerinde gezindi, elbiseyi göğsüme bastıran elim titriyordu, yumruğumu sıktım.

"Uzun bir süre galiba öylece oturdum; zamanın benimle, hafif, havai kahkahaları kulaklarıma dolan o kıpır kıpır vampirlerle hiç ilgisi yoktu. Kulaklarımı ellerimle kapatmak istediğimi hatırlıyorum, ama elbiseyi de bırakmak istemiyordum, avucumun içinde kaybolacak kadar katlayıp ufaltmaya çalışmaktan kendimi alamıyordum. Bir sıra mum yandığını hatırlıyorum, boyalı duvarların dibinde tek yanan, düzensiz bir sıra mum. Kapılardan biri açıldı, yağmura karşı; bütün mumlar cızırdıyor, rüzgâr alevleri üfleyip fitillerden ayırıyor, uçuruyordu sanki. Ama alevler tutunuyordu fitillere, yanmaya devam ediyorlardı. Claudia'nın kapıdan geçtiğini biliyordum. Mumlar hareket etti. Vampirlerin ellerindeydiler. Santiago, elinde bir mumla önümde eğiliyor, kapıdan geçmem için işaret ediyordu. Onun pek farkında değildim. Ona da, ötekilere de hiç aldırmıyordum. İçimde bir ses, onlara aldırırsan delirirsin, diyordu. Aslında bir önemleri de yok. Önemli olan Claudia. Nerede Claudia? Bul onu. Kahkahaları uzaktı, renkleri ve biçimleri vardı da hiçbir şeyin parçası değildiler sanki.

"Sonra açık kapıdan, daha önce, çok uzun zaman önce gördüğüm bir şeyi gördüm. Yıllar önce gördüğüm şeyi benden başka kimse bilmiyordu. Yok. Lestat biliyordu. Ama önemli değildi. Şimdi bilemez, anlayamazdı. İkimizin bu şeyi Rue Royale'deki tuğla mutfakın kapısında durduğumuzda gördüğünü anlayamazdı, eskiden canlı olan iki ıslak, büzüşmüş nesne, birbirlerine sarılmış bir anneyle kızı, mutfakta, yerde yatan iki ölü. Ama şimdi sakın yağmurun altında yatanlar Madeleine'le Claudia'ydı, Madeleine'in güzel kızıl saçları, Claudia'nın, açık kapının emdiği rüzgârla kıpırdanıp parlayan altın sarısı saçlarına karışmıştı. Sadece canlı olan şeyler yanmıştı saçlar, uzun boş kadife elbise, beyaz dantel halkalarla süslü küçük, kan lekeli iç gömleği yanmamıştı. Madeleine'in dönüştüğü kararmış, yanık, büzüşmüş nesne, hâlâ Madeleine'in hayattaki yüzünün damgasını

taşıyordu, çocuğu kavrayan eli de mumya eli gibi, parçalanmamıştı. Ama çocuk, daha eski olanı, Claudia'm, külden ibaretti.

"İçimden bir ıglık yükseldi, varlığımın derinliklerinden gelen, o dar yerde rüzgâr misali yükselen vahşi, yakıcı bir ıglık; o küllerin üzerine patır patır yağan, tuğlaların üzerinde minik bir el izini döven yağmuru girdap gibi döndüren rüzgâr misali, o altın saçları havalandıran, dağınık telleri uçuşturan rüzgâr misali. Tam ıglık attığım sırada biri bana vurdu; Santiago olduğunu sandığım şeyi yakaladım, vurmaya başladım, parçalıyordum, ellerimden kurtaramıyordu kendini, o beyaz sırtıkan suratını büküp duruyordum, ıglıklar atarak sövüp sayıyordu, ıglıkları ıglıklarına karışıyordu, çizmeleri küllere batıyordu, küllerin gerisine doğru fırlatıp attım onu, gözlerim yağmurdan, gözyaşlarımdan kör olmuştu, sırt üstü yattığı yerden elini uzatırken ona doğru uzandım ben de. Armand'dı dövüştüğüm. Armand, Armand minik mezarlıktan beni zorla çıkarıp bal o salonunun dönen renklerine, bağrıışlarına, birbirine karışan seslerine, o yakıcı, gümüş kahkahalara sokuyordu.

"Lestat, 'Louis' diye sesleniyordu, 'bekle beni; Louis, seninle konuşmam lazım!'

"Armand'ın parlak kahverengi gözleri gözlerime yakındı, üzerime bir halsizlik çöktü, Madeleine'le Claudia'nın öldüğünün belli belirsiz farkındaydım, Armand alçak sesle, belki sessizce, 'Önleyemedim, önleyemedim..' diyordu. Ölmüşlerdi, bu kadar basitti, ölmüşlerdi. Kendimden geçiyordum. Onların kıpırtısız yattıkları yere yakın bir yerlerde Santiago vardı, saçlar rüzgârla havalanıyor, çözölen bukleler tuğlaların üzerinden uçuşuyordu. Ama ben kendimden geçiyordum.

"Cesetlerini kucaklayıp götüremiyordum. Armand kolunu sırtıma dolamıştı, eliyle koltuk altımdan tutmuştu, neredeyse taşıyordu beni, boş, ahşap, yankılanan bir yerden geçiyorduk, sokak kokuları yükseliyordu, serin bir at ve deri kokusu, orada duran pırıl pırıl faytonlar vardı. Kendimi net olarak Boulevard des Capucines'den aşağı koşarken görüyordum, koltuğumun altında küçük bir tabutla; insanlar bana yol açıyor, açık havada, kafede sıkışık masalarda oturan onlarca kişi ayağa kalkıyor, bir adam kolunu havaya kaldırıyor. Galiba tökezledim o sırada, Armand'ın kollarında tuttuğu Louis tökezledi, tekrar bana bakan kahverengi gözlerini gördüm ve o gevşekliğı, kayışı hissettim. Ama yürüyor, hareket ediyor, kaldırım taşlarının üstünde kendi çizmelerimin parıltısını görüyordum. 'Delirmiş mi, niye öyle şeyler söylüyor bana?' diye soruyordum Lestat'le ilgili; sesim öfkeliydi, tizdi, bu ses bir teselli veriyordu bana. Gülüyordum, kahkahalarla gülüyordum. 'Benimle böyle konuştuğuna göre tamamen delirmiş olmalı! Duydun mu dediklerini?' diye sordum. Armand'ın gözleri, uyu, diyordu. Madeleine ve Claudia'yla ilgili bir şey söylemek istedim, onları orada bırakamayacağımı söylemek istedim; o ıglığın tekrar yükseldiğini hissettim içimde, o ıglık diğher her şeyi yolundan itiyordu, dişlerim ıglığı içeride tutmak için kenetlendi, çünkü o kadar yüksek ve keskindi ki, eğer çıkmasına izin verirsem parçalayacaktı beni.

"Sonra her şeyi fazlasıyla net olarak kavradım. Yürüyorduk, erkeklerin zil zurna sarhoş, başkalarına karşı nefretle dolu oldukları, aynı zamanda da kendilerini yenilmez hissettikleri zaman yürüdükleri gibi kavgacı, kör bir yürüyüşle. Lestat'le ilk karışlaştığım New Orleans sokaklarında öyle yürüyordum ben de; her şeye karşı yıkıcı olan, mucizevi biçimde yere sağlam basıp yolunu bulan bir sarhoş yürüyüşüyle. Sarhoş bir adamın, bir kibriti inanılmaz şekilde yakamayan ellerini gördüm. Alev pipoya değdi, duman çekildi. Bir kafe penceresinin önünde duruyordum. Adam piposunu çekiyordu. Sarhoş falan değildi. Armand yanımda durmuş bekliyordu, kalabalık Boulevard des Capucines'deydik. Yoksa Boulevard du Temple mıydı? Emin değildim. Cesetlerinin orada, o pis yerde kalması çok ağrıma gidiyordu. Eskiden benim çocuğum olan kararmış, yanık şey e Santiago'nun ayağının dokunduğunu gördüm! Kenetlenmiş dişlerimin arasından haykırıyordum, adam masasından kalkmıştı, yüzünün dibindeki cam buharlanıyordu.

'Git yanımdan' diyordum Armand'a. 'Cehennem ol, lanet olsun, yaklaşma bana. Uyarıyorum seni, yaklaşma.' Bulvardan yukarı doğru yürüyor, ondan uzaklaşıyordum, bir erkekle bir kadın yolumdan çekildiler, erkek kadını korumak üzere kolunu uzattı.

"Sonra koşmaya başladım. İnsanlar beni koşuyor görüyordu. Onlara nasıl göründüğümü merak ettim, takip edemeyecekleri kadar hızlı hareket eden ne gibi bir vahşi, beyaz şey görüyorlardı acaba? Hatırlıyorum, nihayet durduğumda halsizdim, midem bulanıyordu, damarlarım kurumuş gibi yanıyordu. Öldürmeyi düşündüm, bu düşünce içimi tiksintiyle doldurdu. Bir kilisenin yanındaki taş basamaklarda oturuyordum, taşa oyulmuş küçük yan kapılardan birinin önünde, kapı gece için sürgülenip kilitlenmişti. Yağmur dinmişti. Ya da öyle görünüyordu. Sokak kasvetli ve sessizdi; çok uzaktan parlak, siyah şemsiyeli bir adam geçtiği halde. Armand biraz uzakta, ağaçların altında duruyordu. Arkasında sanki geniş bir ağaçlık, ıslak çimenler vardı, toprak sıcakmış, yerden buhar yükseliyormuş gibi görünüyordu.

"Bir tek şeyi düşünerek, sadece midemdeki ve kafamdaki bulantıyla boğazımdaki daralmayı düşünerek sakinleşebildim ancak. Bunlar geçip tekrar normale döndüğümde bütün olanların, tiyatrodan ne kadar uzaklaştığımızın, Madeleine ve Claudia'nın artıklarının hâlâ orada olduğunun farkındaydım. Birbirlerine sarılmış, ateşte yakılmış iki kurban. Kararlı ve kendi mahvıma çok yakın hissediyordum kendimi.

" 'Önleyemedim' dedi Armand yavaşça. Başımı kaldırıp baktım, yüzünde tarifsiz bir hüznü vardı. Beni bu konuda ikna etmeye çalışmasının nafile olduğunu hissedermişçesine başını çevirdi öteye, müthiş kederini, neredeyse yenilmişliğini hissediyordum. Öyle bir duyguya kapıldım ki, bütün öfkemi ona boşaltsam karşı koymaya pek çalışmazdı. Ondaki soğukkanlılığı, pasifliği yaygın bir şey olarak hissediyordum, ısrarla yine tekrarladığı 'Önleyemedim'in kaynağında da o yatıyordu.

" 'Önleyebilirdin!' dedim yavaşça. 'Gayet iyi biliyorsun, önleyebilirdin. Lider sendin! Kendi gücünün sınırlarını tek bilen sendin. Onlar bilmiyordu. Anlamıyordu. Senin anlayışın onlarınkinden üstündü.'

"Başı hâlâ öte yana çevriliydi. Ama sözlerimin üzerindeki etkisini görebiliyordum. Yüzündeki yorgunluğu, gözlerindeki donuk hüznü görebiliyordum.

" 'Onların üzerinde hükmün vardı. Korkuyorlardı senden!' diye devam ettim sözlerime. Gücünü sırf kendi koyduğun sınırların ötesinde bile kullanmaya razı olsaydın, engelleyebilirdin onları. Senin dokunmak istemediğin şey, kendi benlik duygundu. O değerli gerçek kavramın! Seni tam olarak anlıyorum. Sende kendimin yansımasını görüyorum!"

"Gözleri yavaşça hareket edip benimkilerle karşılaştı.

Ama hiçbir şey söylemedi. Yüzündeki ızdırap feciydi. Yüzü acıyla yumuşamış, çaresizleşmişti; kontrol edemeyeceği korkunç, keskin bir duygunun eşiğindeydi. Korkuyordu o duygudan. Ben korkmuyordum. Benimkini aşan o muazzam, büyüleyici gücüyle benim acımı hissediyordu. Ben onun acısını hissetmiyordum. Benim için önemli değildi.

" 'Seni fazlasıyla anlıyorum..' dedim. 'Bendeki o pasiflik her şeyin özüydü, asıl kötülüktü. O zaaf, çatlamış ve aptalca bir ahlaktan fedakârlık etmeyi reddediş, o feci gurur! Onun uğruna, yanlış olduğunu bile bile bu halime gelmeme izin verdim. Onun uğruna, yanlış olduğunu bile bile Claudia'nın vampir olmasına izin verdim. Onun uğruna, yanlış olduğunu bile bile, kendi mahvına sebep olan şeyi yapmasına, Lestat'i öldürmesine göz yumdum. Önlemek için parmağımı bile kıpırdatmadım. Ve Madeleine, Madeleine'in bu hale gelmesine göz yumdum, onu bizim gibi bir yaratık yapmamalıydım daha baştan. Bunun yanlış olduğunu biliyordum! Ama şunu söyleyeyim ki, ben aptal kurbanı

durumundayken kocaman, kalın bir ağ oluşturunca kadar kötülük üstüne kötülük ören o pasif, zayıf yaratık değilim artık. Bitti artık! Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ve seni uyarıyorum, sen kurtarmasan içinde öleceğim o mezardan bu gece beni çıkarmakla gösterdiğin merhamet adına uyarıyorum: Théâtre des Vampires'deki hücrene gitme bir daha. Yakınına adım atma.' "

"Cevabını beklemedim. Belki cevap vermeye çalışmamıştır bile. Bilmiyorum. Dönüp arkama bakmadan ayrıldım ondan. Beni izlediyse de ben farkında değildim. Öğrenmeye çalışmadım. Umurumda değildi.

"Montmartre mezarlığına çekildim. Niye oraya gittiğimden emin değilim, yalnız Boulevard des Capucines'e uzak değildi, Montmartre da o sırada kırıktı ve Metropole kıyasla karanlık ve huzurluydu. Sebze bahçeli alçak evlerin arasında gezinip en ufak bir tatmin duymadan öldürdüm, sonra gündüz vakti mezarlıkta yatacak bir tabut aradım. Bulduğum tabutun içindeki kalıntıları çıplak ellerimle temizleyip bir pislik, rutubet ve ölüm kokusu yatağına gömüldüm. Bunun bana huzur verdiğini söyleyemeyeceğim. İstedğim şeyi verdi daha ziyade. O karanlığa kapanmış, toprağı koklayarak, bütün insanlardan ve canlı insan şekillerinden uzakta, duyularımı işgal eden ve bastıran her şeye bıraktım kendimi. Böylece kederime de bırakmış oldum.

"Ama kısa sürdü.

"Ertesi gece soğuk, gri kış güneşi battığında uyanıktım, kışın hep olduğu gibi karıncalanma ve hissizlik çabuk geçti, tabutun içinde yaşayan karanlık canlı yaratıkların etrafımda koştuğunu, dirilişimden kaçtığını hissediyordum. Soğuğun, kaydırıp açtığım mermer kapağın pürüzsüzlüğünün tadına vararak yavaşça solgun ayın altına çıktım. Sonra mezarların arasından geçip mezarlıktan çıkarak kafamda bir plan kurdum, bu plan uğruna hayatımla kumar oynamaya hazırdım, bu hayata gerçekten değer vermeyen, ölmek isteyecek kadar muazzam bir gücü olan bir varlığın müthiş özgürlüğüne sahiptim.

"Bir sebze bahçesinde bir şey gördüm, ellerimin arasına alıncaya kadar düşüncelerimde hep müphem olan bir şey. Küçük bir tırpandı, keskin, kavisli ağzına son ot biçminden kalma yeşil saplar yapışık duruyordu. Silip temizledim, parmağımı keskin ağzından gezdirdim, o zaman sanki planım netleşti, diğer işlerime bakabilirdim bir an önce: bir araba, bir de gündüz için talimatlarımı vereceğim parayla ve daha fazla para vaadiyle başı dönerek yerine getirecek arabacı bulunması; sandığımın Hôtel Saint Gabriel'den arabaya taşınması; ihtiyacım olan diğer her şeyin tedariki. Sonra uzun gece saatleri vardı, arabacımla birlikte içiyormuş gibi yapıp konuşur, şafakta Paris'ten Fontainebleau'ya beni götürmesi için pahalı yardımlarını elde edebilirdim. Arabanın içinde uyudum, hassas sağlık durumum hangi koşulda olursa olsun rahatsız edilmememi gerektiriyordu rahat bırakılmam o kadar önemliydi ki, sırf ben çıkıncaya kadar arabanın kapısına bile dokunmasın diye ödediğim paraya cömertçe bir ilavede bulunmaya seve seve razıyım.

"Adamla anlaştığımıza ve dizginleri tutmak dışında pek bir şeye aldırmayacak kadar sarhoş olduğuna iyice kanaat getirince Fontainebleau'ya doğru yola çıktık, ağır ağır, dikkatle gidere k Théâtre des Vampires'in sokağına vardık ve biraz uzakta durup gökyüzünün ışımasını beklemeye başladık.

"Tiyatro ertesi gün için kapatılıp kilitlenmişti. Havadan ve ışıktan, planımı uygulamak için en fazla on beş dakikam olduğunu anlayınca tiyatroya doğru süzıldüm. Tiyatronun vampirlerinin ta içerilerde, tabutlarında olduklarını biliyordum. Bir tanesi gecikmiş, henüz yatmamış olsa bile, bu ilk hazırlıkları duyamazdı. Hızla sürgülü kapılara tahta parçaları dayadım. Hızla çiviler çakıp kapıları dışarıdan kitlemiş oldum. Yoldan geçen biri ne yaptığımı gördü, ama yoluna devam etti, belki de tiyatro

sahibinin talimatıyla kurumu kapattığımı düşündü. Bilmiyordum. Ama şunu biliyordum ki, işimi tamamlamadan önce bilet satıcılarıyla, yer göstericilerle, gösteriden sonra tiyatroyu temizleyen, belki de vampirlerin gündüz uykularına bekçilik etmek üzere içeride kalan adamlara rastlayabilirdim.

"O adamları düşünerek arabayı Armand'ın ara sokağına götürüp bıraktım, yanıma iki küçük gaz varili alıp Armand'ın kapısına gittim.

"Anahtarla, umduğum gibi kolayca içeri girdim ve alt dehlize gelince hücresinin kapısını açtım. Armand içeride değildi. Tabutu da yoktu. Ölü oğlanın gömme yatağı ve diğer mobilyalar dışında her şey götürülmüştü. Aceleyle varillerden birini açtım, diğerini önümden merdivenlere doğru yuvarlayarak açtaki kirlere, diğer hücrelerin ahşap kapılarına gaz serpmeye başladım hızla. Gazın kokusu keskindi, birilerinin dikkatini çekmek üzere çıkarabileceğim herhangi bir sestten daha güçlüydü. Merdivenlerde variller ve tırpanla çıt çıkarmadan durup dinlediğim halde hiçbir ses duymadım; ne orada olduklarını varsaydığım bekçilerden, ne de vampirlerden. Tırpanı sıkıca kavrayarak yavaşça yukarı çıkıp bal o salonunun kapısında durdum. Gazı at kılından dokunmuş kumaşla kaplı koltuklara, perdelere döktüğümü, Madeleine'le Claudia'nın öldürüldükleri küçük avlunun kapısında kısa bir an tereddüt ettiğimi görecekti kimse yoktu. O kapıyı açmayı öyle istiyordum ki. Kapı öyle kışkırtıyordu ki beni bir an neredeyse planımı unuttum. Varilleri bırakıp tokmağı çevirmeme ramak kaldı. Ama kapının eski tahtalarının çatlaklarından ışık girdiğini görüyordum. Devam etmem gerektiğini biliyordum. Madeleine'le Claudia orada değillerdi. Ölmüşlerdi. Üstelik o kapıyı açsam, yine o kalıntılarla, birbirine dolaşmış, dağınık altın sarısı saçlarla karşılaşsam ne yapacaktım? Vakit yoktu, bir anlamı da yoktu. Daha önce keşfetmemiş olduğum karanlık koridorlarda koşuyor, eski ahşap kapıları gaza buluyordum, vampirlerin içeride kapalı yattıklarından emindim, kedi adımlarıyla asıl tiyatronun içine hızla girdim, sürgülü ana girişten sızan soğuk, gri bir ışık beni acele ettirdi, sahnenin koca kadife perdesine, yumuşak koltuklara, lobi kapılarındaki perdelere koyu lekeler saçtım.

"Sonunda boşalan varili atıp hazırladığım ilkel meşaleyi çıkardım, gaza bulanmış paçavralara bir kibrit tutup koltukları ateşe verdim; alevlere kalın ipekleri, minderleri yakarken sahneye doğru koşup koyu renk perdeyi alevledim, alevler soğuk, emici hava akımında hızla yükseldi.

"Birkaç saniye içinde tiyatronun alevleri gün ışığı gibi parlıyordu, bütün bina sanki gıcırdayıp inliyor, ateş duvarlarda kükrüyor, perde yerindeki ulu kemeri, üst locaların alçıdan süslü kıvrımlarını yalıyordu. Ama yangını takdir edecek, kokusunun, sesinin, yakında o korkunç ışık tarafından yutulacak olan köşelerin, çatlakların aydınlanmasının tadını çıkaracak vaktim yoktu. Tekrar alt kata indim, meşaleyi bal o salonunun at kılı kumaşla kaplı kanepesine, perdelere, yanabilecek her şeye tutum.

"Yukarıdaki döşemelerde hiç görmediğim odalarda biri tepiniyordu. Sonra bir kapının açıldığını duydum net olarak. Ama çok geç, diye düşünerek hem tırpanı hem de meşaleyi sıkıca kavradım. Bina alev alevdi. Mahvolacaklardı. Merdivenlere koşarken, alevlerin çatırtısını, kükreyişini bastıran bir çığlık yükseldi uzaktan, meşalem tepemdeki gaza bulanmış çatı kirişlerini sıyrıyor, alevler eski ahşabı sarıyor, nemli tavanda kıvrılıyordu. Santiago'nun çığlığıydı, emindim; sonra, alt kata geldiğimde tepede, arkamda gördüm onu, merdivenden iniyordu; duman merdiven boşluğunu doldurmuştu, Santiago'nun gözleri sulanıyor, boğazı boğulacak gibi tıkanıyordu, elini bana doğru uzatmış kekeliyordu: 'Sen ha... lanet olsun... sana!' Olduğum yerde donup kaldım, gözlerimi dumana karşı kıstım, sulanmaya, yanmaya başladıklarını hissediyordum, ama bir an olsun gözümü ondan ayırmadım; bütün vampir gücünü kullanarak öyle bir hızla uçuyordu ki bana doğru, neredeyse görünmezdi. Koyu renk giysileriyle bir karaltı halinde aşağı yuvarlandığında tırpanı salladım, boynuna isabet ettiğini gördüm, boynunun ağırlığını hissettim; Santiago yana devrildi, her iki elini o

korkunç yaraya götürdü. Her yerden çığlıklar, bağırtılar geliyordu, Santiago'nun tepesinde beyaz bir surat vardı, bir dehşet maskesi. Başka bir vampir önümdeki dehlizden ara sokağa açılan gizli kapıya doğru koştu. Ama ben pozisyonumu hiç bozmadan, gözlerim Santiago'ya dikili durdum, yaraya rağmen ayağa kalktığını gördüm. Tırpanı tekrar savurup kolayca isabet ettirdim. Yara yoktu artık. Sadece olmayan bir başa uzanan iki el vardı.

"Baş, kopmuş boynundan kanlar fışkırarak, gözleri alev alev kirişlerin altında vahşi bakışlarla açılarak, koyu ipeksi saçları karışmış, kana bulanmış halde ayaklarımın dibine düştü. Çizmeme sıkı bir tekme vurup dehlize fırlattım. Sonra peşinden koştum, meşaleyi ve tırpanı bir kenara atıp ara sokağa açılan merdiveni dolduran beyaz ışığın parıltısından kendimi korumak için kollarımı havaya kaldırdım.

"Yağmur titrek, ıslıl ıslıl iğneler halinde iniyor, arabanın koyu silüetini görebilmek için kısılan gözlerime doluyordu. Yığılıp kalmış olan arabacı boğuk emrimi duyunca doğrulup içgüdüyle kırbaça uzandı beceriksizce, ben kapıyı çekip açarken araba sallandı, atlar ileri doğru fırladı, sandığın kapağına yapıştım, vücudum sertçe yana savruldu, yanık ellerim soğuk, koruyucu ipeğe kaydı, kapak kapandı ve karanlığa gömüldüm.

"Yanan binanın köşesini döndükten sonra atlar hızlandı. Ama duman kokusunu hâlâ alıyordum; duman beni boğuyordu; gözlerimi, ciğerlerimi yakıyordu, ellerimle alnımın güneşin ilk ışınlarından yandığı gibi.

"Ama yolumuza devam ediyor, dumandan ve bağırışmalardan uzaklaşıyorduk. Paris'ten ayrılıyorduk. Başarmıştım. Théâtre des Vampires yanarak yerle bir olmaktaydı.

"Başım arkaya devrilirken, tekrar o kasvetli avluda Claudia'yla Madeleine'i gördüm, birbirlerine sarılmış halde; mum ışığında parıldayan yumuşak saçlarına doğru eğilerek yavaşça konuştum onlarla: 'Sizi yanıma alamadım. Götüremedim sizi. Ama hepsi etrafınızda mahvolmuş, ölü yatacaklar. Yangın bitirmezse işlerini güneş bitirecek. Yanmazlarsa da yangını söndürmeye gelen insanlar bulup günışığına çıkaracaklar onları. Ama size yemin ederim, hepsi ölecek sizin öldüğünüz gibi, bugün şafak vakti buraya kapanmış olan herkes ölecek. Uzun hayatım boyunca sebep olduğum ölümlerden hem zarif, hem de iyi olanlar bir tek bu ölümler.' "

"İki gece sonra geri döndüm. Son tuğlasına kadar kavrulmuş, çökmüş, tek tük kirişleri kazık gibi göğe uzanmış binayı, yağmur basmış mahzeni görmem şarttı. Bir zamanlar balo salonunu çevreleyen o korkunç duvar resimleri şimdi yıkıntıların arasında yanmış kırık parçalardı, bir boyalı yüz, bir melek kanadı parçası, geriye kalan tek tanınır şeylerdi.

"Akşam gazetelerini alıp sokağın karşı tarafındaki kalabalık, küçük tiyatro kafesine gittim, kalabalıkta kendime yol açarak dipteki köşeye oturdum; orada, solgun havagazı lambalarının ve koyu puro dumanının koruyucu perdesi altında yangın haberlerini okudum. Yanıp kül olan tiyatrodaki sadece birkaç ceset bulunmuştu, ama her tarafa giysi ve kostümler saçılmıştı, ünlü vampir maskeli oyuncular tiyatroyu yangından çok önce aceleyle terk etmişler gibiydi. Yani sadece daha yeni olan vampirlerin kemikleri kalmıştı; eskiler tamamen yok olmuştu. Görgü şahidi ya da kurtulan bir kurban yoktu. Nasıl olabilirdi ki?

"Yine de beni epeyce rahatsız eden bir şey vardı. Kaçmış olabilecek vampirlerden korkum yoktu. Kaçmışlarsa aramaya da niyetim yoktu. Ekibin çoğunluğunun öldüğünden emindim. Ama niye bekçilik eden insan yoktu? Santiago bekçilerden söz etmişti, emindim, gösteriden önce tiyatrodaki bulunan yer göstericilerle kapı görevlilerinin bekçilik ettiğini varsaymıştım. Hatta elimde tırpanımla onlarla karşılaşmaya hazırlamıştım kendimi. Ama yoklardı. Bir tuhaflık vardı. Bu tuhaflık yüzünden kafam

pek rahat değildi.

"Ama sonunda, gazeteleri bir kenara bırakıp olayları düşününce tuhaflığın önemi kalmadı. Önemli olan, hayatım boyunca olduğumdan çok daha yapayalnız olmamdı. Claudia'nın kesinlikle gitmiş olmasıydı. Yaşamak için ilk defa bu kadar az sebebim vardı, isteğim de.

"Buna rağmen üzüntüm beni bunaltmıyor, hatta yanıma uğramıyor, bekleyebileceğim gibi yıkılmış, umutsuz bir yaratığa dönüştürmüyordu. Belki de Claudia'nın yanık kalıntılarını gördüğümde yaşadığım işkenceye tahammül etmem mümkün değildi. Saatler geçiyor, kafedeki duman koyuluyor, lambayla aydınlatılmış küçük sahnenin soluk perdesi inip kalkıyor, sahnede sağlam yapılı kadınlar kalın, yumuşak sesleriyle çoğu kederli, müthiş hüznü şarkılar söylüyorlardı, ışık taklit mücevherlerinde parıldıyordu; acaba, diye düşünüyordum, bu yokluğu, bu zulmü hissetmek, haklı olarak hissedip yakınlığı, teselliye hak etmek nasıl bir şey olurdu? Kederimi hiçbir canlıya anlatamazdım. Kendi gözyaşlarını benim için anlamsızdı.

"Öyleyse nereye gidecektim, ölmeye değilse? Cevap tuhaf bir şekilde aklıma geldi. Kafeden çıkışım, harap olmuş tiyatronun etrafında bir tur atışım, sonunda geniş Avenu e Napoléon'a doğru yürüyüp caddeyi izleyerek Louvre Sarayı'na gidişim garipti. Orası sanki çağırıyordu beni, halbuki duvarlarından içeri hiç girmemiştim. Uzun cephesinin önünden binlerce kere geçmiş, bir günlüğüne bir ölümlü olarak yaşayıp o sayısız odalarda gezmeyi, o harikulade resimleri seyretmeyi istemiştim. Şimdi bunu yapmaya kararlıyım; sanat eserlerinde, cansız ama aynı zamanda müthiş bir şekilde hayatın özüne sahip olan bir şeye ölümü hiç dokundurmadan bir teselli bulacağıma dair belirsiz bir düşüncem vardı.

"Avenue Napoléon'da ilerlerken, Armand'ın ayak seslerini tanıdım arkamda. Sinyal veriyor, yakında olduğunu bildiriyordu. Ama ben sadece yavaşlayıp yanımda yürümesine izin verdim, uzun süre hiç konuşmadan yürüdük. Ona bakmaya cesaret edemiyordum. Bu süre boyunca hep onu düşünmüştüm tabii, insan olsaydık, Claudia benim sevgilim olsaydı, bu kadar keskin, şiddetli bir kederi paylaşma ihtiyacıyla nasıl çaresizce kendimi Armand'ın kollarına atabileceğimi düşünmüştüm. Duvar yıkılacakmış gibiydi ama yıkılmadı. Hissizleşmişim, hissizleşmiş birinin yürüyüşüyle yürüyordum.

" 'Ne yaptığımı biliyorsun' dedim sonunda. Caddeden sapmıştık, karşımda Kraliyet Müzesinin cephesinde iki uzun sıra halinde dizili sütunları görüyordum, 'ikazıma uyup tabutunu taşımışsın..'

" 'Evet' dedi. Sesinde ani, kesin bir teselli vardı. Beni yumuşattı. Ama ızdırıp yüzünden fazlasıyla uzak, fazlasıyla yorgundum.

" 'Yine de yanımdasın şu anda. Onların intikamını almaya mı niyetlisin?'

" 'Hayır' dedi.

" 'Onlar senin arkadaşındı, liderleriydin' dedim. 'Benim seni ikaz ettiğim gibi sen de onları ikaz etmedin mi, onların peşinde olduğumu söylemedin mi?'

. " 'Hayır' dedi.

" 'Ama benden nefret ediyor olmalısın. Kendi cinsine karşı bir kuralın, sadakatin vardır mutlaka.

" 'Hayır' dedi yavaşça.

"Cevabının açıklayamadığım, anlayamadığım halde ne kadar mantıklı olduğuna şaşıırıyordum.

"Kendi amansız düşüncelerimin uzak köşelerinden bir şey açığa çıktı bu arada. 'Bekçiler vardı; binanın içinde yatan yer göstericiler vardı. Girdiğimden neden orada değillerdi? Uyuyan vampirleri

korumak üzere niye yoklardı?'

" 'Çünkü onları ben çalıştırıyordum ve kovdum. Gönderdim onları' dedi Armand.

"Olduğum yerde kaldım. Onunla göz göze gelmemden hiç rahatsız değildi, gözlerine baktığım an, keşke dünya kül ve ölümden ibaret, boş, kapkara bir harabe olmasaydı, diye düşündüm. Keşke dünya taptaze ve güzel, ikimiz de canlı olsaydık, birbirimize verecek sevgimiz olsaydı, diye düşündüm. 'Ne yapmayı planladığımı bile bile mi yaptın bunu?'

" 'Evet' dedi.

" 'Ama sen onların lideriydin! Sana güveniyorlardı. Sana inanıyorlardı. Seninle yaşıyorlardı!' dedim. 'Seni anlamıyorum... niye?..'

" 'istediğin herhangi bir cevap düşün' dedi sakın ve duyarlı bir tonda; beni suçlayarak, aşağılayarak incitmek istemiyor, gerçekten söylediği şeyi düşünmemi istiyor gibiydi. 'Benim aklıma çok cevap geliyor. Sen hangisine ihtiyacın olduğunu düşün ve ona inan. Doğru olma ihtimali herhangi başka bir sebep kadardır. Yaptığının asıl sebebini söyleyeyim, ki bu da en az doğru olandır: Paris'ten ayrılıyordum. Tiyatro bana aitti. Ben de kovdum onları.'

" 'Ama bile bile...'

" 'Söyledim sana, asıl sebep bu, en az doğrusu da' dedi sabırla.

" 'Onların yok olmasına izin verdiğin kadar rahatlıkla beni de yok eder miydin?' diye sordum.

" 'Niye yok edeyim?' dedi. " 'Tanrım' diye fısıldadım.

" 'Çok değiştin' dedi. 'Ama bir bakıma da pek değişmedin.'

"Bir süre yürüdüm, sonra, Louvre'un girişine gelmeden durdum. Önce çok sayıdaki penceresi karanlıkmiş, ay ışığı ve ince ince yağın yağmur yüzünden gümüşü görünüyormuş gibi geldi bana. Ama sonra içeride hafif bir ışığın gezindiğini görür gibi oldum, bir bekçi hâzinelerin arasında dolaşmış gibi. Onu müthiş kışkandım. Düşüncelerimi inatla onda, o bekçide yoğunlaştırdım, bir vampirin ona nasıl ulaşabileceğini, öldürüp fenerini ve anahtarlarını alabileceğini hesapladım. Planım karmakarışıktı. Plan yapamıyordum. Hayatta tek bir sahici plan yapmıştım o da tamamlanmıştı.

"Sonunda teslim oldum. Tekrar Armand'a döndüm, bıraktım gözlerim gözlerine nüfuz etsin, bıraktım beni kurban edecekmiş gibi yaklaşsın, başımı eğdim ve kolunu sımsıkı omzumda hissettim. Birden, şiddetle Claudia'nın sözlerini hatırladım, neredeyse son söylediği sözlerdi kendisini bile sevebildiğime gör e Armand'ı sevebileceğimi bildiğini söylemişti bu sözler çok ince ve alaylı geldi bana, onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlam yüklüydüler.

" 'Evet' dedim yavaşça, 'kötülüğün en yüksek mertebesi de bu, seninle benim birbirimizi sevecek kadar ileri gidebilmemiz. Zaten başka kim bize bir damlacık sevgi, bir damlacık merhamet, şefkat gösterebilir? Birbirimizi tanıdığımız kadar iyi tanıyan kim, bizi yok etmekten başka bir şey yapabilir? Ama biz birbirimizi sevebiliyoruz.'

"Uzun süre bana baktı, yaklaştı, başı ağır ağır yana eğildi, dudakları konuşacakmış gibi aralıktı. Ama sonra sadece gülümsedi ve anlamadığını itiraf etmek ister gibi başını hafifçe salladı.

"Ama ben onu düşünmüyordum artık. Hiçbir şey düşünmüyormuşum gibi gelen o nadir anlardan birini yaşadım. Zihnim şekilsizdi. Yağmurun dinmiş olduğunu gördüm. Havanın açık ve soğuk olduğunu gördüm. Sokağın pırıl pırıl olduğunu da. Ve Louvre'a girmek istedim. Bunu Armand'a söylemek, şafağa kadar Louvre'un bana ait olması için gerekeni yapmama yardımcı olmasını rica etmek için kelimeler şekillendirdim.

"Çok basit buldu ricamı. Sadece, niye bu kadar beklediğime şaşırıldığını söyledi."

"Bundan çok kısa bir süre sonra Paris'ten ayrıldık. Akdeniz'e dönmek istediğimi söyledim Armand'a ama o kadar zamandır hayalini kurduğu m Yunanistan'a değil. Mısır'a gitmek istiyordum. Orada çölü, daha da önemlisi, piramitlerle kral mezarlarını görmek istiyordum. Mezarları bilginlerden daha iyi tanıyan mezar hırsızlarıyla ilişki kurmak, henüz açılmamış mezarlara inip gömüldükleri şekilleriyle kralları, beraberlerinde gömülü eşyaları, sanat eserlerini, duvarlarındaki resimleri görmek istiyordum. Armand seve seve kabul etti. Bir akşam erken saatte arabayla Paris'ten ayrıldık, en ufak bir merasim havası olmadan.

"Yalnız bir şey yaptım, söylemem gerekir. Hôtel SaintGabriel'deki süitime döndüm. Niyetim Claudia'yla Madeleine'e ait birtakım eşyaları alıp tabutlara koymak, Montmartre mezarlığında iki mezar hazırlatmaktı. Bunu yapmadım. O süitte uzun kalmadım, her şey düzenliydi, görevliler tarafından toplanmıştı, Madeleine'le nakış kasnağıyla iplik yumakları bir sehpanın üstünde duruyordu. Ona ve diğer her şeye baktım, yapacağım şey anlamsız geldi. Çıktım gittim.

"Ama orada bir şeyi anladım; daha doğrusu, daha önce farkında olduğum bir şey netleşti. O gece Louvre'a ruhumu yatıştırmaya, ızdırabı silip kendimi bile tamamen unutturacak yüce bir tat bulmaya gitmiştim. Umduğumu da bulmuştum. Otelin kapısının önünde, kaldırımda beni Armand'a götürecek olan faytonu beklerken orada yürüyen insanları iyi giyimli hanımlarla beylerin oluşturduğu huzursuz bulvar kalabalığını, gazete satıcılarını, bavul taşıyıcılarını, fayton sürücülerini hepsini değişik bir açıdan gördüm. Daha önce her tür sanat benim için insan kalbini daha iyi anlama umudu demekti. Artık insan kalbinin hiçbir anlamı kalmamıştı. Onu değersiz bulmuyordum. Sadece unutmuştum. Louvre'daki resimler benim gözümde onları yaratan ellerle yakından bağlantılı değildi. Taşlaşmış çocuklar gibi kopmuş ve ölüydüler. Claudia gibi, annesinden koparılmış, onlarca yıl boyunca inciler ve dövülmüş altınlar içinde muhafaza edilmiş. Madeleine'in taş bebekleri gibi. Ve tabii ki tıpkı Claudia, Madeleine ve benim gibi, hepsi küle dönüşebilirdi."

IV. BÖLÜM

"Hikâyenin sonu bu aslında."

"Tabii, daha sonra başımıza neler geldiğini merak ediyorsun, biliyorum. Armand ne oldu? Ben nereye gittim? Ne yaptım? Ama inan bana, hiçbir şey olmadı aslında. Kaçınılmaz olanın dışında bir şey olmadı. Sana anlattığım o son gece Louvre'da çıktığım yolculuk sadece isabetli bir kehanetti."

"Ondan sonra hiç değişmedim. Değişimin tek büyük kaynağı olan insanlıkta hiçbir şey aramadım. Dünyanın güzelliğine olan sevgimde ve ilgimde bile insanlığa geri verilebilecek bir şey öğrenmeye çalışmadım. Dünyanın güzelliğini vampir gibi içtim. Tatmin olmuştum. Tam doygunluğa ulaşmıştım. Ama ölüydüm. Değişmedim. Hikâye dediğim gibi Paris'te bitti."

"Uzun süre her şeyin bitmesinin nedeninin Claudia'nın ölümü olduğunu düşündüm. Madeleine'le Claudia'nın sağ salım Paris'ten ayrıldıklarını görmüş olsaydım Armand'la aramızdaki her şeyin farklı olacağını düşündüm. Yeniden sevebilir, yeniden arzulayabilir, doğadışı da olsa zengin ve çeşitli olabilecek, ölümlü hayata benzer bir hayat arayabilirdim. Ama artık bunun yanlış olduğunu biliyorum. Claudia ölmeseydi, onun ölmesin e izin verdiği için Armand'dan nefret etmeseydim de hiçbir şey değişmeyecek ti. Armand'ın kötülüğünü yavaş yavaş öğrenmek veya içine dalmak... aynı şeydi. Sonuç olarak hiçbir şey istemez oldum. Daha iyisine layık olmadığım için de, kibrit alevine yakalanmış örümcek gibi kapandım. Sürekli yanımda olan, tek arkadaşım olan Armand bile benden çok uzaktaydı, beni bütün canlılardan ayıran tülün, bir tür kefen olan tülün ardındaydı."

"Ama Armand'ın ne olduğunu merak etmekteisin, biliyorum. Gece de bitmek üzere. Sana şunu söylemek istiyorum, çünkü çok önemli. Hikâye onsuz eksik kalır."

"Paris'ten ayrıldıktan sonra dediğim gibi dünyayı dolaştık; önce Mısır, sonra Yunanistan, ardından İtalya, Küçük Asya yani ben nereye çekersem, sanat arayışım beni nereye çekerse. Bu yıllarda zaman anlamını kaybetti, genellikle çok uzun süreler boyunca çok basit şeylere veriyordum kendimi bir müzedeki resim, bir katedral penceresi, tek bir güzel heykel."

"Ama bütün bu yıllar boyunca belirsiz de olsa inatçı bir New Orleans'a dönme isteği vardı içimde. New Orleans'ı hiç unutmadım. Tropikal yerlerde, Louisiana'da yetişen çiçeklerin, ağaçların yetiştiği yerlerde olduğumuz zamanlar şiddetle New Orleans'ı düşünür; bitmeyen sanat arayışımın dışında herhangi bir şeye karşı duyabileceğim en ufak bir arzu kırıntısını bir tek evime dönmek için duyardım içimde. Armand da zaman zaman kendisini oraya götürmemi isterdi. Bense, bir centilmen olarak onu memnun etmek için pek bir şey yapmadığımı, çoğunlukla pek konuşmadan, onu aramadan uzun süreler geçirdiğimin farkında olduğum için bu ricasını yerine getirmek istiyordum. Sanki onun ricası, New Orleans'da acı çekebileceğim, eski mutsuzluğum ve özlemimin soluk bir gölgesini tekrar yaşayabileceğim yolundaki belirsiz korkuyu unutmama sebep olmuştu. Ama erteleyip duruyordum. Belki korkum sandığımdan daha güçlüydü. Amerika'ya geldik, uzun sür e New York'ta yaşadık. Ertelemeye devam ediyordum. Sonunda Armand başka bir şekilde beni zorladı. Paris'ten beri benden gizlediği bir şeyi söyledi."

"Lestat, Théâtre des Vampires'de ölmemişti. Ben onun öldüğünü sanıyordum, Armand'a vampirleri sorduğumda da hepsinin yok olduğunu söylemişti. Ama şimdi öyle olmadığını söylüyordu. Lestat benim Armand'dan kaçtığım gece tiyatrodan ayrılıp Montmartre mezarlığına gitmişti. Aynı ustanın

Lestat'le birlikte dönüştürdüğü iki vampir, Lestat'in New Orleans yolculuğunu ayarlamasına yardımcı olmuşlardı."

"Bunu duyduğumda içimi kaplayan hissi sana aktarmam mümkün değil. Tabii Armand sırf intikam almak adına uzun bir seyahatte, o sırada bana hem ızdırap, hem de keder verecek olan bir seyahate girişmemi önlemek için bu bilgiyi benden sakladığını söyledi. Ama aslında umurumda değildi. Tiyatroyu ateşe verdiğim gece Lestat yoktu hiç aklımda. Santiago, Celeste ve Claudia'yı öldüren diğer vampirler vardı. Lestat aslında kimseye söylemek istemediğim, Claudia'nın ölümüne rağmen unutmak istediğim duygular uyandırmıştı bende. Nefret yoktu bunların arasında."

"Ama Armand'dan bunu duyduğumda, beni koruyan tül ince ve saydammış gibi oldu, hâlâ duygu dünyasıyla benim aramda asılı olduğu halde tülün arkasından Lestat'i ve onunla tekrar karşılaşmak istediğimi görebildim. Bunun da dürtüsüyle New Orleans'a döndük."

"Bu yılın ilkbahar sonlarındaydı. Tren istasyonundan çıktığım anda, gerçekten de evime dönmüş olduğumu anladım. Sanki havanın bile kendine ait bir kokusu vardı, o sıcak, düz parke taşların üzerinde, o bildik meşe ağaçlarının altında, gecenin kesintisiz, yankılanan canlı seslerini dinleyerek yürürken olağanüstü bir rahatlık hissettim."

"New Orleans değişmişti tabii. Ama o değişikliklere ağlamak şöyle dursun, aynı kalan şeyler için müteşekkirdim. Kentin kuzeyindeki Garden District'te, yani benim zamanımda Faubourg St.-Marie adıyla bilinen semtte, o zamanlara ait heybetli eski konaklardan birini bulup sessiz tuğla sokağa uzaklığı sayesinde ay ışığında bahçesindeki manolya ağaçlarının altında yürüyerek eski günlerde yaşamış olduğum hoşluğu, huzuru yaşayabiliyordum; yalnız Vieu x Carré'nin karanlık, dar sokaklarında değil, Pointe du Lac arazisinde de. Hanımelleri, güller oradaydı, yıldızların altındaki Korent sütunları da; bahçe kapısının ötesinde hülyalı sokaklar, başka konaklar vardı.... bir zarafet kalesiydi."

"Rue Royale'de Armand'ı turistlerin yanından, antikacı dükkânlarının, şık restoranların bol ışıklı girişlerinin önünden geçirerek Lestat, Claudia ve benim oturduğumuz evi buldum hayretler içinde; cephesi yeni sıvalarla, içeride yapılmış olabilecek onarımlarla pek değişmemişti. İki balkon kapısı hâlâ aşağıdaki dükkânın üstündeki küçük balkonlara açılıyordu; elektrikli avizelerin yumuşak parıltısında, savaştan önceki günlerde tuhaf kaçmayacak şık bir duvar kâğıdı görölüyordu. Lestatın oradaki varlığını güçlü bir şekilde duyuyordum içimde, Claudia'nın varlığından ziyade Lestat'inkini; kesinlikle bu evin civarında olmadığı halde onu New Orleans'da bulacağımdan emindim."

"Bir şey daha hissettim; o zaman, Armand kendi yoluna gittikten sonra bir hüznün çöktü üzerime. Ama acı veren bir hüznün değildi, tutkulu da değildi. Kuvvetli ve neredeyse hoş bir şeydi, demir parmaklıkların ardından gördüğüm eski iç bahçeyi dolduran yasemin ve güllerin rayihası gibi. Bu hüznün ince bir tatmin veriyordu, uzun süre beni orada tuttu; şehre de bağladı; o gece gittiğimde de bırakmadı beni aslında."

"Şimdi merak ediyorum, bu hüznünden ne çıkabilirdi acaba, kendinden daha güçlü olabilecek ne doğurabilirdi içimde diye. Ama hikâyenin sırasını bozmayayım."

"Kısa bir süre sonra New Orleans'da bir vampir gördüm, şafaktan önceki erken saatlerde St.Charles Avenue'nun geniş kaldırımlarında tek başına yürüyen parlak, beyaz yüzlü genç bir adam. Derhal, Lestat hâlâ burada yaşıyorsa bu vampirin onu tanıyabileceğini, hatta beni Lestat'e götürebileceğini düşündüm. Vampir beni görmemişti tabii. Büyük şehirlerde onların beni görmesine ufacık bir fırsat vermeden hemcinslerimi tanımayı çok uzun zaman önce öğrenmiştim. Armand, Londra ve Roma vampirlerine yaptığı kısa ziyaretlerde Théâtre de s Vampires yangınının bütün dünyada

bilindiğini ve her ikimizin de toplum dışı kabul edildiğimizi öğrenmişti. Bu konuda savaşmanın benim için hiçbir anlamı yoktu, bugüne kadar hep kaçındım savaşmaktan. Ama bu vampiri New Orleans'da izlemeye başladım, genellikle beni tiyatrolara, hiçbir ilgi duymadığım başka eğlencelere götürüyordu sadece. Ama nihayet bir gece durum değişti."

"Çok sıcak bir akşamdı, onu St.Charles'da görür görmez o gece gidecek bir yeri olduğunu anladım. Hem hızlı yürüyordu, hem de biraz sıkıntılı görünüyordu. Sonunda St.Charles'dan dar, döküntü ve karanlık bir sokağa sapınca, beni ilgilendirecek bir şeye gittiğinden emin oldum."

"Ama sonra küçük, ahşap, ikili bir evin bir tarafından girip odada bir kadını öldürdü. Bunu çok hızlı, hiçbir zevk belirtisi olmadan yaptı; işini bitirdikten sonra kadının çocuğunu beşiğinden alıp yavaşça mavi yünlü bir battaniyeye sardı ve tekrar sokağa çıktı."

"Bir iki blok geçtikten sonra, büyük, otlar бүрүмүш bir bahçenin asmalarla kaplı demir parmaklığının önünde durdu. Ağaçların ötesinde eski, karanlık bir ev görüyordum, boyaları dökülüyordu, uzun üst ve alt kat teraslarının süslü demir parmaklıkları turuncu pasla kaplıydı. O küçük ahşap evlerin arasına yanlışlıkla düşmüş, lanetli bir ev gibi görünüyordu; yüksek, boş pencereleri herhalde sefil görünen sıkışık alçak damlara, bir köşe bakkalına ve ona bitişik küçük bir bara bakıyordu. Ama geniş, karanlık arazisi evi bunlardan bir ölçüde koruyordu; ancak parmaklık boyunca bir hayli ilerledikten sonra nihayet ağaçların sık dallarının arasından, alt kat pencerelerinin birinde soluk bir ışık görebildim. Vampir bahçe kapısından içeri girmişti. Bebeğin ağladığını duydum, sonra o ses de kesildi. Ben de vampiri izledim. Eski parmaklığı hiç zahmetsiz tırmanıp bahçeye atladım ve sessizce uzun ön verandaya yaklaştım."

"Uzun, yere kadar pencerelerden birine doğru süzүldüğümde şaşırtıcı bir manzarayla karşılaştım. Hem insanlar hem vampirler için, tahtaları çarpık, kırık haliyle bile verandanın tek tahammül edilebilecek yer olduğu bu esintisiz gecenin sıcaklığına rağmen, salonun şöminesinde ateş yanıyordu, bütün camlar kapalıydı; genç vampir ateşin karşısında oturmuş bir başka vampirle konuşuyordu; öteki ateşin çok yakınındaydı, terlikli ayakları sıcak ızgaraya dayanıyor, titreyen parmaklarıyla partial lacivert sabahlığının yakalarını çekiştiriyordu. Tavandaki alçıdan gül çelenginin ortasından eski bir elektrik teli sarktığı halde ateşin haricinde bir tek yağ lambasının soluk ışığı vardı, yakındaki bir masanın üstünde, ağlayan bebeğin yanında duran bir lambanın."

"Yüzü dalga dalga dökülen gür, sarı saçlarının ardına gizlenmiş bu iki бүклүм, tir tir titreyen vampiri inceledikçe gözlerim iri iri açıldı. Şüphelendiğim şeyden emin olmamı engelleyen tozu silip camı temizlemek istiyordum. 'Hepiniz beni terk ediyorsunuz!' diye sızlandı, zayıf, tiz bir sesle. " 'Sen bizi tutamıyorsun!' dedi kaskatı genç vampir sertçe. Bacak bacak üstüne atmış, kollarını zayıf göğsünde kavuşturmuş oturuyor, küçümsemeyle dolu gözleri tozlu, boş odada geziniyordu. Keskin bir çığlık atan bebeğe, 'Aman, sus!' dedi. 'Kes, kes şunu.'"

"'Odun, odun' dedi sarışın vampir kısık sesle; ötekine koltuğunun kenarındaki odunları vermesini işaret ederken Lestat'ın profilini açıkça seçebildim, hiç kuşkuya yer bırakmayacak şekilde; o düzgün teninde eski yaralarından en ufak bir iz bile yoktu.

" 'Dışarı çıksana' dedi öteki öfkeyle, odunu ateşe sürerek. 'Şu sefil hayvanlardan başka bir şey avlasana...' Tiksintiyle etrafına baktı. O zaman gölgelerin arasında, gelişigüzel tozların arasına atılmış çok sayıda küçük, tüylü kedi cesedi gördüm. Çok ilginçti, çünkü tıpkı herhangi bir memelinin pislediği yerin yakınında duramadığı gibi vampirler de ölü kurbanlarının yanında olmaya tahammül edemezler. 'Yaz mevsimi olduğunu biliyor musun?' diye sordu genç vampir. Lestat sadece ellerini ovuşturdu. Bebeğin ağlaması kesilmişti, ama genç vampir, 'Hadi, al şunu da ısın' dedi.

" 'Başka bir şey getirebilirdin bana!' dedi Lestat acıyla. Bebeğe bakarken, ıslı lambanın donuk ışığında kısılan gözlerini gördüm. O gözleri tanımamak mümkün müydü, hatta sarı saçlarının koyu gölgesindeki ifadesini bile, Ama o sızlanan sesi, o kambur, titreyen sırtı görmek! Neredeyse düşünmeden sertçe cama vurdum. Genç vampir derhal ayağa fırlayıp sert, kötücül bir ifade takındı; ama ben sadece pencereyi açması için işaret ettim. Lestat sabahlığının yakasını sımsıkı tutarak koltuktan kalktı.

" 'Louis, Louis bu!' dedi. 'içeri al onu.' Deli gibi, bir yatalak gibi gen ç 'hastabakıcı'nın dediğini yapması için elini kolunu hareket ettiriyordu.

"Pencere açılır açılmaz odadaki leş kokusunu ve boğucu sıcaklığı soludum. Çürümüş hayvan leşlerinin üstünde kaynayan böcekler bütün duyularımı öyle tırmaladı ki istemeyerek, Lestat'in kendisine yaklaşmam için çaresizce yalvarışlarına rağmen geri çekildim. Dipteki köşede içinde uyuduğu tabut duruyordu, verniği kabuk kabuk soyulmuştu, yarı yarıya sarı gazete yığınlarıyla örtülüydü. Köşelerde postu haricinde her tarafı yüzülmüş çıplak kemikler vardı. Ama Lestat'in kupkuru elleri ellerimin üstündeydi, beni kendisine, sığağa doğru çekiyordu, gözünde biriken yaşları görüyordum; ağzı ızdıraba benzeyen çaresiz bir mutlulukla dolu, tuhaf bir gülümsemeyle gerilinceye kadar eski yaraların belli belirsiz izlerini görememiştim. Bu parlak düzgün yüzlü ölümsüz adamı iki büküm, perişan, kocakarı gibi sızlanırken görmek öyle şaşırtıcı, öyle feciydi ki.

" 'Evet Lestat' dedim yavaşça. 'Seni görmeye geldim.' Elini yavaşça, hafifçe itip bebeğe gittim, bebek şimdi hem açlıktan hem de korkudan çaresizlik içinde ağlamaktaydı. Havaya kaldırıp örtülerini açınca hemen biraz yatıştı, sonra okşayıp salladım. Lestat fısıltıyla, anlayamadığım kelimeler söylüyordu hızlı hızlı, yarısını yutarak, gözyaşları yalaklarından aşağı sel gibi boşanıyordu; genç vampir, yüzünde bir tiksintiyle, bir eli her an kaçmaya hazırlanmış gibi pencerenin kolunda, açık camın önünde duruyordu.

" 'Demek Louis sensin' dedi genç vampir. Bunun üzerine Lestat'in tarifi imkânsız heyecanı arttı, sabahlığının eteğiyle deli gibi gözyaşlarını silmeye başladı.

"Bebeğin alnına bir sinek kondu, iki parmağımın arasında ezip öldürerek yere atarken nefesim tılandı. Bebek ağlamıyordu artık. Yukarıya, bana bakıyordu olağanüstü lacivert gözleriyle; yuvarlak yüzü sıcaktan parlıyor, dudaklarında bir gülümseme geziniyordu, alev gibi giderek parlaklaşan bir gülümseme. Bu kadar genç, bu kadar masum bir şeyi öldürmemiştim hiç; bebeği garip bir üzüntüyle, Rue Royale'de içimi kaplayan duygudan da güçlü bir üzüntüyle kucağıma aldığımda bunun farkındaydım. Bebeği kucağımda hafif hafif sallayarak genç vampirin koltuğunu ateşin yanına çekip oturdum.

" 'Konuşmaya çalışma... önemli değil' dedim Lestat'e, minnetle koltuğuna çöküp iki elini birden uzatarak ceketimin yakalarını okşadı.

" 'Seni gördüğüme o kadar sevindim ki' dedi gözyaşları arasında, kekeleyerek. 'Senin geldiğini... geldiğini çok hayal ettim...' dedi. Sonra adını koymadığı bir ağrıya kapılmış gibi yüzünü ekşitti; bir an incecik yara çizgileri tekrar belirdi. Boşluğa bakıyordu, elini kulağına götürmüştü, korkunç bir sestten kendini korumak ister gibi. 'Ben!.. diye söze başladı; sonra başını iki yana salladı, iri iri açıp görebilmek için ayarlamaya çalıştığı gözleri buğuluydu. 'Ben bilerek izin vermedim yapmalarına Louis... yani o Santiago... biliyorsun kim olduğunu, ne yapmayı planladıklarını söylememişti bana.'

" 'Bunların hepsi geçti Lestat' dedim.

" 'Evet, evet' diye başını salladı hararetle. 'Geçti. O hiç... Louis, *biliyorsun...*' Başını sallıyor, sesi sanki biraz güçleniyor, çabası sayesinde biraz tını kazanıyordu. 'O hiç bizden biri olmamalıydı

Louis.' içine gm gsne yumruğuyla vurarak tekrar 'Bizden' dedi yavaşça.

"Claudia. O sırada sanki hiç varolmamış gibiydi. Sanki hiç kimseye itiraf edemeyeceğim kadar değerli ve kişisel bir ruyaydı, mantıksız, fantastik bir ruya. Ve çok uzun suredir yoktu. Lestat'e baktım. Gözlerimi diktim. Evet, mz birlikte, diye düşünmeye çalıştım.

"Kendi kendime konuşur gibi, "Benden korkma Lestat' dedim. 'Sana zarar vermeye gelmedim.'

"O zayıf, tiz sesiyle, 'Bana döndün Louis' diye fısıldadı.

'Bana, evine döndün artık değil mi Louis?' Tekrar dudağını ısırıp çaresizlik içinde baktı bana.

" 'Hayır Lestat.' Başımı salladım. Bir an paniğe kapıldı, tekrar birtakım hareketler yapmaya başladı, sonunda ızdıraba boğularak ellerini yüzüne kapadı. Soğuk bir tavırla beni incelemekte olan diğer vampir sordu:

" 'Gerçekten... döndün m ona?'

" 'Hayır, tabii ki dönmedim' dedim. Sanki onun da beklediği buymuş, yine her şey ona kalıyormuş gibi sırtıttı ve dışarı, verandaya çıktı. Çok yakında beklediğini duyuyordum.

" 'Seni görmek istedim sadece Lestat' dedim. Ama Lestat beni duymuyor gibiydi. Başka bir şey dikkatini dağıtmıştı. Gözleri iri iri açılmış, elleri kulaklarına yakın, boşluğa bakıyordu. Sonra ben de duydum. Siren sesiydi. Ses yükseldikçe gözleri sımsıkı kapandı, parmaklarını kulaklarına bastırdı. Ses giderek yükseliyor, kent merkezinden yukarı doğru ilerleyerek yaklaşıyordu. 'Lestat!' diye bağırdım, bebeğin çığlıklarını bastırmak için, o da müthiş korkmuştu sirenden. Ama Lestat'in ızdırabı beni falan silmişti. Dudakları korkunç bir acıyla gerilmiş, dişleri açığa çıkmıştı. 'Lestat, alelade bir siren!' dedim aptalca. Sonra koltuğundan kalkıp beni tuttu, sımsıkı yapıştı, istemeyerek elini tuttum. Eğildi, başını gsne bastırdı, elimi o kadar sıkı tutuyordu ki acıtıyordu. Oda sirenin yanıp sönen kırmızı ışığıyla doldu, sonra uzaklaştı siren.

" 'Louis, dayanamıyorum, dayanamıyorum' diye hırladı gözyaşlarının arasından. 'Yardım et bana Louis, yanımda kal.'

" 'Peki ama niye korkuyorsun?' diye sordum. 'Ne olduğunu bilmiyor musun?' Başımı eğip ona bakınca, ceketime bastırdığı sarı saçlarını görünce uzun zaman öncesinden bir görüntüsü geldi gözlerimin önünde, o dökümlü siyah pelerinli, uzun boylu, azametli centilmen, başını arkaya atmış, gr, falsosuz sesiyle yeni izlediğimiz operanın oynak şarkısını söylüyor, bastonuyla kaldırım taşlarına vurarak müziğe tempo tutuyor, iri, parlak gözleri kenarda kendinden geçmiş duran kadına takılıyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor, şarkı dudaklarında donuyor; bir an, göz göze geldikleri an, o zevk coşkunluğunda, sırf yaşıyor olmanın tutkusunda bütün kötülük unutulmuş gibi görünüyor.

"O ilginin bedeli bu muydu? Değişimle şok geçirmiş, korkudan büzüşmüş bir duyarlık mı? Ona söyleyebileceğim şeyleri düşündüm sessizce, ölümsüz olduğunu, kendinden başka kimsenin onu bu inzivaya mahkûm etmediğini, kaçınılmaz ölümün kesin belirtileriyle vrelenmiş olduğunu hatırlatabilirdim ona. Ama söylemedim bunları, sylemeyeceğimi de biliyordum.

"Odanın sessizliği, sirenin uzaklaştırmış olduğu karanlık bir deniz gibi tekrar etrafımıza doldu. Bir sıçanın ryen cesedinin üstünde sinekler kaynaşıyordu, ocuk sanki gözlerim parlak biblolarımış gibi sessizce bana bakıyordu, minik iek yaprağı ağzının üstünde tuttuğum parmağımı yumuk eliyle kavradı.

"Lestat ayağa kalkmış, doğrulmuştu, ama tekrar çöküp koltuğa gömüldü. 'Yanımda kalmayacaksın' diye iini çekti. Sonra başını çevirdi ve birden bir şeye dalmış gibi göründü.

" 'Seninle konuşmayı o kadar çok istemiştim ki' dedi. 'O gece Rue Royale'deki eve döndüğümde sadece konuşmak istiyordum seninle!' Şiddetli bir titreme geçirdi, gözleri kapalıydı, boğazı çekilir gibi oldu. Sanki o zaman vurduğum darbeler şimdi iniyordu üzerine. Boş boş ileriye bakıyordu, dudaklarını yaladı, sesi kalın, neredeyse normaldi.

'Senin peşinden Paris'e gittim...'

" 'Bana söylemek istediğin neydi?' diye sordu. 'Neydi konuşmak istediğin?'

"Théâtre des Vampires'deki çılgınca ısrarını gayet iyi hatırlıyordum. Yıllardır aklıma getirmemiştim. Daha doğrusu hiçbir zaman düşünmemiştim. O sırada da çok isteksizce söz ettiğimin farkındaydım.

"Ama o sadece gülümsedi bana, sönük, neredeyse özür diler gibi bir gülümseme. Sonra başını salladı. Gözlerinin yumuşak, mahmur bir kederle doluşunu seyrettim.

"Derin, inkâr edilemeyecek bir rahatlama duydum.

" 'Kalacaksın ama!' diye ısrar etti. " 'Hayır' dedim.

" 'Ben de kalmayacağım!' dedi genç vampir dışarıdaki karanlıktan. Bir saniye açık pencerede durup bize baktı. Lestat başını kaldırıp ona baktı, sonra utanarak döndü, alt dudağı sarkar, titrer gibi oldu. 'Kapat şunu, kapat' dedi, parmağını pencereye doğru sallayarak. Sonra içinden bir hıçkırık koptu, eliyle ağzını kapatıp başını eğdi ve ağlamaya başladı.

"Genç vampir gitmişti. Yolda hızlı hızlı hareket eden ayak seslerini, demir bahçe kapısının ağır madeni sesini duydum. Lestat'le yalnızdım ve Lestat ağlıyordu. Ağlamasının kesilmesi uzun zaman aldı, bütün bu süre boyunca ben sadece onu seyrettim. Aramızda geçenleri düşünüyordum. Tamamen unuttuğumu sandığım şeyleri hatırlıyordum. Rue Royale'de oturduğumuz evi gördüğümde hissettiğim bunaltıcı kederi hissettim o zaman. Yalnız bana öyle geliyordu ki Lestat'e, o zamanlar orada yaşayan şık, neşeli vampire kederlenmiyordum. Başka bir şeye kederleniyor gibiydim, Lestat'in ötesinde, onu sadece içine alan, kaybetmiş, sevmiş, tanımış olduğum her şeyin o müthiş, muazzam kederi. Sanki başka bir yerde, başka bir zamandaydım. Bu başka yer ve zaman çok gerçekti, tıpkı buradaki gibi böceklerin vızıldadığı, havası ölümle, bahar kokusuyla ağırlaşmış bir odaydı. O yeri çıkartmak üzereydim, hem de feci bir ızdırapla, öyle korkunç bir ızdırap ki, zihnim başka bir yöne dönüyor, hayır, beni oraya geri götürme, diyordu ansızın uzaklaştı, Lestat'le birlikte burada ve şimdideydim. Şaşkınlık içinde kendi gözyaşımın bebeğin yüzüne düştüğünü gördüm. Bebeğin yanağında parladığını, sonra bebek gülümseyince yanağının tombullaştığını gördüm. Gözyaşlarındaki ışığı görüyordu herhalde. Elimi yüzüme götürdüm ve gözyaşlarımı silip hayretler içinde baktım yaşlara.

" 'Ama Louis...' diyordu Lestat yavaşça. 'Nasıl böyle olabiliyorsun, nasıl dayanıyorsun?' Başını kaldırmış bana bakıyordu, ağzı gene çarpılmıştı, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. 'Söyle bana Louis, anlamama yardımcı ol! Nasıl her şeyi anlıyorsun, nasıl dayanıyorsun?' Gözlerindeki çaresizlikten, sesinin kalınlaşan tonundan, onun da kendini çok ızdıraplı bir şeye, çok uzun zamandır gitmeye cesaret edemediği bir yere doğru ittiğini anlıyordum. Ama ben ona bakarken gözleri buğulanır, karışır gibi oldu. Sabahlığını toparladı, başını salladı ve ateşe baktı. Vücudundan bir ürperti geçti, inledi.

" 'Artık gitmem gerekiyor Lestat' dedim. Yorgun hissediyordum kendimi, Lestat'ten ve bu kederden yorulmuştum. Tekrar dışarının dinginliğine kavuşmak istiyordum, tamamen alıştığım o kusursuz sessizliğe. Ama ayağa kalkarken, bebeği de beraberimde götürdüğümü fark ettim.

"Lestat başını kaldırıp iri, acılı gözleri ve düzgün, yaşlanmayan yüzüyle bana baktı. 'Ama geri döneceksin... beni ziyaret eteceksin... değil mi Louis?' dedi.

"Ona sırtımı döndüm, arkamdan seslenişini duyarak sessizce evden çıktım. Sokağa vardığımda geriye dönüp baktım, pencerenin önünde kıpırdanıyordu, dışarı çıkmaya korkar gibi. Uzun, çok uzun bir süredir dışarı çıkmamış olduğunu anladım ve o zaman belki de bir daha hiç çıkmayacağını düşündüm.

"Vampirin bebeği aldığı küçük eve dönüp bebeği beşiğine bıraktım."

"Bunun üzerinden pek uzun zaman geçmemişti ki, Armand'a Lestat'i gördüğümü söyledim. Belki bir ay sonraydı, emin değilim. O sırada zamanın benim için fazla anlamı yoktu, şimdi de olmadığı gibi. Ama Armand için çok fazla anlamı vardı. Bundan daha önce söz etmeyeişime şaşırdı.

"O gece şehrin kuzeyinde, Audubon Park'ın başladığı yerlerde yürüyorduk, orada rıhtım ıssız, çimenlik bir yamaçtır, çamurlu bir kumsala iner, sürüklenip karaya yığılmış tahta parçaları nehrin kumsalı döven dalgalarına kapılır. Karşı kıyıda sanayinin, nehir kıyısı şirketlerinin solgun ışıkları vardı, uzakta yıldız gibi titreşen yeşil, kırmızı noktalar. Ay iki kıyı arasındaki geniş, güçlü, hızlı akıntıyı aydınlatıyordu; yaz sıcağı bile kalmamıştı orada, sudan yükselen serin esinti, altında oturduğumuz yamrı yumru meşe ağacından sarkan yosunları hafifçe havalandırıyordu. Çimenleri koparıp tadına bakıyordum, acı ve anormal bir tadı olduğu halde. Hareketim normal görünüyordu. New Orleans'dan hiç ayrılmayabileceğimi hissediyordum neredeyse. Ama sonsuza kadar yaşayabilecek biri için bu düşüncelerin ne anlamı vardır ki? 'Bir daha' New Orleans'dan ayrılmamak mı? *Bir daha* insanlara ait bir söz gibi geliyordu.

" 'İntikam alma isteğine hiç kapılmadın mı?' diye sordu Armand. Çimenlerin üstünde, yanımda yatıyordu, ağırlığını dirseğine vermişti, gözleri bana dikiliydi.

" 'Niye?' diye sordum sakın bir tavırla. Çoğunlukla olduğu gibi keşke orada olmasa, keşke yalnız olsam diye düşünüyordum. Solgun ayın altında bu güçlü ve serin ırmakla tek başıma. 'Onun intikamı zaten alınmış. Ölüyor, katılıktan, korkudan ölüyor. Beyni bu zamanı kabul edemiyor. Bir zamanlar bana Paris'te anlattığın o sakın, zarif vampir ölümüyle hiç ilgisi yok ama. Sanıyorum bu yüzyılda insanların genellikle öldüğü kadar beceriksizce, acayip şekilde ölüyor... yaşlılıktan.'

" 'Peki ama sen... sen ne hissettin?' diye ısrar etti yavaşça. Sorusunun kişiselliği beni çarptı, birbirimizle böyle konuşmayalı çok zaman olmuştu. O zaman Armand'ı güçlü bir şekilde algıladım, ayrı bir varlık oluşunu, düz kumral saçlı, iri, bazen melankolik gözlü, çoğunlukla kendi düşüncelerinden başka bir şey görmüyormuş gibi bakan gözleriyle sakın ve kendine hakim Armand. Gözleri o gece farklı, donuk bir alevle parlıyordu.

" 'Hiçbir şey' dedim.

" 'Olumlu ya da olumsuz herhangi bir şey hissetmedin mi?'

"Hayır, dedim. O kederi elle tutulur şekilde hatırlıyordum. Sanki keder ansızın beni terk etmemiş, bütün bu süre boyunca yanımda durup 'Gel' demişti. Ama bunu Armand'a söylemek, ifşa etmek istemiyordum. Çok garip bir şekilde, bunu kendisine söylemek ihtiyacını hissettiğini seziyordum... bunu ya da başka bir şeyi... taze kan ihtiyacıyla garip bir benzerliği olan bir ihtiyaç.

" 'Peki sana eski nefretini hissettiren bir şey söyledi mi?..' diye mırıldandı. İşte o zaman ne kadar dertli olduğunu açıkça fark ettim.

" 'Nedir Armand? Niye soruyorsun bunu?' dedim.

"Ama o zaman dik yamaca sırt üstü uzanıp uzun süre yıldızlara baktı. Yıldızlar bana fazlasıyla belirli bir şeyi hatırlatıyordu: Claudia'yla beni Avrupa'ya götüren gemiyi, denizin üstünde, yıldızların dalgalara dokunacakmış gibi görüldüğü o geceleri.

" 'Belki Paris'e ilişkin bir şey söylemiştir diye düşündüm..' dedi Armand.

" 'Ne söyleyebilir Paris'e ilişkin? Clauda'nın ölmesini istemediğini mi?' diye sordum. Yine Claudia; garip geliyordu adı kulağa. Denizin hareketiyle hareket eden o masanın üzerinde iskambilleri açan Claudia; çengele asılı, gıcırdayan fener, yıldızlarla dolu siyah lombar. Başını eğmişti, parmakları kulağının üzerindeydi, saçının birkaç buklesini salacakmış gibi. Son derece tuhaf bir duyguya kapıldım: Hatıramda başını iskambillerden kaldıracakmış, gözyuvaları boş olacakmış gibi geldi.

" 'Paris'le ilgili bana istediğini söyleyebilirdin Armand' dedim. 'Hem de çok uzun zaman önce. Fark etmezdi.'

" 'Onu benim..'

"Dönüp yattığı yerden gökyüzünü seyreden Armand'a baktım. Yüzündeki, gözlerindeki olağanüstü hüznü gördüm. Gözleri muazzam, fazlasıyla büyük, gözlerini çevreleyen beyaz yüz fazlasıyla zayıf görünüyordu.

" 'Onu senin öldürdüğünü mü? O bahçeye zorla senin çıkarıp kilitlediğini mi?' diye sordum. Gülümsedim. 'Bunca yıldır bu yüzden acı çektiğini söyleme bana, hele sen.'

"Armand gözlerini kapatıp başını çevirdi, eli göğsün deydi, sanki ona korkunç, ani bir darbe indirmişim gibi.

" 'Buna aldırıldığına ikna edemezsin beni' dedim soğuk bir tavırla. Nehre baktım, yine aynı duygu kapladı içimi... tek başına olma isteği. Birazdan kalkıp tek başıma gideceğimi biliyordum. Eğer daha önce o kalkıp gitmezse. Çünkü aslında orada kalmak istiyordum. Sessiz, korunaklı bir yerdi.

" 'Hiçbir şeye aldırmıyorsun..' diyordu. Sonra yavaşça doğrulup oturdu, bana döndü, gözlerindeki o karanlık alevi gördüm yine. 'Hiç değilse buna aldıracağını düşünmüştüm. Lestat'i bir daha görürsen eski tutkunu, eski öfkeni hissedeceğini düşünmüştüm. Onu görürsen... buraya dönersen, içinde bir şeyin kıpırdanıp canlanacağını düşünmüştüm.'

" 'Tekrar hayata döneceğimi mi düşünmüştün?' dedim yavaşça. Konuşurken sözlerimin soğuk, madeni sertliğini, tonlamasını, kontrollülüğünü hissettim. Sanki ben baştan aşağı soğuk, madeniydim; o ise birden kırılğan olmuştu; aslında uzun zamandır olduğu gibi kırılğan.

" 'Evet!' diye haykırdı. 'Evet, hayata döneceğini!' Sonra sersemlemiş, tamamen şaşkın bir ifade belirdi yüzünde. Ve garip bir şey oldu. O an, sanki yenilmiş gibi başını eğdi. O yenilgiyi hissedişinde, düzgün beyaz yüzünde sadece bir an yansıyışında bir şey, tıpkı bu şekilde yenildiğini gördüğüm birini hatırlattı bana. Bu tavırda Claudia'nın yüzünü görmemin bu kadar uzun sürmesi beni şaşırttı; Claudia, Hôtel Saint-Gabriel'deki odada, yatağın yanında durmuş Madeleine'i bizlerden birine dönüştürmem için bana yalvarırken. Aynı çaresiz ifade, onun dışında her şeyi unutturacak kadar yürekten görünen yenilgi. Sonra Armand da Claudia gibi toparlanır, gücünü toplar gibi oldu. Ama yavaşça, havaya doğru, 'Ölüyorum!' dedi.

"Ve ben, onu seyrettim, duydum yeryüzünde onu duyan tek yaratıktım söylediğinin doğru olduğunu kesinlikle bilerek hiçbir şey demedim.

"Uzun bir iç çekiş çıktı dudaklarının arasından. Başı öne eğikti. Sağ eli yanında, çimenlerin üstünde gevşek duruyordu. 'Nefret... tutkudur' dedi. 'İntikam, tutkudur...'

" 'Benim için değil..' diye mırıldandım yavaşça. 'Artık değil.'

"Sonra gözleri bana dikildi, yüzü çok sakın görünüyordu. 'Bunu atlatacağını düşünmüştüm, acısı

tamamen geçince yine sıcak, sevgi dolu olacağını, yine bana ilk geldiğindeki vahşi, doymak bilmez merakla, müptela bilinçle, seni ta Paris'e, hücreme getiren o bilgiye açlıkla dolacağını düşünmüştüm. Bunu senin yok olamayacak bir parçan sanmıştım. Ve acın dindiğinde, Claudia'nın ölümündeki katkım yüzünden beni affedeceğini düşünmüştüm. Seni hiç sevmedi, biliyorsun. Benim seni sevdiğim gibi, senin ikimizi de sevdiğin gibi sevmedi. Bunu biliyordum! Anlıyordum! Seni kucaklayıp saracağımı sanıyordum. Zamanın önümüzde açılacağını, birbirimizin öğretmeni olacağımızı sanıyordum. Sana mutluluk veren her şey bana da mutluluk verecekti; ben senin ızdırabının koruyucusu olacaktım. Benim gücüm senin gücün olacaktı. Kuvvetim de öyle. Ama sen içinde ölüsün bana karşı, soğuksun, erişemediğim bir yerdesin! Sanki burada, yanında değilim. Seninle burada olmayınca da hiç yokmuşum gibi korkunç bir duyguya kapılıyorum. Sen, sevemediğim, anlayamadığım çizgilerin, katı şekillerin olduğu o tuhaf, modern resimler kadar soğuk ve benden uzaksın, bu çağın insan şekli içermeyen o katı mekanik heykelleri kadar yabancısın. Senin yanımdayken ürperiyorum. Gözlerine bakıyorum, kendi aksimi göremiyorum..'

" 'Senin istediğin imkânsızdı!' dedim derhal. 'Anlamıyor musun? Benim istediğim de imkânsızdı, başından beri.'

"itiraz edecek oldu, tam olumsuzlayacakken eli havaya kalktı, kovar gibi.

" 'Ben canlı ölüm olan şeyin içinde sevgi ve iyilik istedim' dedim. 'Başından beri imkânsızdı, çünkü kötü olduğunu, yanlış olduğunu bildiğin şeyi yaparak sevgi ve iyiliğe sahip olamazsın. Sadece insani şekliyle iyilik hayalinin peşinde koşar, şaşkınlığını, özlemini yaşarsın. Arayışımın gerçek cevabını daha Paris'e varmadan biliyordum. O şiddetli arzuyu beslemek için ilk defa insan öldürdüğümde biliyordum. Benim ölümümdü. Ama ben kabul etmiyor, edemiyordum, çünkü bütün diğer yaratıklar gibi ben de ölmek istemiyordum! Bu yüzden de başka vampirler aradım, Tanrı'yı, şeytanı, yüzlerce isim altında yüzlerce şeyi aradım. Hepsi de aynıydı, hepsi kötüydü. Ve yanlıştı. Çünkü herhangi bir kılıktaki herhangi biri, benim doğru olduğunu bildiğim şeye, kendi zihnimde ve ruhumda lanetli olduğuma beni inandıramazdı. Paris'e geldiğimde, senin güçlü, güzel ve pişmanlıktan yoksun olduğunu düşündüm ve bunu umutsuzca istedim. Ama tıpkı benim gibi sen de yok ediciydin, hatta benden daha acımasız ve kurnazdın. Bana gerçekte olmayı umabileceğim tek şeyi gösterdin, ızdırabımı dindirmek için kötülüğün ne kadar derinliğine, soğukluğun hangi derecesine inmem gerektiğini gösterdin. Ve ben bunu kabul ettim. Böylece benden gördüğün o tutku, o sevgi söndü. Şimdi sadece kendi aynanı görüyorsun.'

"Aradan çok uzun zaman geçtikten sonra Armand konuştu. Ayağa kalkmış, sırtı bana dönük nehre bakmaktaydı, başı yine eğik, elleri yana sarkmıştı. Ben de nehre bakıyordum. Sessizce düşünüyordum: Söyleyebileceğim, yapabileceğim başka bir şey yok.

" 'Louis' dedi Armand başını kaldırarak, sesi boğuk, kendi sesinden çok farklıydı.

" 'Evet Armand' dedim.

" 'Benden bir istediğin, bir ihtiyacın var mı?' " 'Hayır' dedim. 'Ne demek istiyorsun?'

"Buna cevap vermedi. Ağır ağır uzaklaşmaya başladı. Galiba başlangıçta bir iki adım atacağını, belki de aşağıdaki çamurlu kumsalda tek başına dolaşacağını düşündüm. Benden ayrıldığını kavradığımda aşağıda, ay ışığında yanıp sönen denizdeki ışıltıyla aydınlanan minicik bir noktaydı. Onu bir daha görmedim.

"Tabii ki gittiğini ancak birkaç gece sonra kavrayabildim. Tabutu duruyordu. Ama o tabutuna dönmedi. Tabutu ancak birkaç ay sonra St. Louis mezarlığına taşıtıp benimkinin aynına yerleştirebildim. Ailemden kimse kalmadığı için uzun zamandır ihmal edilmiş olan mezar, Armand'ın

geriye bıraktığı tek şeyi içine aldı. Ama sonra bu konuda bir rahatsızlık duymaya başladım. Uyandığımda, uyumadan önce, şafakta tam gözlerimi kapamadan onu düşünüyordum. Bir gece şehre gidip tabutu mezardan çıkardım, paramparça kırdım ve mezarlığın dar yolunda, yüksek otların arasında bıraktım.

"Bu olayın üstünden çok geçmemişti ki, Lestat'in son çocuğu olan vampir bir gece karşıma çıktı. Dünyayla ilgili bildiğim her şeyi ona anlatmam, arkadaşı ve öğretmeni olmam için bana yalvardı. Bildiğim tek şeyin, kendisini bir daha gördüğüm an yok edeceğim olduğunu söyledim, hatırlıyorum. 'Ayakta olduğum her gece birinin ölmesi gerek çünkü; ta ki buna bir son verecek cesaretim oluncaya kadar' dedim ona. 'Sen ise bu kurban için harika bir seçenek olursun, benim kadar kötü bir katilsin.'

"Ertesi gece New Orleans'dan ayrıldım, çünkü keder peşimi bırakmıyordu. Lestat'in ölmekte olduğu o eski evi düşünmek istemiyordum. Benden kaçan o haşın, modern vampiri de. Armand'ı da.

"Hiçbir şeyini tanımadığım bir yerde olmak istiyordum. Hiçbir şeyine aldırmadığım bir yerde.

"İşte bu kadar. Başka anlatılacak bir şey yok."

Oğlan dilini yutmuş gibi oturuyor, gözlerini vampirden ayırmıyordu. Vampir ise ağırbaşlı bir tavırla oturuyordu, ellerini masanın üstünde kavuşturmuş, süzölmüş, kenarları kızarmış gözlerini dönen teybe dikmişti. Yüzü artık o kadar çökmüştü ki şakaklarındaki damarlar taştan oyulmuş gibi görünüyordu. O kadar kıpırtısız oturuyordu ki, sadece yeşil gözlerinde bir hayat belirtisi vardı, o hayat da teybin dönüşüne cansız bir hayranlıktı.

Sonra oğlan geriye çekilip sağ elinin parmaklarını saçında şöyle bir gezdirdi. "Hayır" dedi hızla nefes alarak. Sonra daha yüksek sesle tekrarladı: "Hayır!"

Vampir onu duymuyor gibiydi. Gözleri teypten pencereye, karanlık, gri gökyüzüne çevrildi.

"Böyle bitmesi gerekmiyordu!" dedi oğlan, öne doğru eğilerek.

Gökyüzüne bakmaya devam eden vampir kısa, kuru bir kahkaha attı.

"Bütün o Paris'te hissettikleriniz!" dedi oğlan, sesi yükselerek. "Claudia'ya olan sevginiz, duygularınız, hatta Lestat'e duygularınız! Böyle bitmesi gerekmiyordu, umutsuzlukla bitmesi gerekmiyordu! Bu değil mi? Umutsuzluk!"

"Dur," dedi vampir birden, sağ elini kaldırarak. Gözleri neredeyse otomatik olarak oğlana çevrildi. "Söyledim sana, tekrar söylüyorum, başka türlü bitemezdi."

"Kabul etmiyorum," dedi oğlan ve başını şiddetle sallayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kabul edemiyorum!" Heyecanı artar gibiydi, düşünmeden iskemlesini çıplak tahtanın üzerinde geriye itti ve kalkıp volta atmaya başladı. Ama sonra, dönüp vampirin yüzüne tekrar baktığında söylemek üzere olduğu sözler boğazına düğümlendi. Vampir gözlerini dikmiş ona bakıyordu, yüzünde hem hareket, hem de alaylı bir acı içeren o sert ifade vardı.

"Anlattıklarınız kulağa nasıl geliyor, anlamıyor musunuz? Hayatım boyunca yaşayamayacağım bir macera! Tutkudan, özleminden söz ediyorsunuz! Milyonlarca insanın hiç tatmayacakları, anlamayacakları şeylerden söz ediyorsunuz. Sonra da böyle bittiğini söylüyorsunuz. Bakın..." Vampirin tepesinde dikiliyordu, ellerini uzatmıştı. "Bana bu gücü verecek olsanız! Sonsuza dek görme, hissetme, yaşama gücü!"

Vampirin gözleri yavaş yavaş açıldı, dudakları aralandı, "Ne?" dedi yavaşça. "Ne?!"

"Bana verin!" dedi oğlan, sağ yumruğunu sıkıp göğsü ne vurdu. "Beni vampir yapın hadi!" dedi vampirin şaşkın bakışları karşısında.

Sonra olanlar çok hızlı ve karışıkta ama ansızın sona erdi, vampir ayakta, oğlanı omuzlarından tutuyordu, oğlanın nemli yüzü korkuyla çarpılmıştı, vampir öfkeyle bakıyordu, dik dik. "Bu mu istediğin?" diye fısıldadı, solgun dudaklarının belli belirsiz bir hareketiyle. "Bütün anlattıklarımın sonra... bu mu istediğin?"

Oğlanın dudaklarından kısa bir çığlık fırladı, sonra tepeden tırnağa titremeye başladı, alnından, üst dudağının üstünden terler fişkırdı. Eli yavaşça vampirin koluna uzandı. "İnsan hayatının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz!" dedi, ağlamak üzereydi. "Unutmuşsunuz. Kendi hikâyenizin anlamını bile kavramıyorsunuz, benim gibi bir insan için anlamını kavramıyorsunuz." Sonra bir hıçkırıyla konuşması bölündü, parmakları vampirin koluna kenetlenmişti.

"Tanrım," diye mırıldandı vampir ve dönüp oğlana neredeyse dengesini kaybettirerek duvara doğru itti. Sırtı oğlana dönük, gri pencereye dikti gözlerini.

"Yalvarıyorum... bir şans daha tanıyın. Benimle bir şans daha tanıyın!" dedi oğlan.

Vampir ona döndü, yüzü eskisi kadar öfkeyle çarpılmıştı. Sonra yavaş yavaş düzeldi. Gözkapakları ağır ağır indi, dudakları bir gülümsemeyle yayıldı. Tekrar oğlana baktı. "Beceremedim" diye iç çekti, gülümseyerek. "Hiç beceremedim.."

"Hayır..." diye itiraz etti oğlan.

"Daha fazla bir şey söyleme," dedi vampir kesin bir tavırla. "Tek şansın var. Makaraları görüyor musun? Hâlâ dönüyorlar. Söylediklerimin anlamını sana gösterebilmemin tek yolu var." Sonra öyle bir hızla çocuğa uzandı ki, çocuk bir şeylere tutunmaya, dayanmaya çalıştı boş yere, vampir onu göğsüne bastırıp dudaklarını oğlanın eğik boynuna götürdüğünde oğlanın eli henüz havadaydı. "Gördün mü?" diye fısıldadı vampir, geniş, ipeksi dudakları gerildi, iki uzun, sivri diş oğlanın sert etine geçti. Oğlan kekeleydi, boğazından boğuk bir ses çıktı, eli bir şeye tutunmak için çırpındı, gözleri açıldı, donuklaştı, grileşti; vampir içiyordu. Bu arada vampir uykudaki biri kadar sakın görünüyordu. İnce yapılı göğüs iç çekişiyle o kadar hafifçe kabarıyordu ki, sanki yavaşça yerden havalanıp tekrar aynı uykulu zarafetle iniyor gibiydi. Oğlandan bir inilti geliyordu, vampir oğlanı bırakıp iki eliyle kendinden uzaklaştırdı, nemli beyaz yüzüne, sarkmış ellerine, yarı kapalı gözlerine baktı.

Oğlan inliyordu, alt dudağı midesi bulanırmış gibi sarkmış, titriyordu. Tekrar, daha yüksek perdeden inledi, başı arkaya düştü, gözleri devrildi, gözbebekleri kayboldu. Vampir yavaşça sandalyeye oturttu onu. Oğlan konuşmaya çalışıyordu, gözlerine dolan yaşlar başka bir şey kadar bu konuşma çabasından da kaynaklanır gibiydi. Başı ağırlaşmış sarhoş gibi öne düştü, elini masaya koydu. Vampir tepeden ona bakıyordu, beyaz cildi yumuşak, ışıltılı bir pembe tonuna bürünmüştü. Sanki üzerine pembe bir ışık vuruyor, bütün varlığı o ışığı yansıtıyordu. Dudaklarının rengi koyulmuştu, neredeyse gül pambesiydi, şakaklarındaki, ellerindeki damarlar ince çizgilere dönüşmüştü, yüzü genç ve dümdüzdü.

"Ölecek... miyim?" diye fısıldadı oğlan, ağır ağır başını kaldırıp bakarak, ağzı ıslak, gevşekti. "Ölecek miyim?" diye inledi, dudağı titreyerek.

"Bilmiyorum," dedi vampir ve gülümsedi.

Oğlan bir şey daha söyleyecek gibi oldu ama masanın üstünde duran eli tahtanın üstünde öne kaydı, başı elinin yanına düştü ve kendinden geçti.

Gözlerini açtığı anda oğlan güneşi gördü. Güneş kirli, kaba pencereye dolmuş, yüzünün bir yanını, elini ısıtmıştı. Bir an yüzü masaya dayalı, öyle kaldı, sonra büyük bir çabayla doğruldu, ağır, derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatıp vampirin kanını emdiği yere elini bastırdı. Öteki eli yanlışlıkla

teybin üstündeki madeni bir şeride değdiğinde ani bir çığlık attı, çünkü metal sıcaktı.

Sonra kalktı, beceriksizce, neredeyse düşerek ilerledi, iki elini beyaz lavaboya dayadı. Hemen musluğu açtı, yüzüne soğuk su çarptı, çiviye asılı kirli havluya sildi. Nefes alışsı şimdi düzenliydi, olduğu yerde oturup hiçbir yere tutunmadan aynaya baktı. Sonra saatine baktı. Saat ona şok etkisi yapmış gibiydi, güneşten, sudan daha fazla canlandırmıştı sanki. Odayı, holü hızla taradı, bir şey, bir kimse bulamayınca tekrar sandalyeye oturdu. Sonra cebinden küçük, beyaz bir bloknotla bir kalem çıkarıp masanın üstüne bıraktı, teybin düğmesine dokundu. Teyp hızla geri sardı, oğlan durdurdu. Vampirin sesini duyunca öne eğildi, büyük bir dikkatle dinledi, sonra tekrar düğmeye dokunup başka bir yer buldu, onu dinledi, sonra başka bir yerini. En sonunda yüzü aydınlandı, makaralar dönüyor, ses düz, tatlı bir tonda konuşuyordu: "Çok sıcak bir akşamdı, onu St. Charles'da görür görmez o gece gidecek bir yeri olduğunu anladım..."

Oğlan hızla not aldı:

"Lestat... St. Charles Avenue'dan sapınca. Eski, harap ev... döküntü mahalle. Paslı parmaklıklara dikkat."

Sonra bloknotu aceleyle cebine soktu, küçük teybi, bantları toplayıp çantasına kaldırdı ve hızla uzun koridoru geçip merdiveni inerek sokağa çıktı, arabasını köşedeki barın önüne park etmişti.